

Peter Freund

Laura

és a Fény Labirintusa

Tartalom

1. A haláldémon	9
2. A Fekete Kastélyban	22
3. A Fény Labirintusa	36
4. A két kard titka	50
5. Az orákulum üzenete	64
6. A Sötét Vér Gyermeke	79
7. Az egyszarvú születése	89
8. Egy félelmetes látogató	103
9. A kémek	117
10. Egy örömhír	129
11. A vérfarkas és a vámpír	143
12. Egy döntés következményei	154
13. Egy alattomos merénylet	169
14. A démon szíve	181
15. Szárnyas lények	195
16. Egy csábító ajánlat	207
17. Utazás a múltba	220
18. A fekete egyszarvúak	232
19. Az idegen lány	246
20. Sötét társaságban	259
21. Démoni fenevadak	273
22. Borzalmas kilátások	286
23. Fantasztikus utazások	298
24. A pokoli falka	317
25. A titkos könyvtár	332
26. Menekülés az utolsó pillanatban	345
27. A Sötét Erődben	359
28. Az Idő Kereke	377
29. Látogatóban a démonnál	397

30. A karbunkuluskő ereje	418
Epilógus Még néhány gondolat	445

Mindenkinek, akik évek óta hűségesek Laura Leanderhez

1. fejezet

A balálbémon

Lukas Leander összerezte. Megrántotta mountain bike-ja fékjét, és előremeredt, mint akit megbabonáztak. Egy dombtetőn, alig száz méterre tőle, hirtelen óriási fekete alak jelent meg, amely úgy rajzolódott ki az ólomszürke februári égbolton, mint valami sötét fenyegetés.

Szurokfekete lovon ülő, koromfeketébe öltözött lovas volt.

Ugyanebben a pillanatban elsötétült az ég. A fény elhalványult, mintha valaki sűrű fátylat dobott volna a fakó késő téli napra.

Lukas reszketni kezdett. Hiába volt az évszakhoz képest szokatlanul meleg, jeges dermedést érzett. A hideg felkúszott a nadrágszárán, a sapkája alá, a dzsekije alá is beférkőzött, egész teste libabőrös lett. Mintha apró jégszörnyek meneteltek volna a hátán. Tarkóján felborzolódott a haj, mint a veszedelmet szimatoló kutya szőre.

Aztán éles, fenyegető rikoltást hallott. Felpillantott, és meglátta a varjakat: több ezren is lehettek, mint hatalmas, fekete felhő, úsztak az égen, egyenesen feléje. Ugyanekkor a kutyák rekedt csaholását is meghallotta. Lukas lejjebb eresztette tekintetét, és iszonyattal vette észre, hogy a dombtető lovasát egy nagy farka kutya kíséri - sötét bestiák, amelyek mintha a semmiből termettek volna oda, és gyilkos pillantásukat órá szegezték. Lukas megdermedt.

- Jaj, ne! - nyögte szinte fulladozva.

Ekkor a lovas belevágta sarkantyúját a ménje oldalába: ez hatalmasat ugrott, és vágtazni kezdett. A farka hangos kaffogással kísérte.

A rettenetes paripa és szörnyű kísértetlovasa egyenesen a fiú felé vágatott. A ló szeme vörösen izzott, orrlukaiból kénes gőz szállt. Óriás patái doboltak a fagyos talajon.

Lukas mozdulni sem bírt. Mintha titokzatos átok ülne rajta, egy helyben maradt, és jeges iszonyattal várta be az árnyalakat.

Az pedig egyre közelebb és közelebb jött.

Egyre fenyegetőbben csökkent köztük a távolság.

Egyszerre mintha kiélesedtek volna a körvonalai. Lukas most már sokkal pontosabban látta az alakot, de a látvány olyan iszonyatos volt, hogy majdnem megállt a szíve a rémülettől.

A lovas nem ember volt, hanem egy borzalmas lény, mintha valami horrorfilmből szökött volna ki. Kétszarvú feje egy szörnyetegéhez hasonlított. Koromfekete pofáját elborították a varas sebek és gennyes fekélyek. Szeme tompa vörös fényben izzott, pupillája kénsárga volt, írisze pedig fekete, mint a szén. Szája szögletéből, amelyet hosszú bajuszszálak csúfítottak el, hegyes agyarak lógtak ki. Állán ritkás fekete szakáll lengett, a hátát pedig sötét denevérszárny díszítette. Lukas azt hitte, megőrül a félelemtől.

Aztán még azt is felismerte, hogy a szörnyeteg nem is lovon ül. Az éjfekete jószág inkább egyszarvú volt, homlokából ugyanis egyetlen hegyes szarv meredt előre, izzó vörös volt, mint a pokol tüze.

A lovas már talán csak tíz méterre lehetett - és akkor egyszerűen feloszlott! Világosabb lett, és minden békés és csendes volt, mint annak előtte. A sápadt nap fényében magányosan, elhagyatottan állt a domb. Lukas látta a három szélkereket, amelyeket csak pár héttel korábban állítottak fel a dombtetőn. A lovas, az egyszarvú és a kutyafarka azonban nyomtalanul eltűnt.

A domboldalon csak bokrok és cserjék álltak, boróka, szeder, törpefenyő. Lány szél surrant el közöttük. Halk suttogással motozott a száraz levelek és gallyak között a földeken, amelyek innen minden irányba elnyújtóztak, és a látóhatárnál, ahol véget értek, köd szállt fel róluk.

Lukas még mindig nem tudott megmozdulni.

- Hé! - Mr. Cool hangja távolról, elmosódottan ért csak a fülébe. - Hé, mi van?

Lukas megrázkódott, mint aki rémálomból ébred. Aztán egyszerre emlékezett: persze, ő meg Mr. Cool éppen mountain bike-túrára indultak a Ravenstein környéki dombokon.

Itt a tavasz első merész hírnökei már megmutatkoztak: néhol rügyeket, barkákat lehetett látni, a régi erőd védettebb területein már az első krókuszok is kivirultak.

Ravenstein várát a tizenkettedik században építették, akkor a hírhedt rablólovag, Reimar von Ravenstein székhelye volt. A történelmi falakat azonban rég modernizálták, és most a hasonló nevű kollégiumnak adott szállást: ebben tanult Lukas Leander, valamint egy évvel idősebb nővére, Laura. Meg Philipp Boddin is - ez volt Mr. Cool tisztességes neve. Lukas pár hete egyre többet volt együtt ezzel a fiúval. Lukas hetedikes volt, Mr. Cool pedig Laura osztálytársa a 8/b-ben.

- Mi az? -xMr. Cool Lukas mellett fékezett le a kerékpárjával. Csak egy évvel volt idősebb, mégis egy teljes fejjel magasabb volt nála. Homlokára tolta legújabb típusú Gucci napszemüvegét, és csodálkozva nézett Lukasra. Vörös steppelt dzsekijének ujján Jack Wolfs-kin fekete farkasmancsemlémája volt látható. Zsemleszőke sörényét csinos kötött sapka takarta, persze szintén márkás holmi.

Lukas úgy tett, mint aki csodálkozik.

- Miért, mi lenne?

- Úgy bámultad azt a dombot, mintha kísértetet láttál volna - mondta Mr. Cool. - Csak ez van.

Lukas nyelt egyet. Megbízhat annyira Philippben, hogy megossa vele a látomását? *Nem egyszerű kérdés!*

Mr. Cool persze vastagon rendben volt, igazi jó barát, akire mindig lehet számítani. Ráadásul az utóbbi hónapok során kicsit beleszagolhatott abba is, mi folyik Ravenstein várában a kulisszák mögött. Lukas és a nővére, Laura többször is segítségül hívták Mr. Coolt, és többé-kevésbé beavatták a nagy titokba, amely összekapcsolta az emberi világot a mítoszok földjével. Philipp így legalább érintőlegesen tudomást szerzett a Jó és Rossz közötti örök harcról, amely az idők kezdete óta folyt mind az Embercsillagon - a Földön -, mind testvércsillagán, Aventerrán.

Tudott az Örökről, akik a Fény Ügyéért harcoltak, és halálos ellenségeikről, a Sötétekről, akik a sötétséget és vele az Örök Semmit akarták uralomra juttatni. És Philipp természetesen rég sejtette, hogy Laura Leander ebben az elkeseredett küzdelemben igen jelentős szerepet játszik.

De nemrég, kerek két hónapja, Lukas nővére, Laura, a tizennegyedik születésnapján hatalmas áldozatot hozott. Anyját, Annát sok-sok évvel ezelőtt elragadták, és Ryganinak, a Tűzkígyónak a birodalmába hurcolták. Laura, hogy visszakapja anyját, lemondott minden fantasztikus képességéről, amelyeket őrői munkája során elsajátított: a gondolatolvasásról, a telekinézisről -vagyis a tárgyak akaraterővel történő mozgatásáról - és az álomutazásról.

Hogy ne fájjon annyira ez a lemondás, a kegyes sors gondoskodott arról, hogy Laura teljesen el is felejtse minden izgalmas kalandot, amit csak átélt. És nehogy valaki elkottyintsa magát a jelenlétében, Lukas gondosan beavatott mindenkit a titokba, aki valamit is tudhatott a dologról.

így most már nemcsak Laura családja és Örök barátai tudtak mindent, hanem a legjobb barátnője, Kathe-rina - „Kaja” - Löwenstein és Mr. Cool is. Még Magda Schneidernek is elmondtak annyit, amennyit muszáj volt. Magda osztálytársa volt Laurának, és néhány kalandjába óhatatlanul belekeveredett.

-Hé! - Mr. Cool türelme fogytán volt. - Elállt a szavad, Lukas, vagy miért nem felelsz?

- Semmi, semmi - mondta a fiú élénken. - Minden rendben van.

- Nahát, akkor mondd már el, miért álltál meg úgy a dombtetőn, mintha villám sújtott volna, és meredtél arra a szent helyre!

A fthurhur gondolataiba mélyedve sietett végig a Sötét Erőd szétágazó folyosóin, a magas toronyba igyekezett, ahol a lakhelye volt. Skarlátvörös csuklyás köpenye csak úgy lobogott, ahogy a fekete mágus sebes léptekkel felszaladt a csigalépcsőn. A sovány kis emberke, akinek betegesen sárga, ráncos arcán számtalan öregségi májfolt éktelenkedett, nem figyelt sem az örökre, sem az egyéb cselédekre, akik utána pillantottak - az előbbiekre megvetően, az utóbbiakra szinte gyűlölettel nézett.

Azt is tudta, hogy mindenki őt hibáztatja uruknak, a Sötét Fejedelemnek nemrég elszenvedett veresége miatt, amely a Fény Örökjével folytatott párviadala során érte. Azzal vádolták, rosszul értelmezte az ősi jóslatot,

és nem tartotta vissza Borboront attól, hogy kardpárbajt folytasson Elysionnal, amelyből aztán a Fény hordáinak vezére meglepő módon győztesként került ki. A bolondok!

Mintha legalábbis gyerekjáték lenne egy ilyen bonyolult, rejtélyes szöveget helyesen értelmezni! Még egy olyan rettegett és a Fekete Művészetek legsötétebbikében is jártas fekete mágusnak, mint ő, is nehéz volt ez, és alkalomról alkalomra új meg új kihívást jelentett. A jóslatokat ugyanis leggyakrabban többféleképpen is lehet értelmezni, ezért igen nehéz megfejtetni valódi értelmüket.

Ráadásul amikor már mindennek vége volt, akkor, utólag, mindenki könnyen okoskodhatott, hogy ő aztán jobban tudta volna. Aslan, a Fekete Gárda vezetője és az az áspiskígyó Syrin, az alakváltónő is ezt állította. Syrin egyértelműen őt tette felelőssé a vereséért, ráadásul ügyesen úgy rendezte, hogy a Fejedelem egész kísérete is a mágus ellen fordult. Nem csoda tehát, hogy a Sötét Erődben az az egyöntetű vélemény alakult ki, hogy egyedül ő, a fekete mágus tehet az elszenvedett vereségről.

Pedig nem ő volt az, aki karddal támadt a Fény kutyájára, hanem a Fejedelem, maga Borboron, a Sötét Hadak magabiztos vezére! A csupa izom óriás, aki alig bír mozogni - és akit aztán a törekeny, agg Elysion megtréfált és legyőzött a párbaj során.

De persze a Sötét Fejedelem hibáját senki nem merte emlegetni! Mindenki tisztában volt vele, mi történne, ha Borboron tudomást szerezne ilyesmiről: abban a pillanatban hóhérkézzé adná a bírálót, és irgalom nélkül kivégeztetné.

A fhurhur fülében, amint lépcsőfokról lépcsőfokra igyekezett fölfelé, lépéseinek zaja figyelmeztető szavak visszhangjaként kopogott:

Tenned kell valamit! Tened kell valamit! Tened kell...

Egyvalami biztos volt: akárki felelős a kudarcért, a helyzet mindenképp olyan komolyra fordult, amilyen már rég nem volt. A Sötét Haderő jelentősen meggyengült, Borboron tekintélye is csökkent. És ami a legrosszabb volt: Döghalál, a fejedelem leghatalmasabb fegyvere az ellenség kezébe került. Ezzel szinte nullára csökkent az esélye annak, hogy legyőzzék Elysiont és a Fény Harcosait.

A Sötétek táborában nyugtalanság érződött. Az olyan régi szövetségesek, mint a farkasfejúek vagy a vágykufárok is csak kelletlenül és morgolódva engedelmeskedtek a Fejedelem parancsainak. És ha ez így megy tovább, akkor a nyílt lázadás már csak idő kérdése. Akkor azonban Borboron napjai is meg vannak számlálva. A Sötét Fejedelem el fogja veszteni a fejét -az övé pedig, mint legbizalmasabb tanácsadójának egyikéé, vele együtt hull majd alá.

Ezt sohasem fogja megengedni, ezt soha!

A mágus végre megérkezett a torony legfelső szobájába. Kinyitotta az ajtót, belépett, és azonnal a hátsó falnál álló, hatalmas szekrényhez sietett. Épp ki akarta nyitni, amikor elnézett mellette, és tekintete kisiklott az udvarra a szekrény melletti keskeny ablakon.

Még csak késő délutánra járt az idő, de már elborult az ég a Sötét Erőd felett. A fényt elnyelték a sötét ködök, amelyek állandóan itt gomolyogtak a tornyok körül, valamint a varjak, amelyek nyughatatlanul keringtek az erőd környékén. Az égbolton azonban tisztán felismerhetően sugárzott egy csillagkép: hét, egymással versenyt ragyogó csillag szívet formált. A fhurhur erre a látványra hangosan elkáromkodta magát.

Ez az átkozott Hét Hold Pecsétje!

Mintha derülne rajta, most még fényesebben csillog.

Ideje, hogy valamit tegyünk ellene!

A mágus csak nehezen tudta megzabolázni haragját, és kinyitotta a szekrényt, amelynek fiókaiban tucatjával álltak a tégelyek, üvegcsék, kelyhek, tálak, fazekak, fiolák és kémcsövek. A fhurhur kinyújtózott, hogy jobban lássa a felső polcsort is, majd a leghátsó sarokból elővett egy egyszerű kis fiolát, és tenyerére tette. Szinte áhítattal nézte a kis üvegtartályt, amely csekély mennyiségű - legfeljebb gyűszűnyi - folyadékot tartalmazott.

A fhurhur megrázkódott a tisztelettől: ez az elixír látszatra nem volt különleges, de a valóságban a legritkább és ugyanakkor a leghatásosabb varázsszer volt, amit a világ megteremt. Egész eddigi pályafutásának csúcspontja volt az az óra, amelyben elkészítette, még most is tisztán emlékezett rá.

Pedig már sok-sok éve történt. A Téli napforduló éjszakáján teljes holdfogyatkozás volt, ami csak igen ritkán fordult elő. Aventerra legsötétebb helyén, a Fekete Szakadék fölött sem az Aranyholdból, sem az Embercsillagból nem látszott egyetlen apró sugár sem, ez sokszorosára erősítette a Sötét Hatalom erejét, amely amúgy

is a Téli napfordulókör volt a legerősebb. Csakis ezért volt képes akkor megkotyvasztani ezt az elixírt, meg persze azért, mert övé volt a Kígyó Öt Jegye!

A fhurhur ráncos arcán gonosz mosoly suhant át: az elixír ereje tényleg pusztító volt. Hulláálmot váltott ki, olyan kíznást, amely százszor rosszabb volt még a halálmerevségnél is, és még nehezebb volt kigyógyítani belőle az áldozatot. Mert a gyógyításhoz is^szükség volt a Kígyó Öt Jegyére, amelyről abban az Ősi Kinyilatkoztatásban esett szó, amelyet Beliaal, a Sötétség Ura, még az Idők Kezdetén elragadott a felhőtáncosoktól, és amelyet azóta is rejtve őriz valamely titkos helyen.

A fhurhur egyfolytában csak a boszorkányos elixír-re meredt, mintha nem bírná elfordítani róla a tekintetét. Nagyon sok éve őrzi már ezt a fiolát a szekrényében. Eddig még mindig visszariadt az alkalmazásától. Persze nem mintha részvét ébredt volna benne a mindenkori áldozatért, hanem csak nem akarta oktanul elpocsékolni az értékes tinktúrát. Nagyon csekély mennyiség volt már a birtokában, és nagyon-nagyon sokáig nem lesz holdtalan téli napforduló - márpedig ezt a bájtalt nem lehet máskor elkészíteni.

Más, kevésbé hatásos és egyszerűbben előállítható eszközök is elegendők voltak eddig, hogy hatalmát biztosítani tudja a legfőbb nagyúr mellett. Pedig Syrin is, mások is évek óta pályáztak a Fejedelem bizalmasa címére, amely egyelőre az övé volt. És eddig nemcsak az ő intrikáiknak állt ellen sikeresen, hanem a Fény Harcosai ellen is eredményesen és hatékonyan alkalmazta fekete mágiját.

Ám amióta Elysion legyőzte a Sötét Fejedelmet, minden másképp volt. Ha meg akarta tartani első udvaronc! helyét, akkor leghatásosabb eszközhöz kellett nyúlnia, akár akarta, akár nem.

Az utóbbi hetek során azokban a sötét órákban, amikor a fejét törte, és mindent alaposan végiggondolt, egy dolog mindenképp megvilágosodott előtte: egyedül ez az elixír nem lesz elég ahhoz, hogy Borboron uralmát fenntartsa. A Sötét Hatalom csak akkor tud megszabadulni szinte reménytelen helyzetéből, ha megtalálja azt a titokzatos lényt, amelyről az Ősi Kinyilatkoztatásban szó esik: a Sötét Vér Gyermekeit, aki nyilvánvalóan hozzásegítheti a Fény fölötti végső győzelemhez. Így a fhurhur számára nem maradt más lehetőség, mint hogy felvegye a kapcsolatot Beliaallal, a halál rettegett démonával, még akkor is, ha már napok óta szorongott ettől a találkozástól.

De nem volt más út!

A fhurhur visszatette az elixírt a szekrénybe, és helyette két bőrzacskót vett elő. Aztán a nyitott kandallóhoz lépett, amelyben lobogott a tűz. A lángoktól egy jó lépésnyi távolságra leereszkedett a padlóra, s az egyik zacskó tartalmát, valami sűrű port, beleszórta a tűzbe.

A lángok félelmetesen felszisszentek és fellobogtak, a varázsló a mennyezet felé emelte kezét, és elmondta a varázsigét: „O, hatalmas Beliaal, Sötétség Ura, Ura Minden Démonoknak, a Sötétség engedelmes szolgája esedezik hozzád: mutakozz meg nekem, ó, hatalmas Beliaal, hadd lépjek kapcsolatba veled!” Aztán mellén keresztbe font karral egészen a köpadlóig hajította homlokát.

Szempillantás alatt kísérteties zúgás támadt. A tűz ropogott, sziszegett, egy félelmetes fej rajzolódott ki a lobogó lángokban: egy kettős szarvat viselő démoné. Az ocsmány pofán tisztán kivehetők voltak a gennyes fekélyek és varas sebhelyek, vadkanéhoz hasonló szeme és agyarái, még a kecskeszakáll is kirajzolódott a lángokban.

- Itt vagyok, te nyomorult féreg - dübörgött fel egy hang. - Hogy merészeled Fekete Kastélyom mélységes nyugalma megzavarni?

A fhurhur felegyenesedett, félénken, összehúzott szemmel pislogott bele a vakító tűzbe.

- A segítségemre van szükségem, ó, Sötétség Hatalmas Ura - káromta. - Ezért könyörgök én, méltatlan szolgád, bebocsáttatásért sötét birodalmadba.

A démon habozott, nem felelt azonnal. -Jól meggondoltad? - kérdezte aztán. - Tudod, ugye, mi történik, ha felgerjeszted a haragomat?

- Természetesen, ó, hatalmas parancsolóm - hajlongott a kis emberke. - De biztos vagyok abban, hogy szavaimmal nemhogy a haragodat nem vívom ki, hanem ellenkezőleg, örömet szerzek neked.

A démon homlokának lángjai mintha összéből húzódtak volna. Ocsmány szája vigorra torzult.

- No hát akkor, barátocskám, te magad akartad így - sziszegette, mint egy tűzvihar. - Tudod, hogy juthatsz a leggyorsabb úton Fekete Kastélyomba. A főnix tüze elhoz majd hozzám. Hát ne habozz, indulj el!

A lángok pokolvörösen még egyszer föllobogtak, aztán a csúf fej eltűnt, mintha a tűz emésztette volna meg. A fhurhur felemelkedett, elővette a második zacskót, és egy tollat húzott elő belőle - egy főnix arany farktollát. Egy lépést tett a kandalló felé, a tűzbe hajította a tollat, aztán - maga is utána ugrott!

A következő pillanatban már nyoma sem volt. A lángok magukba roskadtak, aztán nemsokára már csak egy apró tüzezske lobogott a kandallóban.

Lukas nem akart beszámolni a látomásáról. Mr. Cool jó barát volt, nem kétséges, másrésről viszont Lukas eddig nem teregette ki azt, hogy nemcsak a nővére rendelkezik különleges képességekkel, hanem ő maga is. Lukas ugyanis árnylító volt!

A nagymamája, Lena, aki Aventerráról származott, szintén rendelkezett ezzel a sajátos, igen ritka képességgel: Lukas tőle örökölhette. Az árnylító, így Lukas is, képes arra, hogy bárki auráját észlelje - azt a titokzatos energiát, amely mindenkit körülvesz. És Lukas ezt még akkor is meglátta néha, ha az élőlény már rég nem tartózkodott a közelében.

Pár pillanattal ezelőtt éppen ez történt vele: Lukas biztos volt abban, hogy annak a rejtélyes és félelmetes lovasnak az árnyát látta, aki tizenharmadik születésnapján a nővérét, Laurát megkergette, és halálos rémületet hozott rá.

Laura akkor csak azért úszta meg ép bőrrel a kalandot, mert a titokzatos lovas megmagyarázhatatlan módon feloldódott a semmiben.

Vagy ez a szörnyeteg és az egész lovaglás még csak ezek után fog bekövetkezni? Az árnylítóknak ugyanis néha jövőbeli események árnyát látják.

Lukas valósággal sokkot kapott erre a gondolatra. Lehet, hogy Laura veszélyben van? Lehet, hogy a lovag visszatér, és megint ráront, hogy elégtételt vegyen a múltbeli kudarcért? A fiú torkát összeszorította a félelem és az aggodalom.

Lehetséges, hogy a nővére mégsem felejtett el mindent a múltjából, és maradtak olyan különleges képességei, amelyeket még fel tud használni? Hiszen egyébként nem jelent veszélyt már a Sötétekre, semmi okuk nem lenne arra, hogy bántsák! Lukas, amilyen gyorsan csak lehetett, ki akarta találni, hogy Laurát fenyegeti-e valami veszedelem, hogy szükség esetén meg tudja védelmezni, melléje tudjon állni.

De vajon megossa-e ezeket az aggályait Mr. Cool?

Hát, inkább talán ne.

Philipp ugyanis szintén aggódni kezdene Lauráért, talán jobban is, mint az öccse. Philipp ugyanis egész rendszeren beleesett Laurába, ebben Lukas egészen biztos volt. Méghozzá fülig, Laura pedig hallani sem akart a dolgról! Nos, egy szó, mint száz, jobb ezekkel a hírekkel nem nyugtalanítani Mr. Coolt.

- O, tudod - mondta tehát könnyedén -, éppen csak eszembe jutott valami.

- Tényleg? - Mr. Cool hátrtolta a sapkát a tarkójára, és megvakarta a fejét. - És mi, ha szabad kérdeznem?

- Megígértem Laurának, hogy tanulok vele - felelte Lukas, és hálás volt az égnak, hogy gyors és hihető válasz jutott eszébe. Vastag, szarukeretes szemüvege fölött mosolyogva sandított Mr. Coolra. - Tudod, hogy tavaly milyen sokat hiányzott, sokat mulasztott. Segíteni akarok neki, hogy lehetőleg mindent gyorsan tudjon pótolni. Nehogy megbukjon, világos?

- Aha, persze! - bólintott Mr. Cool. - Hát akkor tapossunk bele, nehogy Laura hiába várjon ránk!

Így a fiúk megfordították a kerékpárjukat, felszálltak és elrobogtak. Annyira siettek, hogy eszükbe sem jutott felnézni az égre, ahol egy hatalmas madárcsapat csendben rótt köreit.

Varjak voltak. Ezer meg ezer hatalmas, szurokfekete varjú.

A Fekete Kastélyban

A Fekete Kastély trónterme sötétségbe burkolózott. A néhány gyertya lángja és a terem szemközti falánál álló tekintélyes kandallóban pislákoló tűz rőt fényszigeteket rajzolt a félhomályba. Egyszerre távoli dübörgés hallatszott. Egyre közeledett, míg végül a kandalló tüze sötétvörösen fellobogott, s a lángok embernynél is magasabbra csaptak fel. Aztán elhallgatott a dübörgés, és a kandallóból egy kicsi, sovány alak lépett elő, skarlátvörös csuklyás köpönyegben.

Míg a lángok visszaroskadtak önmagukba, a fuhurur tétován beljebb lépett a helyiségbe. Összehúzott szemmel nézett bele a sötétségbe.

- Üdvözöllek, Sötétség Szolgája! - hangzott fel egy mély torokhang a terem mélyéről. - Úgy látom, nem felejtetted még el, hogyan kell felhasználni a fönix erejét.

A fhurhur mosolygott. Nem látta még a házigazdát, de máris mélyen meghajolt.

- Én is üdvözöllek téged, ó hatalmas Beliaal, és engedélyedet kérem, hogy közelebb léphessek!

- Gyere csak! - A hang egy nagy kutya morgására emlékeztetett. - Miért is nyitottam volna meg másképp az utat a tűzön át?

A fhurhur szeme pár tapogatózó lépés után hozzászokott a sötétséghez, és a helyiség meg a benne lévő néhány tárgy körvonalai lassan kibontakoztak a félhomályból. Beliaal trónusa a kandallóval szemközt falnál állt, s csak elmosódó árnyként lehetett érzékelni: a látogató arrafelé lépdelt. Egyre-másra be kellett húznia a fejét, hogy elkapja a nagy varjak elől, amelyek teljesen nesztelenül repkedtek ide-oda a helyiségben.

A terem falai éppolyan csupaszok és feketék voltak, mint a mennyezet és a padló. Csak az egyik oldalon állt egy embernél is magasabb tükör. Egyetlen ablak sem volt a helyiség falaiba vágva, mivel a Fekete Kastélyt nem a felszínen építették. Az Árnyas-erdő legsötétebb részén, a Fekete Szakadékban mélyült bele hét pincészt mélységben Aventerra földjébe, s a trónterem a legalsó szinten volt. Ezért aztán nem is kellett ide ablakok.

A hatalmas bejárati ajtó és a kandalló között egy különleges lény kucorgott. Emberi feje volt, hozzá egy vörös oroslán törzse és lába, de skorpiófarokkal - egy mantikor, amint azt a fhurhur már előző látogatása alkalmával megtudta. Beliaal sok-sok évvel ezelőtt ajándékba kapta ezt a különleges lényt Ryganitól, a Tűzkígyótól. A szellemek, akik a világ futását irányítják, az Árnyak Birodalmába száműzték Ryganit, ahol tizenkét holdon át szolgálnia kell Taranost, a Holtak Birodalmának fejedelmét. Csak egyetlen hold erejéig tartózkodhat odafent Aventerra felszínén.

Ezt a kurta időszakot többnyire az Árnyas-erdőben és a Fekete Kastélyban töltötte el, így aztán úgy érezte, tartozik valami ajándékkal Beliaalnak. A mantikor azóta őrizte a tróntermet, és éles karmaival szétmarcangolta a hivatlan látogató torkát, majd pengeéles fogazatával darabokra szaggatta s felfalta - pontosan úgy, mint ikertestvére, aki odakint örködött.

Beliaal nagyon megörült Rygani ajándékának. A hatalmas démon az Alvilág egyedüli uralkodójának számított, és megtámadhatatlan hírben állt. Mégis szinte betege volt a gondolatnak, hogy valaki leleplezheti a nagy titkot, amelyet sötét erődvárának legmélyén rejtget.

Ez okból aztán a legszigorúbban őriztette a Fekete Kastélyt. A két mantikor mellett számos egyéb őr is vigyázta a rejtett bejáratot és a többi fontos helyiséget: a vérfarkasörség, a setéttrollok, a földi vámpírok és a vérszomjas fejszárnyúak. Eddig szinte senkinek sem sikerült behatolnia a démon engedélye nélkül a fény nélküli uradalomba. És az a néhány, akinek mégis sikerült, az életével fizetett.

A fhurhurnak már a puszta gondolattól is végigszaladt a hideg a hátán. Csak reménykedhetett benne, hogy nem jut erre a sorsra. Beliaal hírhedt volt arról, hogy hamar elveszti a türelmét, és olyankor a szövetségeseinek sem kegyelmez.

A terem közepén hosszú asztal állt, az Árnyas-erdő fekete fáiból készült. Két ötkarú gyertyatartó állt rajta, amelyek a sötétség ellenére is világosan derengtek. Lehet, hogy csontokból készültek?

A haláldémon mintha csak követte volna a fhurhur aggódó tekintetét, kitárta hatalmas denevérszárnyait, és gúnyosan felnevetett.

- Ne félj, sötét barátom - sziszegte, és mintegy véletlenül játszadozott az ötágú korbáccsal, amelyet karmos jobb mancsában szorongatott. - Csak ártalmatlan állatok csontjai. Özekéi, szarvasokéi, amelyeket éjszakai teremtményeim ejtettek el.

Beliaal mély sóhajjal a mennyezetre fordította tekintetét, ahol milliárdnyi, ököl nagyságú bogár mászkált. Szárnyaik időnként fel-felizzottak, mint a foszfor.

- De azért leghőbb óhajom, hogy egy szép napon karos gyertyatartót csináltassak annak az átkozott egyszarvú királynőnek a csontjaiból!

A fhurhur tisztában volt vele, hogy Beliaal sokkal jobban gyűlöli az egyszarvúakat, mint Aventerra bármely más teremtményét. Mégis inkább hallgatott. Hosszú élete során megtanulta, hogy nem tanácsos, akármilyen alkalomról van is szó, ajtóstul rontani a házba. Ehelyett a trónuson legeltette a szemét, amelyen vendéglátója tehénkéden.

Beliaal szemlátomást nem fektetett túl nagy hangsúlyt a külsőségekre. Egyszerű trónszékéhez szintén az Árnyas-erdő fái adták az anyagot. Az ülökét és a háttámlát egy fekete vadkan szőre párnázta, a karfák pedig egy tűzsárkány bordáiból készültek.

Kereken egy méterrel a háttámla fölött egy fekete egyszarvú feje állt ki a falból. Tűzvörös szarván egy lény himbálózott, amely óriási denevérré hasonlított. Egy fejszárnyú volt. Fajtájára jellemzően denevértörzsén szarvas fej ült, pofájából hegyes vámpírfogak meredeztek.

Beliaal nagyúri mozdulattal mutatott az asztal végén álló székre.

- Húzd közelebb, és ülj le! Szórakoztass, sötét barátom! Még ha nem volt is túl nehéz az utazásod, akkor is megvendégellek, ahogy ez szokás itt az Árnyaserdőben.

Undorító arcát örömtelen mosolyra torzítva a démon megvárta, míg látogatója elfoglalja helyét.

-Vörösbort? Vagy te is olyan bolond vagy, mint Borboron, az urad, aki megveti az ilyen finomságokat?

- Dehogy, dehogy, hatalmas Beliaal - vágta rá sebesen az emberke. - Örömmel elfogadom a meghívásodat!

A démon hátravetette a fejét, és gyors pillantást vetett a feje fölött csüggeszkedő teremtményre.

- Feketeszárny! - parancsolta, és mindjárt pattintott is a korbáccsal. - A kamarás hozzon bort! Persze a legjobbkiból, és azonnal!

- Parancsodra, nagyúr - rikácsolta a fejszárnyú, és ellibbent.

A Sötétség Ura megint vendégéhez fordult.

- És most szólj, Sötétség Szolgája! Mi hozott hozzám?

- Egy szerény kérésem volna, ó, hatalmas Beliaal! -A fhurhur ültében meghajolt. - Uramat, Borboront, és engem is roppant hálára köteleznél, hogyha segítségünkre lennél a Sötét Vér Gyermekének keresésében, akiről az Ősi Kinyilatkoztatás szól.

A szörnyeteg pofája gúnyos vigyortól torzult még rondábbá.

-Tehát még mindig nem sikerült megtalálnotok? Pedig már egy fél örökkévalóság óta keresitek. Még az az embercsillagi fekete mágus, aki a Tűzkígyó gyűrűjét viseli, az a Hermann...

- Hermes Trismegistos - javította ki a fhurhur, aztán, mint aki a korbács csípésétől retteg, összebb húzta magát.

A démon mintha észre sem vette volna.

- Nahát, róla beszélek - folytatta egykedvűen. -Nos, ez a Trismegistos egyszer engem is megbabonázott, hogy engedjek neki betekintést az írásba.

- És? - kérdezte a látogató meglepve. - Megengedted neki?

- Nos... - Beliaal szórakozottan bólogatott. - Hát nem pontosan. Az Ősi Kinyilatkoztatást még sohasem adtam ki a kezemből, és nem is fogom megtenni soha.

A fhurhur szeme összeszűkül.

- De?

- A mágusnál ott volt Rygani gyűrűje, amely a Sötétség elkötelezett szolgájának mutatta. Ezért egy másik titkos iratot adtam oda neki, *A Hetek Testvériségét*. Ebben azoknak az átkozott Őrzőknek az ősatyái foglalták össze titkos tudásukat, amely nagyrészt megfelel az Ősi Kinyilatkoztatás szövegének.

- De ez a Hermes sem fedezte még fel, hol van a Sötét Vér Gyermeke?

- Nem bizony. - Beliaal arcán káröröm és gúny tükröződött. - Az a bolond éppolyan keveset tudott kezdeni a titkos tudással, akárcsak te!

A fhurhur igyekezett palástolni a haragját.

- Ezt pedig nagyon is meg tudom érteni, ó, hatalmas Beliaal - mondta, és megint csak meghajolt. - Az Ősi Kinyilatkoztatás szavai meglehetősen homályosak. Szinte azt mondanám, nagy szerencse kell hozzá, hogy helyesen értelmezze valaki. És ez is az oka annak, hogy ma felkerestelek.

A démon gunyorosan mustrálta.

- Halljuk! - vakkantotta.

- Meglehetősen biztos vagyok abban, hogy te már réges-rég megfejtetted a Sötét Vér Gyermekének rejtélyét. Ezért könyörögve kérlek, oszd meg velem a tudásodat!

A démon alattomos mosolyra húzta a száját.

- A nagy misztériumokat mindenkinek magának kell megfejtenie - így hangzik az élet törvénye, amely minden teremtetett lényre egyaránt vonatkozik, akár a Sötétséget, akár a Fényt szolgálja. - Beliaal összehúzta a szemét. - Miért kellene megszegnem a szabályt?

A fhurhur nagyot nyelt. Ha nem sikerül együttműködésre bírnia a Sötétség Urát, Borboron napjai is meg vannak számlálva - és persze ezzel együtt az övéi is! Rettegett, de mosolyt erőltetett magára.

- Szívesen elmondom - kezdte, de ekkor megjelent a lakáj.

Sovány, emberféle figura volt, halottfehér arccal, tűzvörös hajjal. Asztalkát hozott, amelyen egy kancsó és két kehely állt, letette a trón mellé, és mélyen meghajolt.

- Parancsolóm, íme, a bor - károgta rekedt hangján. -Jól van, Konrád - morogta Beliaal türelmetlenül. - És most kotródj!

A szolga megint meghajolt, és ugyanolyan hangtalanul távozott, ahogy jött.

A démon a látogatóra nézett, majd az asztalkára mutatott.

- Szolgálj ki magad! És ne sajnáld tőlem sem.

A fthurhur eleget tett a parancsnak. Aztán felemelte a kelyhet, és kortyolt belőle. Borzalmas íze volt, kicsit édeskés, és fémese utóíz hagyott, de a fekete mágusnak pillája sem rezzen.

- Amint bizonyára jól tudod - kezdte -, parancsolóm-nemrég fájdalmas vereséget szenvedett Elysiontól, a Fény kutya...

Beliaal nagyúri mozdulattal vágta el a szavát.

- Ezt rég tudom - mondta unottan, és nagyot kortyolt a kehelyből. - Az éjszaka teremtményei előtt semmi sem marad rejtve, ők pedig rég beszámoltak nekem mindenről. De mit érdekel engem az a harc, amit Borboron a Fény Harcosai ellen folytat?

- Nos... - mosolygott a fthurhur. - Hát nem az a legfőbb vágyad, hogy a napvilágra is kiterjeszd sötét hatalmadat?

- Dehogynem - vágta rá Beliaal. Szeme villogott, megint megcsördítette a korbácsot. - Alig várom már, hogy a Pokol Kürtje kihirdesse az egyszarvúak pusztulását és a Sötétség Uralmának kezdetét. És el is jön ez az óra, ahogy Beliaal a nevem!

Démoni pófáján mérhetetlen mohóság és eszméletlen düh látszott. Denevérszárnyai vadul verdestek.

- Kiűzöm a Karbunkulus-erdőből az egyszarvúakat, és akkor már nem tarthat vissza senki!

-Szívemből kívánom. De mégis... - A fthurhur elhallgatott, és belekortyolt a borába. Időt akart nyerni, hogy minél gondosabban mérlegelhesse a szavait. A Sötétség Ura kiszámíthatatlan volt, egy rossz szóval őrzőgő dühöt lehetett ébreszteni benne. Így a fekete mágus óvatosan folytatta: - Tudod, hogy az egyszarvúak a Fény legtisztább lényei, és hogy sem te, sem mi nem árthatunk nekik.

- Hát persze hogy tudom! - morogta a démon. -Elvégre már évszázadok óta vadászom rájuk!

- Az egyszarvúak varázsereje még sohasem volt akkora, mint most. A Fény hatalma olyan nagy, mint ezelőtt még soha, ellenségeink nagy fölénybe kerültek. Ha ez így folytatódik, soha nem fogod elűzni a Karbunkulus-erdőből az egyszarvúakat.

- Akárhogy is - morogta a démon -, majd megtalálom az útját.

Szavainak csengéséből azonban ki lehetett találni, hogy nincs túlzottan meggyőződve a sikerről.

- O, milyen szép is lenne! - A fekete mágus keskeny ajkán ravasz mosoly játszott. - De ehhez egy ártatlan földi lénynak, egy gyermeknek a segítségére van szükséged. Az egyszarvúak sorsa egyes-egyedül az ember kezében van, ezt már a régi iratok is megmondták.

- Mintha én nem tudnám! - fakadt ki Beliaal. - Másképp nem próbáltam volna megszerezni azt a lányt. Hajsza! híján sikerült is! A Pokol Kürtje már megfújta az első jelet, de aztán...

Haragjában megint felizzott a szeme, pokolvörösen, kénsárgán. Aztán előrehajolt, hogy orra hegye egy tenyérnyire volt csak a mágus arcától.

- Csak vigyázz magadra, te nyomorult féreg! Ha azért jöttél, hogy szórakozz rajtam, és emlékeztess életem legszörnyűbb óráira, akkor ebben a pillanatban ide hívom a vérfarkasörséget, hogy ők is szórakozzanak egy kicsit veled!

A fthurhur visszahúzódott, részben félelmében, részben mert undorodott a démon erős, kénköves leheletétől.

- Nem, dehogy, hatalmas Beliaal! - tiltakozott. -Semmi ilyesmi nem állt szándékomban. Inkább egy ajánlatot szeretnék tenni.

Beliaal hevesen zihált. Orrlyukaiból, amelyek akkorák voltak, mint egy lóé, sárgás füst szállt.

- Mégpedig?

- Már biztosan hallottál arról, mi fog történni a következő napforduló éjszakáján. Tehát egyedülálló alkalmat szalasztasz el, ha nem cselekszel ebben a sorsterhes órában.

- Csak nem kioktatsz, te senki? - A démon lapos orrából megint egy adag kénköves füst tört elő. - Térj a tárgyra, kímélj meg a fecsegésedtől!

A fthurhur ujjongott: nem kétséges, felkeltette a démon érdeklődését. Beliaal lenyelte a csalit!

- Uralkodóm a következő cserét ajánlja neked: te elárulod nekünk a Sötét Vér Gyermekeit, mi pedig a kezre játszunk az Embercsillagról egy lényt, aki Nyárközép éjszakáján segít legyőznöd az egyszarvúakat.

A haláldémon kétkedve szemlélte látogatóját.

- És ezt miképpen csináljátok?

- Hadd legyen ez a mi gondunk, ó, hatalmas Beliaal! A fthurhur felemelkedett ültéből, egy lépést tett a démon felé, aztán odanyújtotta a kezét.

- Csapj bele, Sötétség Hatalmas Ura! Meglátod, nem fogod megbánni!

Mialatt Mr. Cool kicsit kerekedett még Ravenstein parkjában, Lukas levitte a tárolóba a biciklijét, és lezárta.

Amikor kifelé igyekezett, beleütközött egy nagydarab fickóba, akinek teljesen kopasz volt hatalmas koponyája. A férfi karja aránytalanul hosszú volt, és mancsában régimódi vesszőseprűt fogott, ezzel söprögette a váruddar kövezetét.

- Hohó, Lukas - szólt rá Attila Morduk, a kollégium gondnoka. De jóindulatú vigyora elárulta, hogy nem gondolja azt a hohózást olyan komolyan. - Csak lassan azokkal a fiatal csikókkal! Vagy talán kergetnek?

- Sorry, Attila - vetette oda a fiú a válla fölé. - Sajnos, most nem érek rá!

Az utolsó törpóriás fejcsóválva nézett utána, míg Lukas átvágott az udvaron, és a bejáratához vezető lépcsőhöz szaladt.

Amikor Lukas elhaladt a kőoroszlánok mellett, akik néma örökként az első lépcsőfokok szélén álltak, elcsodálkozott és megtorpant. Ezeket a látszólag élettelen faragványokat az Őrzők kézrátétellel életre tudják kelteni, neki és Laurának is tettek már egynéhányszor szívességet. Ma Latus és Lateris - ez volt a neve a két kőoroszlánnak - különösen gondterhelten néztek, és mintha a szokásosnál morcosabban néztek volna. Talán ez is annak a jele, hogy Lukas nővére bajban van?

A fiú gyomra összerándult, de sietett tovább. Felugrált a lépcsőre, de aztán újra megállt, és vetett egy pillantást arra az erős kőoszlopra, amely a lépcső mellett állt. Az oszlop óriásformára volt kifaragva, ő tartotta azt az előtetőt, amely a lépcsőt és a bejáratot óvta az esőtől. Akárcsak az oroszlánokat, őt is az aventerrai Csalakő-hegység köveiből faragták ki; ezért lehetett életre kelteni őket, s ez is, mint rímfaragó Porták óriás, többször a szolgálatukra állt már.

Lukas figyelmesen pislogott, amint az óriás arcát fürkészte. Vajon Porták arcvonásai nem mások most, mint egyébkor? Barátságos kifejezése nem tűnik most inkább aggodalmasnak? És ravaszkan mosolygó szája nem inkább gondterhelten görbül? Vajon ez rossz ómen vagy egy újabb optikai csalódás?

Lukas tovább sétált, és a főbejáraton belépett az épületbe. Az előcsarnokban, ahonnan az osztálytermek felé szétágaztak a folyosók, és a két lépcső elindult a négyemeletes ház felső szintjeire, megint ugyanaz a baljós érzés vett rajta erőt, mint már kétszer az imént. A bejáratnál szemben egy hatalmas olajkép csinos, fiatal, fehér ruhás nőt ábrázolt. Silva volt a neve a nőnek, és Reimar von Ravenstein lovag idejében rettenetes szenvedéseket élt át a lovag kegyetlensége miatt. Ma még Silva arcát is sokkal sápadtabbnak látta Lukas, mint eddig. Ráadásul olyan szomorú arcot vágott, hogy az ember szíve elfacsarodott, ha ránézett.

Vajon a fehér asszony is Laura miatt aggódik? Vagy csak a folyosón uralkodó félhomály miatt tűnik úgy? Mert a fukar gondnok nem éget egyetlen lámpával sem többet, mint amennyi feltétlenül muszáj? De a fiú kérdéseire persze sem Silva nem felelt, sem a hatalmas fekete farkas, amely a lábánál hevert.

Alienor a selyemsátorként feszülő égboltra pillantott Aventerra fölött. A nap delelőjén állt, és olyan ragyogva szórta sugarait, mintha a Fény erejéről akart volna bizonyosságot tenni. Vajon ez jó ómen? Vagy semmi jelentősége?

Egy hang ragadta ki gondolataiból: - Mit állsz itt és bámulsz a híg levegőbe? Morwena, Hellunyat gyógyítóasszonya szemrehányó pillantást vetett tanítványára.

- Nem szeretném átélni, hogyan hatnak ránk, szolgálóikra a Tudós Gözök?

- Dehogynem, úrnőm, dehogynem - vágta rá Alienor. - Sietek!

Gyorsan felpattant, és már el is tűnt a barlangban, amelynek bejárata előtt eddig állt. Vastag, szőke copfjai úgy ugrándoztak, mint két izgatott, dundi csikó.

A barlang félhomályos volt, bár a gyógyítóasszony kis tüzet gyújtott. A szűk sziklakamrában gomolygó füstfelhőktől szinte elakadt Alienor lélegzete. Szerencsére hozzászokott már a fűszeres illathoz, amely a füstbe keveredett.

Morwena rég megtanította, mi célt szolgálnak az elégetett gyógyfüvek: megnyitják a gyógyítók szellemét, hogy be tudják fogadni a Tudós Gözök üzenetét, amelyek az Idők Kezdeté óta ellátják őket tanácsal. Aventerra mélyéből szállnak fel ezek a gözök egy keskeny sziklahasadékon át, hogy kinyilvánítsák titkaikat a beavatottnak. De gyakran olyan rejtélyes és burkolt üzenetet hagytak, hogy csak igen nagy körültekintéssel lehetett megfejteni - és ha rosszul értelmezték, annak végzetes következményei lehettek.

A gyógyítóasszonyok tehetségük szerint igyekeztek ennek a feladatnak eleget tenni, de akadtak már durva félreértelmezések. Ezért a tanítványokat különös gonddal készítették fel a jóslatfejtés nemes művészetére, és bár Alienor jó néhány nyár óta tanult már Morwenánál, mégis csak most került sor először arra, hogy jóslatot fejtсен. A nagy nap, amelyre hetek óta lázasan készülődött, végre elérkezett.

Óráról órára hallgatta és figyelte tanítómestere, Morwena szavait, és megpróbált minden szót alaposan bevésni az emlékezetébe. Többször is elkísérte mesterasszonyát a jósbarlanghoz, amely a Setétgerinc egyik kis mellékvölgyében bújik meg. Alienor emlékezett még rá, milyen hatást váltott ki Morwenából a szertartás.

Morwena arca néha felragyogott, máskor meg mintha fájdalom torzította volna el. Egyszer - csak egyetlenegyszer! - hangosan felkiáltott, aztán azonnal magához tért a transzból. Biztosan nagyon rossz hírt kapott, mert Alienor kérdésére nem felelt - azóta sem.

Alienornak ez is átsuhant a fején, míg tanítómestere utolsó utasításait hallgatta.

- Ne félj! - Morwena bátorságot szeretett volna önteni belé. - Tegyeél mindent úgy, ahogy elmagyaráztam! És bízz a Fény erejében, akkor nem történhet baj!

- Igen, úrnőm. - Alienor megpróbálta mosoly mögé rejtteni feszültségét.

- És még valamit! - emelte fel Morwena a mutatóujját. A tűz lobogott, visszfénye táncot járt a nő gesztenyeszín hajában. - Gondolnod kell arra is: előfordul, hogy az orákulum néma marad. A Tudós Gőzőket nem lehet megnyilatkozásra készíteni. Ha valaki megkísérelné, annak biztosan nem mondanak semmit. Vagy ami még rosszabb: félrevezetné! Nyílj meg tehát a Fény Hatalmának, és engedd, hogy megtörténjenek a dolgok! Megértettél, Alienor?

- Igen, úrnőm - felelte a kislány.

- Akkor készülj!

Alienor még egyszer ránézett a gyógyítóasszonyra, aztán odaült a sziklahasadék mellé, amelyből sárgás gőz szállt fel. Lehunyta a szemét. A jóseneket már rég tudta, az szinte magától szólalt meg az ajkán. Engedte, hogy a sárga gőz az orrába szálljon, megnyílt a föld mélyéből eredő kénes gőzőknek. Nem vette észre, de szavait egyre gyorsabban hadarta. Mozdulatai is egyre sebesebbek lettek, végül már úgy hajlongott ide-oda, mint egy szalmaszál a szélben.

Alienor azonban mindebből már semmit sem vett észre. Transzba esett. Fejében már sem a gyógyítóasszonynak, sem magának a barlangnak nem volt helye. Gondolataiban képek áradtak, szinte maguktól, minden erőltetés nélkül. Eleinte csak homályosak és bizonytalanok, de aztán egyre élesebbek, és már tudta, hogy egy titokzatos erdőt lát. A kis tanítvány még életében nem látott ilyen erdőt. Aztán egy elvarázsolt tisztást és egy bűvös tavat pillantott meg. Felszínén két telihold látszott, az egyik ragyogó aranszín, a másik sugárzóan kék. A tó partján pedig egy büszke egyszarvúkanca állt, hasához kicsikója simult.

Alienor öntudatlanul elmosolyodott. Morwena azonban, aki figyelte tanítványa arcát, nagyon is jól látta a mosolyt. Boldog volt, mert a kislány magába fordult arca világosan mutatta, hogy a Tudós Gőzők üzenetet hoztak neki. Nagy ritkaság volt ez az első próbálkozásra, így ez is annak a bizonyítéka, hogy Alienorban igen nagy tehetség szunnyad.

Mialatt Morwena még elégedetten nézte tanítványa arcát, azon a boldog mosolyt hirtelen félelem torzította el. Sovány teste olyan hevesen reszketett, mintha görcsök rángatnák, majd megdermedt és összeesett. Ha Morwena egy szempillantás alatt oda nem ugrik, és ki nem tárja a karját, hogy felfogja, fejjel a sziklás talajra zuhant volna.

A Fény Labirintusa

Laura Kaja Löwensteinnel együtt a kollégium fő-épületének harmadik emeletén lakott. Amikor Lukas berontott, a barátnők az ablak előtt ültek nagy, közös íróasztaluknál. Kaja belemerült egy tankönyvbe, Laura épp SMS-t írt.

- Hé! Miféle illem ez?! - vakkantott rá Laura az öccsére. Csinos arca, melyet szőke haj keretezett, elsötétült. Félretette a mobiltelefont. - Legközelebb esetleg kopoghatnál!

- Így van! - kontrázott Kaja. - Nem tudhattad, hogy éppen tanulunk. Ennyi erővel akár öltözködhettünk volna is!

Lukas majdnem visszavágott valami gúnyosat, már a nyelvén volt a szó, de meggondolta magát. A két lány hangvétele nem arra engedett következtetni, hogy most tréfálni lehetne velük.

- Bocsi - mondta ezért gyorsan. - Igazán sajnálom. Csak annyira siettem, hogy még a kopogásról is megfeledkeztem. Nem teszem többé.

- Ajánlom is! - Laura még mindig nagyon morc volt. - És mit akarsz?

- Oöö... - nyögött a fiú. - Van egy problémám.

- Ideje, hogy észrevedd végre - jegyezte meg szárazan Laura. - De ez nem új keletű, már régóta tart. Igaz, Kaja?

A vörös dugóhúzó-hajzatú lány is szélesen elvigyorodott azzal a szeplős ábrázatával.

- De még mennyire! - erősítette meg. - És mi talán ujdánként rajtad segíteni?
- Igen, így van - mondta Lukas, és úgy tett, mintha meg sem értette volna a szemtelen célzásokat. - Mert...
nos... épp a tudományos újságom magazinjának keresztrejtvényén molyolok...

- És nekünk mi közünk van ehhez? - kérdezte csípősen Laura.

- Pontosan! - kontrázott Kaja is. - A te bajod, ha ilyen helyzetbe hozod magadat!

Lukas titokban intett neki: *Fogd be végre a szádat!* Kaja mintha nemigen fogta volna fel, miről van szó, de azért eldugult. Lukas a nővéréhez fordult.

- Nagyon jó kis díjakat lehet nyerni - magyarázta. -De ennek megfelelően fogósak a kérdések is. És ezért akartalak megkérdezni benneteket.

- Tényleg? - Laura hitetlenkedve ráncolta a homlokát. - És tényleg azt gondolod, hogy tudunk segíteni?

- Világos! Különben itt se lennék.

- Na, eredj már! - Laura felvont szemöldökkel legyintett. - Csak szórakozol velünk!

Lukas egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy a testvére így válaszol. Eddig nemigen kért még tőle tanácsot, egész pontosan még soha. Bár egy évvel fiatalabb volt, és egy évfolyammal lejjebb járt, mégis sokkal többet tudott a lánytól. A saját kortársait meg persze fényévekkel megelőzte. Főkéntes intelligenciája és csillapíthatatlan tudásvágya révén néhány szakterületen, például az informatika vagy az asztrofizika terén akár érettségizőkkel is felvehetné volna a versenyt. Lukas tudta, hogy Laura titokban vihog rajta, és „kilencszörcs nagyokosnak” titulálja. Nem volt tehát túl elrugaskodott feltételezés, hogy most is csak ugatja őt a fiú.

- Ne aggódj - mondta ezért Lukas. - Tényleg komolyan gondolom.

Laurát még mindig nem győzte meg.

- Komolyan? - kérdezte kételkedő arkifejezéssel. A fiú buzgón bólogatott.

- Hát jó. Na, akkor elő azokkal a kérdésekkel!

- Nos, akkor... - Lukas eljátszotta, hogy gondolkodik, és a mennyezetre függesztette a tekintetét. Nem volt valami nagy színész, de Laura nem fogott gyanút.

- Nos, ebben a rejtvényben igen furcsa dolgokról kérdeznek. Például „Aventerra titkáról” vagy a „Hét Hold Pecsétjéről”. Vagy az „Ezüstsphinx rejtvényéről”. A „sárkánykirályok átkáról” vagy „a Tűzkígyó gyűrűjéről”. - Lukas egy lépést tett Laura felé. - Van valami sejtelméd arról, hogy mik lehetnek ezek?

Laura egy pillanatig nagy szemmel nézte, aztán megcsóválta a fejét.

- Bocs - mondta -, de halványlila segédfogalmam sincs. Mik lehetnek ezek?

„Szuper! - ujjongott magában Lukas. - Tényleg mindent elfelejtett!”

Természetesen nem hagyta, hogy észrevegyék rajta a megkönnyebbülést.

- Hát mit tudom én - mondta, és úgy tett, mintha nagyot csalódott volna. - Ha tudnám, nem jöttem volna hozzátok.

- Milyen érdekes, hogy te nem tudsz valamit - mondta Laura fanyarul. - Másrészt azért ezt nagymértékben megnyugtatónak is érzem.

- Megnyugtatónak? - Lukas orrtövével kis ránc vésődött a homlokába, mint mindig, amikor kételkedett valamiben. - Ugyan már miért?

- Mert ez azt bizonyítja, hogy mégsem vagy afféle kilencszörcs nagyokos, mint amilyennek előadod magadat. - Laura csúfondáros fintort vágott. - Vagyis semmi okod nincs rá, hogy ezentúl spóragynak titulálj bennünket.

Lukas olyan emberekre találta ki ezt a szót, akiket kevésbé tartott okosnak, mint önmagát - vagyis az emberiség legnagyobb részére.

- Hát - vont vállat látszólag unottan - ha így gondolod...

Laurának eszébe jutott valami.

- Mamát és papát kérdezted már?

- Naná! - És mivel éppen a nővére iránt aggodalom miatt találta ki az egész rejtvényesdit, megbocsáthatóan érezte a füllentést. - De persze ők sem tudnak vele mit kezdeni. - Kájához fordult. - És te?

- Én? - Kaja időközben nyilván felfogta, mire megy ki a játék, mert a „vidéki ártatlanság” című magánszámát kezdte előadni. - Ugyan honnan tudhatnám pont én?

És titkos vigyorral odakacsintott Lukasra.

Csak nehogy túlzásba vidd!, ijedt meg Lukas, és intett Kájának, hogy fogja vissza magát, mert még a végén gyanút fog Laura.

- Hát jó - mondta Lukas látszólag letörve. - Ha nem tudtok segíteni, akkor majd megnézem valahol másutt.

Sarkon fordult, és az ajtó felé indult, de nővére visszahívta.

- Egy pillanat - mormolta, és a mennyezetre meredt.
Lukas megrémült, összereszt. Lehet, hogy Laurának mégiscsak eszébe jut valami? Visszafojtott lélegzettel, aggodalmas arckifejezéssel nézte a lányt.

- Nos?

- Nem lehet, hogy valami könyvekről van szó? -töprengett hangosan Laura. - Úgy értem, engem minden cím fantasztikus regényre emlékeztet. Nem néztél utána ennek a vonalnak?

- Nem, még nem. - Lukas megkönnyebbülten fellélegzett. - De kösz a tippet!

Laura ebben a pillanatban felugrott, és a homlokára csapott.

- O, te jó ég, majdnem kihagytam. *Monsieur Valiant*, az edző vár. Valószínűleg abban reménykedik még mindig, hogy meg tud győzni.

A szekrényhez sietett, elővette a dzsekijét, magára kapta, és kihussant Lukas mellett az ajtón. Lukas fejcsóválva nézett utána.

- Mire célzott ezzel? - kérdezte Kaját. - Miről akarja Percy meggyőzni?

- Jaj, ne! - A vörös lány nagy szemet meresztett. -Csak nem azt akarod mondani, hogy te még nem tudod?

- Mit? - csodálkozott Lukas. - Köpd már ki!

- Laura abba akarja hagyni a lovaglást. És a vívást is.

- Micsodaaa? - Lukas szeme akkorára nyílt, mint egy csészealj. - Ezt nem hiszem el!

- Pedig így van! - Kaja hevesen bólogatott. - Te Lukas, mióta a nővérednek le kellett mondania a fantasztikus képességeiről...

- Nem *kell*t - vágott a szavába Lukas. - Magától mondott le!

- Jó, jó. Nos, egyszóval... azóta eléggé megváltozott. És attól tartok... - Kis szünetet tartott, mintha azon gondolkodna, hogy kimondja-e a gyanúját -...szóval, hogy csak egyre rosszabb lesz!

Egy pillanatig csend volt. Csak egy távoli káromlás hallatszott, míg a barátok aggodalmasan pislogtak egymásra.

- No de térjünk vissza hozzád - folytatta Kaja. - Mi volt ez a fura kis komédia az imént?

Lukas úgy tett, mint aki meglepődik.

- Miféle komédia?

- Hát ez a hülye kérdezősködés Aventerráról, a Hét Hold Pecsetjéről és így tovább. Mi értelme volt?

- Ja, igen - felelte a fiú. - Csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy Laura tényleg az egészséget elfelejtette.

- De minek? - csodálkozott Kaja. - És hogyhogy éppen most?

Lukas visszatolta orra hegyére csúszott szemüvegét, és egy pillanatig rágta az alsó ajkát, mielőtt válaszolt volna.

- Mert ma láttam azt a fekete lovast, akivel az egész történet elkezdődött.

- Micsoda? - Kaja arca eltorzult a rémülettől. - Azt a kísértetet láttad, amelyik megkergette Laurát és Szélvihart? A tizenharmadik születésnapja előtti napon?

- Pontosan azt! - bólintott a fiú komoly arccal. De Laura akkor nem nézte meg alaposan azt az alakot, mert annyira megijedt. És mire visszafordult, addigra már eltűnt.

Kaja várakozón hunyorított.

- Igen. És?

- Én pedig az iménti víziómban pontosan láttam. -Lukas egy lépéssel közelebb ment Kajához. - Nem lovas volt az, Kaja - suttopta. - És nem is közönséges ló.

A vörös lány nagyot nyelt. -Nem?

- Nem - rázta meg Lukas határozottan a fejét. -A legszörnyesebb lény volt, akit valaha láttam. Valami démon vagy ilyesmi. És amin ült, az egy szurokfekete egyszarvú volt, homlokán tűzvörös szarvval!

- Jaj, ne! - horkantott fel iszonyodva Kaja, de aztán csak legyintett. - De hát mit aggodunk? Szerencsére minket ez már nem érint. Először is már több mint egy éve történt, másodszor pedig Laurát akkor sem érte semmi rossz. Rettenetesen megrémült, ez volt minden.

- Aha, lehet - mondta Lukas -, de szerintem ez még egyáltalán nem azt jelenti, hogy végérvényesen kijutottunk a történetből. Sőt, ellenkezőleg! Valami azt súgja, hogy vár még ránk ez meg amaz, legkivált Laurára!

A Labirintus öre megállt, élettelen szemét a Fény Őrzőjére emelte.

- Megérkeztünk, uram - mondta, és a fal keskeny nyílására mutatott, amelyen át vakító fény ömlött ki.

- Köszönöm Luminian - mondta mosolyogva Elysion. - Visszavonulhatsz. Majd szólítlak, ha szükségem van rád.

Az ólomszürke arcú férfi meghajolt és elment. Paravain addig nézett utána, amíg a vézna, fehér tógás alak el nem tűnt a Labirintus sötét folyosóján. A Fehér Lovag még mindig nem értette, hogyan igazodhatott el a vak olyan könnyedén a Grál-vár alatt húzódó titokzatos folyosórengetegben.

A Fény Őrzője korholó tekintettel nézte testőrkapitányát. Mintha olvasott volna a lovag gondolataiban.

- Azt gondoltam, már rég elmagyaráztam, Paravain. A célt nem a szemünk mutatja meg. Ami a legfontosabb, azt a szemünkkel nem látjuk, mert a felszín alatt rejtőzik. Ezért számítható sok vak a látók közé - és számos látó a vakokhoz.

- Tudom, uram - vágta rá az ifjú lovag. - De mégis minden egyes alkalommal úgy megcsodálom!

- Csoda? - Az öreg uralkodó arcán a mély ráncokat kedves mosoly lágyította meg. - Lehet, hogy valóban az... - A falba vágott ajtónyílásra mutatott. - Menjünk! Valamit mutatni akarok neked.

Elysion belépett a Labirintus közepébe, a kerek helyiségbe, amely földöntúli fényben úszott.

Amikor Paravain utána ment, ugyanolyan érzések kerítették hatalmukba, mint tavaly, amikor először lépett be a Fény Szentélyébe. Hirtelen egészen könnyűnek, szinte súlytalannak érezte magát, mintha a világ minden súlya lehullott volna róla. Körülnézett és megállapította, hogy szinte ugyanúgy van minden, mint ahogy emlékezett.

A köpadlóbá süllyesztett Idő Kereke s annak középpontja fölött a fényoszlop, amelyben a Megvilágosodás Kelyhe lebegett. Az értékes edényt díszítő rubinok és smaragdok a szivárvány minden színében játszottak, és fenségesebben ragyogtak, mint valaha. Paravain nem tudott betelni a látvánnyal.

A fal hosszúkás, keskeny fülkáját szintén túlvilági fény árasztotta el. De míg ez Paravain első látogatásakor üres volt, addig most Tündöklő lebegett benne, a Fény Kardja. Ám nem a Grál-vár fehér lovagjainak köszönhetően lehetett itt a Labirintusban hosszú idők után végre a kard. Egyes-egyedül Laura Leandernek köszönhető, hogy visszakért: ő nyomozta ki, és élete kockáztatásával ő is szerezte vissza Tündöklőt.

- Nézz csak körül nyugodtan, Paravain! - mutatott körbe Elysion. - Aztán mondd meg, hogy van-e helye itt egy második kardnak is.

A fiatal lovag hallgatott. Elysionnak igaza volt - a Fény Központjában tökéletes harmónia uralkodott. Minden további tárgy felborította volna az egyensúlyt. Ráadásul nem volt második falfülke sem, amelybe egy második fegyvert el lehetett volna helyezni. A központi fényoszlopban lebegtetni - már a gondolat maga is szentségtörés volt. Hiszen ez a Megvilágosodás Kelyhének helye.

- Ősatyáink számtalan nemzedékkel előttünk építették a Fény Labirintusát - mondta Elysion, meg sem várva a lovag választ - , és nyilván jól átgondolták az elrendezését és a felszerelését. Az építés előtt segítségül hívták a szellemeket, akik a világ futását irányítják, s bölcsességüknek hála, a Labirintus már akkor ebben a mostani formájában épült meg. Azóta ez a mi legnagyobb szentélyünk, és ugyanakkor erőnk legtitkosabb forrása, amelyből mindnyájan meríthetünk - persze csak ha nem zavarják meg az egyensúlyt. Vagy talán nem emlékszel már arra az időre, amikor Borboron fekete harcosai elragadták a Kelyhet?

- Hogyan is feledhetném, uram? - Bosszús mosoly jelent meg a lovag ajkán. - Ennek következtében alig tudtuk kivédeni a támadásaikat, és még te magad is majdnem áldozatul estél a Gonosznak!

- Így bizony, Paravain! - A Labirintus fényében az uralkodó ősz haja és szakállja ezüstszínben játszott. - És amióta Tündöklő újra visszatért a labirintusba, a sors ismét mifelénk hajlik. Még mindig azt gondolod, hogy a Labirintus volna a legmegfelelőbb hely Döghalál, a Sötét Kard számára?

- Nos... - A lovag habozott. Kereken három hónappal ezelőtt, amikor Elysion csodálatos módon párviadalban legyőzte a Sötét Fejedelmet, Paravain vette magához a Fejedelem kardját. Borboronnak szégyenteljes módon veresége helyszínén kellett hagynia fegyverét. Paravain azóta törte a fejét, mi történnék Döghalállal, míg végül azt javasolta uralkodójának, hogy őrizze azt is a Labirintusban. Nem mintha azt gondolta volna, hogy a szörnyű fegyvertől tovább erősödne a Labirintus, ez meg sem fordult a fejében! Paravain mindössze azt szerette volna biztosan tudni, hogy a fekete mágiával telített kard nem juthat újra az ellenség kezébe. És a Grál-vár legbiztosabb helye a Fény Labirintusa volt.

Soha többé nem fog sikerülni egyetlen betolakodónak sem ide még egyszer bejutnia. Erről nemcsak Luminian, a vak őr gondoskodott, hanem a kettőzött őrség is, amelyet ama bizonyos aljas lopás óta mindig a bejáratot őrizte.

- Tudom, mi mozgat - mondta Elysion -, a biztonságunkért aggódsz. De ebben a helyiségben akkor sem őrizhetnénk Döghalált, ha volna számára megfelelő hely.

- Miért nem, uram?
- Mert a fekete mágia, amely benne lakozik, megszenstelenítene a Labirintus erejét! Így aztán, Paravain, nemcsak a mi végünk, hanem az Embercsillag is hamar elérkezne.

Ravenstein várából Nikodemus Dietrich gazda udvaráig nem volt hosszú az út. Még Monsieur Valiant rozoga Peugeot-jával is meg lehetett tenni öt perc alatt: a kocsit lekanyarodott az országútról, és rátért egy keskeny bekötőútra, amely a magányos tanyához vezetett. Közel s távol egyetlen más ház sem látszott.

A tanár, akit a diákok csak Percynek neveztek, megállt a nagy istálló előtt, és kiszállt. Laura is kikászálódott, becsapta maga mögött az ajtót, és követte Percyt, aki célirányosan masírozott az istálló felé. Amikor a lovaknak és a nedves szénának a szaga Laura orrába verődött, a lány elfintorodott. Nem tudta megérteni, hogyan lelkesedhetett régebben a lovaglásért. Pedig nemrég még valósággal meg volt örülve érte, mondta az apja. Akkor pedig biztosan igaz volt.

„Milyen furcsa! - gondolta Laura. - Hogy változnak az ember hobbyjai! Rádadásul már nem is érek rá ilyesmire. Nagyon ott kell lennem a tanulásban, ha nem akarok megbukni idén.”

Az istállóajtó nyitott felső felén nyírítés szállt feléje. Laura azonnal megismerte: semmi kétség, ez minden bizonnyal az ő ménje, Szélvihar! De akármilyen ismerős volt is a hangja, arra már nem emlékezett, mikor lovagolt rajta utoljára. Ami azért elég furcsa volt. Hogy illik ez az apja kijelentéséhez? Hát sehogy!

Talán füllentett neki, hogy könnyebben meggyőzze? A bizony lehetséges. Lehet, hogy az edzőt is Marius bízta meg azzal, hogy hurcolja ide őt az istállóba. Hogy Monsieur Valiant is beszélje tele a fejét, és megpróbálja áthangolni. „Miért nem fogják fel, hogy pillanatnyilag sokkal fontosabb dolgom is van, mint a lovaglás? Miért nem hagynak egyszerűen nyugton? -gondolta dühösen Laura. - Amit mondtam, megmondtam.”

Pedig Szélvihar csinos ló ám! Pompás hófehér mén, farka és sörénye kivételesen fekete - ami nagy ritkaság. Legalábbis Laura sohasem látott még ilyet.

Szélvihar a bokszában állt, a legutolsóban a folyosón, és Laurára nézve örömmel horkantott. Hegyes fülét ide-oda mozgatta, mellső patájával kaparta a földet.

Laura az ajtóhoz lépett, mire Szélvihar azonnal odadugta a fejét. Nyilvánvalóan arra várt, hogy a lány üdvözlésképpen megveregesse karcsú nyakát. Már ki is nyújtotta a kezét, amikor megint csak megcsapta az istálló szaga. Hogy is bírta ki ezt régebben?

A szürke megint horkantott, és szomorúan nézett rá nagy, sötét szemével. Mi bajod? - mintha ezt kérdezte volna.

Percy Valiant a szomszéd bokszból épp most vezette ki a saját lovát, Salamart, aki éppolyan szürke volt, mint Szélvihar, csak nem volt olyan gyors. A tanár feltöltötte szénával a jászlat, majd odalépett Laura mellé, és leplezetlen csodálattal nézte a lovát.

- 'át nem le'etünk boldogok, 'ogy a miéénk eez a kéét csoda példány? - kérdezte. - Nem gondolod, 'ogy Szélvi'ar és Salamar nagyszeerű jószágok?

Laura már megszokta franciás kiejtését, mégis nevetnie kellett.

- Dehogynem, hát persze.

Oldalról pislogott Percyre. Vajon mit akarhat? Töprengett, és alig vette észre, hogy Szélvihar körülhízelgi, puha orrával óvatosan megböködi.

- Miért, talán valaha az ellenkezőjét állítottam?

- Na'át! - Percy úgy vigyorgott rá, mintha éppen most ígért volna neki valami nagyon szépet. - Tudtam, hogy neem fogsz csak úgy lemondani Szélvi'arról! Legjobb lenne, 'a mindjárt ki is lovagolnánk eegy kicsit, *n'est-ce pas?*

- No, álljunk csak meg! - Laura hátrált egy lépést, és feltartotta a kezét. - Nem erről volt szó, Monsieur Valiant! Nem mintha meg akarnék szabadulni Szélvihartól, de nem akarok lovagolni, legalábbis pillanatnyilag nem. Majd ha jobban ráérek, talán pár hét vagy hónap múlva, akkor megint lesz kedvem. Meg talán a vívásához is.

- De Laura, 'ogyan kéépzeled eezt? - Percy csóválta a fejét, és olyan volt, mint egy szomorú kisfiú, akinek elvették a legkedvesebb játékát. - A lovadnak rendsze-rees mozgásra van szükségéé! Legjobb, 'a mindeennap mozog, különben elsovrad, és még eel is pusztul'at! Azt azért ne'ezen tudnám elképzelni, 'ogy ez lenne a szándékod, vagy igeen?

- Hát persze hogy nem! - vágta rá Laura mérgesen. - Es igazán nagyon csúf dolog, hogy ilyesmit feltételez rólam!

- *Pardon!* Egyáltalán neem állt szándékomban bármit is feltételeezni! - Percy összetette a kezét, és szinte szuggeráló pillantást vetett Laurára. - Dee 'a neem lovagolsz ki Szélvi'aron, akkor az leesz a vége!

Laura nyelt egyet.

- Hát akkor... akkor vegye át másvalaki!

- És ugyan ki lenne az, *Mademoiselle*?

- Fogalmam sincs.

Laura a vállát vonogatta, és kezével az orra előtt hadonászott, mert egy szemtelen légy mindenképp azt nézte ki leszállópályának.

-Mi lenne például... ha... ha... - És ebben a pillanatban megvilágosodása támadt. - Mit szólna például Lukashoz? - kérdezte ragyogva. - Neki aztán van ideje! Szuper jegyei vannak, semmit sem kell tanulnia. Ki tudja, talán még meg is szereti a lovaglást. Fel is hívom mindjárt!

Elővette farmerje zsebéből a telefont, és kezdte nyomkodni.

- Csak nee olyan 'evesen, *Mademoiselle*! - kapta el a karját Percy.

- De... - Laura elrakta a mobilt, és ingerülten nézett a tanárjára. - De hát éppen ön mondta, hogy Szélviharnak kell valaki, aki rendszeresen lovagolja.

- 'át perszee 'ogy kell valaki, dee... *mon Dieu!* -Forgatta a szemét, és teátrálisan az istálló mennyezete felé nyújtotta a karját. - Az ég óvjon meeg mindenkit attól, 'ogy éppen a te öcséd legyén az!

- És ugyan miért nem? Percy a fejét ingatta.

- Elég régóta ismereem Lukast. Az öcsédnek reengeteeg jó tulajdonsága van. Ébeer a szelleméé, és nagyon sokat tud. De lovak'oz nincseen érzééke! Egyszerűen nem abból a fából faragták, amiből a jó lovasok készülneek. Előbb vagy utóbb biztosan kitörné a nyakát - jobb neeki, 'a békén 'agyja a lovaglást! És azt 'iszeem, Szélvi'arnak szintéén ez a legjobb!

Laura a homlokát ráncolta. Percy nem mondott ostobaságot. Az öccsének semmi köze nem volt az állatokhoz, és még csak azt sem lehetett ráfogni, hogy nagyon sportos lett volna, még ha az utóbbi időben elég sokat kerékpározott is. De ez inkább Mr. Coolon múlt, aki időnként túrázni hívta. Milyen kedves Philipptől, gondolta Laura, és észre sem vette, tűnődve elmosolyodott. De akárhogy is: a lovaglás tényleg nem Lukasnak való.

De akkor ki viselje gondját Szélviharnak?

- Sajnálom, Monsieur Valiant - mondta végül vállat vonva. - Most nem jut eszembe más. De én mégiscsak abbahagyom a lovaglást, legalábbis egyelőre!

- Ez az utolsó szavad, Laura?

- A legeslegutolsó! - és nyomatékosításképpen még a lábával is toppantott.

A tornatanár csalódottan sóhajtott.

- *Eh bien* - mondta aztán kis szünet után. - Senki seem kényszerít tégeed, én a legkevésbé. És 'át, őszintén szólva, nem is vártam mást. Ezért aztán már rég magamtól is kitaláltam egy megoldást.

Megfordult, az istállót a csúrral összekötő ajtóra nézett, és csettintett egyet az ujjával.

- Majd kifúrja az oldalam a kíváncsiság, 'ogy mit szólsz a javaslatomhoz - mondta.

Vajon miféle javaslata van? - töprengett Laura csendben, és kíváncsian szintén arrafelé nézett.

A két kard titka

Elysion és Paravain a nagy torony kapuján át léptek ki a várudvarra. A két őrálló katona tisztelettel lépett oldalra, és mélyen meghajoltak uralkodójuk előtt.

- Ugyan már! - intette őket Elysion, és csendes derűtséggel nézett rájuk. - Aki a Fény Labirintusát őrzi, sohase tekintsen le a földre. Tartsátok inkább jól nyitva a szemeteket, hogy már messziről meglássatok minden betolakodót!

- Természetesen, urunk és parancsolónk - válaszolta szinte kórusban a két lovag -, ahogy kívánod! - és újra földig hajoltak.

A Fény Őrzője már nem is szólt ezért, csak odakacsintott Paravainnak:

- Mit gondolsz, megtanulják valaha?

- Ne vedd rossz néven tőlük, uram! Nagyon tisztelnek téged, és önkéntelenül is ezt teszik.

Elysion nem vitázott. Egy pillanatra megállt, belepislogott a meleg délutáni napba, körbejártatta szemét.

A várudvar szinte üres volt. Csak a kovácsok dolgoztak. A csendet megzavarta üllőjük hangja, amelyen csengtek a kalapácsok, ahogy az izzó vasat verték rajtuk. A lovagok közül csak az a néhány volt jelen, aki a vártoronynál, a falakon és a négy toronyban őrködött. Fegyveres gyakorlataikat délelőtt szokták tartani, ilyenkor visszavonulnak a szállásaikra.

A konyhai személyzet sem mutatkozott. A cseléd lányok és a szakácsok nagyban dolgoztak a vacsorán a konyhában. A gyógyítóasszony segédei a betegszobák környékén vagy a gyógykonyhában tevékenykedtek. Csak pár gyerek labdázott az udvaron.

Elysion egy padra mutatott, amely a kút mellett állt.

- Gyere! - mondta a Fehér Lovagnak. - Itt nyugodtan beszélgethetünk.

Amikor letelepedtek, két galamb rebtent fel hangos burukkolással a kút cserepes tetejéről, és a gyógynövénykert fölött szálltak tova. A Fény Őrzője szórakozottan pillantott utánuk, aztán Paravainhoz fordult. Kimondta azt, amire a lovag csak gondolt:

- Olyan kézenfekvőnek tűnik, hogy a Sötét Kardot is a Labirintusban helyezzük el! Egyrészt kétségtelenül biztonságban volna ott - másrészt pedig ugyanabból az anyagból készült, mint Tündöklő! Igazam van?

- Így van, uram! Mindkét kardot abból a vasból kovácsolták, amelyet a csillagok hullajtottak eső gyanánt Aventerrára még az Idők Kezdetén. És ezért, akárcsak egy érmének két oldala, elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva egymással, bár ellentétes erők dolgoznak bennük.

A lovag meglepetésére az ősz uralkodó megcsóválta a fejét.

- Ez igaz, Paravain. De csak a fele az igazságnak. Ugyanis a kardok esetében nem a származás a döntő, hanem az a különböző mód is, ahogyan hozzájutottak varázserejükhöz. De ahhoz, hogy ezt elmondjam, messziről kell elindulnunk.

Paravain feszülten figyelt.

- Az Idők Kezdetén - folytatta a Fény Őrzője - a sárkánykirályok megbízták a sötétalbakat, hogy kovácsolják meg a két kardot. Akkoriban a hatalmas sárkányok uralkodtak egész Aventura fölött, és ők őrizték az értékes csillagvasat. És amikor elégedettségükre elkészültek a kardok, elajándékozták őket - az egyiket a Fény Harcosainak, a másikat a Sötét Seregnek. Elysion felemelte tekintetét.

- Eddig az időpontig a két kard tökéletesen egyforma volt! - mondta. - Csak ezek után töltötték fel őket mágikus erővel, méghozzá olyan két szertartással, amelyeknél különbözöbbit el sem tudsz képzelni. Az akkori Fény Őrzője a Karbunkulus-erdőbe vitte a maga kardját. Ennek közepén forrás fakad, az táplálja az élet tavát. A forrást az egyszarvú királynő őrzi. Ennek szarva fajtájának legnagyobb varázserejét rejt. Amikor Nyárközép éjszakáján telihold van, akkor elhullatják az egyszarvúak a szarvukat, és kiejtik alóla a karbunkuluskövet is. Aztán csodás módon új szarvuk nő. Az egyszarvú királynő új szarva pedig a tiszta fény erejét rejt magában. És amikor egyszer szarvát a tóba merítette, akkor átadta ezt az erőt az Élet Vizének is a tóban. Ezzel a vízzel keresztelték meg Tündöklőt, a Fény Kardját, amely ettől kezdve bennünket szolgál, a Grál-vár harcosait.

Paravain lélegzet-visszafojtva hallgatta ura meséjét.

- És a másik karrdal mi történt? - kíváncsiskodott.

- A másik kardot a Téli napforduló éjszakáján, amikor a Rossz hatalma a legnagyobb, egy varázsló fhurhur elvitte a Fekete Szakadékba, Aventura legsötétebb helyére. Fekete mágiás szertartás keretében belemártotta egy fekete egyszarvú vérébe...

- Csak nem?! - Paravain ijedten szája elé tette a kezét. Persze tudta, hogy a fekete egyszarvú vére végzetterhes, rossz varázserőt tartalmaz.

- Beliaal, a halál démona és a Sötétség Ura kifejezetten erre a célra áldozta fel ezt a jószágot! - magyarázta tovább a Fény Őrzője. - És azóta Döghalál a Gonosz hatékony és rettenetes fegyvere. A sebek, amelyeket üt, sohasem gyógyulnak be, és biztos halált okoznak, hacsak meg nem locsolják őket az Élet Vízével. S ezenkívül...

- Elysion komolyan nézett első lovagjára. - Döghalál az a kard, amely a végzetemet okozhatja.

Paravain hallgatott. Önkéntelenül arra gondolt, amikor Borboronnak, a Sötét Fejedelemnek sikerült megsebeznie Elysiont Döghalállal. A Fény Őrzője csak egy parányi sebből vérzett az arcán, mégis összerogyott, és napról napra rosszabbul lett. Életerejé oda lett, és hamarosan elérkezett arra a pontra, hogy belépjen az Örök Semmibe. Az a bátor földi leány, Laura Leander volt az, aki az utolsó pillanatban megmentette őt a biztos haláltól. Laurának sikerült a Megvilágosodás Kelyhét felfedeznie és elragadni a Sötét Hatalomtól.

A Fény Őrzője folytatta:

- Döghalál akkor is veszedelmes, ha a mi kezünkben van. Hiába nem látni már a fekete egyszarvú véré, az még ott tapad a pengén. Ezért aztán rettenetes szentségtörés lenne, ha bevinnénk a Fény Labirintusába. A fekete egyszarvú vére, amely frigyre lépett a fémmel, fekete mágiájával azonnal megszentelté a szentélyünket.

Akkor pedig elapadna az a forrás, amelyből az erőnket merítjük, és ki lennénk szolgáltatva ellenségeinknek. Hát, Paravain, emiatt nem lehet bevenni Döghalált a Labirintusba!

A Fehér Lovag döbbsen hallgatott egy darabig, s maga elé meredt. Csak később kérdezte meg urától:

- Ezek szerint Döghalálnak számunkra nincs is értéke?

- Ezt nem állítottam - ráta meg Elysion ősz fejét. - Biztosan emlékszel arra, hogy Tündöklőt, a Fény Kardját szintén megszentelték egyszer.

- Igen, uram. Az Embercsillagról jött leánynak sikerült végül a nagy átkot, amelyet egy megromlott Őrző zúdított a pengére, feloldani. És azóta Tündöklő régi erejében és fényében ragyog.

Elysion mosolygott. Talán azért, mert eszébe jutott Laura hősiessége? Vagy mert átérezte a Fény hatalmas erejét?

- Nos, ez Döghalállal is megtörténhet. Meg lehet tisztítani a fekete kardot, és le lehet venni róla a fekete mágia kötését. Akár a Fény értékes fegyvere is lehetne így belőle.

- Valóban? - élénkült fel a Fehér Lovag. - És...

- Csak nyugalom, Paravain. Hiszen már elkezdtem magyarázni.

A lovag olyan izgatott lett, mint egy apród a kardkötés előestéjén. Ettől a hasonlattól kuncogni kezdett az öreg uralkodó.

- Nos, a Karbunkulus-erdő közepén álló kis tisztásra kell ellovagolnod, hogy segítséget kérj az egyszarvú királynőtől. Silvana a neve, és biztosan meg fogja engedni, hogy tisztára mosd a kardot a tó vizében. Amikor pedig a szarvával megérinti, és ilyen módon megáldja, attól kezdve a kard nem Döghalál már, hanem a Fény fegyvere.

A lovag kétkedve nézett urára.

- Biztos vagy ebben, uram?

- Persze. Már az Ősi Kinyilatkoztatásban szó esik erről. És még ha az írás maga elkallódott is, ezt a tudást minden elődöm átadta az utódjának.

- Hihetetlen - mormolta Paravain, és megcsóválta a fejét, mintha fel sem tudná fogni, amit az imént hallott.

- És még egyet, Paravain - emelte fel figyelmeztetőn jobb mutatóujját Elysion. - Ha ellovagolnál a Karbunkulus-erdőbe, legjobb, ha Alienort is magaddal viszed.

- Morwena tanítványát? - A lovag homlokán összeszaladtak a ráncok.

- Pontosan. Az egyszarvúak roppant félénk állatok, a királynőjük különösen az. Igen nehéz lesz megnyerned a bizalmát. Ez legkönnyebben egy ártatlan gyermeknek sikerülhet. És az egyszarvúak az emberekben bíznak meg a leginkább.

- De miért éppen Alienort?

- Mert ő még szinte gyermek - felelte a Fény Őrzője. - Ráadásul Alienor teljesen jóindulatú, nincsenek rossz gondolatai, és a királynő ezt meg fogja érezni rajta. Vagy másra gondoltál?

- Nem, dehogyis, uram! - emelte fel kezét tiltakozón a Fehér Lovag. - Csak még egy kérdést engedj meg!

- Ki vele! - biccentett Elysion.

- Mindenképpen Nyárközép éjszakáján kell felkeresnem Silvanát?

- Nem, dehogyis - felelte az uralkodó. - Csak azért említettem ezt az időpontot, mert ezen az éjszakán a legnagyobb a Fény ereje. Miért kérded?

- Nos, mert... - mosolygott szégyellősen és ugyanakkor ravaszskásan a lovag - nos, csak mert igen könnyen előfordulhat, hogy erre az éjszakára valami mást tervezek.

- Aha - dörögte Elysion. A szeme elárulta, hogy a dörögés mögött kíváncsiság lapul.

- Ne aggódj, uram - biztosította ezért Paravain -, mihelyt bizonyossá válik, re leszel az első, aki megtudja, megígérem!

És még mielőtt az uralkodó tovább kérdezősködhett volna, a kapuőr belefűjt a kürtjébe. Az örök gyorsan kiszaladtak a fülkéjükből, eltolták a súlyos gerendákat, amelyekkel a várkapu be volt reteszelve, és kitérték a kapuszárnyat.

Két lovas vágatott be a várba, és egyenesen a kúthoz tartottak.

Paravain ragyogó arccal emelkedett fel. Már messziről felismerte őket: Morwena volt az Tündérményasszonyon, a kétszarvúján, és Alienor, a tanítványa, a kis barna sztyeppi pónin, amelyet Alariktól, a bátyjától örökölt.

A két lovas közvetlenül a pad előtt állt meg. A kislány a nyeregben maradt, de Morwena leugrott a földre. Gyorsan meghajolt uralkodója előtt, és felkiáltott:

- Üdvözöllek, parancsolóm!

Aztán a lovak nyakába repült, és viharos csókokkal borította el.

- Képzeld, Paravain, mi történt ma - bugyogott belőle a szó. - Alienor ma próbálta először szóra bírni a Tudós Gőzöket.

- Nagy örömmel tölt el ez engem - mondta az uralkodó, és a kislányhoz fordult, aki elég kókadtan ült a nyeregben. - És sikerrel jártál?

- Igen, uram - lehelte alig hallhatóan Alienor, és lesütötte a szemét.

- Nem szokatlan ez, uram? - Morwena ragyogó arccal tanítványához pattant, és megpaskolta az arcát. - Én még sohasem értem meg, hogy a Tudós Gőzök mindjárt az első alkalommal híreket közölnek a tanítványokkal. Nekem magamnak is több kísérletre volt szükségem, mire sikerrel jártam.

- Tudom - mondta a Fény Örzője, és elmosolyodott az emlék hatására. - Nem kevés hajszálat öszítetted meg tanítódnak, Hellunyat akkori gyógyítóasszonyának!

- Milyen jó, hogy Alienor ügyesebb volt - mondta csúfondárosan Paravain. - Milyen kár lenne azért a szép hajadért!

- Na megállj, te hízelgő! - fenyegette meg Morwena ujjával a lovagot, de aztán csak egy cuppanós csókot nyomott az ajkára. - De hát igazad is van! Annyira örülök, hogy Alienornak ilyen nagyszerű képességei vannak! És tudod, mi a legszebb? Hogy a Tudós Gőzök igazán nagyszerű hírrel örvendeztették meg!

- Valóban? - kérdezte a Fény Örzője. - Hát erre igazán kíváncsi vagyok!

De még mielőtt Alienor válaszolhatott volna, Morwena közbeszólt:

- Kérlek, uram, légy egy kicsit még türelemmel! Igen kimerítő dolog az orákulumra figyelni, ráadásul első alkalommal. Alienornak egy kicsit magához kell térnie, erőre kell kapnia. Utána megígérem, azonnal hozzád megyünk, és mindenről beszámolhat!

A faajtó alig hallhatóan megnyikordult, s az istállóba egy fiú lépett be. Biztosan legalább egy évvel fiatalabb volt Lauránál, de már ugyanolyan magasra nőtt. Fekete, borzas üstöke fénylett a mennyezeti égő fényében, és az arcán lévő anyajegy miatt mintha vidám képet vágott volna. Zavartan mosolygott, ahogy Laurához és Percyhez közeledett, és megállt előttük.

- Hello - mondta barátságos hangon.

- Ez meg micsoda? - Laura ingerült pillantást vetett a tanárra. - Mit keres itt Yannik?

- Olyan nehéz kitalálni? - nézett hűséges tekintettel Laurára Percy. - Azt 'iszem, Yannik Andeers nem ismeretlen a számodra, akkor sem, 'a még csak né'ány 'etee időz szépreményű tanintézetünkben!

Naná, hogy ismeri!

Elvégre Yanniknak, akárcsak Laurának, december 5-én volt a születésnapja, és a tavalyi év vége felé, valahogy épp akkor jelent meg a kollégiumban. Azóta az öccsének lett osztálytársa, így Lukas felajánlott egy helyet a közös étkezőasztaluknál. Máskülönben Yannik Anders nem volt feltűnő jelenség - legfőljebb az tűnt fel, hogy az intézet igazgatója, Aurelius Morgenstern professzor, aztán Miss Mary Morgain, az angol- és franciatanárnő, valamint Percy Valiant is mintha beleszerelmesedtek volna. Sőt még az apjával, Máriusszal, aki történelmet és irodalmat tanított az intézetben, még vele is hasonló volt a helyzet.

- Yannik nagyon szíveesen megtanulna lovagolni -mondta Percy Valiant. - És természetesen arra is készen állt, 'ogy ellássa Szélvi'art, még'ozzá, a'ogy csak erejéből telik.

Yannikra nézett.

- Vagy nem mondtam jól?

- Dehogy, dehogy - vágta rá Yannik. - Nagyon örülnék neki! - És mosolyogva nézett Laurára. - Persze, csak ha te is beleegyezel!

- Hm... - Olyan hirtelen jött az egész, hogy Laura még válaszolni sem tudott. Nyilvánvaló, ha Yannik ellátja a lovát, akkor teljes erejével a tanulásra összpontosíthat, pontosan úgy, ahogy szerette volna. De... vajon Szélvihar jó kezekben lesz nála?

Mintha a mén kitalálta volna a gondolatát, örömteli horkantást hallatott, és megbökölte Yannikot az orrával. Na gyereink, fiam, mintha csak ezt mondta volna. Próbáljuk meg, tudunk-e együttműködni!

Yannik arca ragyogott. Amint gyengéden borzogat-ta Szélvihar sörényét, hófehér fogakat villantott elő mosolygó, húsos ajkai körül.

De mégis!

Laurának egyszerre feltűnt az az ékszer, amelyet a fiú a nyakában viselt: egy egyszerű kígyólánc egy aranyamulettel, amely nyolcküllős kereket ábrázolt.

- Hű, ez meg honnan van? - kérdezte csodálkozva. - Tök király, olyan jól néz ki!

Yannik gyorsan összenézett a tanárral, aztán az amulettre mutatott.

- Ez itt?

- Aha - bólintott a lány.

- Ez egy... egy... ööö... - Mintha kereste volna a szavakat. - Hogy úgy mondjam, régi, örökölt darab. Hosszú idő óta száll nemzedékről nemzedékre!

-Tényleg? - csodálkozott Laura. - Hát egy ilyet magamnak is el tudnék képzelni.

- Na'át, ebben biztos vagyok - kottyintott bele a társalgásba Percy. - De térjünk csak vissza eredeti témánk'oz: beleegyeznél-e, 'ogy Yannik ellássa a lovadat? Természetesen csak addig, amíg meg nem gondolod magadat.

Laura habozott, maga sem tudta, miért. Végül aztán elszánta magát.

- Oké - mondta. - Tegyük egy próbát!

- Szuper, Laura! - Yannik szeme úgy ragyogott fel, mint egy kisfiúé, amikor meglátja végre a karácsonyfát.

- Köszönöm, nagyon köszönöm! És hidd el, nem fogod megbánni!

Ügy látszott, maga Szélvihar is örül a cserének. Emelgette a fejét, hangosan horkantott, aztán örömteli nyerítést hallatott.

Percy is szemlátomást megkönnyebbült.

- Én csak támogatom Yannikot - mondta. - Én egészéén biztos vagyok abban, 'ogy ez a megoldás minden érintett számára a le'ető legjobb!

Aztán kézen fogta Laurát, és kicsit oldalra vonta.

- Figyelj csak! - suttogta a fülébe. - Nagyon leköteleznél, 'a ez a kis váltás közöttünk maradna. Jobb lenne, 'a minél kevesebb kívülről állana róla. Megbíz'atok a 'allgatásodban, *n'est-cepasf*

-Természetesen, Monsieur Valiant - felelte kicsit megsértődve Laura. - Én nem vagyok Kaja!

- Nohát, ne mondd, Laura, drágám! - csúfolódott doktor Quintus Schwartz, és úgy vigyorgott, mint egy segédördög. - Mégis el fogod árulni nekünk a jövőben a legnagyobb titkaidat is, méghozzá észre sem veszed!

Eszelős kuncogással emelte a magasba a mobiltelefont, amelynek segítségével ő és az alárendeltjei végighallgatták az istállóban lefolytatott beszélgetést.

- Na, mit szölk ehhez? - Az igazgatóhelyettes hangjában egyértelmű diadal csengett. - Túl sokat ígértem?

- Természetesen nem, Quintussz - selypegte Re-bekka Taxus, és elragadtatott tekintettel falta dr. Schwartzot. - Épp ellenkezőleg: szohasszem gondoltam volna, hogy essz ilyen nagyszerűen működik!

És a férfi vállára tette a kezét.

- Zseniálissz vagy, Quintussz! - susogta. - Egy igazi zseni!

- O, köszönöm, kedvesem. - Az igazgatóhelyettes megpaskolta kolléganőjének kezét, aztán a kertészhez fordult, akinek szolgálati lakásán a Sötétek találkoztak. - Nos, Albin? Remélem, elégedett vagy te is! Most már nem kell minden alkalommal nagy fáradsággal felmásznod a létrán, ha ki akarod hallgatni ezeket a Leander kölyköket, igaz?

Albin Ellerkingnek vissza kellett fognia magát, nehogy a torkának essen. Ki nem állhatta ezt a szoláriumbarna bálgúnárt, aki úgy nézett ki, mintha a grillcsirkét egy kicsit tovább sütötték volna... És a mályvaszín nad-rágkosztűmben feszítő Barbie babát talán még nála is jobban utálta. Ez biztosan azt hiszi magáról, hogy a szintén pink színben tündöklő hajkoszorúja valami ellenállhatatlanul vonzó. Milyen nevetséges! És bár Pinky Taxus nem tehetett idétlen beszédhibájáról, Albin Ellerking lassan már a falnak ment folyamatos selype-gésétől. Néha nem is tudta, hogy vele beszélget-e, vagy egy tucatnyi tekergőző viperával, amelyek a hajából képződtek, amikor a nő felidegesítette magát.

No de hát ezek ketten az előljárói, mind a kollégium rendszerében, mind a titkos társaságukban. így döntött Syrin Nagymesternő, hiába származott Albin Ellerking Aventerráról, és hiába üzte már a gonosztetteit réges-rég itt, a Földön, amikorra ezek ketten a világra jöttek. De a Nagymesternővel nem lehetett tréfálni, és aki ellene szegült, az rendszerint az életével fizetett. Ráadásul, ahogy Schwartz is mondta: legalább többé nem kell a padlásra másznia.

- Tényleg nagy megkönnyebbülés ez nekem! - mondta ezért, és miközben hajlongott, még nagy alba-füleivel is levegőztetett. - Nem is tudom, hogyan köszönjem meg, Quintus úr!

- Ugyan, ugyan - háritotta el dr. Schwartz, bár arckifejezése elárulta, hogy imádja, ha hízelegnek neki. - Végül is nem én fejlesztettem ki azt a szoftvert, amelynek köszönhetően ilyen nagy lépést tehattunk előre. Ráadásul a mi kedves Reb... eee... Taxus asszonyunk is - és megveregette a nő arcát - kivette a részét a dologból.

- Ejnye! - A matektanárnő úgy vihorászott, mint egy ifjú filmsztárjelölt, ha túlzásba viszi a kábítószer. - Nem volt valami nagy dolog lenyúlni Laura mobilját. Egysszerűen begyűjtöttem az utolsszó dolgozat alatt valamennyi mobilt a 8/b-ben. A többit te intésszted, hösszöm!

Gyengéden megsimogatta az igazgatóhelyettes arcát.

- Legkösszelebb esszt a Lukasszt intésszük el, assztán jöhetnek sszorban a kollégák, igaz?

- Te mondod, drágám - mosolygott olajosan Schwartz doktor. - Pontosan így lesz.

Megragadta a nő kezét, és fogpasztareklám-fogaival harapdálni kezdte.

Albin Ellerking elfordult, és az égre meresztette smaragdzöld szemét. Ma kiváltképp az idegeire ment a párocska turbékolása. Csinálják, ha jólesik, amikor egyedül vannak. De amíg nála vannak látogatóban, addig igazán visszafoghatnák magukat. Elvégre az ő lakása igazán nem szerelmi fészek!

Az éjialba idegesen kiürítette söröskorsóját, és úgy csapta le az üres edényt, hogy az asztalka veszedelmes imbolygásba kezdett. Albin fűjt még egyet, mielőtt nyálas mosollyal az igazgatóhelyetteshez fordult.

- Csak egyetérthetek Taxus asszonnyal - mondta hízelgő hangon. - Valódi varázslatot hajtott végre ezzel a mobiltelefonnal, Quintus úr. De én még mindig nem értem, hogyan működik az egész.

- Hát, ezen nem csodálkozom, kedvesem - mondta a férfi meglepő megértően. - Őszintén szólva nekem is voltak gondjaim!

Végül türelmesen elmagyarázta hallgatóságának, hogyan szerelte át Laura mobiltelefonját lehallgató-készülékké. A szoftvert változtatta meg úgy, hogy az mindig adásra állt, de ezt nem lehetett észrevenni rajta. Az egészben az volt a legjobb, hogy még kikapcsolt állapotban is működött. Ezzel Laura mobilja tökéletes poloska lett.

- Remélem, átlátod, mekkora hasznót hoz ez nekünk? - fejezte be a magyarázatot.

- Hát persze, főnök. - Az éjialba zöld szeme ravaszul csillogott. - Mostantól fogva szüntelenül ellenőrzésünk alatt tarthatjuk azt a kölyköt, és tudhatjuk, mit beszél.

- Mindent azért nem - mondta doktor Schwartz. -Csak ha nála van a mobilja, és a többiek is a közelében vannak.

- Hát ez tökéletes, Quintus úr! - Az éjialba úgy vigyorgott, mint egy alattomos gyökértörpe. - Hiszen ezek a fiatalok mindig mindenhová magukkal viszik a mobiljukat! Valószínűleg aludni is vele mennek.

- Hát, ami igaz, az igaz! - Rebekka elégedetten kacarászott. - Hát még ha mindegyikük mobilját átállítjuk, Kajáét, Lukasszét, az egész Örző-bagázsét! Akkor tényleg a kezünkben lesznek! Onnantól egyetlen lépésszt sszem fognak megtenni úgy, hogy mi ne tudnánk róla!

Albin Ellerking fintorgott, és megvakarta a fejét a hegyes füle mögött.

- Egyvalamit azért még mindig nem értek - vallotta be zavartan.

Quintus hallgatott, csak oldalról vetett rá egy sanda pillantást.

- Ez a lány, ez a Laura - folytatta az éjialba, habozva, mintha korholástól tartana -, hiszen visszaadta a képességeit, és mindent el is felejtett, nem?

- Na igen, és?

- Akkor minek kell még őriznünk? Hiszen ez a kölyök már nem sodorhat bajba bennünket - vagy talán mégis?

Az orákulum üzenete

Hellunyat tróntermében akkora csend volt, hogy a kandallóban égő hasábok pattogását is tisztán lehetett hallani, sőt még a falakon járó éjjeliőrök lépései alatt csikorgó kavicsok zaját is. A távoli Suttogó-erdőben éji madár fütttyentgett, messzi tündesóhajként még ez is idehallatszott.

ElySION, Morwena és Paravain Alienor előtt ültek, aki sápadtan foglalt helyet az asztalnál.

- Folytasd csak! - szólította fel lány hangján a gyógyítóasszony tanítványát. - Mit láttál még azon a tisztáson?

- Egy... egy kis tavat - folytatta akadozva Alienor -, amelyen Aventerra két holdja tükröződött. Morwena ElySIONra pillantott.

- Ez csak a közelgő Nyárközép-éjszakára vonatkozhat. Sok-sok év óta most először áll együtt teljesen az Aranyhold és az Embercsillag!

Az öreg uralkodó egyetértően bólintott.

- Én is így látom, Morwena. Örvendezniünk kell, hogy megélhetjük ezt a ritka csillagállást. Bár ez mindig olyan változásokat hoz, amelyek a sorsot hosszú időre befolyásolják.

Figyelmesen nézte a kislányt, aki szorongva hallgatta szavait.

- És aztán mi történt?

A tanítvány a mennyezetre nézett, mintha onnan várná emlékezte felfrissítését. Aztán elgondolkodva beszélt tovább:

- Aztán megláttam egy egyszarvút. Csodaszép volt, és hatalmas szarvat viselt a homlokán, amely gyöngyházfényben tündökölt.

A gyógyítóasszony arcán boldog mosoly suhant át, s a lovag sem tudta kivonni magát a pillanat varázsa alól. Megfogta Morwena kezét, és erősen megszorította.

- Azt hiszem, kanca volt - folytatta Alienor.

- Kanca? Miért? - hökkent meg a Fény Őrzője.

- Mert egy kiscsikó állt mellette. Mintha csak akkor született volna. - A lány behunyta a szemét, hogy jobban fel tudja idézni a Tudós Gőzök nyújtotta képeket. - A szőre nedvesen csillogott a holdak fényében. És ügynélkül mozgott, egyre-másra össze akart csuklani a lába, ahogy a kanca hasához igyekezett.

- Ez pedig csak egyvalamit jelenthet!

A gyógyítóasszony örömtől ragyogó arccal fordult a két férfihoz.

- Silvanának, az egyszarvúak királynőjének hamarosan kiscsikója születik, ezt látta a víziójában Alienor. És ez a csikó új királynő lesz, aki Nyárközép éjszakáján lép anyja örökébe - erre utalhat a két telihold a látomásban. Vagy te, uram, másképp értelmeznéd?

- Nem, nem - felelte szórakozottan ElySION, és maga elé meredt. - Biztosan igazad van, Morwena. Az egyszarvúaknak új királynőjük lesz, hogy sok-sok nemzedékre biztosítsák létüket.

- Így van, uram! - Morwena hangosan felnevetett örömeiben. - És Beliaal, az a rettenetes démon megint rosszul jár. Nohát, ha ez nem ok az ünneplésre...! - És összeütötte a tenyerét. Egy pillanattal később duci szolgálólány dugta be kerek almaarcát az ajtón.

- Igen, úrnőm?

- Hozz bort nekünk, hogy koccinthatunk! - Boldogan fordult a tanítványához. - Te mit iszol Alienor?

- Talán... egy királygyümölcslet.

- Hát persze! - Morwena kedvesen rámosolygott a cseléd lányra. - Hallottad, Mareen. Kérlek, igyekezz! Ilyen örömteli eseményt nem mindennap ünnepelhetünk!

A Fény Őrzője átható tekintetét vetett Alienorra, mialatt a cseléd lány elment.

- Ennyi volt az egész, Alienor? Vagy láttál még valamit?

A tanítvány nem válaszolt azonnal. A barlang óta azon törte a fejét, hogy vajon elmondja-e azt a szörnyű démonpofát is, amely közvetlenül azelőtt jelent meg, mielőtt elájult volna.

Ez pedig csak rosszat jelenthet!

Csak egy szempillantásnyi ideig látta a demont, mégis halálra rémült tőle.

De vajon el kell-e mondania?

Az is lehet, hogy csak rosszul látott. Vagy érzékcsalódás áldozata lett. Végül is Morwena figyelmeztetése ellenére minden eszközzel azon volt, hogy jóslatot csikarjon ki a Tudós Gőzökből. Lehet, hogy emiatt bolondot csináltak belőle?

Lehet, hogy a démon csak a türelmetlensége miatti büntetés volt?

Ha elmondja, mérhetetlenül kétségbe ejti a Fény Őrzőjét és Paravain lovagot. Vagy megzavarja mesterasszonya felhőtlen örömét.

Inkább nem!

- Nem, uram - mondta ezért, Ez volt minden. Aztán azonnal elvesztettem az eszméletemet.

Quintus Schwartz a fejét csóválta, és elgyötört pillantást vetett kolléganőjére.

- Már elfelejtetted, milyen üzenetet hagyott nekünk Syrin Nagymesternő a Téli napforduló éjszakáján? Hogy ne veszítsük el a bátorságunkat a vereségek láttán, hanem figyeljünk, és várjunk készenlétben arra a napra, amikor bosszút állunk a Fény kutyáin.

- Így van, Quintussz! - bólogatott Taxus. - Pon-tosszan esszt mondta!

- A hatalmas fthurhur egy nagyszabású terven dolgozik, és Laura kulcsszerepet kap ebben a tervben.

- De hát én pontosan ezt nem értem, Quintus úr -szólt közbe az éjialba. - Hiszen ez a kis liba már nem is tartozik az Őrzőkhöz!

- Ó, Albin! - sóhajtott színpadiasan az igazgatóhelyettes. - Miért is van neked fejed? Gondolkodj egy kicsit: éppen ezért senki sem számít arra, hogy továbbra is foglalkozunk Laurával. És így ha a fthurhur tényleg őt használja fel eszközként, az az egész átkozott Őrző-bagázst teljesen készenlétben fogja érni! Semmit sem fognak még csak sejteni sem, mi pedig szépen egyszer s mindenkorra eltakaríthatjuk őt a föld színéről. És ugyanez a sors vár Aventerrán Elysionra és a többi Fény kutyájára is! Alig bírom már kivárni, míg paran-csolónk követe elhozza nekünk Borboron legújabb terveit.

Vörösen izzó szemmel emelte magasra a mobilt.

- És addig csendben, szorgalmasan tovább dolgozunk. Hogy készen álljunk, ha üt az óra!

Kopogtak. Quintus és Pinky kérdő pillantást vetett a házigazdára, aki a vállát vonogatta: sejtelve sincs, ki lehet az.

Az ajtó előtt egy diák állt, egy vörös tüsifrizurás fiú.

- Mít akarsz? - vakkantott rá Ellerking, de az igazgatóhelyettes azonnal félretolta.

- Gyere csak be, Ronnie - mondta barátságosan. - Remélem, jó híreket hoztál?

- Azt hiszem, igen - vigyorgott Ronnie Riedel, mint a széles szájú béka. Elővett egy mobiltelefont a nadrágzsebéből, és Quintus kezébe nyomta.

- Remek, Ronnie! - dicsérte az. - És kié?

- Percy Valiant-é, azé a paprikajancsié. Ottfelejtette a sportcsarnokban, mert sürgősen el kellett húznia! Biztos csak akkor jut majd eszébe, hogy keresse, ha visszajön Laurával a tanyáról.

- Az elég lesz! - intett Quintus Schwartz. - Annyi idő alatt meg tudom csinálni.

Míg az asztalhoz telepedett, és bütykölni kezdte Percy mobiltelefonját, Pinky a fiú karját veregette. Nyálasan mosolygott hozzá.

- Esszt remekül csináltad, Ronnie, tényleg, igasszán remekül. De ha már említetted Laurát - volna még egy feladatom a sszámodra!

Lukas Leander rossz hangulatban zárta le a programokat, és kapcsolta ki a képernyőt. Hiába, minden internetes kutatása eredménytelen maradt. Egész hétvégén kutatta azt a szörnyetegpofát, amely hasonlított a látomásához, de sajnos, hiába!

Titokban kezdettől fogva ettől tartott. A legtöbb olyan weboldal, amely szörnyekkel meg hasonlókkal foglalkozott, mindenféle fontoskodó hólyagoktól származott. Az itt bemutatott alakok sajnos az összeesküvéseleméletek rajongóinak fantáziájában születtek, és az igazi szörnyekkel köszönő viszonyban sem voltak. Lukas mégsem szeretne volna, hogy egy lehetséges nyomot kihagyjon. És az eredmény?

Semmi!

Nada!

Niente!

Ráadásul egy rakás szemrehányó pillantást is bezsebelhetett a szülőktől. Ami persze érthető is volt. Mióta anyja visszatért, Leanderek igyekeztek olyan sok időt együtt tölteni, amennyit csak lehetett. Igazi családi életük lett, nem mint azokban a szörnyű időkben, amikor az a rémes Sayelle megjárta a mostohaanyát. Marius és a gyerekek a kollégiumból minden hétvégén egyenesen a hohentadt lakáshoz hajtottak, ahol Anna Leander lakott.

Eltartott egy ideig, amíg újra hozzászoktak egymáshoz. Anna sok időt töltött a családjától távol, és Marius maga is fogoly volt Borboron várbörtönében. Az együttélés így nem működött azonnal minden zökkenő nélkül. De a kezdeti nehézségeken hamarosan túljutottak - legalábbis majdnem mindnyájan, mert Laurával azért

továbbra is voltak gondok. És nem utalt semmi jel arra, hogy ez megváltozna. Sőt, épp ellenkezőleg: mintha napról napra hisztisebbé vált volna! Mindenki úgy bánt vele, mint a hímes tojással, de neki állandóan akadt valami nyafognivalója.

Még az is baj volt, hogy tekintettel voltak rá!

Lukas felsóhajtott. O tudta, mi az oka nővére furcsa viselkedésének, és őszintén reménykedett a gyors gyógyulásban.

Csábító sült hús-illat szállt az orrába, iszonyú éhes lett. Összefutott a nyál a szájában. Nem csoda: mióta Anna visszatért, a Leander-házban újra rendes ételeket főztek. Az ízetlen készmenük és zsírban tocsogó, házhoz szállított ételek ideje végleg lejárt. Anna és Marius leggyakrabban együtt főztek, mégpedig olyan jól, hogy Lukas alig bírta kivárni az étkezések idejét. De bármennyit tömött is magába, egy gramm hús sem rakódott rá. Szimatolt. Az egyik nagy kedvence volt készülöben: marhahúsrólád vörös káposztával és krumpligombóccal. Meg valószínűleg valami friss, ropogós saláta: jégсалáta, retek, paprika! Már a pusztá gondolatától korogni kezdett a gyomra. Muszáj volt a konyhába osonnia, hogy a szörnyű lyukat legalább egy kicsit betömje valamivel.

Lukas leugrált a lépcsőn, és átszaladt a folyosón a konyhaajtó felé. Amikor elhaladt a folyosó ablaka előtt, kinézett a kertbe, és megpillantotta a fenevadakat: egy nagy farkas hatalmas kutyát, amelyek a kertben álltak, és vörösre izzó szemmel, habzó szájjal őt nézték! A látomás csak egy másodpercig tartott, aztán a bestiák eltűntek. Lukas egész testében reszketett, mint a kocsonya. Amikor belépett a konyhába, apja, aki éppen krumplit hámozott, figyelmesen nézett rá.

- Na? - kérdezte. - Miért vagy olyan sápadt? Történt valami?

- Nem, nem - vágta rá Lukas könnyedén. - Csak éppen mindjárt éhen halok.

Azzal kicsórt egy darab paprikát a salátástálból. - Vigyázz! - fenyegette meg anyja mosolyogva a késsel. - Még egy ilyen, és az ujjad bánja!

- Lehet, hogy nem is olyan rossz - adta a bankot Lukas -, de inkább sült krumplival és ketchuppal!

A konyhaasztalnak támaszkodva, látszólag mellékesen megkérdezte, miután egy pillanatig elnézte a szüleit:

- Ugye, jól értettem, hogy Laurát nem fenyegeti többé veszély a Sötétek részéről?

- Persze hogy nem! - nézett fel Marius. - Miért kérdezed?

- Csak úgy. Egyszerűen szokatlan. Egy éven át halálra aggódtam magam miatt, és most egyszerre minden rendbe jött?

- Hát, már csak így van ez - mondta Marius, elrakta a konyhakést, és megtörölte a kezét. - Meséltem neked, hogy Parvain meglátogatott bennünket a legutóbbi Téli napfordulón. Elmondta, hogy a Fény Űgye olyan jól áll, mint már régen nem. Nemcsak a mítoszok világában, hanem itt, a Földön is. A nővéred nagyon érzékeny vereséget okozott a földi ellenségnek: elvesztették a vezérüket, Longoliust, meg még Sayelle-t és azt az undorító Kevint is. Pillanatnyilag nincs miért félnünk tőlük. Quintus Schwartz ocsmány alak, Rebekka Taxus pedig egy álságos kígyó. De egyikük sem elég okos ahhoz, hogy igazán veszélyessé válhassanak. Még Mor-genstern professzor sem tudja, ki lehet majd Maximilián Longolius utódja. Nem kell tehát aggódnod, Lukas. Sem Laura miatt, sem egyébként!

- És akkor vajon miért láttam a fekete lovas? - kérdezte Lukas komolyan. - Meg azokat a borzasztó kutyákat?

Anna csodálkozva eresztette le a kést, és meglepetten nézett a fiára.

- Miféle lovas? - kérdezte csodálkozva az apa. - És miféle kutyákat?

Lukas beszámolt a látomásairól.

- Biztos vagy benne, hogy ugyanaz a lovas volt, aki Laurát egyszer már megkergette? - kérdezte Marius.

- Hát igen... - Lukas szemüvege fölött nézett az apjára. - Nem vagyok egészen biztos benne, de sok minden arra utal, például a hatalmas varjúseleg, a kutyák.

Homlokára ránc telepedett.

- De az is lehet, hogy a jövőt láttam. A szülők tanácstalanul néztek össze.

- Hogy érted ezt? - kérdezte Marius.

- Nagyon egyszerű: lehet, hogy ez nem az a lovas volt, aki Laurát üldözte, hanem egy olyan szörnyeteg, amely majd egyszer eljön, és akkor fogja üldözni!

Marius töprengően hunyorított. ~ Úgy gondolod, azért, mert egyszer már megszökött előle?

- *Kusilog!*

- Lukas, kérlek, gondolkodj kicsit! Lehet, hogy eszedbe jut valami, amiből következtetni tudunk az időrendre! Mondd, megváltozott ott valami Laura tizenharmadik születésnapja óta?

Lukas homloka ráncokba szaladt. Mint mindig, amikor valami fogós kérdésen gondolkodott, nem bírt semmi másra figyelni.

- Hát persze! - kiáltott fel aztán. - A szélkerekek!

- Ezeket még csak pár hete állították fel - mondta az apa. - Laura tizenharmadik születésnapján, amikor először látta a lovast, még egyáltalán nem voltak ott.

- Hát éppen ez az! - ragyogott fel a fiú ábrázata. -A látomásban sem szerepeltek! Vagyis múltbeli eseményt láttam. Mert azt azért nem képzelem, hogy azokat a rondaságokat lebontják.

- Épp ellenkezőleg - felelte Marius megkönnyebbülten. - Még sokkal többet terveztek oda. Akkor talán tényleg azt az egykori lovast láttad. Ami, remélhetőleg, azt jelenti, hogy Laurát nem fenyegeti veszély.

Ebben a pillanatban Laura dugta be a fejét az ajtón.

- Nagyon sajnálom - közölte -, de már este vissza kell mennünk Ravensteinbe!

Lukas és Marius döbbenten néztek egymásra.

- Ugyan miért? - kérdezte az apa. Laura büntudatos képet vágott.

- Ostoba módon otffelejtettem a matekfüzetemet. És Pinky olyan sok feladatot szózott ránk, hogy annyit lehetetlen reggel, tanítás előtt megcsinálni.

Lukas legyintett.

- Azt nem mondta, hogy ellenőrizni is fogja.

- Dehogynem! A Taxus, az biztosan! - Laura szenvedő arcot vágott. - És én azt is tudom, hogy ki az, akinek száz százalék, hogy megnézi a füzetét: én leszek az! Már hetek óta ez megy! Az egyetlen füzet, amit Pinky garantáltan ellenőriz, az az enyém!

Az összes démonokra! Mit jelentsen ez?! - Syrin fakó arcát megvilágította a kandalló lobogó tüze. Elfordult a Látókristálytól. Téveteg tekintettel nézett a Sötét Fejedelemre, aki még mindig úgy bámult a gömbbe, mintha megbabonázták volna: a golyóban egy fiú és egy lány képe jelent meg. A gyerekek egymással szemben álltak egy helyiségben, amelynek körvonalait nem lehetett tisztán kivenni. A fiú orrán szemüveg volt, a leány eléggé hasonlított hozzá, csak éppen vállig erő szőke haja volt.

Ami ezután történt, attól még maga Borboron is összereszt: a szoba elmosódó falaiból vér kezdett ömleni!

- Az ördögbe! - hökkent meg a zsarnok. Összehúzott szemmel nézett a mágikus kőbe, amíg tejes köddé nem olvadt benne a kép. - Hiszen ez az az embercsilla-gi kölyök volt!

- Igen, parancsolóm - felelte Syrin -, az átkozott Laura, aki arra vetemedett, hogy többször is keresztezze az útjainkat!

- És a fiú? Azt is ismered?

- Sajnos igen! - Syrin idegesen matatott smaragd zöld kígyóbőr ruháján. - Amikor az Embercsillagon jártam, többször is összetalálkoztam vele. Lukasnak hívják, és a testvére ennek az átkozott lánygyerekeknek.

- Micsoda? - A Sötét Fejedelem szeme vörösen felizzott, halántékán kidagadtak az erek. - Ennek az átkozott fészeknek több ivadéka is van?

- Sajnos, parancsolóm, sajnos! - ingatta fejét sajnálkozva az alakváltónő. - De legalább ettől a Laurától nem kell többé tartanunk. Ahogy már többször is elmagyaráz...

Hirtelen káromló hang vágott a szavába:

- Nyilvánvalóan olyan pocskul magyaráztad, hogy nem lehetett felfogni! - A fal árnyékából csuklyás, skarlátvörös köpönyeges emberke lépett elő, és gúnyos pillantással mérte végig Syrint. - Vagy azt akarod állítani, urunk olyan ostoba, hogy képtelen felfogni az értelmes magyarázatot?

- Nem, dehogyis! - A nő térdre hullott a Sötét Fejedelem előtt. - Soha nem gondolnék ilyesmit rólad, parancsolóm, ezt te is tudod!

Borboron derűs pillantást vetett az előtte kucorgó nőre, és cinkosán összekacsintott a fthurhral, legbizalmasabb tanácsadójával. Syrinnel ellentétben ő már rég felfogta, hogy a mágus csak durva tréfát űz az alakváltónővel, akit teljes szívéből gyűlöl.

A mágus kereszte tette karját a mellén, és jelzésszerűen meghajolt.

A zsarnok visszafordult a nőhöz.

- Jól van. Felállhatsz.

- Köszönöm, parancsolóm! - Syrin arcáról le lehetett olvasni a megkönnyebbülést. - Ha akarod, szívesen elmondok még egyszer, hogy miért is felejtett el mindent az a kölyök...

- Nem kell! - fojtotta bele a szót a fhurhur. Szinte teljesen beárnyékolta öregségtől májfoltos arcát a csuklya, mégis látni lehetett rajta a gyűlöletet. - Majd én megteszem, annál is inkább, mivel egyéb megbeszéltnivalóim is vannak a nagyúrral.

Nagyúri gesztussal intett az ajtó felé.

- Nem tartóztatlak tovább, asszony - mondta gúnyosan. - Biztosan fontos dolgaid vannak!

Syrin már-már felfortyant, ám ekkor észrevette, hogy Borboront remekül szórakoztatja a jelenet, és meggondolta magát.

- Na igen - felelte megjátszott hányavetiséggel, nehogy észrevegyék, hogy majd szétrobban dühében. Fogta a Látókristályt, és emelt fővel kisuhogott a trónteremből.

Az emberke ravasz mosollyal nézett utána. Csak akkor fordult vissza urához, amikor az alakváltónő mögött becsukódott az ajtó.

- A boszorkánynak nem kell mindenről tudni, amiről beszélünk - mondta. - Még akkor sem, amikor felbecsülhetetlen szolgálatot tesz nekünk - mint épp az imént, például.

Borboron összevonta a szemöldökét.

- Csak nem azt állítod, hogy megértetted a kristály üzenetét?

- De, pontosan azt tettem, uralkodóm - károgta a fhurhur. - Ugyanis személyesen kértem meg Beliaalt, hogy mutassa meg nekünk végre azt a gyermeket.

- Rébuszokban beszélsz! - fakadt ki a Sötét Fejedelem, és nem lehetett eldönteni, arcán keletlenség vagy inkább harag látszott. - Miféle gyermeket? És mi köze a Sötétség Urának a mi Látókristályunkhoz?

- Türelem, uram, mindjárt sorban elmondom - és a fhurhur keskeny szája szögletében apró mosoly bujkált. - Ugye tudod, hogy már milyen régóta keresem a Sötét Vér Gyermekét, akiről az Ősi Kinyilatkoztatás szól?

- Szórakozol velem? - fortyant fel Borboron. - Már hogyan tudnám! De...

- Kérlek, uram - szakította félbe a mágus -, hadd fejezzem be, amit elkezdtem mondani, abból mindent meg fogsz érteni.

- Ki vele! - mordult fel a zsarnok türelmetlenül. -Beszélj végre!

- Tudod, hogy Beliaal birtokában van az Ősi Kinyi-latkoztatás. Sok-sok korszakkal ezelőtt, amikor még ő is a felhőtáncosok közé tartozott, ellopta a királya kincseskamrájából, amiért is...

- Igen, igen, tudom - vágott közbe Borboron. -Térj a tárgyra végre!

- Ahogy kívánod, uram! - A fhurhur meghajolt. -Már régóta él bennem a gyanú, hogy a haláldémon tudja, ki a titokzatos Sötét Vér Gyermek. Ezért kerestem fel nemrég Fekete Kastélyában, és arra kértem, hogy ossza meg velünk a titkát. És ma teljesítette kérésemet.

- Mit beszélsz? - A Sötét Fejedelem zavarodottan rázta a fejét. - Milyen módon?

- Syrin Látókristályát használta fel erre a célra.

- Megörültél? - fortyant fel Borboron. - Vagy tréfálsz?

- Semmiképpen, uram... - kezdett volna hosszabb mondókába a fhurhur, de a Sötét Fejedelem nem engedte szóhoz jutni.

- Miért tenne ilyesmit Beliaal? - kiabálta vadul gesztikulálva. - Ő a Sötétség Ura és minden démon feje. Senkitől és semmitől nem kell félnie! Miért tenne nekünk szívességet? És mi köze Syrin Látókristályához?

- Épp ezt akart... - kezdett bele megint a fhurhur, de ismét félbeszakították.

- Hallgass! - mennydörgött rá az uralkodó. - Féltre akarsz vezetni engem! Bármit szeretnél is elérni vele...

Aztán elhallgatott, és köhögni kezdett, mert mérgében elfelejtett levegőt venni.

A fhurhur kihasználta a kedvező alkalmat.

-Miért, te nem gondolkodtál el azon, amit épp az imént tárt elénk a Látókristály?

- Az imént? - kérdezte még mindig elfulladva, torkát köszörülve Borboron. .

A fhurhur bólintott.

- Miért, ma más volt, mint máskor?

A sovány mágus megint csak bólintott.

- Miben volt más? - Borboron egy lépést tett előre, és vállon ragadta a csenevész emberkét. - Na, beszélj, ki vele, de szaporán!

A mágus a goromba bánásmód ellenére is nyugodt maradt.

- Te már láttál olyat, hogy a Látókristály az Embercsillagról mutatott volna valamit?

-Az Ember... - Borboron egy pillanatig értetlenül bámulta a fekete mágust. Aztán végre felfogta, miről van szó.

- Igazad van. A Látókristály az évek során csakis olyan dolgokat árult el nekünk, amelyek itt játszódtak Aventerrán. És most hirtelen az Embercsillagra engedett rálátni.

Szeme izzott, mint a láva.

- Hogyan lehetséges ez?

- Egyszerűen. - Mosoly játszott az emberke szája körül. - Beliaaltól ugyanis megkaptam egy fekete egyszarvú vérét, és ezzel átíttam a Látókristályt. Hatalmas mágikus erő van ebben az anyagban, de a fekete egyszarvúak Beliaal személyes védelmét élvezik. Senki sem merészel kezét emelni rájuk, csak az ő engedélyével.

- Vagyis igazat beszéltél? - A Sötét Fejedelem úgy nézett tanácsadójára, mintha életében először látná. - Tényleg rá tudtad beszélni Beliaalt, hogy segítsen?

A fhurhur leplezetlen büszkeséggel bólintott.

- De hogyan?

- Ezt majd egyszer később mondom el. De most ne feledkezzünk meg a legfontosabbról!

- Vagyis... a Sötét Vér Gyermekéről?

- Te mondtad!

- De épp ez keltette fel a kételyeimet! - Borboron megint ordított. - Beliaal durva tréfát engedett meg magának! Miért mutatja ezeket a kölyköket az Embercsillagon helyett, hogy azt látnánk benne, akit keresünk?

A fonnyadt vénemberarcon alig észrevehető mosoly suhant át.

- De hiszen pontosan azt tette, uram! -Hogyan?! Ez az átokverte Laura a Fény oldalán áll! Nem lehet, hogy ő az!

- Ezt nem is állította senki.

- De akkor meg kicsoda? - A Sötét Fejedelem értetlenül nézett. - Ki az ördög lenne akkor a Sötét Vér Gyermek?

- Laura öccse, uram! Lukas Leander az!

A Sötét Vér Gyermek

A mennyezeti lámpa meleg fénybe burkolta Morgenstern professzor szobáját. Percy Valiant és fMiss Mary az asztalnál ültek, és jelentést tettek az intézet igazgatójának. Amikor befejezték, Morgenstern professzor elégedetten mosolygott.

- Ezek rendkívül jó hírek - mondta. - Igen örülök, hogy Yannik Anders ilyen jól halad. És persze, ez a tanárait is dicséri, nem igaz?

- Köszönöm, professzor úr - lehelte Miss Mary tündérhangján. Arcán a finom sápadtságot rózsaszín váltotta fel.

A fiatal nő évekkal ezelőtt eljött skót hazájából, hogy angolt és franciát oktasson Ravensteinben, de még mindig olyan félénk volt, mint egy tizenéves. Gondolatolvasói képességeit gyakran megdicsérték, de még mindig nem tudta megszokni a dicséretet.

Percy Valiant, Franciaországból származó, könnyed kollégája, aki lovagregények mértéktelen fogyasztásával szedett fel meglehetősen fura szókincset és kifejezésmódot, nem tudott elnyomni egy mosolyt, látva Mary pirulását. De mindenesetre ő is udvariasan köszönetet mondott előljárójának, aki egyúttal az Őrzők kicsiny körében is vezetőnek számított.

- *Merci, Monsieur le Directeur!* Az ember igyekszik, a'ogy bír!

- Te csak ne szerénykedj, Percy! - mondta Aurelius. -Ti ketten sokkal többet tesztek, mint amennyi a kötelességetek lenne, és ezzel tisztában is vagytok!

Leplezetlen büszkeséggel nézte munkatársait.

- De térjünk vissza Yannikra. Morgenstern megköszönte a torkát.

- A telekinézisben is szépen halad. Biztos vagyok abban, hogy egy szép napon teljes jogú tagja lesz szövetségünknek.

- Ebben egy percig sem kételkedem - mondta Per-cy. - De azért Yannik so'asem fogja olyan magas szintre fejleszteni a képességeit, mint Laura, és ez igen-igen sajnálatos. Pedig ugyanolyan le'etősége van, mint Laurának volt.

Miss Mary bólogatott, de Morgenstern professzor a homlokát ráncolta.

- Ezt miből gondolod?

- Úgy vélem, a szülei elmulasztották, 'ogy korán elkezdjék a fejlesztését. Laurával ellentétben, *malheureusement*, például so'asem járt vívni, seem pedig lovagolni. Márpedig számos képesség csak akkor fejlődik ki reendesen, 'a gyermekkorban keezdik feejleszteni.

- Igazad van - mondta Morgenstern. - Amit a szülők elmulasztanak, azt az iskola már csak ritkán tudja pótolni. Sajnos nem minden gyereknek vannak olyan lelkiismeretes szülei, mint Laurának és Lukasnak.

- Ez így van - szólt közbe Miss Mary. - De most úgy látszik, nekik is nehézségeik támadtak - és épp Laurával!

- Sajnos, ezt meg kell erősítenem - mondta morcos képpel a testnevelő tanár is. - Nekem úgy tűnik, ez a lány most igen ne'éz fázisba került. Nemcsak a lovaglást meg a vívást 'agya abba, 'anem mint'a semmi egyéb sem érdeekelné igazán. Sőt, a'ogy a kollégáimtól 'állom, né'a égésen elveszti a fejét, és kivetkőzik magából!

- Csodálkoztok ezen? - Morgenstern professzor a két fiatal tanárra nézett. - Még ha Laura elvesztette is minden rendkívüli képességét, azért a késztetés továbbra is ott szunnyad a bensejében. És ez valószínűleg tudattalan konfliktusokat okoz, azok pedig így nyilvánulnak meg. Ezért olyan elviselhetetlen vagy szórakozott néha.

Miss Mary elgondolkodva simogatta gesztenyebarna haját, amely a lámpa fényében selymesen csillogott.

- Nem lehet - kérdezte lágy hangján -, hogy most felerősödik a sötétebbik oldala?

- A sötétebb oldala? - Aurelius Morgenstern összevont szemöldökkel nézett egy pillanatig a semmibe. - Nem is olyan buta gondolat, Mary - mondta aztán. - Mindnyájunknak megvan a sötét oldala, és mindig ügyelni kell, nehogy előtérbe kerüljön.

- *Mais ouil* - kiáltott fel Percy. - Értem, mit akar mondani. Laura egész lényét eddig szinte kizárólag a világos oldal 'atározta meg. És mióta képességeinek nagy részéről le kelleett mondania, azóta jellemének rosszabbik oldala erőteljesebben jut szó'oz, mert 'iányzik az ellensúlya. S ez biztosan el fog tartani egészen addig, amíg meg nem találja a belső egyensúlyát.

- Ezért kell megtennünk mindent, hogy segítségére legyünk ebben - mondta az igazgató. Felállt, és a könyvespolc felé indult. - Ha jól emlékszem - mondta menet közben -, ezzel a problémával már őseinknek is szembe kellett nézniük egyszer, és említést is tesznek róla a könyvükben. És a könyvben egyszerre két gyermekről esik szó: a Sötét Vér Gyermekeéről és a Ragyogó Fény Gyermekeéről.

Morgenstern professzor előhúzott egy vaskos kötetet a polcról. Épp ki akarta nyitni, amikor hirtelen elsápadt, és úgy meredt meg mozdulat közben, mint akit villám sújtott.

- Ez az ördög! - kiáltotta, az öreg könyvre meredve. - Átvert!

Percy és Miss Mary felugrott. Azonnal rájöttek, miről van szó: a címlapon, ahol nagy, régimódi betűkkel ennek kellett volna állnia: *Societas Septem Sodalinum -A Hetek Testvérisége* -, egyetlen betű sem látszott. A címlap éppolyan makulátlanul tiszta volt, mint a könyv kereken ezer lapja. Aurelius Morgenstern sebtében átlapozta ugyan, de egyetlen olyan oldalt sem talált, amelyen írás állt volna.

- 'ogy le'etséges eez? 'ogyan csinálta ezt az a fickó? - kérdezte tanácstalanul Percy. Elvégre emlékezett rá, milyen büszkén mutatta neki az értékes iratot Morgenstern professzor, miután Maximilian Longolius tavaly decemberben visszaadta neki. Csak abban olvashatott Morgenstern a régi jóslatról, amely végül elvezette Laurát az Ördögbuckán álló mauzóleumhoz - ahol hajszál híján halálos csapdába került.

Az igazgató ekkor értette meg, hogyan függnek össze a dolgok.

- Hát persze! - kiáltott fel. - Az írás nélkül Laurát sohasem csalta volna a mauzóleumhoz ez a sátán fattya. Ezért kellett átjátszania nekem a könyvet, jobban mondva egy ócska másolatát. Longolius valószínűleg már akkor sem akarta, hogy hét ősatyánk hagyatékából, a mindent átfogó tudásból hasznunk legyen. Ezért fekete mágia segítségével készített egy olyan másolatot, amely rövid időn belül elhalványul.

- Az alattomos féreg! - szidta Percy is. - Másrésről azonban ez azt jeleenti, 'ogy az ereedeti vala'ol még meg kell 'ogy legyen!

- Lehetséges. De miután ez a nyomorult fekete mágus halálát lelte a mauzóleum romjai alatt, valószínűleg sohasem tudjuk már meg, hová rejtette azt az értékes iratot!

Borboron elképedten meredt tanácsadójára. - Biztosan tévedsz. Ez a Lukas Leander egyszerűen nem lehet a Sötét Vér Gyermeke.

- Miért nem, parancsolóm?

- Csak úgy - mondta Borboron, és a trónterem asztalán álló kehely után nyúlt, ivott egy kortyot. - Az Ősi Kinyilatkoztatás azt jósolja, hogy ez a gyermek segít nekünk, hogy a végső harcban legyőzzük ellenségeinket. Ami persze azt is jelenti, hogy nem állhat a Fény oldalán, mint ez a Lukas, hanem a mi táborunkba kell tartoznia! A fhurhur rejtelmes képpel hallgatta ura fejtegetését.

- És? - szólította fel a folytatásra, amikor befejezte.

- Syrin kizárólag ebből a célból hozta világra az Embercsillagon ennek a fekete mágusnak a gyermekeit, az évszázadok során többet is - folytatta Borboron. - Mindig abban reménykedtünk, hogy valamelyikük majdcsak a Sötét Vér Gyermekeinek bizonyul.

- Tudom jól, uram - mondta a mágus, és várt, míg ura megint kortyintott egyet. - Mégis minden kísérletünk kudarcra volt ítélve, amit ezeknek a gyermekeknek a segítségével próbáltunk. Most legutóbb is Hermes Trismegistos egyik fia vallott csúfos kudarcot. Ami egyvalamit legalábbis bebizonyított.

- Ugyan mit?

- Hogy egyikük sem a Sötét Vér valódi Gyermeke. Borboron megvetően legyintett.

- És ugyan miért kellene emiatt a gyermeket éppen ellenségeink sorai között keresnünk?

- Nos, hát... - a fhurhur összehúzott szemmel nézett uralkodójára - sok oka lehet ennek. És például megmagyarázná azt is, hogy összes próbálkozásunk és kutatásunk miért nem járt eddig eredménnyel.

A Sötét Fejedelem elhúzta a száját, mintha még mindig nem sikerült volna meggyőzni.

- És a mai ismereteink fényében - folytatta a fhurhur célratörően - máris értelemmel telnek meg az Ősi Kinyilatkoztatás sorai: „Csak aki megtanult helyesen nézni, az ismerheti fel a Gyermekeket, mivel a Sötét gyakran ott mutatkozik meg, ahol a legkevésbé számítunk rá. Ott a legnehezebb felismerni, ahol a legvilágosabban ragyog a Fény - és a leghatékonyabban azok ellen tud küzdeni, akik úgy tudják, hogy leginkább védve vannak vele szemben.”

Borboron felkapta a fejét.

- És te ebből következtetsz arra, hogy Lukas Leander a Sötét Vér Gyermeke?

- Igen, uram, mivel minden jellemző illik rá: ereiben Aventerra vére folyik, hiszen a nagyanyja itt született. Tehát minden gond nélkül átjuthat a Mágikus Kapun át a mi világunkba.

- Erre sokan képesek - legyintett a zsarnok. - Ez még egyáltalán nem bizonyítja azt, hogy ő volna a Gyermeke, akit keresünk.

- Ahogy gondold, parancsolóm! - Alig észrevehető mosoly suhant át a fhurhur beteges aggastyánarcán.

- De talán ez meggyőző: az Ősi Kinyilatkoztatás egyúttal a Ragyogó Fény Gyermekeit is említi, aki elválaszthatatlanul összefonódik a Sötét Vér Gyermekeivel, és mégis elkeseredett harcban áll vele. Ismersz talán más gyermekeket Laura és Lukas Leanderén kívül, akikre pontosabban illene ez a leírás?

- Hm... - Borboron egy pillanatig a fhurhuron nyugtatta tekintetét. Aztán a boráért nyúlt, és felhajtotta a kehely tartalmát. - Tegyük fel, hogy igazad van - kezdte. - De azt még mindig nem értem, miképpen használhatnánk fel ezt a Lukas Leandert a céljainkra.

- Egyszerűen, uram. Meg kell győznünk arról, hogy jöjjön Aventerrára, és lépjen a sorainkba!

- Ezt nem mondd komolyan! - A Sötét Fejedelem hevesen rázta a fejét. - A fiú családja számtalan nemzedék óta a Fény szolgálatában áll. Soha nem fog átállni a mi oldalunkra!

- Miért nem, uram? - A fekete mágus lopva figyelte a fejedelmet. - Ne feledd: minden embernek megvan a sötét oldala, és ezt a megfelelő eszközökkel ki is lehet fejleszteni benne. Ez még az Örökre is igaz.

- A megfelelő eszközökkel? - nevetett ravaszkan Borboron. - Úgy, úgy.

Lukas a hátsó ülésen bóbiskolt, míg az öreg Volvo úgy zümmögött végig az úton, mint egy szorgalmas dongó. Csönd volt a kocsiban, szinte csak a motor zaja hallatszott. Marius a kormányánál az útra figyelt. Laura az anyósülésen terpeszkedett, és a matekkönyvébe mélyedt, bár a mennyezeti világítás halvány fényében aligha látott sok mindent.

Lukas a homlokát ráncolta. Laura ezt, úgy látszik, most tényleg komolyan veszi. Csak a tanulással foglalkozik. Nemcsak hogy abbahagyta a lovaglást és a vívást, de még egy tisztességes könyvet sem vesz a kezébe a tankönyveken kívül. Pedig régen csak úgy falta a könyveket! És már moziba sem jár. Úgy látszik, végleg elmúltak azok az idők, amikor *A Gyűrűk Urát* tizenháromszor nézte meg...

Ez vajon normális? Vagy aggódnia kellene érte? Mintha a távolból valami zajt hallott volna, ez felriasztotta töprengéséből. Úgy hangzott, mintha... mintha varjak kárognának? De egyáltalán: röpködnek éjszaka a varjak? Rádásul ilyen koromsötét éjszakában, mint ez a mai?

Lukas oldalra billentette a fejét, és hallgatózott. Odakint azonban csend volt. Semmi nesz - a varjakat mégsem tudta kiverni a fejéből.

Előrehajolt, és az első ülések támlájába kapaszkodott.

- Feltűnt már nektek is, hogy milyen iszonyatos sok varjú van idén Ravensteinben és a környéken? - kérdezte.

- Nem - vakkantotta Laura anélkül, hogy felnézett volna a könyvből.

- Nekem sem - erősítette meg az apja. - De most, hogy említed, eszembe jut, mintha Attila is mondott volna ilyesmit.

- Tényleg? - Lukasnak mintha valami szaladgálni kezdett volna a hasában.

- Igen. Panaszkodott, hogy idén szabályos varjúvész fenyeget.

- Aha! - Mintha kaparászni kezdett volna a hasában mászkáló. - És szerintetek ez nem elgondolkodtató?

- Elgondolkodtató? - Laura úgy nézett rá, mintha valami égbekiáltó marhaságot mondott volna.

- Hát igen - nézett rá az apja is. - Miért kellene ezen gondolkodni?

- Mert... - Persze, ezek ketten aligha érthetik meg, miről beszél. Laura minden Őrző- emléke kitörlődött.

Marius pedig a tavalyelőtti decembert Aventerrán töltötte, a Sötét Fejedelem tömlőcében. Hogyan is emlékezhethetnének azokra a szörnyű eseményekre, amelyek éppen a fekete halálmadarak megjelenésével kezdődtek? Lehet, hogy ezek a teremtmények most ugyanabból az okból tértek vissza? - És még mit szólt hozzájuk Attila? - kérdezett ezért tovább.

- Mihez? - bámult az apja.

- Hát a varjakhoz!

- Micsoda? - Marius már ingerülten válaszolt. - Mit szólt volna hozzájuk?

- Hát például... - Lukas feltolta a szemüvegét, és fintorgott egyet. - Mondjuk, hogy aggódik miattuk... vagy valami ilyesmit.

- És miért kellene aggódnia miattuk? - avatkozott Laura is a beszélgetésbe.

Lukas kis híján felvisított, de vasakarattal megőrizte nyugalma.

- Mert feltűnően sok idén a varjú - magyarázta. - És, ugyebár, „semmi sem történik ok nélkül, még ha ezt nem lehet is azonnal felismerni”. Legalábbis te magad sűrűn hangoztattad ezt ezelőtt.

- Micsoda? - rökönödött meg Laura. - Ekkora baromságot mondtam volna? Soha! Hát persze hogy vannak véletlenek! Például ebben az évben véletlenül igen sok a varjú!

Lukas hallgatott, elgondolkodva nézte a növért. Pár hónappal korábban ilyesmit rossz álmában se mondott volna - ez is bizonyította, hogy minden Őrzőtulajdonságát elvesztette.

Lukas visszadőlt az ülésre, és ásított. Egyre inkább elzsongította a motor egyhangú brummogása. Orrát az ablaküveghez nyomva bámult kifelé a holdja vesztett sötétségbe. Mély feketeségbe burkolózott az egész vidék. A magányos országút mezők és szántóföldek között kanyargott, ezekből sem lehetett látni semmit.

Lukas megint ásított, és már el akart fordulni, amikor hirtelen számtalan vörös fénypont bukkant fel a sötétségből: akkorák voltak, mint egy szilva, és tűzvörösek. Mintegy tízméternyi távolságból követték lebegve a kocsit. Marius elég gyorsan hajtott ugyan, de a fénypontok simán tartották a tempót.

Mik lehetnek ezek?

Lukas összehúzta a szemét, és erőlködve nézett kifelé. A fekete éjszakából világos körvonalú lények váltak ki: egy kutya farka, amely az autó mellett és mögött rohant! Legalább kétfutnyi fekete bestia volt, amelyek mind Lukasra meresztették izzó szemüket. Habzó pofájukból késéles fogak villantak elő. Ezekkel egy szempillantás alatt darabokra téphették volna.

- Jaj, ne! - sikoltott fel Lukas iszonyodva, de ekkorra a kutya farka már el is tűnt.
  - Mi az? - kérdezte Marius, gyors pillantást vetve rá a vállá fölé. - Mi a baj?
- Laura is visszafordult.
- Te hülye gyerek, a frászt hozod mindenkire!
  - Ööö, bocs... - makogta. - Semmi, semmi.
- Agyasbubu! - morogta a nővére fejcsóválva. Apja is kelletlen grimaszt vágott, mielőtt visszafordult az út felé.
- Lukas hallgatott, és nyelt egyet. A látomás, immár másodszorra, megint csak megerősítette azt, ami napok óta rettegésben tartotta: hogy valami borzalmas dolog van készülöben. Sajnos, Lukas meg volt győződve erről.

Az egyszarvú születése

A Karbunkulus-erdő megszentelt csendjét csak az egyszarvúkanca lágy horkantásai törték meg. Mintha az erdő minden lakója lélegzet-visszafojtva figyelne arra a csodálatos eseményre, amely az eldugott tisztáson zajlik. Az éjszaka enyhe volt, a két hold titokzatos fénye szőtte át: az égen magasan ott állt Aventerra Aranyholdja és a kék Embercsillag. A sziporkavirággal teleszórt tisztást hatalmas, sűrű koronájú fák szegélyezték, mint kört álló, néma örök. Dús lombjuk kékeszölden derengett, és árnyékot vetett az éjfék, szinte szabályos kört formázó tóra a tisztás közepén.

A szentjánosbogárnál alig valamivel nagyobb fénygömböcök lebegtek a levegőben, és járták éjszakai tán-, cukat - eltévedt világlok. A közeli Alomerdőben lakó álomszövők bocsátották egykor útjukra őket, hogy üzeneteket vigyenek az Embercsillag lakóinak. De ők ahelyett, hogy megtették volna a hosszú és fáradságos utat a két világ között, inkább menedéket kerestek a Karbunkulus-erdőben. És azóta itt bolyongtak céltalanul a fák és bokrok között.

Időnként elszórakoztatták az egyszarvúakat, akik Aventerra lakói közül egyetlenként megértették az álomszövők üzeneteit. De a legtöbb időt látszólagos céltalanságban töltötték a kis világlok. És mivel a Karbunkulus-erdő tevékenységeit nem kötötték ostoba szabályok, senkit sem zavartak ezzel a kényelmes létformájukkal. Nagyon is kedvelték ott őket, bár az erdő lakói egyébként ügyeltek arra, hogy ne lépjen erre a titokzatos területre idegen lény. Erre szolgáltak a lidércek, akik minden betévedőt elcsalogattak az utakról.

Az egyszarvúkanca nem figyelt most a rajzó világlokra, sem az ég csillagaira, amelyeknek fénye gyöngyházszínen csillogott a szarván. Figyelmét egyes-egyedül a kiscsikójának szentelte, akit épp az imént hozott a világra. A csikó meg-megroggyanó lábakkal botorkált a buja fűben. Szőre még nedves volt, de máris ragyogó hófehér, akár csak az anyjéé. Szarva azonban még nem volt, mivel az csak az első nyár során fejlődik ki náluk.

A kanca orrával megbökdöste a kiscsikót, megpróbálta odairányítani a csecskéhez, hogy ihasson az erőt adó tejből. Az egyszarvúak mágikus állatok voltak ugyan, de táplálék nélkül ők sem tudtak életben maradni.

A kanca megint megbökte a csikót, és az végre megértette. Odabotorkált a kanca hátsó feléhez, s az erdőben suttogás kelt, olyan, mintha halkan beszélgettek volna. A fák között senki sem járt, a suttogó hangok pedig végül érthető szavakká formálódtak.

- Nézzétek, nézzétek, mekkora megtiszteltetés ért bennünket! Hercegnőnk született! - A tisztás körül álló valamennyi fa meghajtotta koronáját, hogy szinte a földet súrolták vele. - Éljen Silvana, a királynőnk, és éljen Smeralda, jövőendő királynőnk! - suttogták, szinte egy hangon. - Éljen! Éljen! Éljen!

Az egyszarvúkanca felemelte a fejét.

- Köszönöm nektek, Öregek! - Hangja finoman csengett, mint az ezüst. - És persze nektek is, Csemeték, és nektek is, Láthatatlanok!

E szavakra felélénkült az aljnövényzet. A bokrok, amelyek az imént még mozdulatlanul álltak, most hirtelen megmozdultak. Már lehetett látni, hogy van két karjuk és két lábuk, méghozzá gallyakból és levelekből.

Az erőteljes testeken trónoló fejeket is mintha ágakból formálták volna, mégis volt szájuk.

- Köszönjük neked, Silvana királynő, hogy tanúi lehettünk ennek a sorsfordító órának - susogták.

Az egyszarvúcsikó születése még a mesés Karbunkulus-erdőben is ritka és boldog esemény volt. E titokzatos lények a világ futását irányító szellemek különleges védelme alatt álltak, és szinte halhatatlanok voltak. Ráadásul az egyszarvúak nagyon visszavonult életet éltek, és így csak igen ritkán esett meg, hogy egy kanca és egy mén éppen olyan időszakban találkozott össze, hogy találkozásukból kiscsikó is született. A sors pedig úgy rendelte, hogy a csikó mindig egy olyan tavaszi napon jöjjön a világra, amikor a Sötétség Erői visszavonulót fújnak, és a Fény Hatalma növekedni kezd.

Így aztán jó oka volt annak, hogy az Öregek és a Csemeték, ahogy az erdőben a fákat és a cserjéket nevezték, ünnepélyesen tiszteltek a Karbunkulus-erdő királynője előtt. Hálások voltak a királynőnek, mert egy csikó születése további évek békéjét és boldogságát ígérte.

- Jó egészség és hála jövőd uralkodónknak! -kiáltották egy hangon, amikor egyszerre tompa morajlás kelt a távolban, amely gyorsan közeledett.

Az ijesztő morajlásból egy hang bontakozott ki. A fák ágait és lombjait szörnyű vihar rázta meg. Aztán jeges szél söpört végig a tisztáson, majdhogynem jéggé dermedtette a kis tó vizét. A fák és a cserjék dacosan rázták levélzetüket. Rémulten néztek egymásra.

- Beliaal! - suttogták rettegve. - A Sötétség Szívében haragszik, tombol és örvöng! - Aztán közelebb húzódtak egymáshoz.

De az egyszarvúkanca félelem nélkül emelte fel a fejét: szarva úgy meredt az ég felé, mint egy lándzsa. Aztán Silvana a szélbe fordult, egy percig abba az irányba fülelt, ahonnan a szélfúvás és a dübörgés indult. Hátsó lábaira állt, és messze hangzón felnyerített. Aki csak értette az egyszarvúak nyelvét, mind tudta, hogy Silvana kihívást vágott az Éjszaka Urának arcába.

- Hallgass! Minket nem félemlítesz meg, még ha az Idők Kezdeté óta a megsemmisítésünkre törsz, akkor sem! Soha nem üzöl el bennünket a Karbunkulus-erdőből. Amíg egyetlen egyszarvú is életben lesz, a Sötétség nem fog győzni. Te pedig sohasem hagyhatod el a Fekete Szakadékot, bármennyire szeretnél is kitörni onnan! Ebben a pillanatban a vihar elült, a morajlás elhallgatott. A kanca pedig újra a csikóhoz fordult, aki végre megtalálta a tej forrását. Ivott, ivott mohón, mintha nem tudná kívánni, amíg a két hold teli fénye felébredsen a benne szunnyadó varázslatos képességeket.

A Hold úgy függött a felhőtlen égbolton a Farkasdomb fölött, mint egy mattüveg lencse. Jeges éjszakai szél söpört végig az elkorcsosult boróka- és kiszáradt szederbokrok fölött, amelyek úgy nyújtóztak a Régi dögtemetődűlőn, mint valamely ravasz ősvilági szörnyek csontvázai. Halotti csend volt a megszenle-letlen földdarabon. Csak távolról hallatszott oda egy róka vakogása és egy bagoly hátborzongató huhogása.

Az öreg temető közepén, ahová évszázadokkal ezelőtt az elhullott állatok tetemét, valamint az öngyilkosok és a pogányok holttestét kaparták el, egy sűrű borókabokor nőtt. Árnyékában egy sír lapult, olyan sír, amelyet sem virág, sem bokor nem díszített. A sírkövet magát is benőtte a zuzmó és a borostyán, és alig lehetett észrevenni. De a dombon olyan laza volt a föld, mintha nemrég kaparták volna be. Amikor a szél felélénkült, néhány rögcskét arrébb is görgetett.

Egy éhes borz tipegett arra. Úgy igyekezett a sír felé, mintha ott remélne zsákmányt: orrát szorosan a föld fölött tartotta. Bozontos farkával izgatottan csapkodott ide-oda.

Amikor egy távoli templomtoronyban éjfél ütött az óra, megdermedt az állat. Szőre felborzolódott, aztán rémületében felvonyított, hangosan, panaszosan. Villámgyorsan megfordult és elmenekült. Nagy ugrásokkal szaladt, mintha az élete forogna kockán.

A sír tetején kis földtúrás emelkedett. Csak nem egy éjszakai vakond?

A földhányás gyorsan emelkedett. A földet sápadt ujjak törték át, és úgy nyúltak ki a hold felé, mint egy fuldokló keze. Aztán megjelent a kéz párja is, a lyuk egyre nőtt, míg végül egy sovány alak nyomakodott ki a szabad levegőre.

Az élőhalott megállt a boróka mellett, és levergette szürke ruhájáról a földet. Aztán szuszogott egy kicsit. Na nem mintha nagy fáradságába került volna az ásás. A Vörös Halál már évszázadok óta nem érzett testi fáradságot. Bármilyen munkát el tudott végezni anélkül, hogy kimerült volna. Rég nem érzett hideget vagy meleget. Mindig ugyanazt a síri hideget érezte, amelyet hideg szíve árasztott.

Konrád Köpfer, ahogy az élők világában nevezték, körülnézett. Tűzvörös haja csillogott a hold sápadt fényében, halottfehér arcán nem tükröződött semmiféle érzélem. Egyszerre azonban vértelen ajkai mosolyra húzódtak. A Vörös Halál emlékezett. Milyen gyakran mászott már elő ebből a sírből, mióta először belekaparták, mint egy rühös kutyát, aki után nem volt ember, aki egy könnyet hullatott volna. És nem lelte nyugalomát, és számtalanszor ide-oda vándorolt már a Föld és az Árnyas-erdő között, mindig a Sötét Hatalmak szolgálatában, amelyeknek már életében is szolgált, és amelyek nem eresztették ki vasmarkukból földi halála után sem.

A Vörös Halál szórakozottan bólogatott. Bár már nagyon sokszor jött vissza ide az élők világába, mégis minden alkalommal mintha összeszorult volna benne valami, ahogy a meghitt vidéket megpillantotta, amelyet egykor a hazájának nevezett. Pedig már életében sem ismerte a megbánást, a sajnálatot - hát még a halála után!

Milyen furcsa, gondolta, és lerázta magáról a furcsa érzést, mint egy kellemetlenkedő darazsat. Elvégre feladatot jött teljesíteni. És Beliaal nem ismeri a tréfát! Főképp akkor nem, ha nem szolgál teljes elégedettségére a megbízás végrehajtása.

Konrád Köpfer futni kezdett. Ügyetlen mozdulatokkal átmászott a kőfal maradványain, amely egykor a Régi dögtemető-dűlőt elválasztotta a termőföldről, és felment a Farkasdombra. Aztán a vár felé vette az irányt, oda, ahol már életében Vörös Kons néven a kegyetlen Reimar von Ravenstein lovag hóhérjaként rettegtek a nevét. Konrád Köpfer mosolygott, mintha már előre örülne annak a mérhetetlen rossznak, amit megint csak rászabadít a világra.

Az Árnyas-erdő sötét mélyén lapult az iszony. Laura Leander nem látta, mi az, de érezte démoni jelenlétét, amely mint jeges marok, nyúlt utána. Hideg borzongás futkározott a hátán, amint végigszánguldott a keskeny ösvényen, egyre beljebb az erdőbe. A hatalmas fák mögött mélységes mély sötétség ástott. Valahol, e mögött az áthatolhatatlan függöny mögött rejtőzött a szörny, amely Laurát már elég régóta követte, és amelyet nem tudott lerázni. Épp ellenkezőleg - az a valami egyre közelebb jött! Laura minden percben számított rá, hogy elkapják, és a sűrűbe rángatják, ahol a biztos halál vár rá.

- Fuss! Fuss, Laura, amilyen gyorsan csak bírsz! - biztatta saját magát. - Rohanj, mert különben elvesztél!

De már régóta érezte, hogy gyengül. Túl sokáig nem bírja már. De elszántan rohant tovább, a távolban derengő félhomály felé. Pedig ez a fakó derengés sem volt egyéb, mint egy halvány reménysugár: Laura még csak azt sem tudta, hogy a fény menekülést ígér-e, vagy hogy a keskeny erdei ösvény odavezet-e. De mégis - hová is menekülhetett volna máshová?

Hangosan zihálva rohant, pillantását az ösvényre szegezve, nehogy megbotolják valami váratlan akadályban, egy lehullott ágban vagy egy kiálló fagyökrében. Mellkasában olyan hangosan dörömbölt a szíve, mintha az ütések visszhangját is hallani vélte volna a fák között. A vér a halántékán dobolt, tüdeje égett, mint a tűz.

Félelmetes hangok kísérték: sziszegés, fújás, nyögés - és olyan kaparászás, mint amit karmos mancsok okoznak.

A fák közti sötétség egyre jobban összesűrűsödött, mint egy fekete lyuk, amely mindent elnyeléssel fenyeget maga körül. Laura lába úgy elnehezült, hogy alig bírta felemelni. Már csak a legnagyobb erőfeszítéssel jutott előre. Aztán hirtelen valami utánakapott - egy láthatatlan fonadék, amely fogva akarta tartani. Laura ösztönösen próbált megszabadulni a láthatatlan köteléktől, de nem sikerült. A kötelek egyre szorosabban és szorosabban tartották, míg végül alig bírt megmozdulni.

Ekkor egy alakot pillantott meg maga előtt: egy magas, erőteljes férfit, akin hosszú fekete köpeny volt, arca pedig fakó, mint a halál. Beesett szeme úgy izzott, mint a parázsló szén. Gúnyos mosollyal emelte fel hatalmas kardját, amelynek szurokfekete pengéjét a sötétség ellenére is jól lehetett látni: skarlátvörös foltok ék-telenítették - talán vér? Éppen le akart sújtani, amikor a fák közül kirentott egy fehér köpenyes alak, és rátámadt. A fekete ember torkából vad és durva kiáltás szakadt fel, mintha a pokol szakadékából jönne. Épp torkon akarta ragadni a fehéret, amikor mindkettőjüket lesodorta az ösvényről egy hatalmas sötét örvény, és beszívta a Sötétség Szívébe.

Míg Laura utánuk bámult, egy következő lény közeledett feléje, és szárnyalva csapott le rá: egy hárpia volt az, egy ocsmány vénasszony fejével és felsőtestével és hatalmas keselyűszárnyakkal. A fogatlan szájából undorító, pestises lehelet csapott le Laurára. De a szörnyeteg hiába tépkedte az arcát, Laura nem érzett fájdalmat. Mégis elfordult, és menekülni próbált, de egyetlen lépést sem jutott előre. Lábai bokáig be voltak süllyedve a talajba, mintha mocsárban állna.

Egy szempillantással később jeges leheletet érzett, mintha izzó jég vette volna körül a testét. Lélegzete elakadt, és még a vér is megfagyott az ereiben, amikor megpillantotta azt a lényt, aki most kilépett a fák közül, és lassan elindult feléje.

Laura még soha nem látott ehhez foghatóan borzalmasat. Csak démon lehetett. Óriási volt, sem határozott körvonalai nem voltak, sem arca - de halált és pusztulást hirdetett. Iszonyatos hideg sugárzott belőle: Laura attól félt, hogy a szíve azon nyomban jéggé dermed. Vissza akart ugrani, de egy jeges marok a torkán termett, és kezdte összeszorítani.

Laura nagyra tátotta a száját, de nem kapott levegőt. Sőt, épp ellenkezőleg: mintha a démon minden levegőt kiszivattyúzott volna a tüdejéből! Vasmarokkal szorította a torkát, ő pedig tehetetlenül kapkodott levegőért. Már-már kezdte elveszíteni az eszméletét, amikor hirtelen a semmiből egy fiú bukkant fel mellette, divatos dzsekiben, fején kötött sapkával. A kezét nyújtotta feléje.

- Kapaszkodj, Laura, gyorsan! - De már el is halványodott a kép, és a szavak a semmibe hulltak. A szörnyeteg szertefoszlott a szeme előtt, és a legmélyebb fekete színből álló örvénnyé alakult, amely egyre inkább betakarta, és ekkor Laura már tudta, hogy nincs menekvés.

Itt a vég!

- Ne - hörögte elhaló hangon, és egy utolsó sikoly szökött ki a torkából: - Neeeee!

Laura felült az ágyban, kinyitotta a szemét, és még egyszer, pánikban felsikoltott:

- Neeeee!

Csak ekkor jött rá, hogy az az arc, amely föléje hajol, és sajnálattal keveredő borzadályt tükröz, nem egy démoné volt, hanem egy lányé, a barátnőjé, Katharina Löwensteiné. Laura megkönnyebbülten sóhajtott fel:

- Te jó ég, Kaja, de megijesztettél!

- Hát még te engem! - A szeplős lány szemrehányón csóválta a fejét. - Olyan nyugtalan voltál álmodban, nyöszörögtél, kiabáltál, igazán kezdtem aggódni érted!

Laura nem válaszolt. Kinézett a kis kollégiumi szoba ablakán, amelyben Kajával együtt lakott. Már világos volt. A márciusi nap éppen felbukkant a láthatáron, és első sugarait küldte Ravenstein várára és a szép nagy parkra, amely a régi, tekintélyes kollégiumot körülvette. A nyitott ablakon madárcsicsergés hallatszott be, enyhe szellő lebegtetta a függönyöket, és friss tavaszi illatokat hozott. Laura mindezt csak mellékesen vette észre. Gondolatban még mindig a szörnyű rémálom foglya volt. Egy gyors pillantást vetett az ébresztőórára, amely háromnegyed hetet mutatott, aztán elmesélte az álmot barátnőjének.

-Egyszerűen nem értem, honnan jönnek ezek a nyomasztó álmok - fejezte be rekedt hangon. - Csak kell, hogy oka legyen annak, hogy ezek a rémalakok üldöznek.

- Már a... Fehér meg Fekete Lovagokra gondolsz? -kérdezte Kaja szorongva.

- Igen - bólintott Laura. - De ezek még elviselhe-tők. Sokkal rosszabbak azok szörnyetegek, amelyek állandóan üldöznek. Ne mondd, hogy ez normális!

- De hát miért ne? - kérdezte könnyedén a barátnője. - Mindenki álmodik furákat.

- Az lehet, de annyi hülyeséget, mint amennyit én az utóbbi időben...! - ellenkezett Laura. - Először valami különleges kelyhet kellett megtalálnom, aztán egy kardot, amit még ráadásul össze is kellett kovácsolnom. Akkor egy hatalmas ezüstszerű szfinx akar megenni, aztán egy zöld, kétfejű sárkány vadászik rám.

Fejét csóválva nézett a barátnőjére. A rettegés még ott ült csinos arcán, amelyet vállig érő szőke haj keretezett.

- És ma éjszaka különösen rossz volt. Olyan borzalmas lény üldözött, hogy le sem tudom írni. Előrehajolt, és olyan hirtelen ragadta meg Kaja karját, hogy az riadtan hőkölt vissza.

- Csak azt tudnám, honnan jön ez a sok zagyaság! -Hogyhogy honnan? Hát ez egyértelmű... - bugy-gyant ki Kajából, de aztán gyorsan elharapta a szót, és szája elé kapta a kezét, nehogy többet is kikutyogjon.

- Mi van? - csodálkozott Laura. - Mi bajod?

- Semmi, se... se... semmi - dadogta zavartan a vörös lány. - Csak azt akartam mondani, hogy... ööö...

- Hogy? - Laura felrántotta a szemöldökét. -Hát... hogy... hogy egyértelmű... ööö... - Kaja kétségbeesetten próbált valami megfelelőt kitalálni, míg egyszerre véletlenül rátalált a megoldásra: - Te, nem jól emlékszem, nem Lukas kérdezgetett tőlünk valami ezüstszerű szfinxről meg a többiekről?

- Igen,és?

- Lehet, hogy ez váltotta ki a rémálmokat!

- Hülyeség! - vágta rá Laura. - Ezt magad sem gondold komolyan!

- Vagy pedig... - folytatta Kaja hevesen, és a Laura mögötti polcra mutatott - nem lehet, hogy azokból a könyvekből jönnek, amiket olvasol? Azokban csak úgy hemzseg a sok lovag, harcos, boszorkány, mágus, hárpia, sárkány meg mindenféle szörnyeteg. Ezekből nyugodtan lehetnek lidércnyomásos álmaid!

Laura értette, miről beszél. Tényleg egyik vastag fantasy-regény a másik mellett sorakozott a polcán: ott volt *A Gyűrűk Ura*, a *Harry Potter*, a *Végtelen történet*, *Az arany iránytű* és mindaz, amitől sebesebben ver a fantasy-rajongók szíve.

- Tényleg úgy gondolod, hogy ez lehet az oka? Kaja buzgón bólogatott.

- Egész biztos! Szerintem ez igazán nyilvánvaló!

- Első pillantásra esetleg - mondta kételkedve Laura. - De egyrészt ezer éve kézbe se vettem már egyiket sem...

Kaja gondolataiba merülve bólogatott, mintha egyetértene vele.

- ...másképp nem emlékszem, hogy bármelyikben is szerepelt volna olyan figura, mint a rémálmaimban: például egy hatalmas ezüstszerű szfinx. Vagy egy kétfejű, méregzöld sárkány, amely ezüstpikkelyes, kedves lénnyé változik. Vagy tévednék, Kaja? Hiszen te is ismered ezeket a könyveket.

- Nem, nem, igazad van - erősítette meg a vörös lány. - Ezek tényleg nem szerepelnek a könyveidben.

- Vagyis akkor a rémálmaim okát máshol kell keresnünk - következtetett Laura. - Csak az a kérdés: hol?

Szinte esdeklőn nézett a barátnőjére.

- Te talán tudnál mondani valamit?

- Én? - kérdezte Kaja rémulten. Szeme nyugtalanul rebtent ide-oda. - Miért... miért gondolod, hogy pont én...?

Laura elgyötört pillantást vetett rá.

- De hiszen te is tudod, Kaja: ha az ember valami problémával küszködik, gyakran a legkézenfekvőbb megoldást nem látja meg, amit azonban egy kívülálló azonnal észrevesz. Ezért gondoltam, hogy esetleg te...

- Nem, nem! - vágta rá Kaja egy hajszálnyival talán hevesebben, mint kellett volna. Ráadásul még a fejét is úgy rázta, hogy csak úgy röpködtek a dugóhúzófürtjei. Ez is gyanús volt.

- Fogalmam, elképzelésem sincs - erősítette Kaja állhatatosan, aztán esküre emelte a jobb kezét. - Becsszó!

Ezzel aztán végleg felkeltette Laura gyanakvását. Milyen furcsa, gondolta. Minek ez a cirkusz? Vagy... hirtelen támadt gyanújában még jobban összehúzta a szemét... Lehet, hogy Kaja elhallgat előlem valamit? De ha igen, akkor miért? És vajon mit?

Kaja elvörösödött, mintha beleolvasott volna Laura gondolataiba. Felállt.

- Figyelj csak! - mondta, és ragyogó képpel veregette meg a csípőjét. - Mit tippelsz, hány kilót adtam le az év eleje óta?

- Ööö... - morgott Laura. Kajára valóban szinte rá sem lehetett ismerni, már ami az alakját illeti. Azok a nagy zsírpárnák, amelyek még a tavalyi tanévben is eltakarták a derekát, mostanra úgy elolvadtak, mint tavasszal a hó. A karját és combját borító, remegő bébihájból sem maradt semmi. Még az arca is keskenyebb lett. Most már egyáltalán nem emlékeztetett bálnára, amit pedig az osztály két legundorítóbb figurája, Ronnie Riedel és Bűzpuki Max híresztelt. A változás több volt, mint látványos. Kaja ugyanis a korábbi fogyókúráit többnyire egy nap után abbahagyta, néha fél nap is elég volt hozzá. De most már hónapok óta vasfegyelemmel kitartott. De vajon miért?

Laura gyanúja megint csak ébredezni kezdett.

- Halló! - Kaja hangja riasztotta fel a gondolataiból. A barátnője felé hajolt, és közvetlen az arca előtt legyezgetett: - Hahó! Van itthon valaki?

- Ja... ja, persze - felelte Laura mérgesen. - Azt mondanám... azt mondanám... talán... öt kiló?

- Nyolc! - jelentette büszkén Kaja. Lábujihegyre emelkedett, és úgy pörgött-forgott, mint egy balerina. - Nyolc egész kiló! Szuper, nem? De persze még mesz-sze nem a tökély! - Megint előrehajolt, és homlokát ráncolva nézett Laurára. - Innen azért még le kell nyomni egy keveset, nem?

- Hát... - Laura elhúzta a száját. Micsoda gondjai vannak ennek a Kajának! - Ha gondolod! - Azzal kiugrott az ágyból. - De most aztán már ideje, hogy mosakodni menjünk. Különben csak percek maradnak a reggelire.

- Na és? - intett unottan a barátnője. - Felőlem hagyhatjuk is az egészséget a csudába.

De azért előszedte a tisztasági csomagját, és könnyű léptekkel iramodott az ajtó felé. Abból a nehézkesen kacsázó járásból, amellyel régebben közlekedett, mára már semmi sem maradt.

Laura elmélázva bámult utána. „Milyen különös -gondolta. - Csak tudnám, mitől változott meg ennyire Kaja."

Egy félelmetes látogató

Albin Ellerking már gyakran találkozott a félelmetes élőhalottal, mégis megrémült, amikor Konrád Köpfer a kertészlak ajtaján kopogtatott a hajnali szürkületben. Albin annyira összezavarodott, hogy még étellel-itallal is megkínálta a Vörös Halált. Pedig Köpfer már évszázadok óta nem élt ilyesmivel, és a kínálást csak egy megvető morgással viszonzotta.

Albin ezek után azonnal telefonált a többi Sötétnek. Dr. Schwartz szinte azonnal megjelent, de Pinky Taxus egy évszázadig készülődött. Hiába, ő csak akkor lépett ki a tanárházban lévő lakásából, ha már tökéletes volt a sminkje, ennek elkészítése pedig igencsak időigényes volt.

Pedig a Vörös Halálnak édes mindegy volt, ki hogyan fest, Albint pedig talán még kevésbé érdekelte. De hát nem is ők voltak a hosszas készülődés okai, hanem maga Quintus Schwartz, akibe Pinky rendesen bele volt zúgva.

Az éjialba a fejét csóválta: milyen bolondos is az emberfajzat! Aztán visszafordult a látogatóhoz, aki Aventerráról, az ottani szövetségesektől hozott üzenetet a számukra.

Konrád Köpfer benyúlt szürke köpenye zsebébe, kivett egy kis valamit, és Quintus Schwartz elé tartotta.

- Tessék - mondta. - Vegye kelmed magához.

Egy fiola volt az, amelyben pár cseppnyi tiszta folyadék látszott.
Az igazgatóhelyettes elvette az üvegcsét, és csodálkozva méregette.

- Mi ez?

- Mindjárt megtudja kelmed - morogta a Vörös Halál. - Ez az elixír segít az ellenségek, az Őrzők végleges megsemmisítésében. Jól figyeljen tehát kelmed, nehogy elrontson valamit!

Aztán beavatta őket a tervbe, amelyet a fuhurhur eszelt ki.

Albin Ellerking fülelt. Az ilyen és hasonló tervek szövögetésének gyakran volt már tanúja, de annak is, hogy mindegyikük füstbe ment. Ez a Laura Leander mindig igen bátornak és szellemesnek bizonyult, és a legveszedelmesebb csapdákból is kivágta már magát. Még a látszólag megoldhatatlan feladatokat is ügyesen megoldotta.

De most a Sötéteknek hatalmas lépéselőnyük volt: Laura nem tartozott már az Őrzők közé, így nem támogathatta őket. Ezenkívül az a terv, amelybe Konrád Köpfer most beavatta őket, olyan ördögi volt, hogy Albin már a pusztá hallatától hideglelést kapott. És minél részletesebben ecsetelte az élőhalott a helyzetet, annál erősebbé vált a leírhatatlan félelem, amely Albin hátán, mint láthatatlan vipera, felfelé kúszott. Semmi pénzért nem cserélt volna Laura Leanderrel.

A világ minden kincséért sem!

Amikor Konrád Köpfer végül elhallgatott, az éjálba döbbsen állt. Végül Pinky Taxus ragadta ki bémultságából.

- Zseniálissz! Egyszerűen zseniálissz! - szinte sikított. - Mossz aztán nem menekül az a kissz görény! Éssz hogy egyik átkozott kutya ssze fogjon szimatot, majd elindítok egy kissz elterelő hadműveletet. És a jó Ronnie gyerek majd a szzegecszemre lesz!

Pinky előre boldog volt a várható biztos sikertől, vigyorgott, mint pék kutyája a meleg zsemlére. Egy pillanatra mintha tucatnyi sziszegő vipera tekergőzött volna a feje körül. Egy szempillantással később mindennek már nyoma sem volt - csak az eszelős mosoly ült még az arcán.

Amikor Laura visszajött a mosdóból, Kaja már türelmetlenül várta.

- Na végre! - mondta némi szemrehányással a hangjában. Megvárta, amíg a szőke lány visszateszi a tisztasági csomagot a szekrénybe, és belebújik a farmernadrágjába. - Na és amit még kérdezni akartam... - folytatta, hangsúlyozottan mellékesen.

Laura feléje fordult. -Nos?

- Az a fiú az álmodban... tudod, ki volt?

- Hát, nem vagyok egészen biztos benne. De hacsak nem lövök nagyon mellé, akkor azt mondom, hogy Philipp volt az. Mr. Cool.

- A, persze! - nyújtotta a szót Kaja. - Mindjárt gondoltam!

Laura arca elsötétült.

- Honnan?

- Ó, nagyon egyszerű: tavalgy ugyanis elég rendesen beleestél!

- Micsoda hülyeség! - Laura elvörösödött. - Nem is estem bele!

- Dehogynem! - vetette ellen Kaja. - És tulajdonképpen máig sem tudom, hogy miért nem akartál róla hallani sem egyik napról a másikra, amikor Aven...

Rémülten kapta a kezét a szája elé, elhallgatott.

- Hoppá - mondta zavartan.

- Aven... mi az? - kérdezte a barátnője. - Mit mondtál?

- Semmi, semmi - mondta gyorsan Kaja. - Csak félrebeszéltem. Vedd már a cipődet! Elkészünk a reggeliről!

- Azt hittem, nem számít.

-Nek em nem is - mondta Kaja méltóságteljes pillantással -, de neked igen! Ha nem reggelizel tisztességesen, egész nap rosszkedved lesz.

- Egy pillanat még - mondta Laura, és az íróasztalhoz sietett. - Be kell tennem a hátizsákba a matekfüzetet.

- Miért olyan sürgős? - csodálkozott Kaja. - Reggeli után is ráérnél.

- Inkább nem! - felelte Laura, és a füzetért nyúlt. Tegnap egész este bonyolult példákat oldott meg, többoldalnyi terjedelemben. - Még a végén elfelejtem.

- Ugyan, ostobaság - mondta Kaja.

- Tudod, mennyire utazik rám a Taxus - aggodalmaskodott Laura. - Fogadjunk, hogy megint én leszek az egyetlen, akinek be kell mutatnia a házi feladatát. Pinky lesi a megfelelő alkalmat, hogy jó szaftos bűn-tetődogát vagy még rosszabb valamit zúdítson a nyakamba. Ezért inkább igyekszem kiküszöbölni a hibalehetőségeket.

Betette a füzetet a hátizsákjába, és becsukta. De ahelyett hogy kifelé indult volna, az íróasztalára támaszkodott, és elgondolkodva nézett Kajára.

- Csak azt tudnám, hogy annak a hülye tyúknak mi a baja velem. És se vagyok rosszabb, mint Magda Schneider vagy te vagy akárki más az osztályból. De miért macerál folyton egyes-egyedül engem - meg tudod ezt magyarázni?

Kaja nem válaszolt. Szeplős arcára egy leheletnyi részvét költözött, idegesen rágcsálta az alsó ajkát. Kaja persze tudta, miért olyan utálatos a matektanárnő Laurával. És persze el is tudta volna magyarázni, de ez mit sem segített volna. Laura nemcsak hogy nem értette volna meg, hanem valószínűleg azt gondolta volna, hogy barátnőjének nincs ki mind a négy kereke.

Ráadásul szentül megfogadta Lukasnak, hogy nem mesél Laurának izgalmas múltjáról. Legalábbis neki személyesen nem. És bár Kaja pletykafészek hírében állt, eddig egyetlenegyszer sem szegte meg adott szavát. Ezen a reggelen is rajta maradt a pecsét az ajkán. Pedig Kaja mélységesen együtt érzett a barátnőjével. Milyen szívesen mesélt volna neki azokról a dolgokról, amiket Lukas sütött ki!

Lukas ugyanis azt gondolta, hogy nővére rémálmaiban egyszerűen lereagálja az elmúlt év fantasztikus kalandjait. Laura minden tudatos emlékét elveszítette ugyan, de a tudatalattiját nem lehetett kijátszani. Arra még a szuperagy Lukas sem jött rá, hogy ezzel a területtel mit lehetne kezdeni.

Kaja persze azzal is tisztában volt, miért piszkálja annyit Pinky Taxus és Quintus Schwartz Laurát: ezek ketten szívvel-lélekkel szolgálták a Sötét Hatalmakat, tehát elkeseredett küzdelmet folytattak Laura ellen is. Most, hogy már nem emlékszik semmire, a gyáva férgek mindent kamatostul visszaadnak neki. S bár Laura nem ad rá okot, mégis mindig piszkálják, ahol érik.

Laurában pedig, mivel sem az okát nem tudta, sem esélyt nem látott arra, hogy valaha is kitalálja, mi bajuk vele, az igazságtalan bánásmód miatt csak gyúlt, gyúlt a feszültség. Ugyanakkor saját magát is állandó szemrehányásokkal illette. Lehet, hogy mégiscsak ő a hibás? Ebből a meghasonlott helyzetből nem volt menekvés. A memóriatörlésnek segítenie kellett volna Laurát, de inkább az ellenkezőjét érték el vele.

Nem csoda hát, hogy Kaja aggódott a barátnőjéért, annál is inkább, mert szilárdul meg volt győződve róla, hogy minden csak egyre rosszabb lesz, és Laurát szörnyű veszedelem fenyegeti. Ám arról Kajának fogalma sem volt, miképpen védhetné meg ettől a barátnőjét.

Amkor a fhurhur belépett a trónterembe, Borboron felugrott a trónjáról, és várakozással sietett elébe.

- Minden úgy ment, ahogy elterveztük?

- Természetesen, uralkodóm! - felelte a mágus elégedett mosollyal. - Beliaal megtartotta a szavát, és Konrádot, a szolgáját leküldte az Embercsillagra az eli-xírral.

- Nagyon jó! Remek! - A zsarnok szeme felizzott az örömtől. - Ezek szerint szövetségeseink hamarosan lecsaphatnak.

- Igen, uram! És jaj nekik, ha nem tartják magukat az utasításaimhoz! Akkor éreztetni fogom velük a haragomat!

Borboron vigyorgott. Hátrahajtotta a fejét, és olyan háborzongatóan kacagott, hogy még a kandalló előtt heverő kétfejű kutyák is felkapták a fejüket.

Miután a Sötét Fejedelem visszaült a trónusára, közelebb intette tanácsadóját.

- Most, hogy az Embercsillagon, reményeink szerint, minden a terveink szerint fog menni, talán az itteni gondjainkkal is kellene foglalkoznunk. Sürgősen új harcosokat kell toboroznunk, hogy feltölthessük a hadsereg sorait. Ezen gondolkodtál-e már?

- Nem, uram.

- Neeem? - Borboron úgy meredt rá, mintha ros-zsul hallott volna valamit. - És ugyan miért nem?

- Mert nem tartom helyesnek - felelte nyugodtan a fhurhur. - Sokkal jobbnak gondolom, ha azt a látszatot keltjük, hogy csökkentjük a haderőnket!

A Sötét Fejedelem felpattant.

- Elment az eszed? - ordította olyan hangosan, hogy még a várudvarra is kihallatszott. - A hóhért hívassam, hogy megszabadítson használhatatlanná vált fejedtől?

- Ahogy óhajtod, uram - felelte nyugodtan a vézna mágus. - De előtte légy még olyan jóságos, és hallgasd végig, amit mondani akarok.

- Hát jó. - Borboron visszaroskadt a trónjára. -Ezen a pár pillanaton már ne múljék!

- Köszönöm. Nagyon kegyes vagy hozzám. -A fhurhur meghajolt, hogy a Sötét Fejedelem ne lássa arcátlan vigyorgását. - Már számtalan alkalommal megpróbáltuk fegyverrel legyőzni az ellenségeinket - folytatta aztán -, de sohasem sikerült végleges győzelmet aratni fölöttük. Ezért lassan úgy érzem, stratégiát kell változtatnunk.

- Hogyan?

- Nem erővel, hanem ésszel, ravaszsággal fogjuk legyőzni őket. Akkor fogunk támadni, amikor a legkevésbé számítanak rá, és biztonságban érzik magukat.

- És ezt hogyan akarod elérni? - kérdezte dühödten a Sötét Fejedelem. - Még ha ezt az Elysiont jobban gyűlölöm is, mint a pestist, azért nem becsülném alá: ravasz vén róka az! Nem lehet olyan könnyedén kijátszani!

- Ez elképzelhető, nagyuram - mosolygott sokat sejtetőn az emberke. - De még az öreg róka is belesétál a csapdába, ha elég ügyesen állították fel!

- Pontosan ezért kérdeztem, hogy hogyan képzeled! - morgott Borboron. - Beszélj már, az ördög nevében!

- Szívesen, nagyuram. - A mágus csillapítón felemelte a kezét. - Kérlek, légy egy kis türelemmel, hadd fejtem ki a gondolataimat.

- Jó - morogta a zsarnok -, ha muszáj.

A fhurhur megint csak meghajolt.

- Ahogy mondtam már, elsődleges célunk az lesz, hogy az ellenség biztonságban higgye magát. Amikor ezt elértük, azon a helyen támadunk rájuk, amelyet sebezhetetlennek hisznek, mégpedig a legérzékenyebb pontjukon.

- És? - A Sötét Fejedelem arca még komorabbnak tűnt, mint máskor. - Mi volna az? Az emberke megint meghajolt.

- Erejük központja, nagyuram - mondta. - Legszentebb szentélyük: a Fény Labirintusa.

- Micsoda?! Neked elment az eszed, hogy ilyesmit javasolsz. Tudhatnád, hogy az egész Grál-várban nincs még egy olyan hely, amelyet ilyen erősen őriznének.

- Bizony! De egyszer mégis sikerült onnan megszerezniünk a Megvilágosodás Kelyhét!

- De csak azért, mert árulót tudtunk beépíteni a soraikba! - vetette ellen Borboron. - Azóta pedig megerősítették a Labirintus őrzését, és hiába vak ez a Lumi-nian, mint egy vakond, semmi sem kerül el azt az élettelen tekintetét. Fekete harcosaimból egy század sem tudna betörni a Labirintusba.

A fhurhur szája csúfondárosan megrándult.

- Ki beszél itt harcosokról, uram?

- Hát hogyan jutnánk oda másképp?

- Amint már említettem, csellel és azzal, hogy új szövetségesünkre, Lukas Leanderre építünk, a Sötét Vér Gyermekeire!

Borboron a homlokát ráncolta.

- Előbb talán a mi oldalunkra kellene állítani! -Semmi gond, uram - mosolygott a skarlátvörös köpönyegbe burkolózó emberke. - Csatlakozni fog hozzánk. Nem lesz más választása!

A 8/b utolsó előtti órája matematika volt. *Pont matek!*

Laura már azelőtt sejtette, hogy az óra katasztrófába fog torkollni, hogy Rebekka Taxus belépett volna az osztályba. Erőtlennek érezte magát, a feje elképesztően fájt. Pedig a tanítási nap eddigi része gond nélkül zajlott le. De nem is csoda: a német, az angol, a társadalomismeret és a biológia Laura kedves tárgyai voltak, s a tanáraikkal is jól megértette magát.

Az osztálytársakkal sem adódtak problémái. Kivételesen még a főmocsadék Ronnie Riedel és hűséges vazallusa, a túlsúlyos Búzpuki Max is a legjobb oldaláról mutatkozott. Pedig máskor ki nem hagytak volna egyetlen lehetőséget sem, hogy macerálják őt. Laura mégis úgy érezte, teljesen kész van, és legszívesebben felvonult volna a szobájába. Amelyik matekóra így indul, az Pinky Taxus vezénylete alatt csakis katasztrófával végződhet.

A végzet gyorsabban csapott le, mint gondolta volna. Hangosan csattogó, magas sarkú cipőjében a tanárnő alig lépett be az osztályba - persze kosztümjéhez illő pink színben pompázott az is -, máris selypegni kezdte:

- Nagyszserű, akkor mossszt nézzük, elkésszítet-tétek-e a házi feladatokat! - Körbejártatta tekintetét. - Nézzük csak, kire issz kerüljön ma a sszor?

„Te hülye tyúk! - sziszegte magában Laura, mialatt Taxus még mindig azt játszotta, hogy komolyan töri a fejét. - Hiszen úgyis megint engem szúrsz ki!”

Mintha olvasott volna a gondolataiban, a tanárnő tekintete ebben a pillanatban állt meg rajta.

- O, perssze! - mondta. - Mi lenne, ha ma téged vennénk elő kicsit, Laura?

A lány égre meresztette a szemét. „Ócska komédiás! - gondolta. Mi az, hogy ma? Hiszen a legutolsó órán is én kerültem sorra. És az azelőttin. Meg az azelőttin.” Amennyire vissza tudott emlékezni, ebben a tanévben minden áldott órán neki kellett bemutatnia a házi feladatát.

Micsoda szemétség!

Laura lemondó sóhajjal vette elő a hátizsákját, és maga elé tette az asztalra. Mialatt kinyitotta, nehéz kriptaparfüm illata csapott az orrába. Pinky időközben egészen odajött melléje, közvetlenül a padja mellett állt, és az a dohos kriptaszagú parfüm, amelyet használt, ingerelte Laura orrát.

Undorító!

- Nem hallottad? - támadt rá Taxus. - Szeretném megnézni a házi feladatodat, mégpedig azonnal!

- Igen, igen - morogta Laura, és szélesebben kutakodott a táskájában, de meglepő módon a füzetet sehol sem találta! - Kérem, egy pillanat még, tanárnő - motyogta zavartan, és előlről kezdte a rámolást. De hiába nézte át az összes könyvet és füzetet, hiába dülta fel a táskát a legkisebb zugáig, a füzet eltűnt. A lány elképedve meredt üres kezére: ilyen nincs!

- No, mi lessz, kisszasszony? - sziszegte Pinky. - Még mindig csak várok!

- Ööö... - Laura növekvő kétségbeeséssel kutatott magyarázat után. Pedig biztos volt abban, hogy reggel bepakolta a füzetet. És ez csakis azt jelenthette, hogy valaki titokban kivette a táskájából.

Pontosan!

No de ki?

És miért?

- Mosszt assztán már elég! - A mályvaszín frizurás tanárnő mérgesen meredt rá. - Vagy azonnal megmutatod a házi feladatodat, vagy készülsz a büntetődolgozatra!

Laura érezte, hogy vörösödik az arca.

- Nem... egyszerűen nem értem... pedig reggel beraktam, becsszóra, tanárnő!

- Igazán? - Pinky összehúzott szemmel nézte a lányt. Mintha Laura tekintetébe akarta volna fúrni a magáét. - Éssz akkor vajon miért nincs a hátizsákodban?

- Fogalmam sincs! - Laura nagy szemekkel nézett a tanárnőre, és tehetetlenül rángatta a vállát. - Talán... öööö... talán...

Pinky úgy nézte, mint egy mérges kígyó az áldozatát.

- Nosssz?

- Talán... talán valaki kivette a füzetet.

- Éssz ugyan ki tenni ilyesszmit? Legfőképp miért? - Szinte megfélemlítésképpen tett egy lépést Laura felé, így annak rálátása nyílt Ronnie Riedelre, akit eddig eltakart a tanárnő.

Amikor Laura megpillantotta a fiú széles vigyorát, azonnal tisztában volt vele, mi történt: Ronnie, az a mocskos, az lopta ki a füzetét! Csak az volt a kínos, hogy ezt nem tudta bebizonyítani.

- Nem tudom - mondta ezért halkán, és lehajtotta a fejét.

- Csak nem gondolod komolyan, hogy ezt el is hisszem?! - Rebekka Taxus durván megemelte Laura állát. - Legalább méltóztassz rám nézni, ha hozzád beszélek!

Laura nyelt egyet, és megpróbálta állni a tanárnő szúrós tekintetét, de már pár másodperc múltán le kellett sütnie a szemét.

- Csak azért, mert Morgenssztern professzor állandóan a védelmébe vesz - fröcsögött tovább Taxus -, még ne gondold, hogy neked extra bánásmód jár. Elvégre már több hónapja issz van annak, hogy nem tudtál résszt venni assz órákon... - Aztán hirtelen megnyugodott, és már ravaszkásan mosolygott Laurára. - Isszten tudja, hol kósszáltál abban az időben!

A lányt megzavarta a tanárnő hirtelen hangulatváltozása.

- Fogalmam sincs, miről beszél, tanárnő. De ami a házi feladatot illeti... hát azt tényleg megcsináltam. - Felemelte a jobb kezét. - Akár meg is esküszöm rá.

Erre Pinky teljesen kiborult.

- Hogy hazudhat valaki ilyen sszégyentelenül! - kiabálta, a hangja szinte elcsuklott. - Sszégyelld magad, Laura, ilyen fiatal vagy, éssz márisssz ilyen romlott!

- Ez nem igaz! - ugrott fel Kaja hevesen, még a székét is fellökte. Döbbenten meredt a tanárnőire. - Laura igazat beszél. Magam is láttam, amikor beletette a füzetet a hátizsákjába.

- Igazán? Láttad?

Kajának még a lélegzete is elállt, amint Pinky, mint egy támadó vipera, odasiklott eléje. Bólintott.

- Igen.
- Essz netán asszt issz láttad, amikor megcsinálta a feladatokat?
- Ööö... - Kaja nyelt egyet. Olyan volt, mint a nyuszi a kígyóketrecben. - Ööö... - Segítséget kérőn nézett a barátnőjére, de az csak a vállát vonogatta.
- Nem hallottad, mit kérdecszem? - fűjt tovább Pinky.
- Dehogynem, dehogynem - felelte hevesen Kaja. -Persze hogy hallottam.
- Essz? Láttad vagy nem láttad?

A vörös hajú lány lapított, sumákkolt. -Nos, hát... úgy egyenesben nem láttam...

- Egyenesszben nem? - kérdezte a Taxus. - Mit jelentsszen ez?
- Nos...
- Ne kerülgezzd a forró kaszát! Láttad vagy nem láttad?
- Tulajdonképpen nem - felelte Kaja, és lesütötte a szemét.

- Mindjárt gondoltam! - A tanárnő kígyóarca gonoszul felvillant, merev hüllőszemével mindkét lányt szemmel tartotta. - Biztosszan nagyon okossznak hisszitek magatokat. De itt mosszt törököt fogtatok, kedvesszkéim!

Visszapattant Laura elé, mint a nikkelbolha, és olyan közel hadonászott a lány orra előtt a mutatóujjával, hogy az ijedten visszahőkölt.

- Laura - fröcsögött -, megoldod valamennyi feladatot a tankönyvben a száztizenhatedik és száztizenhatedik oldalról.
- Micsoda? - kiáltott fel rémülten a lány. - De hiszen az biztosan több mint ötven...
- Még hozzá holnapra! - szakította félbe Pinky gorombán, aztán Kajához fordult. - Te pedig a száztizennyolcadik oldalt oldod meg, perssze szintén holnapra!

Laurán eszméletlen düh vett erőt. Úgy fortyogott és bugyborékkolt benne, mint a láva a vulkán belsejében, aztán végül kitört:

- Ez szemétség! - vágta a tanárnő arcába. - Maga annyira alattomos és igazságtalan... - mintegy maguktól toltak a szavak a szájára - és ráadásul egy hülye tyúk!

Az osztályteremben egy csapásra halálos csend lett. Egyetlen nesz sem hallatszott. Mintha még az ablakból behallatszó vidám madárcsicsergés is elnémult volna.

Pinky odakígyózott Laura elé. Szeme kis résszé szűkült, onnan villogott a lányra.

- Mit mondtál? Isszméld meg! - sziszegett rá halkan és veszedelmesen, mint a támadó kobra. - Minek nevezted?

Laura most állta szúrós tekintetét.

- Azt mondtam, hogy alattomos és igazságtalan -ismételte dacosan, nem habozva. - És hogy ráadásul egy hülye tyúk!

A kémek

A nap magasan állt az égen a Grál-vár fölött, és a 4fmm legragyogóbb karbunkulusnál is fényesebben ragyogott. A gyógyítóasszony gesztenyeszín haja vörösesen csillogott - Morwena Paravainnal együtt a vár nagy tornyán állt.

A Fehér Lovag jobb kezével ernyőzte a szemét, és Calderan fennsíkját figyelte. Enyhe szellő simogatta az ottani finom ezüsthüvelyt, és lágy suttogást csalogatott ki belőle. Aztán Paravain kelet felé tekintett, ahol a távolban, egy keskeny sávnyi galériaerdő mögött a Korhad-tócsa látszott. Utána nyugat felé tekintett a Suttogó-erdő felé, melynek ősrég fái úgy nyújtóztak az ég felé, mint lombbal borított óriások.

Morwena, aki viszont Paravaint figyelte, megértően mosolygott. Természetesen tisztában volt vele, mit figyel olyan kitarotán a lovag: egy héttel korábban Fehér Lovagjait három csapatra osztotta, és szétküldte őket, hogy nézzenek körül, mi a helyzet Aventerrán. Ma kellett volna visszatérniük, de eddig egyik csapatnak sem volt nyoma sem.

- Hol lehetnek? - kérdezte Paravain fejcsóválva. -Hiszen tudhatják, mennyire várom őket!

- Miért vagy olyan türelmetlen? - kérdezte a gyógyítóasszony ravaszkásan. - Hiszen megbízhatok a lovagjaidban. A legjobb mester képezte ki őket!

- Csak csúfolódj! - vágott vissza rosszkedvűen a lovag. - Pedig pontosan tudod, miért várom annyira vissza a lovagokat minden irányból!

De még mennyire tudta Morwena!

Ő maga is lázasan várta már a kémeket, de nem hagyta, hogy ez látszódjon rajta, csak hogy még egy kicsit bosszanthassa a lovagot.

- Ugyan - mondta ezért könnyedén -, egy nappal több vagy kevesebb, azon már igazán nem múlik semmi! Elysion így is idejében meg fogja tudni, mit tervezünk!

- No de Morwena! - A lovag csalódott arcot vágott, míg észre nem vette a gyógyítóasszony ravaszkos mosolyát. - Hű, de ostoba vagyok! - ismerte el, aztán feltartotta a kezét, jelezve: megadja magát. - Újra meg újra beleesem a csapdáidba!

- Na, majd meglátjuk, ki kibe is esett bele - mondta Morwena rejtélyesen. - Én tebeléd vagy te énbélém! Aztán megragadta a férfi kezét, és magához húzta.

- Csak hogy tudd: én igen nagy örömmel estem! Nagyon nagy örömmel!

A nyakába csimpaszkodott és megcsókolta.

A lovag viszonzta a szenvedélyes csókot. Aztán kibontakozott a fiatal nő öleléséből, hátrált egy lépést, és tetőtől talpig alaposan megnézte őt.

- Csodaszép vagy, Morwena - mondta gyengéden. - És az új ruhád majdnem olyan szép, mint te magad.

- Örülök, ha tetszik. - Két kézzel végigsimította a világosbarna ruha finom bőryanagát, amely kihangsúlyozta alakját. - Apámtól kaptam ajándékba. Annyira örült a hírnek, amelyet tőlem kapott, hogy rögtön megbízta az udvari szabót, készítsen nekem egy ruhát. Azoknak a hószarvasoknak a bőréből készült, amelyek nálunk Ködföldén honosak.

- Szép, csodaszép - dörögte a lovag. Aztán suhogást hallott a levegőből, és levette a szemét Morwenáról. A ragyogóan kék égből egy szárnyas árnyék csapott le - Nyílszárny, a Fény sasmadara.

A Mágikus Kapu őrzője nem sokkal a torony előtt megfékezte örült iramát, majd némi vitorlázás után letelepedett a torony falára Paravain és Morwena elé. Aztán vidám vijjogást hallatott, és sürgetően nézett a lovagra éles szemével.

A fiatalember azonnal megértette, mit akar tőle a sas. Nyílszárny nem tudott beszélni, de üzenete mégis tisztán megfogalmazódott Paravain fejében: a sas felde-rítótűtja a Sötét Erőd és a Tűzhegység felé vezetett. Borboronnak még mindig nem sikerült betöltenie azokat a hiányokat, amelyek az Elysionnal folytatott párviadala után keletkeztek a Fekete Haderőben. Sőt Nyílszárny mintha úgy érezte volna, hogy tovább nőttek azok a hiányok.

A Tűzhegységben pedig egy fontos találkozó zajlott le. Nyílszárny magasan keringett a Jeges Lángok Fennsíkja fölött, és azt figyelte meg, hogy Kroloff, a farkasfejük vezére meglátogatta unokafivérét, Beolor, a sötétalbák urát. A rettenetes farkasfejük, akik hegyes, szőrös fülükkel, arcukban a fekete szőrcafatokkal, sárga szemükkel tényleg farkasokra emlékeztettek, egyfolytában rabszolgákra vadásztak Borboron bányáiba. A sötétalbák viszont egész Aventerra legtügyesebb kovácmesterei voltak. Ők látták el a zsarnok seregeit kardokkal és egyéb fegyverekkel.

Amennyire Nyílszárny ki tudta hallgatni a két vezér beszélgetését, Kroloff szörnyű javaslatot tett Beolornak: pontosan azt, hogy mondják fel a szövetséget Borboronnal, és álljanak össze ellene. Pedig mind a sötétalbák, mind a farkasfejük ősidők óta a Sötét Fejedelem szövetségesei voltak!

A hír hallatán Paravain roppant izgatott lett. - És mit válaszolt Beolor erre az ajánlatra? - kérdezte lélegzetviasszafojtva.

A sas elmondta, hogy a sötétalba úr semmiképp nem mutatkozott elutasítónak, de nem akart azonnal választ sem adni, így néhány nap gondolkodási időt kért Krolofftól.

- Remélem, Beolor úgy dönt, ahogy nekünk is jó lesz. - A Fehér Lovag elgondolkodva ingatta fejét. - Ha Borboron elveszítené a sötétalbák támogatását, az megsemmisítő csapás lenne neki - ugyanakkor ránk nézve szinte már nem is jelentene veszélyt!

- Hű, de nagyszerű lenne! - ragyogott fel Morwena arca is. - De úgy tűnik, Borboron helyzete amúgy is eléggé megrendült. Másképp Kroloff és Beolor sohasem merészkednének lázadást emlegetni vagy akár gondolni is rá.

- Igazad van - helyeselt a lovag. - A Sötét Fejedeleme helyzete, úgy látszik, még annál is rosszabb, mint amit gondolsz...

- Nézd! Nézd csak! - vágott szavába a gyógyítóasszony. - A kémeid! Visszajöttek!

Paravain megfordult, és a láthatárra meresztette szemét. A messzi távolban, nyugaton, délen és keleten is gyorsan közeledő porfelhőcskéket látott emelkedni.

Elégedett arccal fordult Nyílszárnyhoz.

- Köszönjük neked, drága barátunk - mondta. - És kérek, a további fejleményeket is kísérel figyelemmel!

A sas magasba nyújtotta a fejét, harsányan felrikoltott, és kitérte szárnyát. Mialatt felfelé körözött a levegőbe, Paravain megragadta a gyógyítóasszony kezét.

- Gyere! - kérte. - A lovagok mindjárt ideérnek a várhoz.

Lerohantak a várudvarra vezető lépcsőház ajtajához.

Laura világosan látta, mi megy végbe Aurelius Morgensternben: a tiszteletre méltó, ősz oroszlánsörény frizurás kollégiumigazgató legszívesebben úgy rúgta volna ki Pinky Taxust, hogy a lába sem éri a földet. De sajnos nem volt más választása, mint hogy végighallgassa a felháborodott matektanárnő sipakolását, és jó képet vágjon a rossz játékhoz. Elvégre Taxusnak most oka volt panaszt tenni, és Laura gáztettét a lehető legsötétebb színekkel ecsetelte.

Pinky legalább tíz percen át tartó szónoklata alatt Morgenstern professzor igyekezett megőrizni a hidegvérét. A nő egyre vadabban élte bele magát a felháborodásba, és a professzor őrizkedett attól, hogy egy meggondolatlan gesztussal még jobban feltűzelje. Rezenéstelen arccal tűrte, hogy Pinky szóáradata végül elapadjon.

Utána csend áradt szét a hatalmas szobában, amely már 1888 óta az igazgató irodájaként szolgált. Mintha gondolatban még egyszer végigfutna a tanárnő vádjain, úgy kalandozott Morgenstern tekintete ide-oda. Elgondolkodva szemlélte a magas polcokat a falak mentén, aztán impozáns tölgyfa asztalának lapját tanulmányozta ugyanolyan behatódva, végül a két ablakra sandított, amelyek az udvarra nyíltak. Behallatszott a kollégium diákjainak zivaja meg a verebek felháborodott csiripe-lése, akik nyilván attól féltek, hogy a gyerekek elragadják tőlük a zsíros kukacokat, amelyek a virágágyásokban laktak.

Laura azon gondolkodott, vajon mit akar elérni Morgenstern a hosszú hallgatással. Talán időt akar nyerni? Vagy azt szeretné elérni, hogy a nő valami meggondolatlan kijelentésre ragadtassa magát? De bármi volt is a szándéka, Pinky szilárdan állta a sarat.

Sőt!

- Teljesszen meg tudom érteni, ha elállt a szava, tisztelt professzor úr - selypegte olyan édeskésen, hogy Laura egész rosszul lett tőle. - Én éppolyan csalódott voltam, mint ön. Ssszoha, de sszoha nem gondoltam volna, hogy essz a Laura ilyen aljassz magatar-tásszt fog egyszer tanússzítani! Pedig az elmúlt hónapok sszorán olyan sszok figyelemmel éssz megértésszel kísszértük... ugye, professzor úr?

- Nos hát - nyitotta ki a száját Aurelius Morgenstern, de előtte meg kellett köszörülnie a torkát, hogy eltüntesse belőle a gombócot -, természetesen igazat adok önnek, Taxus tanárnő...

- Ugye, ugye! - helyeselt a megszólított heves bólogatással.

- ...és ezért azt javaslom, hogy tartsa magát továbbra is ehhez az irányhoz - folytatta az igazgató rendíthetetlenül. - Magam sem helyeslem Laura magatartását. De Taxus tanárnő, Laura gondjainak forrását, azt hiszem, éppen olyan jól ismeri, mint én magam.

Micsoda? Laura elképedt fintort vágott, és elcsodálkozva meredt a professzorra. Miféle rébuszokban beszél ez?

Pinky Taxus sem tudta mire vélni az igazgató szavait. Gúnyos tekintete azonban éppen arról árulkodott, hogy csak értetlennek tette magát, de valójában nagyon is jól tudja, mire céloz a professzor.

- Ugyan honnan, professzor úr, honnan? - fuvolázta látszólag ártatlanul, de szája szögletének kaján rándulását nem tudta elnyomni. - El sszem tudom képzelni, miről beszél.

Aurelius Morgenstern hallgatott, és megvető pillantással sújtotta Pinky Taxust. O meg a többi sötét cimborája soha el nem ismernék, hogy tisztában vannak azzal, milyen áldozatot is hozott Laura az anyjáiért. És persze az együttérzésükre sem számíthat.

- No, jól van. - Világosan hallható volt hangjában a csalódás. - Nyilvánvalóan elbeszélünk egymás mellett. „Hát ez tényleg így lehet!” - gondolta magában Laura. Ő legalábbis nem tudta, miről beszél Morgenstern.

- Ahogy gondolja. - Taxus már nem is rejtette ka-jánságát. - Azt követelem, hogy Laurát isszokolánk házirendje értelmében büntesszük meg. Essz ha jól vagyok tájékoztatva, akkor az ilyen esszétekre a házirend a kollégiumból történő kizárászt írja elő!

Aurelius Morgenstern forgatta a szemét, és bosszús sóhajt hallatott.

- Én is ismerem a házirendet, tanárnő. De ez csak a legrosszabb esetekre és csak ismételt előfordulásra vonatkozik!

Pinky megvető kézmozdulatot tett.

- Na éssz? - sziszegte.

Az igazgató behatóan nézte, halványkék szemében komolyság ült.

- És a házirendünk azt is megköveteli, hogy az illető diák számára az enyhítő körülményeket is vegyük figyelembe. És hogyha meggondoljuk, mit kellett Laurának végigcsinálnia az elmúlt hónapokban, akkor igazán azt mondhatjuk, hogy rászolgált teljes megértésünkre és jóindulatunkra.

Laura csak a fejét rázta, és furcsálkodva nézte az igazgatót. Mi ez az ostoba locsogás? Mi a jó fenével szolgált rá a jóindulatukra? És egyáltalán, miért bánnak vele hetek óta az emberek olyan feltűnően kesztyűs kézzel? A szülők, az öccse, Kaja - és most már Morgenstern is ezzel jön! De hiszen nem beteg, az ördögbe is! Mi a nyavalyát csinált volna az elmúlt hónapokban? Semmit, az égvilágon semmi különösét! Átbokszolta magát valahogy a tanéven, ahogy a többiek is, egy évvel idősebb lett. Ez talán még nem ok arra, hogy úgy bánjanak vele, mint egy Borsószem királykisasszonnyal!

Laurának végképp elege lett. Felugrott a székről, hol a tanárnőre, hol az igazgatóra nézett.

- Tudják, mit? - mondta sötét ábrázattal. - Ez az egész lassan már túlságosan kínai nekem. El nem tudom képzelni, mi céljuk lehet ezzel a rejtvényfejtő szakkörrel, de nem is akarom megtudni. Elmegyek!

Hátat fordított nekik, és elindult az ajtó felé.

- Laura, ne csináld! Kérlek, gyere vissza!

Laura azonban ügyet sem vetett Morgensternre, hanem kiment, vissza se nézve.

Pinky Taxus mintha csak számított volna erre. Elégedett vigyorral fordult Morgenstern felé.

- Hát ennyit az enyhítő körülményekről, profesz-szor úr. - Nem lehetett nem kihallani hangjából a diadalt. - Mosszt én issz magára hagyom, hogy el tudjon gondolkodni egy megfelelőre méretezett büntetésszen Laura Leander sszámára.

Rebekka Taxus felállt.

- Igen kíváncsi vagyok a döntésszére. De ne várjon vele túlszágosszan sszokáig. Még kényysszerítve érezném magam, hogy az isszkolát fenntartó alapítványhoz forduljak.

Pinky ezzel a fenyegetéssel emelt fővel hagyta el a szobát, mint egy büszke amazon, aki épp az imént ejtett döntő sebet ellenségén.

Aurelius Morgenstern pedig kimerülten támaszkodott az íróasztalra, ráncos kezébe temette arcát, és aggodalmasan meredt maga elé.

Amikor a tizenkét Fehér Lovag leszállt a fehér paripákról, ugyanarról számoltak be, mint Nyílszárny: a Sötét Fejedelem annyira elvesztette tekintélyét alattvalói előtt, hogy nemcsak a szövetségesei mondják fel a hűséget, hanem a tulajdon katonái is.

Egy beépített kém, akit már rég becsempészték a Fekete Gárdába, szörnyű dolgokról számolt be: kihallgatott egy beszélgetést Aslan, Borboron rettegett testőrségének kapitánya és két alárendelt vezető között. Aslan, aki kegyetlenségéről vált hírhedtté, igen elégedetlennek mutatkozott, és azzal fenyegetőzött, hogy felmondja a szolgálatot urának, ha hamarosan meg nem erősítik a Sötét Haderőt.

Sőt még tovább ment: alárendeltjeinek a legszigorúbb titoktartás mellett elárulta, hogy azon is gondolkodik, ne álljon-e át a Fény táborába.

- Pillanatnyilag semmit sem tehetünk Elysion és a harcosai ellen - mondta Aslan. - Ha most megtámadnának, megsemmisítő vereséget mérnének ránk - nekem pedig semmi kedvem egy elveszett ügyért kockáztatni a fejemet!

- Ez tetszene annak a gazembernek! - Paravain ajka megvetőn megrándult. - Szépen a széljárás szerint forgatni a köpönyegét és mindig az erősebb oldalára állni! De ettől még nem lesz senki a Fény Harcosává!

- Természetesen nem - helyeselt Morwena. - De ez legalább azt bizonyítja, milyen kétségbeejtő a helyzet a Sötét Erődben. - A hírhözök csapatához fordult. - Tévedek, vagy tényleg úgy látszik, mintha a Sötét Haderő nem jelentene többé veszélyt ránk?

- A mi benyomásunk is ez - erősítette meg Selená, a két fiatal nő egyike, aki felvételt nyert a Fehér Lovagok körébe. - Még ha Borboron visszaszerzi is alattvalóinak hűségét, akkor is sok hold telik el, mire fel tudja tölteni

hadseregét a régi létszámra. Addig pedig biztosan nem mer ránk támadni. Most hosszabb ideig nem kell tartanunk tőle.

- Milyen örömteli hír! - kiáltott fel a gyógyítóasszony, és Paravainhoz fordult. - Te nem úgy látod?

- De. Amit hallottam, boldogsággal tölti el a szívemet. - A Fehér Lovag elégedetten nézett harcostársaira.

- Köszönöm. Kiválóan teljesítettétek megbízatásotokat, és megszolgáltátok a frissítőt.

A lovagok a konyha felé indultak, ahol étel és ital várta őket, Paravain pedig megragadta a gyógyítóasszony kezét.

- Gyere, Morwena! - mondta különös melegséggel a hangjában. - Hadd tudja meg Elysion a jó hírt, amilyen gyorsan csak lehet, és aztán elmondom neki azt is, hogy mi ketten mire szántuk el magunkat.

Morwena szeme felragyogott.

- Semmi sincs, amit szívesebben tennék! - Megvárta, míg az utolsó lovag is eltűnik a vár épületében, aztán átölelte Paravaint, és úgy csókolta, mintha holnap véget érne a világ. Amikor ajkuk szétvált, türelmetlenül megragadta a lovag kezét.

- Gyere, siess már! Alig várom, hogy láthassam Elysion meglepett arcát!

Soha nem gondoltam volna, hogy Laura így kiakad - suttogta Bűzpuki Max Ronnie Riedelnek, országos cimborájának, mialatt ballagtak a vár nagy előcsarnokában az ebédlő felé. - Őszintén szólva okosabbnak gondoltam. Tudhatta volna, hogy a Taxus ezt nem hagyja megtorlatlanul.

- Jó, hogy most megkapja, ami jár neki! - vigyorgott kajánul dagadt barátjára Ronnie. - Az a hülye kis liba azt hiszi, hogy külön mindenkinél!

- Ó, azt gondolod? Azért érdekes, hogy nem találta meg azt a füzetet. Lehet rá sok rosszat mondani, de én még sohasem kaptam hazugságon.

- Nem is állítja senki, hogy hazudott, csak egyedül Pinky. - Ronnie aljas vigyorral nézett a cimborájára.

Maxnak szüksége volt néhány másodpercre, mire felfogta, hogy ez mit jelent.

- Csa... csa... csak nem azt akarod ezzel, mondani, hogy te...?

- Naná, miért, ki más? - Ronnie egyre szélesebben vigyorgott. - Még vadabb dolgok is várnak ám Laurára, és hamarabb, mint gondolná.

- Tényleg? - Max dagadt pofazacskói ragyogtak a kíváncsiságtól. - Mit találtál még ki?

Ronnie már válaszolni akart, amikor egy halk, de világosan hallható „Psszt!” hallatszott. Megfordult, és dr. Quintus Schwartzot pillantotta meg. Az igazgatóhelyettes a nagy csarnok falához támaszkodott, épp az alatt a kép alatt, amely egy fehér ruhás nőt és egy nagy fekete farkast ábrázolt. Látszólag unottan nézte a diákokat, akik az ebédlő felé sereglettek. Titokban magához intette Ronnie-t.

- Eredj csak előre - mondta az a haverjának. - Mindjárt megyek utánad.

Ronnie-nak meg sem fordult a fejében, hogy az engedelmes eszköz szerepét játssza Quintus Schwartz és Pinky Taxus kezében sötét terveik végrehajtásában. Még hízelgett is neki, hogy mindketten éppen őt választották ki. Alázatos kutyapillantással sündörgött oda az igazgatóhelyetteshez.

- Mi újság, doktor úr?

- Semmi különös - felelte Schwartz alattomos mosollyal. - Nagy örömmel hallottam, hogy újabb megbízásunkat már teljesítetted is.

- Természetesen - felelte a fú. - Hiszen megmondtam, hogy bízhatnak bennem.

- Helyes. Mindössze két dologra akartam felhívni a figyelmedet: egyrészt megegyeztünk abban, hogy titokban tartasz mindent. A saját érdekedben figyelmeztetek, hogy ezt vedd komolyan!

- Te... te... természetesen, doktor úr - vágta rá Ronnie, és nem is gondolt rá, hogy vörös képe elárulja. - Tőlem aztán senki egyetlen szót sem tud meg!

Az igazgatóhelyettes nem ment bele mélyebben ebbe a kérdésbe.

- Másrészt viszont nagyon fontos, hogy a tervünk második felét sürgősen, lehetőleg még ma hajtsd végre!

- Igen, magától értetődik! - bólogatott Ronnie. Úgy pislogott fel az igazgatóhelyettesre, mint egy megrémített ölel. - És akkor én is számíthatok rá, ugye, hogy ön is megtartja a szavát?

- Ne aggódj, fiam! - Dr. Schwartz Ronnie-hoz lépett, és a vállára tette a kezét. - Ha Laura Leander körül úgy zajlanak a dolgok, ahogy elterveztük, akkor nem kell aggódnod: nem fogsz megbukni.

Egy örömhír

A Fény Őrzője felemelkedett egyszerű trónjáról, amely a kandalló közelében állt, és Morwenameg Paravain elé ment. Ráncos arca versenytragyogott azzal az aranyamulettel, amelyet láncon viselt a nyakában: az Idő Kereke - így nevezték ezt az amulettet, amely egy nyolcküllős kereket ábrázolt. A fényelbák kovácsolták az Idők Kezdetén ugyanabból az anyagból, mint a Megvilágosodás Kelyhét. Azóta az amulettet mindig a Fény Őrzője viselte, akárki volt is az, és nagy erővel áldotta meg viselőjét, amely segített neki nehéz feladata ellátásában.

- Nagyon örömteli hír ez - mondta Elysion. - Remélem, eljött az ideje, hogy tartós béke köszöntson Aventerrára. És az Embercsillag lakói szintén boldogok lehetnek, ha a béke és az egyetértés napja virrad rájuk.

- Így van, uram - mondta Morwena. - A legtöbb emberszülött már régóta unja az örökös szenvedést, amelyet a Gonosz hint szét a világban.

- Én is így gondolom - csatlakozott gyorsan Paravain. Lopva a gyógyítóasszonyra pillantott. - De volna itt még valami, uram... - folytatta, de gyorsan abba is hagyta, aztán megköszörülte torkát, amelyben szép nagy gombóc terpeszkedett. - Mi... szóval, mi...

- Igen? - lépett közelebb a Fény Őrzője a fiatalokhoz, és rájuk mosolygott. - Még valamit akartatok mondani? Elő a farbával, Paravain!

A lovag már számos csatát végigharcolt, és dacolt a legnagyobb veszedelmekkel is, de ez a feladat mintha meghaladta volna képességeit. Még egyszer nekidurálta magát, de megint csak elcsuklott a hangja. Csak egy rekedt káromlás volt minden, amit ki tudott préselni magából.

A gyógyítóasszony azonban melléje ugrott, bár füle tövéig vörösödött ő is.

- Arról volna ugyanis szó, uram - kezdett bele félénken -, hogy Paravain meg én, szóval mi...

Gyors pillantást vetett a lovagra, mielőtt folytatta volna.

- Szóval mi ketten elhatároztuk, hogy eljegyezzük egymást!

- Na végre! - Elysion arcán fény suhant át, mintha a nap kelt volna fel rajta. - Már attól tartottam, sohasem teszitek meg ezt a rég esedékes lépést!

Ezzel Morwenához lépett, két kezébe fogta a nő arcát, és homlokon csókolta, aztán áldón Paravain fejére tette a kezét.

- Legyen veletek a Fény megtartó ereje, és töltsé meg jövőendő szövetségeket szeretettel és boldogsággal! - áldotta meg őket ünnepélyesen. - Az én áldásomat máris megkaptátok. De a családokat értesítettétek-e már?

- Természetesen! - felelte Morwena. Már két héttel ezelőtt elküldte a követeit apja, Ködföldei Rumor király kastélyába, de a nagy esemény időpontját eddig mindenki előtt elhallgatta.

A Fény Őrzője mindentudó szemmel nézett rájuk.

- Hadd találgassak! - mondta. - Ugye, a Nyári napforduló éjszakájára akarjátok tenni a nagy eseményt? Vagy tévednék?

- Nem, uram - felelte Morwena. - Eltaláltad. - Mosolygott. - Bár azért ez nem volt olyan nagy talány.

Elysion bölcs mosollyal csóválta meg ősz fejét.

- Jobb időpontot én magam sem találtam volna. A Fény ezen a leghosszabb nappalon a legerősebb. S ha ráadásul, akárcsak ebben az esztendőben, mindkét holdunk teljes szépségében tündökölni az égen, akkor a nappal ereje az éjszakára is erősen hat. Ami ezen a Nyárközép éjszakáján megtörténik, az a teljes Fény jegyében történik. Így szövetségeket éppúgy a Fény áldása kíséri majd, mint Smeralda uralkodását, az új egyszarvú királynőét, aki ezen a napon lép majd anyja, Silvana örökébe.

Nyárközép éjszakájáig azért még igen sok tennivaló akadt. Morwena és Paravain beavatták Elysiont a terveikbe: eleget kívántak tenni a régi szép hagyománynak, el akartak látogatni Rumor királyhoz, hogy a lovag hivatalosan is megkérhesse tőle a leánya kezét. Ráadásul nemcsak Morwena, hanem Paravain is örvendezett, hogy egyszer látogatást tehet Ködföldén, a királyi palotában.

Rumor von Rumorrögk király ugyanis nagyon jó barátja volt az ő szüleinek, Artas királynak és Gunivain királynénak. Az ő birodalmuk Hhelimland volt, amely a Déli-Jégtenger partja mentén húzódott végig, délen

Deshirisztán, északon pedig a Nagy-Mennydörgő-fo-lyó határolta. A két királyságot szoros barátság kötötte össze.

Morwena és Paravain már gyermekkoruktól ismerték egymást, és tizenhárom esztendősek voltak, amikor a Fény Örzője mindkettejüket Hellunyatba, a Grálvárba hívatta. A hhelmlandi király első fia mindig is vezetője volt a Fehér Gárdának, az Idők Kezdeté óta. A ködföldei király legidősebb lányainak pedig vérükben volt a gyógyítás tudománya. Ezért az volt az előjoguk, hogy Hellunyat várában bontakoztathatták ki tehetségüket. Persze a mindenkori királyi famíliák azért szomorúak voltak, amikor el kellett engedniük elsőszülöttjeiket, de azért büszkéek is voltak rá, hogy a Fény Hatalmát az első sorokban szolgálhatták.

- Rumor király bizonyára osztolni fog az örömben - simított végig kedvesen Elysion Morwena karján, aztán a lovaghoz fordult. - Milyen kár, hogy Artas király és Gunivain királyné nem érheték meg ezt a szép napot!

Paravain bólintott, elnehezedett a szíve. Szüleit nem sokkal elutazása után elragadta egy súlyos lázbetegség. Es mivel Paravain volt az egyetlen fiú, a királyság Mortasra szállt, a király öccsére, aki azóta is Tintall trónján ül. Rumor királyhoz vezető útkon Paravain meg akarta látogatni nagybátyját, hogy értesítse őt a küszöbönálló eljegyzésről.

- Ha alkalom lesz rá, megkérem Mortas királyt - mondta a lovag -, hogy hadd ünnepeljük meg az eljegyzésem Tintall várában. Az apám és az öregapám is ott esküdött meg, és az ő apjuk meg nagyapjuk is. Ha a nagybátyámnak nem lesz ellene kifogása, szívesen folytatom magam is ezt a hagyományt.

- Mortas király minden bizonnyal meg fogja engedni. De ha véletlenül mégsem úgy lenne, akkor majd megtartjátok a lagzit itt, Hellunyatban. Nagy öröm és megtiszteltetés lenne számomra, ha megrendezhetném nektek ezt az ünnepet!

- Milyen jóságos vagy, uram! - A gyógyítóasszony elpirult, és meghajolt uralkodója előtt.

- Csak csatlakozhatok Morwenához. - Paravain lovag is meghajlást jelzett. - De azért reménykedem abban, hogy nem kell élnem az ajánlatoddal.

- Ugyan miért ne? - mosolygott kedvesen a Fény Örzője. - Mondtam már: megtiszteltetésnek venném. Ráadásul ennek az eljövendő Nyárközép-éjszakának az én sorsomra is igen nagy jelentősége van.

- Valóban? - Morwena és Paravain meglepetten néztek össze. - Megtudhatjuk, miért?

- Természetesen, gyermekeim. - Elysion tekintete gyengéden megpihent előbb a gyógyítóasszonyon, aztán lovagjainak legkülönbikén. - Akárcsak kettőtöknek, úgy nekem magamnak is döntő sorsfordulót tartogat ez az éjszaka.

Amikor Laura belépett szobájába a kollégium lányszárnyában, még mindig látszott csinos arcán a düh.

- Komolyan, ezeknek mindnyájuknak elment az esze! - fújtatott, és végigvetette magát az ágyon. A rugók csak úgy nyikorogtak kínjukban.

Kaja felnézett a könyvből, amelyet épp olvasgatott.

- Megőrült valaki? - kérdezte. - Kicsoda? Pinky? Morgenstern igazgató úr? Vagy még más is?

- Egyszerűen mindenki! - Laura hangja csak tompán hallatszott, mert hason feküdt, és belebeszél a párnájába. - Lassan az az érzésem, hogy itt Ravens-teinben kivétel nélkül mindenki napról napra egyre hülyébb lesz!

Szipogva megfordult, és a barátnőjére nézett. Szemében könnyek csillogtak.

- A családom, az igazgató, Miss Morgain, Monsieur Valiant... és még te is, Kaja!

- Én? - értetlenkedett Kaja. - Mi rosszat tettem már megint? Megmondanád, kérlek?

- Megmondanád? Megmondanád? Megmondanád? - majmolta Laura a barátnőjét. Felpattant, és úgy rohangált a szobában fel-alá, mint egy megzavarodott állatkerti állat. - Hát mi van ezen magyaráznivaló? Hetek óta mindenki úgy bánik velem, mint egy egzotikus csodanövénnnyel, mind marhára megértitek, ha bármit csinálok, még a legnagyobb baromságokat is!

Lehajolt a barátnőjéhez, és a szemébe nézett.

- Szerinted ez normális?

- De... mi... mi... miért ne? - makogta Kaja.

- Micsoda hülyeség! - Laura szinte reszketett a felháborodástól. - Ez egyszerűen hülyeség, és bármi más, csak éppen nem normális! És ami még furcsább... amikor az örült álmaimról mesélek, akkor nem győzitek elhessegetni őket meg megmagyarázni, hogy semmi jelentőségük.

- Hát nincs is! - vetette közbe Kaja.

- Butaság! - Laurát űzte a belső nyugtalanság, úgy szaladgált céltalanul a szobában, mint tigris a ketrecben.

- És amit végképp nem értek, tök egyformán viselkedtek mind: mama, papa, Lukas, Morgenstern, Miss Mary, Percy - és még te is, Kaja.

- Ugyan már! Ezt csak bemagyarázod magadnak.

- Hát azt már nem! - söpörte le a barátnő félénk ellenkezését Laura. - Majdnem azt gondolnám, mind összebeszéltek ellenem. - Bólintott, mintha ezzel az utolsó kétségeitől is megszabadulna. - Igen, így is van! Megint odaplántálta magát Kaja elé, és behatóan nézett rá.

- Igazam van, ugye? Ugye, elhallgattok előlem valamit?

Kaja nyelt egy nagyot, aztán alig hallhatóan motyogta:

- Ugyan, dehogy... miért is?

- Márpedig így van! - felelte Laura ingerülten. - Talán azt hiszitek, nem veszem észre. Hogy milyen aggodalmasan bámultok rám, te is meg a többiek mind! Mintha kiütéses lennék, vagy himlős, vagy mit tudom én, milyen életveszélyes kórságom lenne.

A barátnő nem állta a tekintetét.

- Ez nem így van - suttogta alig hallhatóan.

- De még mennyire! A szüleim nem győznek mindent a kedvemre tenni. A szememből olvassák ki a kívánságaimat, és nem tudok akkora hülyeséget csinálni, hogy akár csak picit megszidnának miatta.

Laura megragadta a barátnője vállát. - Hát ez pedig nem normális! És ha megkérdezem őket, persze mindent tagadnak. Akárcsak te, Kaja!

- Hát persze - felelte a vörös lány rekedten. - Mert nem is úgy van!

Laura erre már nem is reagált.

- Tudod, ami pedig a legfurcsább, az az én okostojás öcsém, Lukas, aki egyébként minden lehető és lehetetlen alkalommal az orrom alá dörgölte, mennyivel intelligensebb nálam, még ő is a jámbor báránykát alakítja az utóbbi időben. Szinte megható, hogy mennyire törődik a jóllétemmel. De tudod, éppen az a legjobb bizonyítéka annak, hogy itt valami nem stimmel, hogy valami rossz játékot űztök velem. No de miért, Kaja, miért?

Ujjai valósággal belemélyedtek barátnője vállába.

- No, gyerünk, ki vele, mi folyik itt, de sürgősen!

- Juj! Ez fáj! - jajdult fel Kaja sírós hangon, és kifordult Laura karmai közül. Szeme gyanúsán csillogott. - Tényleg semmi ilyesmi. Csak beképzelsz magadnak valamit. Ráadásul ebédidő van. Menjünk le az ebédlőbe!

Felállt, de még mindig nem nézett a barátnője szemébe.

Laura elhárítón felemelte a kezét.

- Na, eredj csak nélkülem. Nekem elég rendesen elment az étvágyam.

Aztán megint végigvetette magát az ágyon, és a párnába fúrta az arcát.

Kaja elgondolkodva nézte, tett feléje egy lépést, de aztán meggondolta magát. Amíg a félhomályos folyosón ment a lépcső felé, Kaja olyan nyomorultul érezte magát, mint talán soha életében. Segítenie kell Laurán, méghozzá olyan gyorsan, ahogy csak lehet - de a leghalványabb fogalma sem volt arról, hogy ezt miképpen tehetné meg.

Morwena és Paravain izgatottan nézték a Fény Őrzőjét.

- Mesélj, uram! - sürgette a gyógyítóasszony türelmetlenül. - Miért olyan nagy jelentőségű neked ez a Nyári napfordulós ünnep?

- O, ez nagyon egyszerű - mosolygott gyengéden Elysiön. - Mert ezen a napon adom át hivatalomat és feladatkörömet egy fiatalabbnak.

- Micsoda? - A két fiatal kórusban kiáltott fel. Paravain és Morwena rémulten nézett össze, aztán döbbenten sütötték le a szemüket. Tanácstalan csend uralkodott a trónteremben, csak a várudvarról hangzottak fel kisebb zajok: a kovácműhelyekből a kalapálás, a lovak nyerítése és patadobogása, a szolgák kiáltása, a gyakorlatozó katonák parancsnokainak vezényszavai.

Végül Morwena törte meg a csendet.

- Miért, uram? - kérdezte rekedt hangon, s hiába próbálta titkolni szeme nedves csillogását. - Hiszen még jó erőben vagy, és hosszú ideig betölthetnéd hivatalodat!

- Ez csak a látszat - felelte Elysion nyugodtan. A trónterem magas ablakain beszűrődő tavaszi napsugarakban sűrű hajkoronája és szakállja is ezüstösen csillogott. - Tudod, minden állandóan változik. Semmi sem maradhat meg, ami nem újul meg folyamatosan.

Így hangzik az ősi törvény, amely nemcsak az élettelen természetre vonatkozik, hanem minden teremtet lényre a nap alatt - s ezzel ránk, Fényharcosokra is. Már időtlen idők óta látom el hivatalomat, és érzem, hogy ez a teher évről évre egyre súlyosabban nehezedik a vállamra. Ezért elérkezettnek látom az időt, hogy egy fiatalabb lépjen a helyemre.

- De miért már most, uram? - kérdezte a Fehér Lovag. - Nem lehetne...

Elysion a szavába vágott.

- Paravain, mintha még mindig nem értenéd - és mintha kis szemrehányás is keveredett volna a hangjába. - Már rég megszületett a döntés, és nekünk nem tisztünk, hogy megkérdőjelezzük a döntések helyességét. Végül is a szellemek, akik a világ futását irányítják, egyértelmű jelet küldtek.

- Jelet, uram? - kérdezte a gyógyítóasszony tanácstalanul. - Miféle jelet?

Az agg uralkodó felsóhajtott, és korholón nézett Morwenára.

- Azt hittem, rég felismerted. Hiszen nem ott voltál te magad is, amikor tanítványodnak megjelentették az új egyszarvú királynő születését a Tudós Gözök?

- Igen, uram. De nem értem...

Elysion egy kézmozdulattal elhallgattatta.

- Nem meséltem még nektek, milyen körülmények között léptem a hivatalomba? Akkor egyszerű tagja voltam a Fehér Gárdának, és vigyáztam az uramra. Az akkori Fény Őrzője sokkal fiatalabb volt, mint én vagyok most, és bizonyára még sok-sok éven át gyakorolhatta volna hivatalát. De mégis: a szellemek tervei másképp szóltak.

Paravain és Morwena letelepedett uruk lábához, és figyelmesen hallgatták szavait.

- Mi történt, uram? - kérdezte Paravain.

- Egy napon Nyílszárny, a Fény sasmadara azt a hírt hozta uramnak: egyszarvú királynő született, Silvana, a Karbunkulus-erdő jelenlegi királynője. Silvana akkor lépett anyja örökébe, amikor a legközelebbi nyári napforduló beteljesedett. És ugyanakkor én lettem a Fény Őrzője.

- De ki mondja azt, hogy most is ugyanaz fog történni? - kérdezte Morwena aggodalmasan.

- Természetes, hogy ugyanaz történik, Morwena. Ez felel meg az ősi törvénynek, amely az Idők Kezdeté óta meghatározza a világok futását. Az örök keletkezés és elmúlás törvénye ez. Az új mindig a régi helyébe lép, és gondoskodik arról, hogy az élet stafétáját nemzedékről nemzedékre továbbadják. Ez egyformán működik az egyszarvúaknál és a Fény Harcosainál. Sőt még legősibb ellenségeink, a Sötét Hatalmak sem képeznek kivételt.

Paravain a homlokát ráncolta.

- Ez azt jelenti, hogy a közelgő Nyárközépnapi Borboron hatalma is megtörik?

- Erősen úgy hiszem - felelte Elysion. - De ez számunkra semmin sem változtat. Bizonyára megvan már az új jelölt a Sötét Fejedelem posztjára is, és ez az új éppolyan kíméletlen harcot fog folytatni ellenünk, mint az összes elődje.

- És ki lesz az, uram?

A Fény Őrzője tanácstalanul tárta szét karját.

- Ezt nem tudhatom. De ne aggódjatok, idejében meg fogjuk tudni!

- De...

Morwena elhallgatott, és nem merte kimondani azt a kérdést, amely már rég égette a nyelvét.

- Ki vele, Morwena! - bátorította a Fény Őrzője, aki rég kiolvasta a nő gondolatait. - Mondd csak ki, ami a szívedet nyomja!

- Köszönöm, uram. - Morwena megint csak elvörösödött, mintha valami illetlenségen kapták volna. - De ki... ki lesz... a te utódod?

- Bizony, uram - szólt közbe a Fehér Lovag is. - Ezt én is szívesen megtudnám.

- Még ha tudnám, sem árulnám el nektek - mosolygott a Fény Őrzője ravasz módon. - Gyakoroljátok magatokat a türelem erényében, gyermekeim, és várjatok csak. A szellemek, akik a világ futását irányítják, kétségkívül azt fogják kijelölni utódomul, aki erre a leginkább rátermett.

Ravenstein faburkolatú étkezdéje a régi időkben lovagterem volt. Most már csak a hatalmas, nyersen megmunkált fagerendák és a kovácsoltvas csillárok emlékeztettek eredeti rendeltetésére. A középső folyosó két oldalán elhelyezkedő hosszú asztalok úgy kétharmad részben voltak foglaltak. Ennek oka pedig a tavalyi év végi kilépési hullám volt. Különböző újságok akkor aljas hajtóvadászatot, rágalomhadjáratot intéztek Morgenstern igazgató ellen, és ez sok szülőt arra indított, hogy kivegye gyermekét az intézetből.

Kaja elkésett. Nem nézett se jobbra, se balra, csak a helyére sietett a salátástányérral, az ablak felőli sor harmadik asztalához. Idővel törzsasztallá alakult ez a hely: Kaja mellett Laura és Lukas Leander ült itt rendszeresen, aztán Magda Schneider és páran a felsőbb osztályokból.

Időközben egy másik ravensteini diák is csatlakozott a „törzsközönséghez”: Yannik Anders. Ugyanabba az osztályba járt, mint Lukas, de nem ez volt az egyetlen oka annak, hogy a két fiú összebarátkozott. Egyrészt első pillantásra rokonszenvesnek találták egymást. Másrészt azonban Lukas, sőt Kaja előtt is hamar világossá vált, hogy Yannik is az Őrzők közé tartozik. Elvégre közvetlen közelből élték át, amint Laurát több mint egy éve felvették ebbe az előkelő körbe, azon kiválasztottak közé, akik az Idők Kezdeté óta arra vigyáztak, nehogy a Gonosz hatalma túl nagyra nőjön a Földön.

Yannik pedig, akárcsak Laura, a Tizenhármak jegyében született, így ugyanazon három képesség - a gondolatolvasás, a telekinézis (tárgyak akaraterővel történő mozgatása) és az álomutazás - birtokosa volt, mint ami Laurát és Őrző-társait, valamint esküdt ellenségeiket, a Sötéteket is megkülönböztette a közönséges emberektől. Laura igazi mester lett mindhárom tudományban, míg nem tudása teljében le kellett mondania ezekről a képességeiről, hogy kiváltsa anyját az Arnyak Birodalmából.

Míg Kaja lassan és élvezettel majszolta a salátáját, gyengéden oldalba bökte a mellette ülő Lukast, és oda-súgta neki:

- Sürgősen tennünk kell valamit!

- Mit? - A fiú, aki egyébként gyors felfogóképességéről volt híres, vastag, szarukeretes szemüvege mögött úgy pislogott rá, mint vakond a felsőbb matematikára. - Mi ellen? Miért?

- Lauráért, te - suttogetta vissza Kaja, nehogy a többiek meghallják, miről beszélnek. - Teljesen össze van zavarodva, és azt hiszem, napról napra rosszabb állapotba kerül.

Mérges pillantást vetett a homlokzati falnál álló emelvényre, ahol a tanároknak és az igazgatónak terítettek.

- Fogalmam sincs, miért nem tesz valamit Miss Mary vagy Percy vagy Morgenstern professzor!

- Biztosan jó okuk van rá - mammogta Lukas, miközben hatalmas villa spagettit lapátolt a szájába.

A többi már alig lehetett megérteni: - Meg hát vannak problémák, amelyekkel az embernek magának kell megbirkóznia, mert másképp nem ér semmit az egész.

- Lehet - fintorgott Kaja. - De Laura esetében másról van szó. Hiszen semmi esélye nincs arra, hogy rájöjjön, mi okozza a gondot. Hogyan tehetné túl magát rajta?

Lukas pillantása elárulta, hogy nem tulajdonított ennyi éleselméjűséget asztaltársnőjének.

- Ebben lehet valami - morogta, és összeráncolta a homlokát, biztos jeléül annak, hogy behatóan gondolkodik, vagy hogy erősen kételkedik valamiben. De néha mindkettőt egyszerre jelentette.

- Mit sutyorogtok, a bánatba is? - Magda Schneider szemrehányón nézett rájuk. - Vagy olyan titkos, hogy mi nem is tudhatunk róla?

Kaja és Lukas kérdő pillantásokat váltottak. Beavassák Magdát, vagy inkább ne? De ekkor hirtelen Yannik szólalt meg.

- Lauráért aggódtok, ugye?
- Eeee... - nyögte Kaja elképedten. - Hogyan... miért gondolod?
- Morgenstern professzor mindent elmesélt - magyarázta a fiú barátságosan. - Én ugyanazon a napon születtem, mint Laura, és azt hiszem, tudjátok, hogy ez mit jelent.
- Na igen, mit is, a bánatba, mit is? - fújtatott Magda Schneider. - Vagy talán már te is beléptél a nagy titokzatosak klubjába?
Yannik furcsán nézett Kajára. Bársonyos fekete szeme mintha valami titkos ígéretet hordozott volna.
- Megbízhattok bennem - mondta aztán lágy hangon. - A ti oldalatokon állok.
Kaja levegőért kapkodott. Megborzongott, aztán hirtelen melege lett, aztán összeszorult a gyomra. Majd arcába szökött a vér, és egyszerre teljesen üres lett a feje. Mintha légüres térben lebegett volna. És el nem tudta fordítani a pillantását Yannikról.
Yannik látványa mintha ígéret lett volna arra, *hog* még minden jóra fordul.

A vérfarkas és a vámpír

Az Árnyas-erdőben sötétség volt, pedig a nap delelőn állt. A hatalmas fák sűrű koronája ki-f zárta a fényt, törzsük között félhomály uralkodott, amelyben még a legfényesebb délben sem lehetett húsz lépésnél messzebbre ellátni. Éjszaka pedig sötétebb volt ott, mint a Sötét Erőd legmélyebb tömlőcé-ben.

Az elátkozott erdő kellős közepén a talaj meredeken lejtett egy mélységes szurdokot képezve, amelyet Fekete Szakadék néven ismertek. Ezt gyakran összetévesztették Taranos birodalmának bejáratával. Azok pedig, akik mindkét helyet ismerték, a Fekete Szakadékot nemcsak sötétebbnek, hanem veszedelmesebbnek is tartották amannál. Nemigen maradt életben az, aki csak úgy odatévedt, és Beliaal engedélye nélkül behatolt.

A Fekete Szakadék legmélyén kiöblösödött a csőszzerű szurdok, és katlanhoz hasonlatos völgyet képezett. Ezt csupasz sziklafalak szegélyezték, amelyek mintha a végtelenségbe nyújtózkodtak volna. A szakadék legalján áthatolhatatlan sötétség uralkodott, de a falak fölött egy szürke foltot lehetett látni, amely a nappali órákban sötét teliholdként függött a félelmetes völgy felett.

Gierracht és Drakéuu mindez nem érdekelte. Mióta az emberek elűzték bolygójukról a vérfarkasokat és a vámpírokat, az éjszaka teremtményeinek a mítoszok földjén kellett otthont keresniük. Az Árnyas-erdő időközben második otthonukká vált. Sem a testes Gierrach, aki szőrös feje búbjától csupasz talpáig legalább két méter magas volt, sem a karcsú Drakéuu nem tévedt már el éjszakájában. Szemük sokkal élesebb volt, mint a többi élőlényé, és áthatolt a legsűrűbb sötétségen is. Így a Fekete Szakadék sötétje sem rémisztette őket. Más oka volt annak, hogy Gierrach és Drakéuu nyugtalanul és szinte üzőtten igyekezett a Fekete Kastélyba: éjszaka Beliaal egy szárnyasfejű útján riasztotta és magához hívatta őket.

Végre elérték a haláldémon palotájának bejáratát: öt vándorkövet, amelyek mintha a természet szeszélye folytán kerültek volna egymás tetejére. Ezeket sűrűn benőtte a kúszó borostyán, amelynek éjfekete levelei szinte egészen eltakarták a szürke köveket. Alig lehetett észrevenni azt a keskeny hasadékot, amely a Fekete Kastélyhoz vezető út bejáratát jelentette, ráadásul jobb-ról-balról félig ezt is eltakarták egy-egy túskebokor ágai.

Gierrach megállt, és kísérőjéhez fordult, aki szintén megtorpant. A vérfarkasnak sárga farkasszeme és hatalmas tépőfoga volt, de a fekete szőrösimbókos arc nagyon is emberi vonásokkal rendelkezett. Ráadásul Gierrach a hátsó lábain járt, és karmos kezei voltak. Farkastermészetéről árulkodott azonban az egész testét sűrűn benövő fekete szőr.

- Nem tudod, mit akar tőlünk Beliaal? - kérdezte torokhangú morgással.
- Nem tudom - felelte a vámpír orrhangon. - Csak sejtelmeim vannak. Lehet, hogy azokkal a pletykákkal függ össze, amik az utóbbi időben terjedtek el az Árnyas-erdőben. - Drakéuu keskeny ajkát vértelen mosolyra húzta, hegyes orra alatt a vékony fekete bajusz inkább vastagabb ceruzavonalnak tűnt.
- Miféle pletykák? - bámult rá értetlenül Gierrach.

- Nos, kedvesem... - A vámpír vörös szemével vidáman mustrálta a vérfarkast, s közben hervadt leveleket és tüskéket szedegetett le fekete öltönyéről. - Még semmit sem hallott kegyelmed ezekről?

Gierrach morgott. Gyűlölte ezt a felfuvalkodott hencegőt, még akkor is, ha mindenki tudta, mi az oka fölényes viselkedésének: Drakéuu földi életének utolsó kétszáz évét egy elszegényedett nemesi család vidéki birtokán töltötte, így az „úri viselkedés” rányomta bélyegét a modorára. Gierrach legszívesebben megharapdálta volna egy kicsit kísérője torkát, még ha nem szerette is a vámpírhúst. A vérfarkas azonban kíváncsi volt, mit mesélhet neki a vérszívó, ezért aztán visszanyelte haragját.

- Mit kellett volna hallanom? - kérdezte, nehezen erőt véve magán.

- Azt suttogják, hogy hamarosan ritka és érdekes látogatót kapunk. - Drakéuu szórakozottan mosolygott. - Beliaal úr állítólag a földre küldte háziszolgáját, azt a csúszómászó élőhalat Konrádot, hogy egy embergyermeket kalauzolja el az Árnyas-erdőbe.

A vérfarkasnak szinte kiugrott a szeme.

- Embergyereket? - morogta. - Biztos vagy te ebben?

- Csak lassan a testtel, szőröcsimbókos barátom! Hát nem hallotta kegyelmed, mit beszéltem? - A vámpír unott képpel legyintett. - Most említettem, hogy csak afféle pletyka. De azért... - Közelebb lépett Gierrach-hoz, bizalmatlan pillantást vetett a bokrokra meg a nagy vándorkövekre, és száját egész közel vitte a farkasember hegyes füléhez. - Hogy is mondják mifelénk? „Ahol akad egy nyak, ott harapni is lehet.” Vagyis hát nem zörög a haraszt...

A vérfarkas nagyot nyelt. Embergyerek!

Már a puszta gondolattól összeszaladt Gierrach szájában a nyál. Vágyakozó morgás szakadt fel a torkából, nyáladzva vicsorgott.

Embergyerek!

Meleg hús, forró vér! Olyan teremtés, amelyre régi otthonában rendszeresen vadászott - teliholdas éjszakákon, amikor farkasvére felülkerekedett az emberi természetén.

Micsoda idők voltak azok!

Bizony hiányzott neki ezeknek a rabló hadjáratoknak az izgalma és az emberi vér édes íze is.

Az őzek és szarvasok, amelyeknek vadászatával meg kellett elégednie az Embercsillagról történt elűzetése óta, még ócska pótléknak sem voltak nevezhetők.

A vérfarkas hátrahajtotta fejét, és hátborzongató üvöltést hallatott. Mintha a sötét eget kérte volna, hogy legyen Drakéuunak igaza.

- Na, induljunk! - sziszegte aztán türelmetlenül. - Alig várom, hogy urunk szájából halljam ezt az újdonságot!

A két tüskebokr felé indult. Drakéuu gyalogosan követte, és bele is ütközött Gierrachba, amikor az hirtelen megtorpant.

- Állj! - hangzott fel a bokrokból, aztán az ágak és a gallyak alakulni kezdtek, míg haragos lemurok körvonalait nem öltötték.

- Mit akartok?

- Mit meg nem enged kelmed magának! - fújtatott Drakéuu a növénylényre, aki Beliaal palotájának bejáratát őrizte. - Őfömméltósága, a Sötétség Ura vár bennünket. És ha kegyelmed íziben át nem enged, majd én gondoskodom róla, hogy felelősségre vonják a késedelemért!

A növénylényt ez a fenyegetőzés nemigen rendítette meg. Bosszús fintorral alakította levél- és gallyábrázatát, és odakacsintotta másik bokornak.

- Mit gondolsz? Mőresre tanítsuk ezt a fontoskodó vérszopót, vagy mindjárt tegyük ki egy kis fénykínzásnak, hogy porrá és hamuvá váljon?

- Mit képzelsz kegyel... - fújtatott a vámpír, de egyszerre sziszegésre lett figyelmes, halk, fenyegető sziszegésre. Drakéuu megfordult, és a korhadttá avarral és száraz gallyakkal borított talajra kezdett figyelni a lábánál.

A vérfarkas is ezt tette.

A korhadttal talajból egy gomba nőtt ki, kicsi, fekete és gömbölyű, mint egy pöfeteg. Iszonyú sebességgel növekedett, közben egyfolytában sziszegett. Aztán egy hatalmas fekete spórafelhővé robbant szét hangos dur-

ranás kíséretében, s ez a spórafelhő egyre vadabb sebességgel forgott a tengelye körül. Végül hatalmas zúgás közepette félelmetes alak formálódott ki a forgásból, és maga Beliaal, a haláldémon állt a szolgálai előtt.

Gierrach és Drakéuu térdre hullottak uruk előtt, de ezzel csak a démon még nagyobb haragját vívták ki.

- Álljatok fel, bolondok! - recsegett rájuk dühösen. - Nem azért hívattalak benneteket, hogy a földet nyaljátok fel! Inkább hallgassátok meg, amit mondani akarok nektek.

Lukas épp letette tálcáját a mosatlan edénnyel a futószalagra, amikor durván és fájdalmasan bordán vágta egy hegyes könyök.

- Hé! - fordult sarkon. - Nem tudsz vigyázni? Ronnie Riedel szemtelenül vigyorgott rá.

- Sorry. Nem akartam. Fogalmam se volt róla, hogy ilyen puhány vagy. - Bűzpuki Maxhoz fordult, aki mellette állt, és egész húsos képén szétterült a vigyor. - Majdnem olyan puhány, mint a nővére.

- Zelegmizes muhanyozó! - egészítette ki Max, és akkorát röhögött, hogy a legveszettebb számár is elbujdosik szégyenében, ha meghallja.

Lukas nem ment bele a buta viccelődésbe. Max teljesen Ronnie befolyása alatt állt, és ostoba szófacsarászata csak kétségbeesett kísérlet volt arra, hogy valami eredetit produkáljon.

- Fogalmam sincs, hogy ez az ostobaság mit jelent - mondta Lukas, állva a nála jóval magasabb fiú fenyegető tekintetét. - De csak hogy még egy olyan spóragy, mint te, is megértse: nem vagyok puhány, és Laura sem az. A nővérem elégszer bizonyította már, hogy semmitől és senkitől nem fél, tőled meg aztán a legkevésbé sem!

- Igazán? - kérdezte Ronnie, hangjában gyanús mellézköngével. - Akkor talán már elfelejtetted, hogy mit történt tavaly, amikor kihívtam a nővéredet az Ökörfejhez síversenyre? Laura akkor állítólag megbetegedett. De igazából csak betojt, azért nem jött el!

- Pontosan így volt! - helyeselt Bűzpuki Max, és úgy helyeselt, mint egy rángógörcsös bólogatós kutya az autó hátsó ablakában. - Mindenki nagyon jól emlékszik erre a kis esetre.

És a dagadék, támogatást remélve, körbenézett a ravensteiniek gyűrűjében, akik persze gyorsan körülvették a vitázó feleket. A diákok kört képeztek Lukas és Ronnie körül, égő arccal figyelték őket, és várták, mikor esnek egymásnak, mint két harapós kutya.

- Hát nincs igazam, emberek? Mindenfelől hangos helyeslés hallatszott.

- Dehogynem!

- De igen, így volt!

- Megfutott, gyáva volt!

Csak Mr. Cool, aki szintén a szájtátiak seregét szaporította, tiltakozott, ám hangja elveszett a hangoskodók kiáltásai között.

Lukas nyelt egyet, és egy pillanatra lesütötte a szemét. Laura tényleg nem állt ki akkor a versenyre, de ennek semmi köze nem volt a gyávasághoz. Nem sokkal azelőtt tért vissza egy álomutazásról, amely annyira felőrölte az erejét, hogy napokon át fel sem bírta kelni. Ronnie-nak azonban sejtelve sem volt arról, miféle fantasztikus világ húzódott a dolgok felszíne alatt, vagyis semmi értelme nem volt, hogy a valóságos okokkal hozakodjon elő.

- Laura akkor tényleg megbetegedett - mondta. - Ha nem hiszel nekem, menj el Morgenstern professzorhoz, ő majd megerősíti.

Egy pillanatra mintha Ronnie is elbizonytalanodott volna, de aztán összeszedte magát.

- Á! - legyintett megvetően. - Azt mindenki tudja, hogy a vén szörmók Laura mellett áll. De... - Egy lépéssel közelebb ment Lukashoz, és közvetlen közelből nézett az arcába.

- De? - nézett rá Lukas a szemüvege fölött.

- Hogyha Laura tényleg olyan bátor, mint amilyennek mondod, akkor bepótolhatjuk azt a versenyt!

- Semmi gond. Veled akármikor kiáll!

- Rendben van! - Ronnie körbevigyorgott. - Mindenki hallotta, ugye?

A diákok hevesen bólogattak, és kárörvendően röhögtek. Csak Philipp csóválta hevesen a fejét, és emelte elkeseredetten égre a szemét: mi ez a hülyeség, Lukas?

- Hát jól van - folytatta Ronnie. - Mi lenne, mondjuk, a következő utáni héten? A húsvéti szünet előtti utolsó napon?

- Miért ne? - vigyorgott most már Lukas is. - Persze, csak ha addig havazik.

- Okostojás! - morogta Ronnie. - Okosabbnak gondoltalak: természetesen most nem síelésről, hanem mountain bike-versenyéről van szó! De ebbe a nővéred az életben nem fog belemenni!

- Dehogynem! — mondta Lukas lazán, de közben fülig vörösödött. - Laura hátrafelé biciklizve is faképnél hagy téged!

- Majd meglátjuk! - sziszegte Ronnie összehúzott szemmel. - Mondd csak meg a nővérednek, hogy ott fogom várni. Az utolsó tanítási napon, tizenöt órákor az Ökörfejnél. És ha esetleg meggondolná, és megint csak beleesne valami akut betojásziusz gyávaságitiszbe, akkor - és gonoszul röhögve hordozta körül a tekintetét -, akkor se aggódjon, mert vigaszdíjként kap tőlem egy csomag pelenkát!

Ezzel cimborái gúnykacajától kísérve odébbállt.

Ahogy Lukas utána nézett, kicsit mégiscsak szűk lett a kravátlija. Tudta, hogy Ronnie Riedel nemcsak remekül síel, hanem utánpótlás-válogatott hegyi kerékpáros is, aki már számos versenyt megnyert. Ráadásul az Ökörfej alatti útvonal egyrészt nagyon igényes pálya, másrészt viszont veszélyes is. A tavalyi tartományi versenyen is számos baleset történt. És az egyik kerékpáros hetekig feküdt kómában, olyan súlyosan megsérült.

Valószínűleg Mr. Cool is hallott már erről, mert odalépett Lukashoz, és megkocogtatta a homlokát.

- Te tisztára begolyóztál? - kérdezte fejét csóválva. - Legalább megkérdezted volna előtte Laurát.

- Nem kell - makacskodott a fiú. - Tudom, hogy éppen úgy utálja Ronnie-t, mint én.

- És ennek mi köze van a versenyhez? Ez a verseny túl veszélyes. Sőt, ha engem kérdezel: maga a szintiszta öngyilkosság!

- Na, ne túlozz, Philipp! - Lukas mérgesen tolt fel orra hegyéről a szemüveget. - Nyilván volt a bajnokságon néhány bukás. De azért a versenyzők nagy többsége karcolás nélkül jutott célba!

- Azok profik voltak, ne felejtse el! - Mr. Cool lassan egészen felhúzta magát. - Olyan emberek, akik egész álló nap semmi mást nem csinálnak, csak bicikliznek és bicikliznek!

- Na és? - legyintett Lukas. - Ronnie sem profi. Ráadásul Laurának elég ideje van még, hogy felkészüljön: két teljes hete!

- Hát ez nem igaz! - Mr. Cool forgatta a szemét. - Könyörgök, Lukas, térj észre! Menj egyszerűen Ronnie után, és mondd meg neki, hogy sajnálsz.

- Micsoda? - Lukas levegőért kapkodott. - Visszavonulót fújjak? Ez kéne még csak Ronnie-nak! Heteken át csak Laurát meg engem húzna.

Vad elszántsággal rázta a fejét.

- Nem, Philipp, ne haragudj, de ezt a szívességet soha nem teszem meg ennek az alaknak! És most bocsáss meg, de még dolgom van.

Ezzel hátat fordított Philippnek, és faképnél hagyta. Mr. Cool felsóhajtott.

- Hogy lehet valaki ennyire makacs! - dörmögte magában. - Remélem, nem lesz ebből baj.

A vérfarkas és a vámpír felegyenesedett, és belebámult a félelmetes démonarcba. Beliaal szeme villogott, míg parancsait osztogatta. Gierrach titkos örömeire bizonyosodott, hogy tényleg egy emberkölyök látogatása várható az Árnyas-erdőben.

- Emiatt hívatlak magamhoz - mondta a Sötétség Ura. - Az emberekkel az Árnyas-erdő minden lakója hadilábon áll. De ti, vérfarkasok és vámpírok, gyűlölitek őket a leginkább, mert azokra az időkre emlékeztetnek benneteket, amikor még emberhússal és embervérrel lakhattatok jól. Ezért figyelmeztetek benneteket!^

Átható pillantásával szinte átfúrta Gierracht és Drakéut.

- Nehogy hozzá merészeljete nyúlni a vendégemhez! Segítségemre kell lennie abban, hogy megszerezsem Smeraldát, és megsemmisítsem az egyszarvúakat. Azután a Sötétség uralma a nappal országaira is ki fog terjedni, és ti megint azt tehetitek, amit csak akartok. Elképzelhető, hogy még a Földre is visszatérhettek. Ha ott is szétterjed a Sötétség és a rettegés, akkor az embereknek el kell viselniük a jelenléteteket. De addig - felemelte

karmos kezét, hogy nyomatékosítsa a figyelmeztetést - ez a földi gyermek személyes védelmemet élvezi. És aki csak egyetlen hajszálát meggörbíti, azzal saját kezüleg fogok leszámolni. Érthetően beszéltem?

A vérfarkas és a vámpír meghajolt.

- Természetesen, parancsolónk - mondták alázatosan, kórusban.

- Menjetek vissza testvéreitek közé - parancsolta aztán a démon -, és mondjátok el nekik is az üzenetemet. És az Árnyas-erdő minden lakója tudja meg!

A két alattvaló megint csak hajbókolt.

- Természetesen, parancsolónk - ismételték. Már indulni akartak, amikor Beliaal még visszaparancsolta őket.

- Még valamit - fűzte az eddigiekhez a démon. -A Fény nyomorult kreatúráinak minderről nem szabad tudniuk. Ez különösen azokra a nyavalyás kis röpke-szárnyúakra vonatkozik, akik újabban egyfolytában az erdőm szélén ólálkodnak.

A haláldémon tett egy lépést a két éjszakai teremtmény felé, akik rémülten hátráltak.

- Igazi kis pletykafészek, és igencsak kíváncsiak. Biztos vagyok benne, hogy a vezetőik nemsokára meglátogatják Silvanát és újszülött csikóját, hogy hódoljanak nekik. Nos, hogy a tervem sikerüljön, ahhoz az is szükséges, hogy ezek az apróságok semmiképp sem tudhatják meg, mit tervezek Smeraldával, és főként azt nem, hogy egy embergyerek lesz a segítségemre ebben!

Gierrach és Drakéu még az utolsó szavakat emésztették, mialatt Beliaal megint csak megváltoztatta alakját. Teste gömb alakú tüskebokr formáját vette fel, amely a vérfarkasnak és a vámpírnak legfőljebb a térdéig ért. Aztán, mintha a tüskés golyót valami forgószeél kapta volna fel, elgurult, és pillanatokkal később elnyelte a Fekete Szakadék sötétje. Pedig teljes szélcsend volt, egy levél sem rezdült.

Gierrach és Drakéu már gyakran tanúi voltak Beliaal hihetetlen erejének, most bámulva néztek egymásra, hiszen a felfoghatatlan attól még' nem lesz érthetőbb, ha gyakran látjuk.

Egy döntés következményei

Amikor Lukas beszámolt a nővérének, miben egyezett meg Ronnie Riedellel, Laura először elhűlten utasította vissza:

- Az Ökörfejről? Mountain bike-kal? Nem untam meg az életemet! - mondta.

Amikor Lukas emlékeztette a tavalyi síversenykihí-vásra, akkor teljesen lyukra futott, hiszen Laura arra sem emlékezett. De amikor az öccse arra hívta fel a figyelmét, hogy milyen következményekkel járna, ha visszamondaná a versenyt, már hajlandó volt elgondolkodni.

- Lehet, hogy igazad van - ismerte el. - Attól a féreg Ronnie-től bármi kitelik. Biztosan remekül szórakozna rajtunk, és hetekig kígyót-békát kiabálna ránk.

Lukas már örvendezésbe kezdett volna, ám Laura még hozzáfűzte:

- Másrészt ki törődik Ronnie Riedel hülye locsogásával? Én tudom, hogy nem vagyok gyáva, nekem ez elég. A te hibád, hogy belementél ebbe a baromságba. Mi közöm az egészhez?

Lukas hallgatott. Így nem tudja meggyőzni Laurát. Szuperagya csak úgy pörgött, lázasan kutatott egy jobb megoldás után. Más stratégiát kell követnie!

- A, igazad van - mondta szándékoltan szepegeve. -Tényleg buta voltam, hogy felültem Ronnie provokációjának. De én nem ismerem azt az utat az Ökörfejtől, és azt sem tudhattam, mennyire veszélyes. - Együgyű képpel nézett a nővéreire. - De te már jártál ott, igaz?

- Én? - kérdezte Laura csodálkozva. - Nem, dehogyis. Miből gondolod?

- Hogyhogy miből? - Lukas úgy tett, mintha mérhetetlenül csodálkozna. - Olyan biztosan mondtad, milyen eszelősen veszélyes az a szakasz. Lehet, hogy nem is az, csak ráfognak. Tudod, mennyire szeretnek túlozni az emberek. Lehet, hogy az Ökörfej lejárójával is ez a helyzet.

Laura őszintén meglepődött.

- Gondolod, hogy nem olyan borzasztó, mint amilyennek mondják?

- Elképzelhető, nem? - kérdezte Lukas gyorsan. -Tudod, mit? A legjobb lesz, ha megnézzük azt a szakaszt, és megpróbálunk leereszkedni. Aztán majd eldöntöd, kiállsz-e Ronnie-val vagy sem. És ha nincs hozzá kedved, nem baj. Egyszerűen odaállok Ronnie elé, és mindent magamra vállallok. Rendben?

Laura elgondolkodva mérte végig, aztán bólintott.

- Rendben. - És egy kis mosollyal hozzáfűzte: -Hogy is szokták mondani? Megnézni, az nem kerül semmibe!

- Remek! És mikor? Laura kicsit gondolkodott.

- Legjobb lenne mindjárt holnap. Amikor a fodrásztól visszajöttem, három körül.

- Szuper! - ragyogott Lukas.

- De van egy feltételem!

-Ööö... - Lukas nagyot nyelt, és a homloka is ráncba szaladt. - És mi lenne az?

Laura úgy nézett rá, mint egy kicsi lány, akinek sikerült megrézfálnia a nagy, okos bátyját.

- Hogy addig gatyába rázod a járgányomat!

Lukas égre meresztette a szemét. Ugyanis a saját, makulátlanul rendben tartott kerékpárjához képest Lauráé igencsak gyógyításért kiáltott. Az első kerék lapos volt, a lánc meglazult, egyik fék se működött rendesen. Szóval volt rajta elég munka, és Lukas azt sem tudta, elkészül-e vele idejében. Mégis megadta magát a sorsának.

- Rendben, Laura, meglesz. Holnap délután háromra olyan lesz az az ócska daráló, mint új korában!

- Ajánlom is - mondta Laura, és nem tudta visszafojtani elégedett vigyorát. - Különben elfelejtheted az egész ökörféji kirándulást!

Amikor másnap Laura kilépett a fodrászszalonból, és beszállt apja agg Volvo kombijába, hogy együtt menjenek vissza Ravensteinbe, Marius Leander nagy szemeket meresztett.

- No de... no de... Laura, mi ez? - dadogta zavartan.

- Hát ez az új frizurám, mi lenne más? - felelte a lány, és megforgatta a fejét, hogy az apja minden oldalról megcsodálhassa. - Jó lett, ugye?

Marius nem felelt, csak úgy meredt a lányára, mintha sokkot kapott volna. Lánya hosszú szóké selyemhajából, amely eddig lágyan a vállára omlott, szinte semmi sem maradt. Laura alaposan megnyirbáltatta, és egész modern, rövid frizurát vágatott, de persze csinos arcához ez sem állt rosszul. Sőt olyan hetyke külsőt adott neki, amely talán jobban is illett mostani, kicsit szemtelen stílusához, mint az ábrándos hosszú.

- Na jó - hagyta helyben Marius egy idő elteltével. -Nem rossz ez, Laura, éppen csak más, mint eddig. - És különös mellézköngével a hangjában hozzátette: - Talán jobb is így.

- Hogyhogy, papa? - kérdezte Laura homlokráncolva.

- A, semmi - legyintett Marius. - Csak úgy mondtam valamit.

Beindította a motort, indexelt. Laura oldalról nézte, míg apja azon ügyeskedett, hogy besoroljon valahogy a főutca autófolyamába. Lehet, hogy az apja „csak úgy” tette azt a megjegyzést, de Laura eléggé ismerte Mariust ahhoz, hogy tudja, ilyen hangsúllyal nem mond „csak úgy” valamit. Kétségkívül valami olyasmire célzott, amiről Laurának sejtelve sem volt.

És ez mostanában nem először fordult elő!

Már elmúlt három, mire Laura végre elindult Lukashoz. Természetesen Kajával is megcsodáltatta az új frizuráját, és szakértői véleményt is kért róla. Barátnője mindenesetre szinte elragadtatásba esett, és ódákat kezdett zengeni.

- Valami frenetikusán áll neked, egyszerűen zseniális! - kiabálta, miközben keringett Laura körül, hogy minden oldalról megcsodálhassa. - Még jobban tetszik, mint a hosszú, pedig az sem volt ám rossz!

Aztán hirtelen Kaja elvihogta magát.

- Meglátod, minden fiú meg fog örülni érted, különösen Mr. Cool! Még mindig beléd van ám esve, pedig tavaly elég rendesen lapátra tetted...

- Micsoda marhaság - háborodott fel Laura, és kiszaladt a szobából, amilyen gyorsan csak bírta. Kajának nem kell feltétlenül észrevennie, hogy az arca egyszerre tűzvörös lett. Sokat gondolt mostanában a fiúra, és el sem tudta képzelni, miért is „tette lapátra” tavaly, ahogy Kaja mondta.

Úgy száguldott le a nagy előcsarnokba, mint egy hajszolt őzike, nehogy Lukasnak túl sokat kelljen várni rá a belső udvaron. Az utolsó lépcsőkön ugrált lefelé, amikor lépteket hallott a másik lépcsőfeljáró felől, amely a fiúszárnyba vezetett. A léptek gyorsan közeledtek. És amikor a zaj okozóját is megpillantotta Laura, még a lélegzete is elállt.

Mr. Cool.

Philipp is hevesen reagált a váratlan találkozásra: mintha hirtelen gyökeret eresztett volna, úgy torpant meg, és teljesen értelmetlen arckifejezéssel meredt Laurára.

Meglepetten?

Elképedve?

Vagy egyenesen döbbenten?

Csak nem az új frizura váltotta ki ezt a furcsa reakciót? Vagy igen? Jaj, ugye, nem?!

Philipp időközben nyilvánvalóan összeszedte magát. Közeledett, és félénken mosolygott.

- Nahát, micsoda véletlen! - mondta. Véletlen? Ez már megint mit jelentsen?

- Éppen hozzád indultam! - mondta a fiú, mintha olvasott volna a gondolataiban.

- Hozzám? Hogyhogy?

- Hát csak... mert... - Mr. Cool hátrátolta a kötött sapkát a fején, és a torkát köszörülte. - Mert... mert meg akartam kérdezni tőled, hogy eljönnél-e velem moziba.

Moziba!

Laura legszívesebben hangos ujjongásban tört volna ki, annyira megörült. Melegség áradt szét minden tagjában, térde elerőtlenedett. Már attól tartott, hogy a földre rogy Mr. Cool előtt - az azért mégiscsak sok lett volna!

- Moziba? - hallotta a tulajdon hangját, mintegy messziről, ködön át. - Nagyon szívesen. De sajnos most nem lehet.

- Nem? - A fiú arcán elkeseredés látszott. - Miért nem?

- Mert Lukasszal beszéltem meg valamit, azért! - Laura bátorítón mosolygott Philippre. - De talán majd máskor.

Mr. Cool sajnálkozva tárta szét a karját.

- Ezt a filmet csak ma játsszák, egyébként a hohens-tadti moziban csak a szokásos gagyi megy.

- De kár! - Laura megpróbált olyan arcot vágni, mintha nem is csalódott volna hatalmasat. A kijárat felé intett. - Sorry, de mennem kell.

- De van egy másik ötletem is - mondta gyorsan Mr. Cool. - Június huszonötödikén a sárkányvölgyi szabadtéri színpadon egy szuper banda játszik...

Laura azt hitte, rosszul hallott.

- Június huszonötödikén? - kérdezte hitetlenkedve.

A fiú bólintott.

- De hát az még egy örökkévalóság!

- Tudom - mondta Mr. Cool -, de messze földön ez lesz az egyetlen koncert, és ezért biztosan pillantok alatt szétkapkodják a jegyeket. Nem jönnél el velem?

Laura habozott.

- Nem is tudom. Most kell eldöntenem? Úgy értem, addig még olyan sok minden történhet.

- Na és? - Philipp mosolygott, és kék szemével úgy nézett rá, hogy a lány úgy érezte, elsüllyed ebben a kétségben. - Most még lehet jegyet kapni. De ha túl sokat hezitálunk, akkor elszalasztjuk ezt az egyszeri lehetőséget!

- És szerinted kár lenne? - mosolygott rá Laura.

- Így van - viszonzta a fiú a mosolyt. - Tehát eljössz?

- Hát persze! Vannak elszalaszthatatlan alkalmak. - Laura egy pillanatig arra gondolt, megcsókolja Mr. Coolt. De végül csak annyit mondott neki: - Hát akkor viszlát!

Megfordult.

Már pár méternyit eltávolodott, amikor Philipp utána kiáltott: - Hé!

Laura megállt, és meglepetten visszanézett.

- Csak még azt akartam mondani, tök jó lett az új frizurád!

Anna és Marius Leander kicsit nehezen vették a levegőt, mire odaértek Morgenstern professzor házához.

- Sajnáljuk - mondta Marius, amikor beléptek az egybegyűlt Őrzők közé a nappaliba. - Nem tudtunk korábban jönni. Annának defektje volt, nekem kellett érte mennem az egyetemi könyvtárba. - A professzorhoz fordult. - Elvégre ön szerette volna, ha Anna részt vesz a gyűlésen, úgy is, hogy ő maga nem Őrző.

- Pontosan így van - mosolygott Laura anyjára barátságosan Morgenstern professzor. - Isten hozott. - Helyet mutatott a szoba közepén álló nagy, kerek asztal mellett. - Foglalatok helyet, kérlek, hogy elkezdhessük.

Marius kis bólintással üdvözölte Miss Maryt és Percy Valiant-t, és leült. Anna Leander is helyet foglalt. Először az asztal faberakásos mintájára vetett egy pillantást - stilizált, nyolcküllös kereket ábrázolt -, aztán a professzort nézte kíváncsi tekintettel.

- Valamennyien tudjátok, miért hívtam egybe a gyűlést - kezdte az öregúr. - Sürgősen segítenünk kell Laurának. Nem mehet úgy tovább, ahogy eddig.

- Nekünk mondja? - Anna Leander nagyot sóhajtott. - Pedig egyfolytában próbálkozunk, hogy megkönnyítsük a dolgát. - Megint sóhajtott. - De úgy látszik, minél megértőbbek vagyunk vele, ő annál szerencsétlenebb lesz. Lehet, hogy nem is lett volna szabad elfogadnom a felajánlását, amellyel kiváltott az Arnyak Birodalmából.

- Ugyan, Anna - ellenkezett a professzor, és jobb kezét Anna karjára helyezte. - A lányod szabad akaratából választotta, amit tett, és ha bármikor újra meg kellene tennie, megint csak megtenné. Annyira szeret téged, hogy nem is lenne más választása.

- Lehet - felelte Anna rosszkedvűen. - De az a kérdés, hogy jogos volt-e ekkora áldozatot hoznia.

- 'át perszee! - szólalt meg Percy is. - Mindig jogos egy emberélelet megmentéséé! Bizonyára elpusztultál volna a Tűzkígyó sötét birodalmában, 'a a lányod ki neem vált, erről nem szabad megfeledkeezned!

- Tudom - mondta Anna. - Csak azon gondolkodom, hogy szegény Laurát vajon miért sújtja az áldozata miatt kettős büntetés. Egyrészt elveszítette a különleges képességeit, másrészt pedig egyfolytában boldogtalan, és még csak azt sem tudja, miért.

- Pontosan így van - helyeselt a feleségének Marius is. - Ez így igazságtalan, nem gondoljátok?

Miss Mary nem is jutott szóhoz, Morgenstern professzor felemelte a kezét, és csendre intette a vendégeit.

- Kicsik vagyunk mi ahhoz, hogy a sorssal perlekedjünk. Nem szabad kétségbe vonnunk azokat a döntéseket, amelyeket a világ futását igazító szellemek hoznak, csak mert nem ismerjük fel a mélyebb célokat mögöttük. Laura eddig még mindig jól tette, ha megbízott a Fény erejében. E bizalom nélkül sem a Megvilágosodás Kelyhét nem találja meg, sem a Fény Kardjába nem tudja visszakovácsolni régi erejét. Csak ezzel a segítséggel vált lehetségessé számára - és itt Marius felé hajolt, és beható pillantást vetett rá -, hogy kiszabadítson téged a Sötét Fejedelem, Borboron markából.

Ezek után Annához fordult.

- És amint épp említetted: életedet te is kizárólag annak a ténynek köszönheted, hogy Laura rendíthetetlenül hitt a Fény erejében, és e szerint is cselekedett.

Csakis így menekülhetett meg abból a csapdából, amelyet Maximilián Longolius és a cinkosai állítottak neki, s csak emiatt robbant fel a mauzóleummal együtt maga Longolius, legádázabb ellenségünk.

- És ez biztos? - kérdezte halkan Anna Leander.

- Egészen biztos - mondta a professzor. - Amikor eltakarították a romokat, mind az ő holtteste, mind annak az álnok kigyónak, Sayelle-nek a földi maradványai előkerültek.

Jelentősegteljesen Mariusra és Annára nézett.

- Azé a Sayelle-é, aki a Sötétek megbízásából roppant furfangosan csempészte be magát az életetekbe, a családodokba, csak hogy Laurát folyamatosan, közvetlen közelből figyelhesse.

Őszinte sajnálat árnyékolta be Marius arcát.

- Milyen vak voltam! - morogta. - Sohasem fogom megbocsátani magamnak, hogy nem láttam át azon a nőn korábban!

Aurelius Morgenstern előrehajolt, és a vállára tette a kezét.

- Ne tegyél magadnak szemrehányást. A Sötétek az álcázás nagymesterei. Egyikünk sincs biztosítva az ellen, hogy áldozatául essen egy-egy ördögi cselüknek. Szerencsére Laura mindent jóra fordított. Az utolsó hónapokban nagy segítség volt a számunkra, és felbecsülhetetlen értékű szolgálatot tett a Fény Ügyének. Szívünk mélyéről hálásnak kell lennünk neki, nem pedig azon siránkoznunk, hogy miért is nem tartozhat már az Őrzők körébe! Vagy talán nem értetek egyet?

Senki sem felelt: mind tudták, hogy Aurelius Mor-gensternnek igaza van.

Egy darabig csend volt a szobában. A kandallóban ropogtak a fahasábok. Közelgett a húsvét, de a nap ereje nem melegítette még fel annyira a levegőt, hogy ne kellett volna még mindig fűteni a házikóban. Ravenstein parkjából vidám madárcsicsergés hallatszott be.

- Egyvalamihhez azért nem fér kétség - ragadta meg a szót ismét a professzor. - Mi valamennyien - és én magam is! -, valamennyien alábecsültük azt a súlyos következményt, amely Laura döntésével járt.

- Hogyan is láthattuk volna előre? - vetette közbe Miss Mary. Finom kis hangja éppoly tündérszerű volt, mint ő maga. - Abban bízunk, hogy Laura elfelejti minden fantasztikus képességét és minden olyan emlékét is, amely ezzel összefügg. De ez nyilvánvalóan nem így van. Máskülönben nem lenne ilyen rettenetesen boldogtalan.

Percy és Anna, valamint Marius is egyetértően bólogatott, de Morgenstern professzor csak a fejét csóválta.

- Tévedsz, Mary - mondta nyomatékosan. - Minden erre vonatkozó emléket tökéletesen kitöröltek Laura emlékezetéből.

Újból Anna Leanderhez fordult. -Vagy téled talán megkérdezte, hogy miért voltál olyan hosszú ideig távol?

- Nem, soha - erősítette meg Anna. - Laura sem az állítólagos balesetemre nem emlékszik, amely sok évvel ezelőtt történt, sem arra a Sayelle-re, aki a családban elfoglalta a helyemet. Tökéletesen elfelejtette azt is, hogy Mariust több mint egy éven át a Sötét Erődben tartották fogva. Meg van győződve róla, hogy a családjunk mindig is teljesen normális család módjára élt. Erre vonatkozóan sohasem tett fel kérdést, vagy fogalmazott meg kételyt.

- De akkor meg miért olyan reeendkívül boldogtalan eez a Laura? - kérdezte a tornatanár. - Csak kell, 'ogy oka legyeen annak, 'ogy nem úzi már az egykor legked-veseebb időtöltéseit, a lovaglást és a vívást seem?

- Talán - gondolkodott hangosan Anna - ezek a változások teljesen természetesek. Hiszen Laura most tizennégy éves, a serdülőkor közepén jár. Ilyen korban a lányok gyakran tesznek furcsa dolgokat, szeszélyesek, és egyik napról a másikra mindent másképp akarnak csinálni, mint addig.

- Nos, ebben a kivételes esetben szerintem nem erről van szó - ellenkezett határozottan a professzor, és felállt. - Sokkal inkább azt gondolom, hogy Laura problémáit a tudatalattija okozza.

Lassan járkált fel-alá a szobában, és kifejtette elképzelését. Lukas mesélt neki Laura visszatérő rémálmairól, Morgenstern gondolatmenetének ez volt a kiindulópontja.

- A fiúnak alighanem igaza van - mondta az öregúr. - Laura tudatából valóban kiirtottak mindent, ami a különleges képességeire és az ezekkel kapcsolatos élményeire vonatkozott, de ezek a tudatalattijában megmaradtak. És ez nemcsak az álmait magyarázza meg, hanem a hangulatait is. Itt, Ravensteinben egyfolytában olyan emberekkel és dolgokkal találkozik, amelyek meg akik szerepet játszottak a kalandjaiban. Így a tudatalattija folyamatosan jeleket küld a tudatába. De csak nőni fog a zavarodottsága, mert a tudata nem tud mit kezdeni ezekkel a jelzésekkel.

- Nos, tegyük fel, hogy önnek igaza van - mondta Marius. - Van-e arra lehetőségünk, hogy befolyásoljuk Laura tudatalattiját is?

Morgenstern professzor a homlokát ráncolta.

- Legjobb tudomásom szerint nincs erre mód.

- Vagyis ez azt jelenti, hogy az emlékek hosszú időn át tárolódnak Laura tudatalattijában?

- Attól tartok, igen.

- Egy pillanat, s'il vous plait - vágott Percy Marius elé. - Ez neem azt jelentené, 'ogy Laura visszaemlékezne a képességeire, mi'elyt újra felölténé álomalakját?

- Én bizony kifejezetten valószínűnek gondolom ezt - felelte a professzor. - Mégpedig egy nagyon egyszerű ok miatt: az álmotuzás csak akkor válik lehetségessé, ha az ember kizár minden gondolatot a fejéből, és mély transzba esik. Az álmotuzók állapota ezért nagyon hasonlít az álmodó látó alvóéra, ahogyan megfordítva is igaz: az ember álmában kerül a legközelebb áloménjéhez.

- 'át peersze! - Percy hirtelen megértette, mire akar kilyukadni a professzor. - És mivel az álomén éppen az tudatalattiból ered, ezért ebben az állapotában Laura is visszanyerné minden rendkívüli képességét!

- így van - felelte a professzor, és mosolygott Percy ügybuzgalmán. - Legalábbis mindarra vissza tudna emlékezni, amit az álomutazások alatt átélt.

Aztán lehervadt a mosoly az ajkáról, ismét elkomolyodott.

- De ennek a dolognak azért van egy bökkenője.

- Mi volna az? - húzta el Percy a száját.

- Hogy Laura elfelejtette azt is, hogyan kell felidéznie az álomalakját. így aztán ezt a lehetőséget ki is zárhatjuk.

Anna Leander a torkát köszörülte.

- Ez itt mind nagyon érdekes, de elég messze vitt bennünket a tulajdonképpeni témánktól. Arról beszélgettünk eredetileg, hogyan tudnánk segíteni Laurának.

- Helyes! - a professzor visszaült a székére, és kérdő tekintetét körüljáratta. - Eszébe jutott esetleg valakinek egy használható megoldás?

- 'a őszintéé akarok lenni, akkor nemigen - vallotta be Percy.

- Nekem sem - tette hozzá aggodalmasan Miss Mary.

Anna és Marius sem dúskált az ötletekben, pedig ők már hetek óta ezzel a problémával birkóztak.

-Nos - mondta Aurelius Morgenstern -, be kell vallanom, én sem fedeztem fel a mindent megoldó elixírt. - A többiek arcán már csalódás jelent meg, de a professzor folytatta. - Volna azért egy halvány ötletem... persze, akármilyen sokat ígérőnek tartom is, azért nem tudom garantálni a sikert.

- Ki vele! - csapott le Anna. - A leghomályosabb elképzelés is jobb a semminél! Ne kínozzon bennünket tovább!

- Hát jó - felelte a professzor. - De figyelmeztetek mindenkit, nem tartom valószínűnek, hogy lelkesen fogadják majd az ötletemet. Mégis hadd kérjem meg az egybegyűlteket, hogy legalább hallgassanak végig. Ravenstein várában Laura folyamatosan találkozik a régi idők szereplőivel, így aztán a tudatalattija sohasem nyugodhat meg - magyarázta a professzor. - Ezért aztán lehet, hogy javára szolgálna, ha elküldenénk őt egy másik internátusba. Még hozzá olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehetséges, a legjobb lenne mindjárt a húsvéti szünet után. Ravensteinnek hat partneriskolája van, amelyek szintén a Fény Ügyét képviselik. Szeretném tehát javasolni, hogy válasszunk ki egy olyant, amelyik megfelel mindannyiunknak.

- Szóba sem jöhet! - tiltakozott hevesen Marius. -Hogyan vigyázhatnánk Laurára, ha nem lenne itt velünk? Minden más kollégiumban védtelenül ki lesz szolgáltatva az ellenségeink támadásainak.

- Természetesen megértem az aggodalmadat - felelte Morgenstern -, de alaptalannak érzem.

Marius összeráncolta a homlokát, Anna is kérdően nézett Morgensternre.

- És ugyan miért?

- Mert a Sötéteknek semmi okuk nincs arra, hogy továbbra is foglalkozzanak a lányotokkal - felelte az igazgató. - Hiszen éppolyan jól tudják, mit mi, hogy Laurának le kellett mondania a különleges képességeiről, és így nem jelenthet már veszélyt a számukra. És még valami: Paravain elmondta a Téli napfordulókor, hogy ellenségeink nemcsak itt, a Földön, hanem Aven-terrán is súlyos vereséget szenvedtek. Évek óta, sokak év óta először a Fény Hadaí erős számszerű fölénybe kerültek a Sötétekkel szemben. Minden jel arra mutat, hogy ellenségeink most hosszabb időn át tétlenségre lesznek kárthatva. Az éberségünket természetesen továbbra is meg kell őriznünk - folytatta Morgenstern. - Akármelyik intézetet szemeljük is ki Laurának, ottani barátaink természetesen rajta fogják tartani a szemüket, és figyelnek, nehogy ártó szándékkal a közelébe férközhessen valaki. Én ezt tartom a legjobb megoldásnak. Az idegen helyen, ahol senkit nem ismer a régi világából, talán majd tisztába tud jönni önmagával. Az iskolaév végéig biztosan legyőzi a válságot, és jövőre visszatérhet a körünkbe.

Anna és Marius Leander nem volt túl boldog ettől a tervtől. Hosszú évek után végre együtt lehettek a gyermekeikkel, és most megint elválasztják őket, s vége a szép családi életnek!

A professzor viszont még kiegészítette a gondolatát:

- És hogy Laura annyira ne érezze az elválás keserűségét, és hogy kicsit mégis könnyebb legyen neki, azt javaslom, hogy az öccse, Lukas is menjen vele. Beleegyeztek?

- Beleegyeziünk - mondta Anna és Marius szinte egyszerre. Arcukon egyértelműen meglátszott, milyen belső harcba került nekik ez az egyetértés. De mivel Laura lelki egyensúlya legalább olyan fontos volt nekik, mint a sajátjuk, végül meghajoltak a professzor terve előtt.

- Hát akkor úgy legyen! - emelkedett fel ültéből a professzor, mintegy lezárva a megbeszélést. - Mihelyt Laura eldönti, hogy melyik intézetbe akar menni, elindítom az ügy hivatalos részét. Hidd el nekem, Anna, ez a legjobb, amit tehetünk - simította meg újra az asz-szony karját, és biztatón mosolygott rá. - Meg vagyok győződve róla, hogy minden jóra fordul - mégpedig hamarosan.

Azt persze nem sejtette, hogy hosszú életében ekkorát még nem tévedett, mint most.

Egy alattomos merénylet

Neee, Csámcsi, ne csináld! - Alienor megrovón nézett a csuuzmára, amely rózsaszín nyelvecskájával végignyalta az arcát.

Bozontos farkával, a szeme és hegyes orrocskája körüli fekete „Zorro-álarccal” a kis jószág igencsak emlékeztetett egy mosómedvére. A korholástól annyira megijedt, hogy szánalmas sípolással kitartha denevére emlékeztető bőrszárnyacskaít. Aztán lecsuúzott a kislány válláról, és leereszkedett a kórház kertjének közepét díszítő rózsaaágyás melletti padra.

A tövises ágak között még csak kevés bimbó mutatkozott. Eltart még egy ideig, míg teljes pompájukban kibomlanak a rózsák. Csámcsi a hátsó lábaira emelkedett, a mellsőkkel megdörzsölte orrát, és közben egyfolytában szemmel tartotta kis gazdáját, aki felhúzott térdel szintén a padon kucorgott és gondolkodott. Alienornak most nem volt szeme a szép ágyasokra, amelyekbe Morwena maga ültette gyógynövényeinek nagy részét. És a csuuzma izgatottságának okát sem találhatta, pedig nem lett volna nehéz: Csámcsi, mint mindig, éhes volt.

Amikor sorozatos könyörgő nyafogására sem reagált a kislány, Csámcsi úgy döntött, hogy a konyhai kiségtőktől kuncsorog majd valami kis élelmet - mondjuk egy szép illatalmát, merthogy imádta a mézescukros, dinnyeízű gyümölcsöket. Kiterjesztette kis szárnyait, és elcsuúzott. Minden gond nélkül áthussant a köfalon, amely a kórházkertet elválasztotta a Grál-vár többi részétől, és pillanatok alatt eltűnt szem elől.

Alienor észre sem vette. Csak bámult maga elé, és gondolkodott, gondolkodott - mostanában sűrűn gyötörték furcsa gondolatok.

Vajon valóban látta a jósbarlangban azt a rettenetes fekete pofát, vagy csak beképzelte magának? És ha mégsem csak képzelte, akkor mit jelent az a szörnyű démonarc?

Lehet, hogy veszedelem fenyegeti?

Vagy valaki mást?

Alienor órák óta ezeken a kérdéseken törte a fejét, de nem talált kielégítő választ. Mióta Nyílszárny és a Fehér Lovag emberei kikémlték az ellenség táborát, a Grál-várban mindenki meg volt győződve, hogy arról az oldalról hosszú időn át semmiféle veszedelem nem fenyegeti őket. Vagyis ha a rémpofa tényleg fenyegetést jelent, akkor az valaki másnak szól.

De kinek?

Alienornak hirtelen eszébe jutott: talán Laura Leandernek? És minél inkább gondolkodott, annál egyértelműbbnek találta ezt a feltevést. Amióta Paravain lovag visszatért az Embercsillagról az elmúlt Téli napfordulón, Alienor azóta tudta, hogy Laura lemondott a különleges képességeiről. Ettől a hírtől Alienor elszomorodott, mert ez azt jelentené, hogy soha többé nem találkozhatnak. Akkor pedig hogyan hálálhatná meg Alienor, hogy Laura őt is kiszabadította Borboron rabságából? Laura mindent elfelejtett, így azt sem tudta, hogy létezik a mítoszok világa!

Rettenetes aggodalom töltötte el a kis tanítványt, ahogy erre gondolt. Alienor egyre szilárdabban hitt abban, hogy a szörnyű, torz pofa a Laurát fenyegető veszélyt jelképezi a látomásban. És az embercsillagi lány, miután

visszaadta minden különleges képességét, védtelenül ki van szolgáltatva mindennek - sőt, ami még szörnyűbb: észre sem fogja venni, mi készül ellene!

De hát ki tervelhet valamit Laura ellen?

Borboron, a Sötét Fejedelem biztosan nem. Ő maga is nyakig ül a bajban, és kisebb gondja is nagyobb Lauránál. És hűséges alattvalói, Syrin alakváltónő és az a szörnyű fthurhur biztosan szintén nincsenek kellemesebb helyzetben.

Senki más nem marad, mint ez a bizonyos Beliaal, akiről Morwena beszélt! Alienor döbbsen vette észre, hogy ő maga sem tud szinte semmit a halálnak erről az állítólagos uráról.

Kicsoda egyáltalán ez a Beliaal?

És valóban veszélyes lehet Laurára?

Legfőbb ideje, hogy ezekre a kérdésekre megkeresse a választ!

Az Ökörfej a környék legmagasabb pontja volt, és jócskán fölé tornyosult a dombos-lankás tájnak. Nem volt túl mesze Ravensteintől. Kerékpárral talán egyórányi út lehetett fel a csúcsig - persze ha erős az ember, és olyan jó kondícióban van, mint amilyenben Laura is szokott lenni.

De Lukas már az odavezető úton meg kellett hogy állapítsa: nővére sokkal rosszabb formában van, mint amilyenre emlékezett. A régebbi kerékpártúrákon mindig komoly erőfeszítésbe került, hogy felzárkózzon hozzá, de Laura így is mindig faképnél hagyta. Most azonban akár fordítva is történhetett volna. Alig hagyták el a várat, és legföljebb két kilométert tettek meg, Laura máris úgy fújtatott, mint egy gőzgép. A veríték csak úgy patakozott az arcán, pedig még nem is volt különösebben meleg. Laura nyilvánvalóan nincs formában, mert egy teljes órába telt, mire elérték a gerendakunyhót, ahonnan voltaképpen a hegyi kerékpáros szakasz indul.

A rajtvonalat kereken ötven méterrel a csúcs alatt jelölték ki. Lukas először is áttekintette az egész szakaszt. Az Ökörfej tényleg nem volt egy alpesi csúcs, alig érte el az ezer méter magasságot. Mégis volt benne egy nagyon meredek lejtő mindjárt a szakasz elején és egy meglehetősen göröngyös és köves rész is. Ezután kicsit lankásabbá vált a pálya, de jóval keskenyebbé is, míg végezetül átment egy keskeny, mélyen kijárt nyomvonalba, amely egy erdei ösvénynél nem volt szélesebb. Aztán hirtelen ívet írt le a pálya, és bekanyarodott egy erdőcske mögé, így eltűnt Lukas tekintete elől is. Volt azért addig is pár olyan éles kanyar, amelyek biztosan próbára teszik a tapasztalt kerékpárosok ügyességét is. Itt, ahogy Lukas elnézte, a legkisebb hiba is csúnya bukáshoz vezethet.

Jujuj - hát ez nem lesz egyszerű!

Lopva a nővérere pillantott: Laura arca önmagáért beszélt. Nyilvánvalóan éppoly rémült volt, mint ő maga.

- Valószínűleg veszedelmesebbnek néz ki, mint amilyen a valóságban - próbált lelket önteni belé. -Óvatosaknak kell lennünk, akkor nem történhet baj.

Laura nyelt egyet.

- Hát, remélem, igazad van - mondta elfúló hangon, miközben félősen pislogott lefelé a völgybe.

Lukas habozott. Lehet, hogy mégiscsak jobb lenne lefűjni az egészet? Végül is tapasztalatból tudta, hogy egy nehéz feladatot csak akkor lehet jól megoldani, ha az ember biztosra veszi a sikert. Ha azonban kétségei vannak, akkor szinte biztos lehet a kudarcban. A nővére nézve bizony nem támadt olyan érzése, hogy na, ez aztán biztosan gond nélkül legurul ezen a meredek és kanyargós szakaszon - sőt, épp ellenkezőleg!

Mégis nekirugaszkodjanak?

- Na, figyelj! - mondta végül. - Nem kell nekünk itt lemenni. Ha jobbnak gondolod, egyszerűen megfordulunk, és visszakarikázunk az úton.

- Ugyan, butaság! - ellenkezett Laura mérgesen. -Hiszen akkor fölöslegesen tettük volna meg ezt a hosszú utat. Ráadásul nyilván igazad van. Ha nem száguldunk, mint az örültek, akkor nem történhet baj. Megjavítottad a fékeket, nem?

- Persze - bizonygatta Lukas. - A legjobb formájukat hozzák, biztosíthatlak!

- Nahát akkor!

És Laura bizonyosságképpen meghúzta a fékeket. Lukas nem nagyozott: mindkét fék kiválóan működött.

- Akkor indulhatunk is! - Megpróbált bátor csengést vinni a hangjába, de ez nemigen sikerült, akárcsak a bizakodó mosoly. - Ki megy elől? Te vagy én?

- Majd én! - vágta rá Lukas. Valahogy rossz előérzete volt, és mindenképp el akarta kerülni, hogy Laura óvatlanná váljon, és túl gyorsan induljon neki. Ha azonban ő megy elől, akkor legalább ő diktálja a tempót, és meg tudja akadályozni, hogy Laura fölöslegesen vállaljon kockázatot. - Tedd fel a sisakodat, aztán indulhatunk!

Laura elhúzta a száját.

- Muszáj?

- Igen, muszáj! - A fiú szigorú lett. Amikor Ravensteinből idefelé Laura nem akarta feltenni a sisakot, még nem szólt, végül is itt, az Ökörfejnél kellett igazán a sisak. Ez a pálya túl veszélyesnek látszik ahhoz, hogy a nyafogást tolerálja. - Vagy fölteszed, vagy el sem indulunk! - jelentette ki ezért szigorúan.

- Na jó - morogta kedvetlenül Laura. Felcsapta a fejére a sisakot, meghúzta álla alatt a szíját. - Kész. A frizurámnak lóttek, de legalább indulhatunk.

„Na látod, hogy megy” - gondolta elégedetten Lukas. Lazán rátette a kezét a két fékkarra, és elindult. Hiába fékezett szabályos időközönként, egyre gyorsabban gurult. Ugrálva, pattogva, köveket kilöve vágatott lefelé a hordalékmezőn a kerékpár, Lukas füle mellett füttyült a szél. Vékony teste úgy rázkódott, mintha görcs rángatta volna. Nagy ügyel-bajjal tudta csak tartani a kormányt.

Legföljebb egy perccel később - legalábbis neki eny-nyinek tűnt - mégiscsak épen átjutott a meredek törmelékmezőn. Pár méterrel mögötte a másik kerékpár zörgése elárulta, hogy a nővére szintén szerencsésen megúsza ezt a szakaszt. Kicsit megkönnyebbülten száguldott tovább lefelé, most egy nyugalmasabb pályaszakaszon. Fékezett ugyan, mégis olyan sebesen gurult, hogy a tájat csak mint életlen filmet látta a szeme sarkából. A fák és a bokrok elmosódó árnyakként suhantak el mellette. Az első éles kanyarban kis híján elvesztette uralmát a kerékpár fölött, de az utolsó másodpercben visszanyerte egyensúlyát. Épp idejében ahhoz, hogy kikerüljön egy hirtelen előtte termő nagy sziklát, amely a szűkülő nyomvonalban hirtelen felmagasodott az úton. Megint fékezett, és a kerékpár most lassabban gurult, így a következő hajtókanyart pontosan annyi szerencséével, mint ügyességgel be tudta venni. Nem mert hátranézni, de a zajokból úgy ítélte meg, hogy Laura közvetlenül a háta mögött van: ezek szerint az eddigi utat ő is szerencsésen megtette.

Most Lukas észrevette, hogy rohanvást közeledik az a szakasz, amelyet az erdőcske határolt, ezért nem láthatta be előre. Csak reménykedett benne, hogy nem várják ott kellemetlen meglepetések. El sem merte képzelni, mi lesz, ha a liget mögött megint meredeken lejtteni kezd, vagy ha még keskenyebb lesz az út, még több akadállyal! Pillanatokkal később azonban a szíve nagyot ugrott örömeiben: sem kanyargósabb, sem meredekebb nem lett az út, hanem enyhe kanyarokkal megtűzdelt, széles útban folytatódott egy sűrű erdőn át, amely pár perccel később már ritkult is. Lukas nagy ugrással repült ki az utolsó fák közül, hogy megrohamozza az utolsó pályaszakaszt. Az út megint meredek lett - nagyon is meredek! -, de mogyoróbokrok között, széles mezőn át egyenesen a pálya végéhez vezetett.

Lukas nem ért még célba, de a szíve már ujjongott. Az utolsó száz méter olyan volt az előbbi ralipályához képest, mint egy autót, ahol már végképp nem történhet semmi rossz. És ebben a pillanatban leblokkolt az első kereke. Még mielőtt felfogta volna, mi történt, már át is repült a kormány fölött. Néhány métert repült a levegőben, aztán háttal a talajra zuhant. Olyan hevesen csapódott be, hogy minden levegő kipréselődött a tüdejéből. Érzett még valami szúró fájdalmat, mintha kést döftek volna belé, aztán minden elsötétült előtte.

Alienor, ahogy remélte, a Grál-vár gyógynövénykonyhájában találta mesterasszonyát. A gyógyítóasszony a munkaasztalnál állt, és gyógyteakeverékeket állított össze szárított gyógynövényekből - gyomorjót, lázgyökeret és kuckucűzöt. Amikor Morwena észrevette tanítványát, felpillantott a munkából, és rámosolygott.

- Kész vagy a gyomlálással? - kérdezte.

- Igen - vágta rá Alienor. Aztán tettetett közömbösséggel folytatta: - Szeretnék kérdezni valamit: te tudsz valamit arról a Beliaalról, akit mind a Sötétség Urának neveztek?

A gyógyítóasszony arcán árnyék suhant át. Félretette a gyógynövényeket, a vágókést, és a tanítványához lépett.

- Kérdezni mindig szabad - mondta nyomatékkal. -Sőt szükséges is kérdezni, hiszen csak az kaphat helyes válaszokat, aki jó kérdéseket tesz fel. De mindenesetre... - Morwena egészen közel lépett Alienorhoz, és a vállára tette a kezét - csodálkozom kicsit ezen a hirtelen támadt érdeklődéseden e rettenetes démon iránt. Mi lehet az oka?

A kis tanítvány megdermedt. Egy pillanatig nem tudta, mit válaszoljon. Végére is nem árulhatta el Morwenának, miféle félelmek gyötrik ezzel a rémpofával kapcsolatban! Főképp, miután ezt a démoni arcot nemcsak Morwena, hanem Paravain és a Fény Őrzője előtt is elhallgatta...

- Miért nem válaszolsz? - kérdezte Morwena, aki mintha gyanút fogott volna. - Ugye, nem titkolsz előlem semmit?

- Nem, dehogyis! - tért ki a kislány. És végre eszébe jutott a jó válasz, ami még csak hazugság sem volt. - Amikor a trónteremben beszámoltam a Tudós Gőzök üzenetéről, akkor te említetted ezt a Beliaalt. Nem emlékszel már?

- Hát persze! - felelte a gyógyítóasszony, de ráncolta a homlokát. - Csak azt nem értem...

- Annyira örültetek az új egyszarvú hercegnő születésének - folytatta sebesen Alienor -, merthogy ezzel több nemzedékre biztosítva van az egyszarvúak nemének folytatása, és ez a Beliaal nevű démon megint csak a rövidebbet húzza.

A lány félénken mosolygott.

- Erről beszéltetek, de erről a Beliaalról senki sem mondott nekem semmit.

A gyógyítóasszony úgy méregette tanítványát, mint aki nem tudja eldönteni, hogy mennyit áruljon el a tudásából. De aztán a sarokpad felé intett a fejével.

- Ül le, Alienor - mondta kedves hangján. - Ahhoz, hogy erre a kérdéssre válaszoljak, egy kicsit messzebből kell kezdenem, és ez bizony elég időigényes. Az Idők Kezdetén - mesélte Morwena csodálkozó tanítványának - Beliaal is a felhőtáncosok közé tartozott. Ezek arról gondoskodtak, hogy az ősi törvényeket maradéktalanul betartsák, és nehogy Aventerra lakói valami kárt okozzanak az Embercsillagon. Ezért aztán ezek a szárnyas lények nemcsak a mítoszok földjének lakói, hanem a földlakók között is megjelenhettek - ők pedig angyaloknak tartották őket. A felhőtáncosok nagyon gondosan látták el hivatalukat, de mégis egyre gyakrabban előfordult, hogy a Sötétek megszegték a törvények egyikét-másikát.

- Ez azt jelentené - kérdezett közbe Alienor csodálkozva -, hogy ez a démon egykor a Fény oldalán állt?

- Így volt - felelte Morwena. - Beliaal ráadásul igen szorgalmas felhőtáncos volt. Olyan komolyan vette a feladatát, hogy hamarosan vezető lett közöttük. Egy napon azonban eluralkodott rajta a beképzeltség. Számos felhőtáncost gyűjtött maga köré, és megpróbálta a felhőtáncosok királyának trónusát megdönteni, hogy ő maga ülhesen a trónra. Ez példátlan gáztettnek számított. Ezért a szellemek, akik a világ futását irányítják, felelősségre vonták, és határozottan önmérsékletre intették. Beliaal azonban nem tért észhez. Épp ellenkezőleg! Még nagyobb buzgalommal próbálta véghezvinni a tervét, és végül megkaparintotta az Ősi Kinyilatkoztatást. Ezt az írást az Idők Kezdetén kapta meg a szárnyas lények királya, hogy mindig tanácsot találjon benne. Ez az írás a két világot összetartó minden titkos tudást tartalmazza. Amikor a szellemek tudomást szereztek az aljas lopásról, haragra gerjedtek, és Beliaalt Aventerra legsötétebb helyére, a Fekete Szakadékba száműzték szövetségeseivel együtt. Beliaal, a felhőtáncos azonban félelmetes démonná változott, aki azóta is a többi, a Fekete Kastélyban és környékén lakó démonnal együtt garázdálkodik. Hatalma legfőképp a Sötétségre terjed ki, de becsvágya töretlen maradt. Szünet nélkül azon igyekszik, hogy uralmát valahogy a Fény világára is kiterjessze. Semmilyen gonoszteremtől nem riad vissza, hogy ezt a célt elérje. Legalább annyi kárt okozott már, mint Borboron, a Sötét Fejedelem. És biztos vagyok abban - fejezte be Morwena -, hogy gonosz tetteinek az idők végezetéig sem lesz vége. Alienor elsápadt.

- Vagyis ez a Beliaal halhatatlan? - kérdezte szorongva.

- Nem, Alienor. Nem egészen. Mivel a felhőtáncosok közé tartozott, szinte végtelen az élete. Ezek a szárnyas lények csak akkor halnak meg, ha a szívüket átszúrják.

A kislány nagy szemet meresztett Morwenára.

- De hogyha ez a démon olyan gonosz, és annyi rémes dolgot művelt, akkor miért nem próbálta meg még senki átszúrni a szívét?

Morwena keserűen felkacagott.

- Sokan próbálták már, gyermekem. Maga Borboron is sokat megadna, ha eltakaríthatná az útjából Beliaalt. De hiába próbálkoztak, minden eddigi kísérlet kudarcra volt ítélve. - Előrehajolt, mintha a suttozva elmondott szavak kevésbé lennének félelmetesek. -Beliaal tudja, hogyan kell az életét egész különleges módon megvédeni. Szinte lehetetlenség megölni őt.

mikor Lukas magához tért, nagy csend volt körülötte. Csak valami zirregést hallott, amit eleinte nem is tudott Ahová tenni. De amint nagy nyögések és jajgatások közepette feltápázkodott, rájött, hogy mi az: a kerékpárja jó tíz méterrel odébb hevert, és az első kereke még mindig zajosan pörgött. Vagyis nem lehetett túl sokáig eszméletlen. Szerencsére úgy tűnt, a kerékpár éppolyan épen megúszta a balesetet, mint ő maga. Zúgott kicsit a feje, sajgott a háta, de semmi komoly sérülést nem talált magán, csak pár helyen lehorzsolódott a bőre.

Ebben a pillanatban jutott eszébe Laura. Hogyhogya nem is jött oda hozzá? Egyáltalán hol van? Lukas körülnézett, és jó ötven méterrel följebb meglátta a nővérét: a földön hevert a biciklije mellett, teljesen mozdulatlanul.

Lukas egy szempillantás alatt elfeledkezett a fejfájásról, a hátfájásról, és Laurához sietett. Nyilvánvalóan egy esés következtében ő is elvesztette az eszméletét. Kicsit vérzett a szája, de egyébként egészségesnek látszott. Ám egyáltalán nem mozdult, és mintha megdermedt volna. Lukasban szörnyű gyanú ébredt: egyáltalán él még? De ahogy melléje térdelt, és arcát a szájához közelítette, érezte Laura meleg leheletét.

Hála istennek!

Mekkora mázli, hogy rábírta, hogy vegye fel a bukósisakot!

Lukas megütögette Laura arcát.

- Ébresztő, Laura! Gyerünk, mi lesz már? Aztán kicsit erősebben megpaskolta.

- Laura, ébredj már, térj magadhoz, gyerünk!

De hiába. Laura csak feküdt mozdulatlanul, és egyetlen hangot sem hallatott. Lukas lassan félni kezdett. Egyre kétségbeesettebben rázta-rángatta a nővérét, sőt ijedtében néhány nagyobb fülest is lekevert neki, aztán a nevét kiabálta, egyre hangosabban, míg végül már teli torokból ordította. Bőghetnékje támadt. És Laura nem reagált semmire. Lukas végül feladta a meddő próbálkozást, előszedte zsebéből a mobilját, és felhívta a mentőket. Meg persze a szüleit.

A démon szíve

Micsoda? - Morwena szavai iszonyattal töltötték el Alienort. - Beliaal mellében nem ver már szív?

- Nem bizony - csóválta a fejét a gyógyítóasszony. - Egy követ tett a helyébe, így akkor sem hal meg, ha átszúrják a mellét.

- És az igazi szíve? - kérdezte elfulladó lélegzettel a kislány. - Azzal mi történt?

- Beliaal egy baziliszkusz tojásába rejtette, azt pedig a Sötétség Szívébe. így nevezik a Fekete Kastély alatti titkos helyet. Ebbe a terembe csak Beliaal tud bejutni, és itt állítólag olyan sötét van, hogy még az éjfékete baziliszkusztojást sem lehet meglátni. Ám ha véletlenül valaki mégis bejutna oda, és magához venné a tojást, akkor sem tudná még legyőzni a Sötétség Urát.

- Nem bizony! - rikkantott fel Alienor. - Hiszen még meg is kellene semmisíteni azt a szívet!

- A tiszta fény ereje - suttozta a kislány csodálkozva. - De hát mi lehet az?

- Egyszerű: az egyszarvú királynő szarva. És ez az az ok, amiért a Sötétség Ura a világon mindennél jobban gyűlöli az egyszarvúakat!

A mentőhelikopternek nem volt szüksége tíz percnél többre, hogy a helyszínre érjen. Anna és Marius kocsival jöttek, de sokkal több nekik se kellett. Papa úgy tépett, mint az ördög, gondolta Lukas. A szülőkkel együtt nézte a helikoptert, amely a kerékpáropálya kivezető szakaszában állt lassuló rotorral. Két mentős épp beemelte a

helikopterbe a még mindig eszméletlen Laurát, egy harmadik férfi meghajolva sietett feléjük. Szőke kefefrizurája volt, és messzire látszó piros mellényt viselt, rajta rikító sárga betűk: mentőorvos.

Laurát még a lejtőn megvizsgálták, de az nem hozott semmi eredményt. A mentőorvos megerősítette Lukas sejtését: Laurán nem látszott semmi külsérelmi nyom. Ráadásul minden csontja ép volt, és belső vérzésre vagy komolyabb szervi sérülésekre sem utalt semmiféle jel. Ennek ellenére Laura továbbra is öntudatlan maradt.

Amikor Anna Leander aggódalmas arccal a lányáról kérdezte, a mentőorvos sajnálkozva nézett rá kerek fémkeretes szemüvege mögül. Tehetetlenül vonogatta a vállát.

- Igazán sajnálom, Leanderné asszony - mondta -, de pillanatnyilag semmit sem tudok mondani. Először alaposan meg kell vizsgálnunk Laurát, ezért most bevisszük a hohentladti kórházba.

- De... - Lukas szorongva nézett a helikopterre, amely időközben elnyelte nővérét a kísérekkel együtt. A rotorok tompa „flapp, flapp” hangja mintha valami rosszat jósolt volna. - De ugye semmi veszélyes?

A kefefrizurás férfi egy kicsit gondolkodott, aztán megint csak vállat vont.

- Tényleg nem tudom, fiam - mondta fátyolos hangon. - Ahogy mondtam. Mielőtt alaposan megvizsgálánánk a testvéredet, hiba volna, ha diagnózist próbálnék felállítani.

Ezzel elfordult, és a helikopterhez sietett.

Alig bűjt be a nyíláson, az ajtó már be is csukódott. A motorok felbőgtek, a rotorok egyre gyorsabban forogtak, már nem lehetett látni az egyes lapátokat. Aztán a mentőhelikopter elszakadt a földtől, és felszállt a kék tavaszi égbe.

Lukas és a szülők aggódva néztek utána, míg már alig volt nagyobb egy madárnál, és a zaja is elhalt.

A beálló csendet Lukas törte meg. A szüleihez fordult, és megrendülten nézett rájuk.

- Annyira sajnálom - mondta halkán. - Ha tudtam volna, hogy ez lesz a vége, sohasem...

- Jaj, ne, Lukas! - vágott a szavába az apja. - Nem a te hibád. Baleset volt, nem kell hibáztatnod magadat. Végül is te is elestél!

- Igaza van apádnak - szólalt meg Anna. Vigasztalóan beletúrt a fiú szőke hajába. - Menjünk inkább a kórházba. Talán gyorsan ki tudják deríteni, mi baja lehet Laurának. Megfordultak, és vontatott léptekkel az autóhoz mentek. Szó nélkül beszálltak.

Amikor Marius végre elindult, az egyik közeli mogyoróbokor ágai szétnyíltak. A sűrű bokorból egy fekete hajú, olaszos vágású, kreol bőrű férfi lépett elő: dr. Quintus Schwartz. A ravensteini igazgatóhelyettes keskeny ajka elégedett mosolyra húzódott. Vidáman nézett a távolodó kombi után - mintha a szomorú eseményekkel a legnagyobb mértékben elégedett lenne. Túlradó érzelmeiben Quintust még az a gondolat is megkísértette, hogy telekinézissel megszólaltatja a kocsi dudáját. De aztán inkább nem tette.

Ellenfeleinek nem kell tudomást szerezniük arról, hogy az ő keze is benne van a dologban. Ugyan itt senki sem tudhatja, mi volt az, amit a lány szájába töltött, mégis ajánlatos az óvatosság. Különben még gyanút fognak a Fény átkozott kutyái, és oda a szépséges terv, amelyet a Sötét Fejedelem tanácsadója eszelt ki!

Laura úgy érezte, lebeg. Körötte minden ragyogóan világos volt, mintha valami fényalagúton csusszant volna át, amely szédítő örvénnyel nyelte be. Testét meleg, kellemes borzongás járta át. Végtelenül könnyűnek érezte magát, minden földi nehézség lemállott róla. Aztán elhalványult a fény. Különös zajokat hallott, mintha távolból jönne, és orrába csípős illat szállt.

Laura kinyitotta a szemét, körülnézett - és azt vette észre, hogy egy idegen helyen, szinte a mennyezet alatt lebeg. És ami még furcsább volt: ezt a fölöttébb szokatlan helyzetet egyáltalán nem találta sem különösnek, sem idegenszerűnek.

Lassan megfordult és lenézett. Egy kórházban volt. Nyilvánvalóan az intenzív osztályon, mert ugyan szeme előtt mintha fátyol lett volna, de azon át is felismerte, hogy az egyetlen ágy fejkéjénél számos orvosi szerkezet van elhelyezve. A gépeken vörös, sárga, zöld kijelzők világítottak, kacskaringós vonalak rajzolódtak ki, ritmikus csipogás hallatszott, a monitorok kirajzolták a szív működését, a légzés és az agyműködés frekvenciáit.

A páciens biztosan súlyos beteg lehet, mert az orvosok és a nővérek igencsak sürgölődtek körülötte, mindenki egyszerre beszélt, és egyfolytában összedugták a fejüket az ágy fölé. Laura így azt nem tudta kivenni, ki fekszik az ágyon. Az orvosok tanácsalannak látszottak. Nyilvánvalóan azt próbálták megállapítani, mi lehet a beteg baja. Nagyon komoly lehet, mert orrában a csó arról árulkodott, hogy mesterségesen lélegeztetik.

Ebben a pillanatban az orvos egy kicsit arrébb lépett, s így Laura láthatta, ki fekszik az ágyon: a kórház intenzív osztályának betegágyán senki más, mint önmagát látta!

Laura összerándult, mintha villámcsapás érte volna. Szíve a torkában dobogott. Mit jelentsen ez? Hirtelen kedves hangot hallott:

- Tényleg nem tudod, Laura?

Hitetlenkedve fordította arra a fejét. Egy karcsú alak ült az egyik sarokban egy széken, a szobában lévők izgatott futkározása szemlátomást nem zavarta. Világos, földig érő köntöst viselt, a hátán pedig hatalmas hattyúszárnyakat: Auriel volt, a felhőtáncos! Odaintette magához Laurát.

Laura arrafelé lebegett. Abban a pillanatban, amikor lába megérintette a talajt, az elmosódott kép is kitisztult a szeme előtt. Ugyanakkor azt is érezte, amint a földi gravitáció hatni kezd rá. Nyilvánvalóan megint hatnak rá a földi fizikai törvények, de most ezen nem volt ideje gondolkodni. Ennél fontosabb tisztáznivalók is akadtak.

- Auriel! - rohanta le a felhőtáncost. - Hogy kerülsz ide ilyen hirtelen? És én miért fekszem itt az ágyban? És miért állok ugyanakkor itt előtted is? Hogy kerültem ide? És miért...?

- Türelem - szakította félbe a szárnyas lény megértő mosollyal. - Mindjárt megérted, Laura. - Az ágy felé intett. - Adj még egy percet nekik! Akkor megnyugszanak, és minden figyelmemet neked tudom szentelni.

Valóban: egy idősebb orvos - biztosan a főorvos volt, mert a többiek nagy tisztelettel beszéltek vele - elfordult az ágytól, és oldalra lépett. Közvetlenül Laura és Auriel mellett állt meg. A lány megriadva hátrált, de a felhőtáncos a vállára tette a kezét, és csak ennyit mondott:

- Ne félj, nem látnak és nem hallanak bennünket!

Ez a magyarázat csak még jobban összezavarta Laurát, de lenyelte a kérdéseket, amelyek feltüremkedtek benne. Ehelyett az osztályos orvost figyelte, aki a főorvos intésére odasietett hozzá.

- Mit óhajt, Sengebusch professzor úr?

- Ilyesmivel egész pályafutásom alatt nem találkoztam - mondta a főorvos aggodalmas arccal. - Rejtélyes esettel állunk szemben. Sürgősen be kell vonni a neurológus szakértőt, a legjobbat, aki csak létezik. Kérem, keressék meg Groetelmeyer professzor urat. Talán ráér, és megnézi a páciensünket.

- Igenis, professzor úr - bólintott a megszólított. - Természetesen. Azonnal intézkedem!

Sengebusch professzor válasz nélkül az ajtóhoz ment, és kilépett a kórteremből. Mindenki, orvosok, nővérek, szépen sorban követték. És hamarosan már csak három személy tartózkodott a helyiségben: Auriel, Laura és... Laura.

A szárnyas lény és Laura óvatosan közeledtek a fehér kórházi hálóingbe bújtatott Laurához az ágyon. Nagyon békésen hevert ott, mintha nem is lenne semmi baja. Sem sérülésre, sem betegségre utaló jel nem látszott rajta: sem kötés, sem gipsz, varratok se - semmi.

Jobb könykhajlatában kanul volt, amely összekötötte az infúziós palackkal. Fején és mellkasán elektródák. Csaknem tucatnyi kábel vezetett a gépekhez, amelyek a légzését és a pulzusát szabályozták. Ezek a monitorok, amennyire Laura meg tudta ítélni, rendes értékeket mutattak. Ellenben az EEG (az agyi elektromosságot mérő készülék) mutatója összevissza ugrándozott, néha a nulla közelében járt, néha meg majdnem kiugrott a helyéből. Mintha a beteg fejében vihar tombolt volna, akármilyen békésen hevert is ott a teste.

Ahogy ott feküdt, mintha mély transzban vagy mély álomban lett volna. És amikor erre gondolt, Laurában hirtelen megvilágosodott, mi történt.

- Milyen ostoba is voltam! - kiáltott fel, és a felhőtáncoshoz fordult. - Hiszen álomutazáson vagyok, ezért lehetek itt kétszer.

Rámutatott az eszméletlen Laurára.

- Ez itt csak a testem, amely mély transzba esett. És én - itt magára mutatott - Laura álomalakja vagyok, amely fantasztikus utazáson van, olyanon, amelyet csak a beavatottak tehetnek.

És még valami feltűnt neki ebben a pillanatban:

- Ezért hordom a baleset előtt viselt ruhámat.

- Tudtam, hogy magadtól is rájössz - mondta Auriel.

- Milyen furcsa - mondta Laura. - Nem is emlékszem rá, hogy álomutazásra indultam volna.

- Nem is indultál. Legalábbis saját elhatározásodból nem.

- Nem? De akkor hogyan léphettem át az álomalakomba?

Válasz helyett a szárnyas lény benyúlt a ruhájába, és elővett egy ököl nagyságú tárgyat. Első pillantásra egészen közönséges kőnek látszott.

- Mi ez? - kérdezte Laura csodálkozva.

- Egy lapismalus - felelte Auriel, és Laura kezébe nyomta. Meglepően könnyű volt. - Ilyen különleges köveket csak a Csalakő-hegység legtetetjén lehet találni. Ezeket a követet átítatta a legtisztább Fény, és ezért mindig megmutatják, ha valahol megsértik az ősi törvényeket, így tudtam meg azt is ma, hogy mit tettek veled a Sötétek.

Auriel végigsimította a szürke felületet, s a kő rögtön áttetszővé vált. Laura belelátott a belsejébe, és az Ökörfejpálya utolsó szakaszát látta maga előtt, mint a tévében.

- Ezt el se hiszem! - suttogta áhítattal. És már meg is pillantotta a kőben az öccsét, amint a kerékpárján lezúg a lejtőn, aztán minden felismerhető ok nélkül egyszerre csak elszáll. És másodpercekkel később őt magát ugyanaz a sors érte. Aztán váratlan dolog történt: az egyik közeli bokorból jól ismert alak lépett elő: doktor Quintus Schwanz. Odasietett Laura mozdulatlan alakjához.

A sötét férfi körülnézett, aztán elővett egy kis fiolát a zsebéből, és néhány csepp áttetsző folyadékot öntött belőle Laura ajkai közé. A lány elborzadva fordult Aurielhez.

- Mi itatott meg velem Schwartz doktor?

- Egy ördögi tinktúrát, amelynek elkészítéséhez csak a fhurhurok értenek, a Borboron szolgálatában álló fekete mágusok.

- Biztos vagy benne?

- Meglehetősen! - felelte komor ábrázattal a szárnyas lény. - Tudnod kell: a legutóbbi Téli napfordulón Syrin, az alakváltónő lelátogatott szövetségeseihez Ravenstein várába. Gondolom, lehet valami összefüggés Syrin látogatása és doktor Schwartz mérgező merénylete között. Lehet, hogy az alakváltónő akkor hozta el a tinktúrát Schwartznak. De persze a doktor más úton is hozzájuthatott.

- Hogyan? - csodálkozott Laura. - Hiszen a Mágikus Kapu csak az évi négy Nap-ünnepen nyílik meg. Csak ilyenkor lehet tárgyakat átvinni Aventerrára vagy lehozni őket onnan.

- Ez így van, Laura, de mégsem egészen. A lány meglepetten bámult Aurielre.

- Hogy érted ezt?

- Hogy bizonyos lényeket, akikre nem érvényes ez a korlátozás, figyelmen kívül hagysz - magyarázta komolyan Auriel. - Például az élőhalottakra gondolok, akik sohasem lelik meg nyugalmaikat. Sem az élőkhöz, sem a halottakhoz nem tartoznak, és az emberi világ meg az Árnyas-erdő között kóvályognak, ahol Beliaal, a haláldémon nyújt nekik menedéket sötét birodalmában.

Hát persze! Aurielnek igaza van!

Egy ilyen lény pedig már többször is keresztezte Laura útját: a Vörös Halál, a Sötétek rettenetes segítője. A Kegyetlen Lovag idejében, kíméletlen hóhérként olyan sok gaztettet vitt véghez, hogy halála után nem fogadta be a föld. Laura maga is többször tapasztalta, hogy a Régi dögtemető-dűlőn hol nyitva volt a sírja, hol bezárult. Ez pedig csak azt jelenthette, hogy a sír is kapuként szolgált. Ezen az úton jutott tehát az Árnyas-erdőbe, meg vissza! És persze lehozhatta a földre az elixírt, amelyet aztán Quintus Schwartz belé töltött.

Ám akárhogyan jutott is a Sötétek birtokába a tink-túra, Laurát most sokkal fontosabb kérdés foglalkoztatta:

- Hogyan hat ez az ital?

- Ez az egyik legrettenetesebb kínzás, amit csak el tudsz képzelni: hullaálmot vált ki!

Lukas felnyögött. A Laura sorsa miatti bizonytalanság már valósággal kínszenvedést okozott neki. Már legalább félórája ült a szüleivel együtt az intenzív osztály folyosóján, és arra várt, hogy jöjjön egy orvos, és mondja el, mit tudtak kideríteni Laura állapotáról. De még mindig nem mutatkozott senki. A neonlámpák fénye visszatükröződött a fényesre suvikszolt műanyag padlón, a fényezéses undorító szaga még mindig csak úgy áradt belőle. A folyosó levegőjében ízetlen kórházi ételek és pocskék gyógyteák szaga imbolygott. Valószínűleg vacsoraidő volt.

Végre kinyílt a bejárati automata ajtó, és egy fehér köpenyes férfi közeledett feléjük. „Dr. Möller osztályos orvos” feliratú kítűzöt viselt.

Anna és Marius felállt, amint meglátták, és Lukas is követte szüleit.

Az orvos lassú léptekkel közeledett.

- Leander család? - kérdezte. Anna bólintott.
- Hogy van Laura? Tudtak rajta segíteni? Möller doktor a fejét csóválta.
- Sajnos, nem. Őszintén szólva rejtélyesnek találjuk az ügyet.

Anna elsápadt.

Marius idegesen nyelt egyet.

- És... ez pontosan mit jelent?

- Hogy nem tudtunk eddig rájönni, mi baja van. Pedig minden elképzelhető vizsgálatnak alávetettük.

- De... - kezdte volna Anna, ám az orvos a szavába vágott.

- És ami a furcsa: semmiféle sérülést nem találtunk rajta, sem külsőt, sem belsőt. A laborértékei és az életfunkciói teljesen normálisak.

- De hát ez azt jelenti, hogy teljesen egészséges -vetette közbe Marius.

- Voltaképp igen. - Möller doktor fura fintort vágott, mintha nehezebbre esne ezt beismerni. - Ezért aztán nem is tudjuk megmagyarázni, miért fekszik mély kómában Laura. Az EEG-je azonban... vagyis az agyhullámértékei nagyon súlyos károsodásokra utalnak. A komputertomográf azonban megint csak nem mutat sérülést, de még egy parányit sem. Tehát a lányuk szervi szempontból tökéletesen egészséges, de csúfos kudarcot vallott minden kísérletünk, hogy felélesszük.

Anna Leanderen látszott a rémület.

- Vagyis semmit sem tehetnek érte?

- Sajnos, ez így van. - Az orvos a fejét csóválta. -Legalábbis addig nem, amíg nem tudjuk, mi a baja. Addig csak annyit tehetünk, hogy figyeljük. De ne aggódjanak - és bátorító mosollyal próbálkozott -, mert ez igen hamar megváltozhat! Groetelmeyer professzor, az ilyen esetek nemzetközi szaktekinélve szerencsénkre megígérte, hogy idejön konzultációra. Holnap reggel mindjárt megvizsgálja a leányukat, aztán meglátjuk, hogyan tovább. De addig arra kell kérnem önöket, hogy egy kicsit viseljék még türelemmel a várakozást - és ha szoktak, akkor imádkozzanak érte.

A tó felszíne úgy csillogott, mint a folyékony arany. A parton ezüstméhek és dünnögőlegyecskék szállkostak a sziporkavirágokra, amelyek már teljesen kibontották szirmaikat, és elborították a tisztást. A langyos délutáni levegőben selyemszárnyú, ezerszínű pillangók hintáztak. A fűszálakat finom szellő ingatta, és megsusogtatta a mesebeli tisztást övező fák és bokrok leveleit.

Silvana és a csikója egy hatalmas botorkafűz árnyékában szunyókált. Az egyszarvú királynő egész délelőtt legelt, élvezte a tápláló és illatos vajlóherét, amely csak itt, a Karbunkulus-erdő félárnyékos helyein nőtt. Amikor Silvana jóllakott, Smeralda került sorra. Türelmetlenül és hercegnőhöz igazán nem illő mohósággal nyomakodott az anyja emlőjéhez, hogy megtöltsen a hasát a finom anyatejjel. Ezután rátört az álmoság. De míg Silvana még csak laposakat pislogott, addig a lánya már aludt is.

Az egyszarvú királynő gyengéd pillantást vetett csikójára. „Milyen nagyot nőtt máris! - gondolta Silvana büszkén. - Mintha alig várná, hogy a fejemre nőhessen."

Megint pislogott, és farkával arrébb legyezett egy tovakodó dünnögőlegyet. Most már az ő szemhéja is elnehezedett. Már majdnem le is csukódott, amikor figyelmessé vált a háta mögötti növénylány susogására.

- Pszt! Pszt! - sziszegett a zöld strázsa, aki most épp egy sűrű aranymogyoró-bokor alakját öltötte magára. - Látogató érkezik, felség!

Az egyszarvú a nyakát nyújtogatta, és a tisztás túlsó felére figyelt. A nap sugarai megtörtek gyöngyházfényű homlokszarván, és szívérványosan ragyogtatták fel. Amikor az egyszarvú királynő felismerte a furcsa kis lényt, amely most előugrándozott a Karbunkulus-erdő aljnövényzetéből, elégedetten horkantott, és felállt, hogy méltóképpen tudja fogadni a vendéget.

A vendég első pillantásra úgy festett, mint egy nagy, kék labda. A második pillantásra mindenesetre már látszott, hogy ez a labdaszerűség csak egy nagy fej, amely egy parányi testecsken ül. A testből hat vékony ugróláb és hat még vékonyabb karocska ágazott ki. Ügy közeledett Silvanához, hogy jobbra-balra szökdécselt, míg Silvana türelmesen várakozott a botorkafűz árnyékában, egészen amíg a helyváltoztató, a mutari a közelébe

nem ért. Ott aztán a kis lény fogta magát, és mélyen meghajolt, de olyan mélyen, hogy a nagy feje mindjárt le is húzta a földre, és feje esett.

- O, de rossz, ó, de rossz - morogta, mialatt sürgősen felszedelőzködött. - Hogy ez pont most esik meg velem, jaj, de rossz!

- Semmi baj, Ittisottis - felelte kedvesen az egyszarvúkanca. - Annyira örülünk, hogy meglátogatsz!

- Köszönöm, köszönöm - mormolta a helyváltoztató, mialatt kék gömbfeje még kékebb lett, ahogy zavarba jött. - Épp az Alom-erdőben jártam Orplid mesternél, ő mondta az - ó! ó! - örömteli hírt.

Balra ugrott egy lépést, aztán jobbra, végül előre, és a magas fű felé sandított, amely majdnem egészen elrejtette az alvó hercegnőt. Csak patyolatfehér szőre csillogott át itt-ott a fűszálakon.

Ittisottis a királynőhöz ugrándozott, és a fűre mutatott.

- Ez ott az - ó! ó! - leendő királynőnk? A kanca bólogatott, aztán horkantott is.

- Így van.

- És van ellene valami kifogásod, ha - ó! ó! - vetek rá egy pillantást?

- Hogyan lenne, Ittisottis? - felelte kedvesen a királynő. - Aki ennyit tesz a Fény Ügyéért, mint te, mindig szívesen látott vendég a Karbunkulus-erdőben!

Ahogy a helyváltoztató egyre közelebb osont - kivételesen nem ugrabugrálva - a szunnyadó csikóhoz, egyre kékebb lett labdaarca. De aztán Smeralda látványa annyira elragadta, hogy el is feledkezett Silvana dicséretéről, és áhítattal szemlélte a fiatal egyszarvút. Egy tapodtat se mozdult, ami pedig nemigen fordult elő a mutariknál.

- O! O! - lehelte aztán. - Milyen csodaszép a lányod, felség... egyszerűen csoda-csodaszép!

- Én is úgy látom - felelte Silvana, és hosszú selymes farkával elkergette a kis vérszívókat. - De hát melyik anya ne ezt mondaná a gyerekére?

- Nem, nem! - ellenkezett határozottan Ittisottis. -A te lányod - igazán! igazán! - egy igazi kis szépség! És egész Aventerrán el fogom híresztelni ezt!

-Tényleg azt hiszed, te hopponfi? - csendült egy kis hangocska a tisZtás felett. - Hiszen még a legügyetlenebb dübörgőlábfiak is tudják már, hogy mi fog történni a következő Nyári napforduló éjszakáján!

Szárnyas lények

Laura és Auriel még mindig az intenzív osztály ágya mellett álltak. A lány elfogódottan szemlélte földi porhüvelyét, amely élettelenül hevert előtte. Akaratlanul is bólított egy aprót. Úgy látszik, a „hullaálom” elnevezés elég pontosan tükrözi ezt az állapotot. Valahogy így nézhetett ki Hófehérke is az üvegekoporsóban, amikor megezte a mostohaanyja mérgezett almáját.

De hiába volt Auriel valóban olyan, mint egy nemes királyfi, nem valószínű, hogy ez a kérdés olyan egyszerűen meg fog oldódni, mint Hófehérke esetében. A felhőtáncos biztosan nem véletlenül emlegette, hogy a hullaálom a legrosszabb fajta kínzás. Laura összeráncolta homlokát, és kísértőjéhez fordult.

- Nem értem, miért vártak ilyen sokáig ezzel a Sötétek. Hogyhogy nem támadtak rám már korábban?

Auriel elgondolkodott.

- Fogalmam sincs.

- És van itt még valami: ha egyszerűen el akartak volna tenni láb alól, akkor miért nem öltek meg mindjárt? Nem hiszem, hogy ennek lett volna akadály.

A felhőtáncos a fejét ingatta.

- Biztosan gond nélkül el tudták volna intézni.

- Hát ez az! - A lány összehúzta a szemét. - Miért hozták rám helyette ezt a hullaálmot? Mire jó ez nekik?

- Nem tudom - tárta szét a kezét tehetetlenül a felhőtáncos. - De mélyebb okok nélkül semmi sem történik.

Azt gyanítom, hogy ami veled történt, az egy nagyobb terv része csupán. És ha valaha is ki akarsz keveredni ebből a nem éppen otthonos helyzetből...

- Naná, hogy ki akarok!

- ...akkor a lehető legsürgősebben ki kell szimatolnod, mi ez a nagyobb terv. És ami még fontosabb: sürgősen meg kell találnod az ellenszert.

A lány meglepetten nézett Aurielre.

- Van a hullaálmoknak is ellenszere?

- Hiszen tudod, Laura! - mondta szemrehányó hangon. - Mindennek van ellenszere. A halálmerevség ellen is van ellenszer, a hullaálm ellen is. Csak az a gond...

És hirtelen elhallgatott.

- Mi? - sürgette a lány. - Mondd már!

- Hogy nem ismerem ezeket az ellenszereket, mert csak nagyon kevés fekete mágiát tanultam. Csak egyvalamit tudok biztosan...

- Mégpedig?

- Hogy a hullaálm sokkal rosszabb, mint a halálmerevség. Ez, ugye, hét hold elteltével tartós állapotá válik. Az áldozat kővé dermedt testében éber szellem lakozik örökre.

- Hát ez elég borzalmas! - fakadt ki Laura. - Ettől rettegetem, amikor a fthurhur halálmerevség-itallal itatta meg az apámat. Nem is tudok szörnyűbbet elképzelni!

- A hullaálm egy fokkal mégis rosszabb - mondta Auriel, és komolyan nézett rá. - Tekintetében mintha részvét csillogott volna. - A hullaálm is örökkéssé válik egy idő elteltével - attól a pillanattól kezdve, hogy a tudat kialszik. A ti orvosaitok „a klinikai halál állapotának” nevezik ezt. Ettől kezdve nincs már menekvés. A testi burok bevonul az örök sötétségbe, és ugyanez történik az álmalakkal is.

Laurának egyszerre lett hidege és melege. Most értette meg teljes mélységében azt, amit Auriel elmondott neki. Vagyis ha a leggyorsabban meg nem találja az ellenszert, akkor meghal! Megköszöri a torkát.

- Tényleg nem ismered az ellenszert? Vagy csak nem mondhatod el nekem, mert ezzel megsértenéd az ősi törvényeket?

- Nem, Laura - csóválta a szárnyas lény szomorúan a fejét. - Ez nem olyan egyszerű! Nekünk, felhőtáncosoknak az a feladatunk, hogy erőnkhez mérten megakadályozzuk minden olyan tettet, amely beleütközik az ősi törvényekbe. Ha ez nem sikerül, akkor legalább a következményeket kell a lehető legcsekélyebbekre korlátoznunk. De mindenesetre...

- Igen?

- Minden ember maga felelős a sorsáért - magyarázta Auriel. - Ezért csak segítséget adhatunk, és célzásokat tehetünk. De senki kezéből nem vehetjük ki a sorsa irányítását.

- Értem - morogta Laura. - Sokszor hallotta már ezt, más-más megfogalmazásban. „Minden embernek meg kell tapasztalnia létezése alapjait - szokta mondani Morgenstern professzor. - Senki nem vállalhatja át ezt helyette.” Laura már rég megértette, miről van szó. Saját erejéből kell megoldania a feladatot, amely elé a sors állította, és nem hagyatkozhat egyedül szárnyas barátja segítségére.

- Ami az ellenszert illeti... - szólalt meg Auriel, és ezzel kiragadta őt a gondolataiból. - Nos?

- Sajnálom, Laura, de azt tényleg nem ismerem.

A lány elkeseredett, de hirtelen mintha, mentő ötlete támadt volna.

- Kérdezzük meg Morgenstern professzort! - javasolta. - Lehet, hogy ő ismeri az ellenszert! Vagy Percy Valiant, vagy Miss Mary!

Auriel szomorúan ingatta a fejét.

- Mit sem segítene. Laura. Egyrészt kétlem, hogy Örző barátaid többet tudnának nálam. Másrészt pedig nem veheted fel velük a kapcsolatot, legalábbis a jelenben nem.

- Hogyhogy? - képedt el Laura.

- Egyszerű. Mivel nem önként jöttél az álomutazásra, hanem véletlenül - magyarázta a felhőtáncos. - A fekete mágus elixírje megbénította a tudodat, és így transzhoz hasonló állapotba kerültél. Aki viszont ért az álomutazás művészetéhez, az magától lép bele ebbe az állapotba. Ennek pedig a rendesenél több időre van szüksége, hogy az álomteste elváljon a földtől. Ezért aztán folyton néhány pillanattal a valódi történések után bicegsz. Mindaz, amit most látsz, pár másodperce már megtörtént. Ezért nem vettek észre bennünket az orvosok és a nővérek sem az intenzív osztályon. Nem ugyanabban az időskiban mozgunk, mint ők, hanem mindig pár másodperccel később vagyunk.

Laurának csak úgy zúgott a feje. Elég logikusan hangzott mindaz, amit a felhőtáncos magyarázott, de azért nem lehetett egykönnyen megérteni.

- Nem hozhatom be ezt a kis lemaradást? - kérdezte azért a biztonság kedvéért.

- Sajnos, nem - mondta Auriel.

- De... - Laura elakadt. Csak ebben a pillanatban tudatosul benne, amit hallott. - Vagyis akkor még csak el se mondhatom senkinek, hogy a Sötétek aljas merénylete volt ez az állítólagos baleset!

- Sajnos, ez igaz. - A felhőtáncos aggodalmas képet vágott. - De ami még sokkal rosszabb: barátaid gyengének tartják a Sötéteket, és nem is gondolnak arra, hogy képesek egy ilyen merényletre. Nem is jutna eszükbe, hogy merényletre gyanakodjanak.

Auriel szavai valósággal sokkolták Laurát. Tehát semmiféle segítségre nem számíthat!

Annál inkább meglepte a felhőtáncos következő megjegyzése.

- Pedig még szerencséd is volt - mondta, és meg is magyarázta: - Az elixír megdermesztette ugyan a testedet, de felszabadította az álomalakodat és mindazt, amit csak tárolt a tudatalattid: a különleges kalandok emlékeit és persze magukat a különleges képességeidet is. Ezek nagy segítségedre lesznek az ellenszer felkutatásában. - A felhőtáncos felsóhajtott. - És tényleg minden elképzelhető segítségre nagy szükséged lesz.

Laura oldalra billentette a fejét, és összehúzott szemmel figyelte a szárnyas lényt. Volt valami Auriel hangjában, ami nyugtalanította. Nyilvánvaló, hogy többet tud, mint amennyit elmondott neki. Laura rájött, miért csengett olyan aggodalmasan a hangja:

- Nem maradt már sok időm, igaz? - kérdezte. - Nos... - Auriel hímezett-hámozott, nemigen akarta kiböki az igazat. Szinte tehetetlenül vonogatta a szárnyait. - Mondtam neked, nem sokat tudok a hullaálomról. De annyit tudok, hogy az az alkalom, amikor az elixírt elkészítik, az évnek csak egy meghatározott éjszakája lehet - a Téli napforduló éjjele.

- Miért?

- Mert ilyenkor a legnagyobb a Sötétség hatalma. És ennek pontosan az ellentéte a Nyári napforduló éjszakája. Az év körforgása ilyenkor éri el a csúcspontját, a Fény ereje ilyenkor a legnagyobb. Ezért úgy gondolom, hogy az ellenszert ilyenkor lehet megtalálni. Addig pedig alig háromholdnyi idő maradt. Lehet, hogy neked ez most hosszúnak tűnik, de ekkora feladatra, mint amilyen rád vár, azt hiszem, inkább elenyészőnek kellene neveznem.

Silvana és a helyváltoztató is meglepetten emelte fel a fejét. Három, ezüstösen csillogó kis lény iramlott feléjük a levegőben. Az első pillanatra kicsit túlméretezett szítakötőknek gondolták volna őket, mivel finom kis szárnyaik olyan sebességgel rezegtek a hátukon, hogy körvonalaik egészen elmosódtak. De annyit azért meg lehetett állapítani, hogy semmi közülük a rovarvilághoz, hanem inkább a tündékkal állhatnak rokonságban. Kecses kis alakjuk alig volt vastagabb egy férfi hüvelykujjánál, és kicsiny fejük tetejétől hosszú farkuk végéig nem voltak hosszabbak egy jókora tenyérnél. Az egyszarvúcanca megint felnyerített.

- Üdvözlök benneteket, Virpo, Yirpo és Cirpo urak - szólította meg a három alakot, akik közvetlenül a szeme előtt lebegtek a levegőben. - Ti, röpkeszárnyúak is híven szolgáltátok a Fény Ügyét. Mi, egyszarvúak csak hálásak lehetünk nektek, hogy a Karbunkulus-erdő még mindig otthon és menedék a számunkra.

- Ez nem is fog megváltozni, fenség - felelte a három lebegő jószág közül az élen lebegő. - Legalábbis addig biztosan nem, amíg Yirpo és Cirpo urat és jómagamat - és kecsesen fejét hajtott - megerősítet a hangadói poszton.

- Hát ez megnyugtat - felelte Silvana. - Jobb hangadókat, mint titeket hármótokat, sehol sem találának a testvéreitek.

- Te mondtad, fenség - hajolt meg ismét Virpo úr. Látszott rajta, hogy a dicséretet úgy fogadja, mint akinek jólesik, de mint akinek ennyi ki is jár. A két másik úr kíséretében odasurrogott a még mindig szunnyadó csikóhoz. Alaposan és minden oldalról szemügyre vették Smeraldát, aztán visszaröppentek az anyához.

- Az új egyszarvú lányka a legszebb gyermek, akit valaha láttunk - dicsérte meg Virpo úr. - Meg kell bocsátanod, de a lányod talán még egy kicsit nálad is szebb.

- Így van, így van - helyeselt Yirpo úr, és még a helyváltoztató is csatlakozott hozzájuk, mert jobbrabalra pattogott, és egyre azt kiabálta:

- O! O! így igaz! így igaz! Csak mintha Cirpo úr lett volna más véleményen.

- Igazatok van, urak, de... - Finom arcocskája kicsit elgyötört fintorba rándult, amikor az egyszarvú királynőre félénk pillantást vetve folytatta: - Engedelmeddel, felség, de ahogy a szarvadat elnézem, hát a lányodnak azért mintha egy kicsikét rövidebb lenne. Csak egy picikét, de mégis! - tette hozzá gyorsan. És úgy csapkodott a szárnyaival, hogy szinte lebukfencezett a levegőből.

Silvana megértően mosolygott rá.

- Igazad van, Cirpo úr - mondta. - De hát ezt így rendelte a természet. Mint minden csikó, Smeralda is szarv nélkül jött a világra. És a szarva minden napfényes napon növekszik egy kicsit, a végleges méretét pedig Nyárközép éjszakáján fogja elérni. A két telihold fénye áldást hoz majd rá, és amikor Smeralda belemeríti szarvát a tóba, akkor a csontban rejlő varázserők mind kiszabadulnak. Akkor lép majd az örökömbbe. A többi egyszarvú pedig elveszíti a karbunkuluskövet, amely a szarva alatt rejtőzik, és onnantól kezdve ennek titkos ereje is a Fényt szolgálhatja.

Virpo úr a többiek körül keringett, és most figyelmeztetőn felemelte kecses kis mutatóját:

- Csodállak, Cirpo úr - mondta. - Hiszen ezt minden röpkeszárnyú tudja. Amikor az első látogatást tettük a Tündöklő Völgyben, az öregek már akkor elmondták nekünk. Akkor ismertettek meg bennünket számos feladatunkkal. És a karbunkulus-erdei egyszarvúak védelme...

- Persze, persze! - vágott szavába a megszidott. -Néha azért talán szabad egyet s mást elfelejteni, nem igaz, te, te... okostojásfi!

Cirpo úr sértett képpel összefonta két vékony karját a melle előtt, és arrébb lebegett.

Virpo úr megcsóválta a fejét, és összeráncolt homlokkal fordult az egyszarvú királynőhöz.

- Kérlek, ne aggódj, felség... - mondta. - Mindjárt megnyugszik. Csak hogy tudd: most is úgy cselekedtünk, ahogy az Idők Kezdetétől szokás. Az új egyszarvú királynő születése óta szinte egész népünk az Árnyas-erdő szélén gyülekezik. Kémfiaink mostantól fogva egyfolytában éberen ügyelnek, és szemmel tartják Beliaalnak és rettenetes éjszakai kreatúráinak mozgását. És mihielyt gyanúsán viselkednek, vagy netán megpróbálnak behatolni a Karbunkulus-erdőbe, azonnal riadót fújunk, hogy megtehesd a megfelelő intézkedéseket a leányod védelmében.

- Köszönöm, Virpo úr. - Silvana fejet hajtott a kicsiny teremtmények előtt. Hatalmas sörényét lebegettette a szellő, mint a selyemfátylat. - Természetesen nektek is, Yirpo és Cirpo úr.

- Ugyan, felség! - szerénykedett a röpkeszárnyúak legfőbb hangadója. Zavarát ezúttal kivételesen nem csak megjátszotta. - Folytatjuk azt a munkát, amit őseink elkezdtek, és mindent megteszünk, ami csak erőnkől telik, hogy a jövőendő királynőt megoltalmazzuk Beliaaltól. El sem lehet képzelni, mi történne, ha leányod a szörnyű haláldémon karmai közé kerülne.

A kanca felsóhajtott.

- Ennek rettenetes következményeire már gondolni sem akarok. Ezért aztán csak kérjük buzgón a világ futását irányító szellemeket, hogy álljanak mellettünk, nehogy valaha is ilyesmi megtörténhessen!

Lukasban szörnyű gyanú támadt fel. Ahogy hazafelé autóztak, megtörte a nyomasztó csendet. -Mit gondoltok, nem a Sötétek állnak a baleset mögött?

Anna meglepetten fordult hátra az anyósülésről, Marius a visszapillantó tükörből vetett rá hitetlenkedő pillantást.

- A Sötétek? Hogy jut eszedbe ilyesmi?

- Ha jól értettem, amit az orvos mondott, Laura állapotára nincs magyarázat.

- Igen. És?

- Tehát valami másról lehet szó... például fekete mágjáról.

- Úgy gondolod... ?

- Pontosan úgy - bólintott Lukas. - Rád is halálmeredséget hozott az a fhurhur az ördögi művészete segítségével, nem igaz?

Marius a homlokát ráncolta.

- Eszembe se jusson többet!

- Nálunk az ilyesmi teljesen ismeretlen. Ezért a világon egyetlen orvos sem tudja megállapítani Laura betegségének okát, erre akár nagy összegben fogadnék!

- Igazad lehet - dörögte az apja.

- Sőt! Biztos vagyok benne! - Lukas izgatottan hadonászott a mutatóujjával. - És Laura tünetei pontosan a fordítottjai annak, amik neked voltak annak idején: a te tested dermedt volt, de a szellemed élt. Az ő teste teljesen rendben van, az agyműködése kéri meg.

Marius elgondolkodva hallgatott. Anna azonban a fejét csóválta.

- Nem hinném, hogy jó nyomon jársz.

Lukas homlokán azonnal megjelent a kételkedést kifejező ránc.

- Ugyan miért nem? Anna komolyan nézett a fiára.

- Hiszen elmeséltük, mit mondott Paravain, a Fehér Lovag: ellenségeink annyira meggyengültek, hogy csak saját magukkal foglalkoznak, nem kell tőlük tartani.

- Hát én ebben azért nem lennék olyan biztos - felelte Lukas. - Egyszerűen a természetükben van, hogy gonosz dolgokat műveljenek!

- Ez lehet. De azért... - Anna összenézett Máriusszal, mintha véleményt egyeztetne vele, és csak akkor folytatta, amikor a férje bólintott. - Gondolkodj csak, Lukas. Mióta Laura feláldozta a fantasztikus képességeit, már nem Őrző többé. Nem jelenthet veszélyt a Sötétekre. Akkor miért bántanak?

- Fogalmam sincs - dörögte bosszúsan a fiú. Pillantok alatt több ok is eszébe jutott, de egyelőre úgy döntött, hogy ezeket mind megtartja magának. A szülei nem akarnak hinni neki. Pedig az anyja, bár akaratlanul, már ki is mondta a döntő kérdést. Ennek fog Lukas utánajárni, akármibe kerül is.

Laura nem bírta kimenni abból a helyiségből, ahol mozdulatlan teste az intenzív osztály ágyán hevert. Közben már megértette, mennyire nehéz az a feladat, amely vár rá, és azt is tudta, hogy egyetlen másodpercet sem tekozolhat el. Mégis nagyon nehezen vált el a földi porhüvelyétől.

Auriel, mintha csak a gondolataiba látott volna, megszólalt:

- Megint csak bebizonyosodott, mennyire minden hájjal megkent alakok ezek a Sötétek. Abból is látszik, hogy éppen a hullaálmot bocsátották rád.

Laura felhúzta a szemöldökét.

- Hogyhogy?

- Nyilván rájöttek, hogy erre a kínzásra különösen érzékeny vagy, mert emlékeid nagy részét elvesztetted.

Hiszen az ember egyénisége és lényé elválaszthatatlanul összekapcsolódik az emlékeivel.

Laura értetlenül bámult a felhőtáncosra, így az alaposabb magyarázattal szolgált:

- Képzeld csak el, Laura, ha egyik pillanatról a másikra mindent elfelejtenél, amit eddig átéltél: nem tudnád a nevedet, nem tudnád, hol laksz, nem tudnád, kik a szüleid, hol és mikor születtél. Egyszerűen semmire sem emlékeznél.

- Hát az iszonyatos lenne - lehelte a lány. - Hiszen akkor én egy... egy semmi lennék!

- Te mondtad - helyeselt Auriel. - A hullaálmom ugyanezt célozza: a tested tovább él, de a szellemed megdermed, és ezzel úgyszólván halottnak számít. A hullaálmot alvó ember tudatában nem merül fel egyetlen emlékkép sem.

- De... - sóhajtott és rázta a fejét kétségbeesetten Laura - nem igaz, hogy ez ellen semmit sem lehet tenni!

- Pontosan erről gondolkodtam - felelte Auriel tünődve.

- És?

- Nem voltál még úgy, hogy valamit elfelejtettél, és egész addig nem is gondoltál rá, amíg véletlenül eszedbe nem jutott? Csak azért, mert véletlenül átéltél vagy láttál valamit, ami emlékeztetett rá?

- De igen - felelte Laura, miközben elgondolkodva gyűrögette az állát. - De mi köze van ennek a hullaálmomhoz?

- Lehet, hogy ilyen módon feléleszthetjük megdermedt énedet - felelte Auriel. - Mindenesetre valami nagyon erős témát kell választanunk, olyat, ami döntően befolyásolta eddigi életedet.

- Hm - dörögte Laura -, és mi volna az?

- Fogalmam sincs - vonogatta a felhőtáncos a szárnyát. - Végtére is a te életedről van szó, Laura. Csak te emlékezhetsz arra, milyen események voltak annyira fontosak, hogy emlékeidben később is visszatértek!

- De hát pont ez a baj! - fakadt ki Laura. - Valahogy most csak azokra a dolgokra emlékszem, amelyek az álomutazások során történtek velem. Minden más ködbe burkolózik, elmosódott.

- Gondoltam - mondta a szárnyas lény. - De ne aggódj, Laura! Ha elutazol a múltba, ezen biztosan lehet változtatni. Minden új találkozás és minden új élmény fel fog éleszteni benned bizonyos emlékeket. És mire visszatérsz a fantasztikus időutazásról, addigra a memóriád szinte olyan lesz, mint új korában.

- Lehet, hogy igazad van. De pillanatnyilag ez sem segít. Minden álomutazásom a tizenharmadik születésnapom után történt. Ezért aztán sejtelmem sincs, hogy előtte történt-e velem olyasvalami, amit elég fontosnak éreznék.

- Egészen biztos, hogy történt! - kiáltott fel a felhőtáncos. - Hiszen nem tizenhárom évesen kezdődik az élet!

- Mit nem mondasz - felelte ingerülten Laura. - És hálás köszönet a segítségért!

- Türelem, Laura! - intette Auriel. Elgondolkodott. - Van egy észbeszéd a felhőtáncosok nyelvén. Ti, földlakók talán közmondásnak neveznétek. így hangzik: „Ha elértél a véghez, és nem tudod, hogyan tovább, akkor kezd elölről.”

- Hú, de szép - mondta fanyarul Laura. - És elárulnád, mit akarsz ezzel mondani nekem?

- De hiszen ez kézenfekvő! - kiáltott fel Auriel, hangjában némi szemrehányással. - Hát tényleg nem jössz rá?

Egy csábító ajánlat

Roszbabb lett, mint amire Lukas számított. Laura súlyos balesetének híre futótűzként terjedt a kollégiumban, és vacsoránál valósággal elhalmozták kérdésekkel és a szemrehányásokkal.

Ez nem is volt csoda. Szinte minden ravensteini tudott vitájáról Ronnie Riedellel, és Lukas örült ötletéről, hogy Laura hegyi kerékpáron versenyezzen Ronnie-val az Ökörfejen. Ráadásul azt is mindenki tudta, hogy Lukas minden ékesszólását bedobta, úgy beszélte rá nővérét a versenyre. így aztán a gyakorlás közben elszenvedett súlyos baleset miatt szinte mindenki a fiút kárhoztatta.

Azt senki sem tudta, hogy még felajánlotta Laurának, fűjják le a versenyt. És persze ha most erre hivatkozna, senki sem hinné el, mindenki kifogásnak tartaná. Tehát Lukas nem is védekezett a rázúduló szemrehányások özöne ellen.

Magda Schneider volt az, aki mindannyiuk véleményét összefoglalta:

- Én meg még azt hittem rólad, hogy van eszed -támadt a fiúra. - De most már látom, hogy te is egy igazi agyatlan hülye vagy!

Laura többi osztálytársnője sem fukarkodott a csípős megjegyzésekkel. Még Caro Thiele, aki nemigen állhatta Laurát, mert afféle ősellenséget látott benne, nos, még ez a Caro is olyan pillantásokkal méregette, hogy a fiú lesütötte a szemét, és behúzta a fejét, mint egy teknősbéka vihar idején

Hiszen igazuk volt!

Ha nem hagyta volna, hogy Ronnie Riedel provokálja, sohasem történt volna baleset, és Laura épen, egészségesen ülné a többiekkel az étkezőben. így azonban üres helye folyamatosan emlékezteti Lukast arra, hogy őt terheli a felelősség a történetekért.

„Bár tudnám, hogyan segíthetnék Laurának!” - töprengett megállás nélkül, és igazán úgy ült ott, mint egy rakás szerencsétlenség. A nyomasztó gond hamarosan minden ép gondolatot elnyomott a fejében.

Mr. Cool hangja mintha nagy messzeségből jött volna:

- Meddig kell még Laurának a kórházban maradnia?

- Mit mondtál? - nézett rá Lukas zavarodottan. Mr. Cool nem szokott az ő asztalukhoz ülni. Philippet nyilvánvalóan nagyon megviselte Laura távolléte. Arca szokatlanul sápadt volt, arca beesett, szinte mint egy vámpírnak.

- Csak azt kérdeztem, meddig kell Laurának a kórházban maradnia - ismételte halkan.

- Fogalmam sincs - vont vállat Lukas tehetetlenül. - Ameddig az orvosok ki nem sütik, hogy egyáltalán mi baja van, addig segíteni sem tudnak rajta. És ezért...

Elhallgatott, és a teli tányérjába meredt. Rendesen elment az étvágya. Még hozzá sem nyúlt az ételhez.

Kaja is kedveszegetten turkált az ételben. Nagy megrázkódtatás volt neki ez a baleset, és sokat sírt miatta. Most már egy kicsit nyugodtabbnak tűnt. Telefonon beszélt az anyukájával, aki személyesen ismerte Groetelmeyer professzort, és ódákat zengett orvosi szakértelméről. Ettől Kaja is bizakodóbbá vált. Most éppen ezt akarta megosztani Lukasszal, amikor az igazgató felállt, és megrázott egy csengőt a tanári asztalnál - ez volt a közérdekű bejelentések jelzése.

Az asztaloknál elnémult a beszélgetés, a tányérokkal és evőeszközökkel sem zörögtek tovább, s mind a diákok, mind a tanárok figyelmes arccal fordultak Aurelius Morgenstern felé.

- Közületek a legtöbben bizonyára hallották már - kezdte a professzor erős hangján, amely élemedett kora ellenére is csengő maradt, és a terem legtávolabbi sarkáig elhatott -, milyen sajnálatos balesetet szenvedett ma délután Laura Leander. Hogy a pletykáknak és találgatásoknak elejét vegyem, én magam szeretném bejelenteni, hogy igaz a hír, mely szerint Laura öntudata még mindig nem tért vissza.

Részvevő mormogás hallatszott. A fiúk-lányok ösz-szehajoltak, és döbbsen néztek egymásra. A tanári asztal körül is csak komor arcok voltak láthatók.

- Ez azonban semmiképp sem jelenti azt - folytatta a professzor -, hogy életveszélyben lenne. Az imént beszéltem telefonon a hohentadti kórház főorvosával, aki biztosított, hogy semmi okunk nincs az aggodalomra. Holnap reggel Laurát egy igen nagy tekintélyű szakember, Groetelmeyer professzor úr fogja megvizsgálni. A főorvos erősen bízik abban, hogy ő hamar rájön, mi baja lehet Laurának. Ezért arra kérek benneteket, legyetek bizakodók, és szurkoljunk együtt Laurának, hogy hamar meggyógyuljon.

Lukas nem osztozott a főorvos derűlátásában, de azért megkönnyebbült. A többi diák is fellelegzett. Csak Pinky Taxus és dr. Schwartz vigyorgott egymásra szélesen, ami egyáltalán nem tetszett Lukasnak. Lehet, hogy ezek többet tudnak, mint az igazgató? Vagy mi oka lenne nem is palástolt gúnymosolyuknak?

Ekkor Quintus a mellette ülő Pinkyhez hajolt, és valamit súgott a fülébe, ez pedig azonnal rámeresztette lázas tekintetét.

Vajon mit jelentsen ez?

De mielőtt még Lukas ezen elgondolkodhatott volna, két alak cövekét le az asztala mellett: Ronnie Riedel és Bűzpuki Max. A dái csak bugyután rávigyorgott, de Ronnie sötét képpel azt sziszegte:

- Szinte gondoltam!

- Mit? - értetlenkedett Lukas, aki el sem tudta képzelni, mire gondolt ez az undok alak.

- Csak ne tettesd magad! - köpte a szót Ronnie. - Kiderült, hogy jól gondoltam. Laura túlságosan gyáva ahhoz, hogy kiálljon ellenem. Megrendezett egy jó kis balesetet, hogy legyen megfelelő kibúvója.

Lukas felugrott.

- Te megőrültél! - kiáltott Ronnie-ra. - Te is hallottad, mit mondott a professzor!

- Persze! - Utálatos vigyora még rondábbnak mutatta Ronnie-t, mint amilyen volt. - Morgenstern éppen most mondta, hogy semmi ok az aggodalomra. Tehát ha Laura azt hiszi, hogy ilyen olcsó trükkel megússza a versenyt, akkor nagyot téved!

Lukasnak a szava is elállt.

- Te... te... - kapkodta a levegőt, és eszméletlen düh áradt szét benne. - Te idióta! - vágta ki végül.

Lukas legnagyobb meglepetésére Ronnie-t egy cseppet sem bosszantotta fel ez a kemény szó. Még gúnyosabb vigyorra húzta a száját, ami persze még inkább dühbe hozta Lukast. Épp rá akart rontani a szemét kölyökre, amikor egy erős kéz galléron ragadta és visszarántotta.

Dr. Quintus Schwartz volt az. Összehúzott szemmel nézett Lukasra, és alig észrevehető mosoly játszott a szája szögletében.

- Nocsak, nocsak - mondta. - Csak nem feledkezel így meg magadról, Lukas? Elfelejtetted, hogy egy diák szidalmazása ellenkezik a házirendünkkel? Ha jól emlékszem, ebben az áll, hogy minden diákkal a legnagyobb tisztelettel kell bánni. Jól tudom?

Lukas nyelt egyet.

Dr. Schwartznak igaza volt.

- De igen - motyogta. - És sajnálom.

- No de nem tőlem kell bocsánatot kérned, hanem Ronnie-től - felelte az igazgatóhelyettes, még mindig mosolyogva.

Lukasnak minden idegszála berzenkedett ez ellen, de mégis odafordult a fiúhoz.

- Sajnálom - ismételte.

- Micsoda? - röhögött Ronnie, és két tenyerét a füléhez emelte, mintha valami bárgyún mosolygó indiai elefántot akart volna formázni. - Nem hallottalak jól!

- Sajnálom - kért bocsánatot Lukas, csak egy picikét hangosabban, mint az imént.

- Ó, semmi gond. Öröömre szolgált - felelte még mindig röhögve Ronnie, és gyorsan összenézett Schwartz doktorral.

Csak most jött rá Lukas, hogy ezek ketten előre lezsírozták ezt a játszmát. Ronnie épp azért provokálta, hogy az igazgatóhelyettes rendreutasíthassa.

De miért?

Vajon mit akart Schwartz doktor ezzel az ócska színjátékkal elérni?

Laura meglepetten nézett a felhőtáncosra.

- Utazzak vissza a születésem időpontjáig?

- Hát persze. - Auriel bátorító pillantást vetett rá. - Pontosan, ahogy a régi észbeszéd mondja: „Menj vissza oda, ahol minden elkezdődött.” Születésseddel vette kezdetét földi életed. Ezért a kutatást is ott kellene kezdened.

Elővett egy cédulát a köntöséből, és odaadta Laurának.

- Tessék, hogy tudd, hová kell menned. - Kedvesen mosolygott, és még hozzáfűzte: - Merthogy a memóriád állapota, azt hiszem, mostanában nem épp a legjobb.

Laura meglepetten olvasta a papírról a születési helyét és idejét.

- Honnan tudod... - kezdte.

- Hamarosan megérted, Laura - nyugtatta Auriel. Aztán még egyszer a lelkére kötötte, hogy nagyon vigyázzon egész álomutazása alatt. - Ha a múltadba teszel kirándulást, bizonyára találkozol majd ellenségeiddel is. Még ha már nem emlékszel is rá - a Sötétek mindig is az életedre törtek. Tehát nagyon ügyelj, mert bármi kikelik tőlük.

- Mintha én nem tudnám! - fintorgott Laura. - De az mégis rejtélyes, hogy te miért aggódsz ennyire értem.

Auriel csodálkozva nézett rá.

- Hogy érted ezt?

- Nagyon egyszerű: ugyanis eddig minden álomutazásban volt egy közös vonás, egy vasszabály, amely nem volt megváltoztatható: ami megtörtént a múltban, az megtörtént, azon nem lehetett változtatni. Vagy ez sem így van?

- De, Laura, ez így van. Miért kérdezed?

- Mert ez azt bizonyítja, hogy a Sötétek, akármeny-nyit mesterkedtek is, nem tudtak komolyan ártani nekem. Különben már rég nem lennék életben.

- Persze, ebben igazad van. De ez azért nem ok arra, hogy a szükséges éberségről lemondj.

- Ezt nem értem - vallotta be Laura fejcsóválva.

- Nem? - Most a szárnyas lényen volt a meglepődés sora. - Pedig hát annyira egyszerű! Figyelj: a múltad természetesen nem változhat meg azzal, hogy visszautazol a múltadba.

- De?

- Mégsem tudhatod, hogy álomutazásod során nem okoztál-e jelentős változásokat a sorsodban. Lehet, hogy épp ezen az utazáson, amelyre most indulsz, raktad le az útjelzőket a későbbi életedhez.

Laurának lassan derengett csak, miről is van szó.

- Úgy gondolod, hogy ezen a múltba tett utazáson döntő mértékben befolyásoltam az életemet?

- Pontosan - felelte a felhőtáncos. - Most senki sem tudhatja, hogy mi történt akkor az álomalakkoddal. Mert hiába vezet vissza ez az utazás a múltadba, az pillanatnyilag még akkor is előtted van. Vagyis ha ezen az

utazáson történne veled valami - folytatta Auriel komolyan -, vagy ha az ellenségeid meg tudnának ölni -amitől őrizzenek meg a szellemek, akik a világ futását igazgatják! -, akkor a testi porhüvelyyel ugyanez fog történni.

Nagy hattyúszárnyait szorosan egymáshoz simította.

- Azt hittem, már rég tisztában vagy ezzel. Hát persze!

A szárnyas lénynek igaza van!

Akármilyen messzire jut is el a múltba az álomalakjában, az csak-csak összeköttetésben marad a jelenlegi testével. És amilyen bizonytalan ennek az utazásnak a kimenetele, akár meg is halhat! Micsoda butaság, hogy nem gondolt erre azonnal!

Sötét gondolataiból a felhőtáncos szavai riasztották fel:

- Nem csak a Sötétek azok, akikről óvakodnod kell!

- Nem? Hát még ki?

Auriel kicsit habozott, mintha nem tudná pontosan, hogyan is magyarázza.

- Az a körülmény, hogy akaratom ellenére lettél álomutazóvá, azt eredményezi, hogy egy olyan ellenféllel találod majd szembe magadat, aki ezeknél sokkal veszedelmesebb lehet. Mégpedig... A felhőtáncos elhallgatott.

- Mondd már! - sürgette a lány. - Áruld el végre, ki az!

- Te magad vagy az - felelte a felhőtáncos. - Te magad válhatsz a legnagyobb ellenségeddé!

- Micsoda? - rémült meg most már igazán Laura. -Ez meg hogy lehet?

- Türelem. Hamarosan meg fogod érteni!

Laura most már teljesen összezavarodott. A felhőtáncos kijelentése akkora zűrzavart keltett a fejében, hogy immár egyetlen ép gondolata sem maradt. A rémülettől tágra meredt szemmel nézett a szárnyas alakra.

- És te eljössz velem, és megvédesz? Auriel sajnálkozva tárta szét a szárnyát. -Nem.

- De miért nem? - kérdezte Laura. - Hiszen te magad mondtad, mennyire veszélyes.

- Igen. De rám nem lesz szükséged.

Laura most már végképp nem értett semmit.

- Miért nem? - kérdezte szorongva.

- Csak ismételni tudom magamat - felelte Auriel rejtelmes mosollyal. - Gyakorolj egy kis türelmet, akkor hamarosan megtudod. De most igyekezz! Ha meg akarod menteni az életedet, akkor minden percet ki kell használnod!

A Sötét Fejedelem kételkedve pillantott a Látókristályba. Ez a kórházi ágyat mutatta, amelyen egy látszólag élettelen Laura hevert.

- Egészen biztos vagy abban - kérdezte a fhurhurt -, hogy ez a kölyök nem a bolondját járhatja velünk, és nem eljátssza az egészet?

- Miért játszana, uram? - kérdezte a sovány fekete mágus.

- Hogy miért? - Borboron dühöngve felpattant a székéről. Szeme úgy villogott, mint a vulkán kürtője. - Ettől a lánytól bármi kitelik. Nem élted át te magad is, hányszor bevitt bennünket az erdőbe? Egyáltalán nem csodálkoznék, ha...

- Kérlek, nyugodj meg, uram! - próbálta csillapítani a fhurhur. - Most semmi okunk nincs az aggodalomra. Syrin... - pillantásával súrolta az alakváltónőt, aki kicsit odébb üldögélt a trónterem falánál, az árnyékban - a saját szemével látta, amint földi szolgánk a lány ajkai közé öntötte az elixírt.

A Sötét Fejedelem arrafelé fordította a fejét. Úgy meredt a megfélemlített nőre, mint egy inkvizítor.

- Igaz ez?

- Igen, uram - bizonykodott Syrin. - Láttam, amint...

De Borboron egy intéssel elvágta a szavát.

A fhurhur gúnyos mosollyal nézett rá, mielőtt vissz-szafordult volna urához.

- Azóta a lány, az elixírnél köszönhetően, hulláálomban van.

Mélyen meghajolt, hogy Borboron ne vegye észre öntelt mosolyát.

- És az orvosai soha az életben nem fogják kideríteni, mi baja. Ezt magunk is láttuk az imént.

A fthurhur diadalmas fintort vágott, és öregemberképe ettől igazán visszataszítóvá vált.

- Ezek a bolondok! Még csak sejtelmük sincs semmiről! Boldogok lehetnek, hogy nem is tudják, milyen határtalanul buták. Ha tudnák, akkor most valameny-nyien a legmélyebb kétségbe zuhannának!

Borboron a boroskehelyért nyúlt, aztán megint tanácsadójához fordult.

- Vagyis szerinted eddig minden a terv szerint alakul?

- A számból vetted ki a szót, uram. - A skarlátvörös emberke megint csak meghajolt. - Persze, a céltól még mesze vagyunk. Azonnal meg kell tennünk a következő lépéseket, mind az Embercsillagon, mind itt, Aventerrán. Ha szövetségeseink az utasításaimhoz híven cselekszenek, akkor hamarosan folytatódik a műsor.

Lukas elég hamar megtudta Quintus Schwartz furcsa magatartásának okát. Az igazgatóhelyettes behívatta az irodába, és elbeszélgetett vele szabálysértő magatartásáról. Lukas azonban rájött, hogy ez csak ürgy volt.

- Nagyon sajnálom. Tényleg nem akartam megbántani Ronnie-t - kezdte, de Quintus csak legyintett.

- Ugyan már! Mit érdekel engem az a nagypofájú fiúcska?

- Tessék? - hökkent meg Lukas. - De én azt hittem...

- Ostobaság! - intett doktor Schwartz. - Azért rendeltelek ide, hogy teljes nyugalomban beszélhessünk. Hiszen magadtól biztosan nem hallgatnál végig. Pedig rendkívül csinos kis ajánlatom van a számodra.

Ajánlat? Lukas lerogyott a székre, amelyet a tanár alája tolt.

- Figyeltelek az imént, amikor Morgenstern professzor a tájékoztatót tartotta - mondta dr. Schwartz.

Lukas még mindig nem értette, mire akar kilyukadni az igazgatóhelyettes.

- Igen,és?

- Láttam rajtad... - folytatta dr. Schwartz, de aztán a fiú elképedésére azonnal el is hallgatott, és megcsóválta a fejét, mintha valami ostobaságot követett volna el. Aztán egy székhöz nyúlt, letette Lukasszal szembe, és maga is leült. - Oké - mondta, és folytatta. - Javasolom, hagyjuk ezt az ostoba bújócskát. Az elmúlt évben a nővéred bizonyára bizalmába fogadott. Biztos vagyok benne, hogy nem mesélt el mindent, de arról már bizonyára hallottál, hogy mi folyik az intézet kulisszái mögött.

Lukas csak bólintott.

- Nyilván azt is tudod, hogy Reb... öö... Taxus tanárnő képes a gondolatolvasásra. A fiú megint bólintott.

-Nos, az igazgatói bejelentés alatt világosan kiolvasta a fejedből, hogy te aztán nem vagy olyan bizakodó, mint a főorvos. Igazam van?

- Igen - mondta Lukas. - De mit...

- Rögtön a tárgyra térek - vágott a szavába dr. Schwartz. - Legalábbis nekem úgy tűnt, te vagy az egyetlen, aki felismerted, hogy a világon nincs olyan orvos, aki segíthetne rajta, akármilyen híres és akármilyen tehetséges is.

- Tehát igaz! - pattant fel Lukas. - Maga meg azok a szörnyű cimborái az okai annak, hogy Laura olyan rosszul van!

- Hát, ez a te értelmezésed - mondta ridegen dr. Schwartz, és átható pillantást vetett rá. - Az étkezőben az imént másfajta véleményeket hallottam. Diáktársaid nagy többsége szerint mintha éppen te lennél az oka a balesetnek!

Lukas nagyot nyelt, és lesütötte a szemét. Rossz lelkiismerete rágt a lelkét, mint egy féreg.

Az igazgatóhelyettes szája szöglete gúnyosan megrándult.

- De hát, mit is érdekelnek bennünket a többiek? Csakis az számít, hogy mi magunk mit gondolunk.

Lukas észre sem vette, csak bólintott. Erezte a lelkiismeret férgének nagy harapásait a lelkében. Szó nélkül hátradőlt a széken, és szorongva figyelte a tanár szavait.

- Amint mondtam - folytatta Quintus Schwartz -, az orvosoktól a nővéred semmi jóra nem számíthat. És ez tudod, ugye, mit jelent? Hogyha a másik oldalról nem kap sürgősen segítséget, akkor meg fog halni.

Lukas mellében erősödött a fájdalom.

- Csak nem arra céloz, hogy éppen maga tudna segíteni?

- De, ez pontosan így van. Ámbár... - Quintus Schwartz előrehajolt, és mosolyogva nézett rá. - Nos, ez így még nem egészen pontos. Az egész világon egyetlen ember van, aki segíteni képes neki: ez pedig te vagy, Lukas!

- Én? - A fiú felpattant a székéről, és rémülten nézett a férfira. - Hogyhogy éppen én?

Schwartz elégedetten mosolygott.

- Hát éppen azt kezdtem volna magyarázni. Gyere, és ülj vissza!

Lukas ellentmondás nélkül engedelmeskedett.

- Felteszem, hogy apád meg a nővéred meséltek már a fhurhur varázslatos művészetéről, aki Borboron szolgálatában áll.

Lukas szinte megbabonázva csüggött Quintus Schwartz ajkán.

- Nos, a világon ez a mágus az egyedüli, aki tudja, mi Laura bajának az ellenszere.

Schwartz egy kis szünetet tartott. Szemlátomást gyönyörködte a fiú szenvedése.

Lukas egyre görcsösebben érezte a szorongást.

- Kérem, folytassa! - könyörgött.

- O, örömmel - mosolygott keskeny szájjal az igazgatóhelyettes. - A Sötét Fejedelem utasította a fhurhurt, hogy adja ki az ellenmérget neked - de csak akkor, ha belemégy nagylelkű ajánlatába.

- És... - Lukas levegőért kapkodott. Már alig bírta a fájdalmat. - És... miről van szó?

- Még egy pillanat - felelte a férfi. - Mielőtt elmondanám neked uram ajánlatát, egyvalamit még szeretnék tisztázni. Amit itt megbeszélünk, az kettőnk titka marad. Amint egy harmadik személy tudomást szerez róla, akár itt, a Földön, akár Aventerrán, Laura azonnal meghal. Érted?

- Persze - vágta rá a fiú. - Természetesen hallgatok, mint a sír. - Felemelte a kezét. - Meg is esküszöm mindarra, ami csak szent nekem!

- Ugyan már! - hárította el doktor Schwartz derűsen. - Ne essünk túlzásba!

Aztán arca megint komoly lett.

- Nos, Lukas, ha tehát meg akarod menteni a nővéredet, akkor jól figyelj rám!

Utazás a múltba

Laura szerencsére még emlékezett arra az ősi versre, amelyet a beavatottaknak mindig el kellett mondaniuk, ha időn és téren át fantasztikus utazásra indultak:

Időfolyam, hívlak téged, Időfolyam, ragadj magaddal! Időfolyam, megnyílok neked, Időfolyam, nyelj el engem!

Ez az álomutazás mindenesetre sokkal gyorsabban elindult, mint az előzőek. Laura alig összpontosított az utazás céljára és időpontjára, már el is homályosodott az őt körülölelő fénylagút. Ugyanazt a jellegzetes szagot érezte, mint az imént. Nyilvánvaló, hogy a megfelelő helyre érkezett: a hohenstadti kórházba. De persze nem az intenzív osztályra, hanem a bejáráshoz, amint azt megállapíthatta, amikor kinyitotta a szemét.

Az előcsarnokban alig volt valaki: Laura megköny-nyebbülten sóhajtott. Csak most jött rá, mekkora könnyelműség volt az előcsarnokot megjelölni úti célként. Elképzelhetetlen, mi történt volna, ha éppen egy csomó orvos, nővér, beteg szeme láttára ölt testet, szó szerint a semmiből.

Szerencsére azonban úgy tűnt, senki sem vette észre az érkezését. Az alacsony helyiség a kis teljesítményű mennyezeti lámpák fényében inkább csak homálylott. Odakint már leszállt a sötétség. A parkolót halványan megvilágító utcai lámpák fényében csak úgy kavarta a szél a havat. Laura elégedetten mosolygott: most már biztos, hogy a megfelelő évszakban érkezett! Már csak az nem volt bizonyos, hogy a pontos napot is eltalálta.

Óvatosan körbesandított. Jó húsz méterrel előtte üvegkalitka volt, amely egy táblán azt hirdette magáról, hogy ő a „Recepció”. Az egyik üvegablak nyitva állt, mögötte nővéröltözetben egy szőke, bodorított hajú nő ült az alacsony pult mögött. Laura nagy lélegzetet vett, és odament a recepció hölgyhöz.

Ez mintha észre sem vette volna Laurát, belemélyedt egy vastag könyvbe, és egészen addig tudomást sem vett a lányról, amíg az hangosan meg nem köszöri a torkát.

Schiller asszony - ez a név állt a kitűzőjén - összerezsent. Nyilvánvalóan annyira belemélyedt az olvasásba, hogy megfélekezett az őt körülvevő világról.

- Tessék? - kérdezte zavartan, miközben még el is pirult. - Miben segíthetek?

- Én... eee... Leanderné asszony szobájába szeretnék eljutni - felelte Laura. - Anna Leander! - tette még gyorsan hozzá.

A nő nem felelt, csak leplezetlen csodálkozással nézte.

- A nénikém - magyarázta Laura -, és ma született meg a kisbabája.

Gyors pillantást vetett a nő mögött lógó falinaptárra, ez megerősítette, hogy valóban január 5-e van, és az év is egyezett.

A recepció nő még mindig semmit sem tett.

Mi baja lehet? - törte a fejét lázasan Laura, aztán gyorsan folytatta:

- A bácsikám e-mailben értesített, hogy megnézhetem Annát és a kisbabát, ha szeretném. De a szobaszámot sajnos elfelejtette.

A nő kinyitotta a száját, és úgy tátogott, mint a partra vetett hal.

- Egy... micsodában értesített?

- E-mailben! - ismételte Laura. - Leander asszonynak ma született meg a babája, nem igaz? Marius bácsi legalábbis ezt írta.

A nővér végre becsukta a száját, és megint Laura dzsekijére meredt.

- Még ilyet - morogta, ferde pillantást vetve az előtte heverő könyvre. Laura közben ránézhetett, és látta, hogy egy sci-firől van szó.

Lassan nyugtalanság fogta el. „Lehet, hogy ez a nő nem egészen komplett? - gondolta. - Vagy miért nem válaszol, hanem csak bámul rám, mintha én magam is valami ufó lennék?”

- A múltadban jársz, Laura! - csendült fel mögötte egy jól ismert hang. Meglepetten fordult meg, és megpillantotta Aurielt. Már meg akarta kérdezni, hogy került ide ilyen hirtelen, amikor az befogta a száját a tenyerével. - Csitt! - intette a szárnyas fiú. - Egy szót se! El ne feledd, hogy engem csak a beavatottak láthatnak, hallhatnak. Ennek a nőnek... - és a fogadóhölgy felé intett - egyáltalán nem létezem! Vagyis ha hozzám szólsz, akkor ő azt fogja látni, hogy a semmivel beszélgetsz! Azt meg csak az örültek teszik.

Ja, hát persze! Hogy erre nem is gondolt!

A felhőtáncos a Laura első zsebéből kikandikálóp mp3 lejátszóra mutatott. A fülhallgatók a vezetékekön kilógtak, és ott himbálóztak.

- Schiller asszony eddig ilyen kütyüt nem látott még, és e-mailről sem hallhatott. Hát ne csodáld, hogy kissé összezavarodott!

Laura a fejéhez kapott. „Én hülye!” - dicsérgette magát, és gyorsan beljebb tuszkolta a lejátszót meg a madzagját. Aztán megint a fogadópult felé fordult, és megértő mosollyal bökött a jövőt ecsetelő olvasmányra.

- Ön is úgy szokott lenni, mint én, igaz?

- Hogyan? - vágott értetlen képet az asszony. - Nem értem, mire gondolsz.

- Csak arra, hogy amikor sokáig belemerülök egy könyvbe, akkor hirtelen mindent olyan valóságosnak érzek, amiről szól. Sőt néha még mintha látnék is olyan dolgokat, amelyek csak a könyvben fordulnak elő, de a valóságban nem.

-Ja, erről van szó! - A nő arcára cinkos mosoly ült. Egyetértően bólintott. - Teljesen igazad van! Egy pillanatra még azt is elhittem, hogy tényleg „e-mailről” beszélél!

- E-mail? - bámult nagyot Laura. - Az meg mi lenne?

- Hát ez az! - A nő kuncogva emelte magasba a könyvét. - Ebben a könyvben ilyesmiről írnak. Ezekkel az „e-mailekkel” majd számítógépen fogunk üzeneteket küldeni egymásnak, sokkal gyorsabban, mint a postán. - Elfintorodott. - Na, már aki elhiszi!

- Pedig milyen jó lenne - mondta Laura, és nagyon igyekezett megőrizni a komolyságát. - És milyen hasznos is!

- Az biztos! - helyeselt Schillerné. - De vajon megérjük-e egyszer?

Sóhajtott és legyintett.

- No de vessünk véget a fantáziálásnak! Kihez is akartál menni?

És egy pillanat múlva már mondta is Laura anyjának szobaszámát.

- És a kisbaba? - kérdezte a lány. - Ő is ott van, ahol a mamája?

- Dehogysis! - tiltakozott a nővér. - A kisbabák külön szobában vannak! Az viszont szintén itt van a nőgyógyászatban, így aztán bármikor megnézheted a kicsit. Bár...

Egy pillantást vetett a faliórára.

- Ebben a pillanatban éppen műszakváltás van, a nővérek meg az ápolók éppen az átadással vannak elfoglalva. Legjobb lenne, ha várnál még egy negyedórát.

- Jó - bólintott Laura. - Addig bemegyek a nénikémhez. És hálás köszönet!

- Szívesen - mondta Schillerné, és mosolygott. - És ha kedved van, elmesélheted majd, milyennek láttad a kis unokatesódat.

- Milyen unokatesót? - kérdezte Laura meglepetten.

- Hát Anna Leander kislányát - vigyorgott egyre szélesebben a nő. - A legjobb lenne, ha küldenél róla egy „e-mailt”.

És akkorát nevetett ezen a szerinte remek tréfán, hogy abba sem akarta hagyni.

Laura is nevetett. Nemcsak udvariasságból, hanem mert tényleg igen viccesnek látta az egész helyzetet.

Nem csoda, hogy az a fiatal orvos, aki most átvágott az előcsarnokon, odafordult hozzájuk, és ingerülten végigmérte őket. Nem lehetett még harmincéves, szemüveget viselt, és sűrű, fekete frizurát. Amikor Laurára pillantott, mintha összeresztett volna. De lehet, hogy csak úgy látta a lány.

Schiller asszony azonnal eldugult.

- Jó estét, doktor úr - hadarta illedelmesen.

- 'estét! - vakkantotta a férfi, aztán elfordult és elsietett. A nagy sietségben észre sem vette, hogy elvesztette a zsebkendőjét.

- Egy pillanat! - kiáltott utána Laura, és felemelte a zsebkendőt. Fehér selyemből volt, és valami monogram volt benne, amit Laura nem tudott kitalálni. Odaadta az orvosnak, akit a kitűző „Dr. Weiss”-ként mutatott be.

- Köszönöm! Igazán nem kellett volna. - A férfi a zsebkendőért nyúlt, tekintete közben elkerülte Lauráét. Jobb keze középső ujján hatalmas gyűrűt viselt. Finom férfiparfümjének illata megcsapta Laura orrát. A fehér orvosi köpeny alól kikandikáló öltöny is minden bizonnyal valami drága szalonból való volt. És szemüvege éppolyan divatosnak, mint amilyen drágának látszott.

Milyen furcsa!

A lány elgondolkodva kocogott vissza a recepcióhoz.

- Itt aztán jól keresnek az orvosok!

- Miből gondolod? - vetett csodálkozó pillantást Schillerné Laurára.

- Ez a doktor Weiss nem valami köznapi öltönyt meg parfümöt használ!

- Hát a segédorvosi fizetéséből nemigen enge dhet-né meg magának - felelte a nővér. - Az ugyanis akármilyennek nevezhető, csak vastagnak nem. Lehet, hogy gazdagok a szülei.

Laura előrehajolt.

- Biztos benne?

- Természetesen nem - mondta Schillerné. - Én nem is ismerem ezt a doktor Weisst.

- Nem? - csodálkozott Laura.

- Nem én! Még sohasem láttam itt!

Laura elfordult, és a férfi után nézett, aki épp eltűnt az egyik lépcsőházban. A lány a homlokát ráncolta. Sohasem láthatta még ezt a doktor Weisst, de valahogy mégis ismerősnek tűnt. Valakire emlékeztette, de nem tudta volna megmondani, kire. Akármennyire törte is a fejét, sehogy sem jutott eszébe.

A bal oldali épületszárny második emeletén volt a nőgyógyászat, ahol a kismamákat is elhelyezték. Auriel, aki diszkrétan a háttérbe húzódott, amíg Laura a nővérral beszélgetett, most vele együtt ballagott felfelé a lépcsőn, azon a folyosón, ahol két perccel korábban doktor Weiss is eltűnt.

- Te aztán szép kis csaló vagy - szólalt meg Laura szemrehányón.

- Csaló? - csodálkozott a felhőtáncos. - Miért mondd ezt?

- Na ugyan miért? Hát nem azt mondtad, hogy nem jössz velem az időutazásra?

A szárnyas lény az ajkát csücsöörítette. -Na és?

- De hát most itt vagy! Ez pedig azt bizonyítja, hogy akkor mégiscsak álomutaznod kellett neked is!

- Tévedsz, Laura! - felelte Auriel. - Ellentétben veletek, földlakókkal, mi, felhőtáncosok nem vagyunk a földi időfolyamatokhoz kötve. Te akárhol vagy, én ott vagyok veled. Eleted első pillanata óta veled vagyok, minden lépésedet vigyázom, és ez így lesz egészen a legutolsó leheletedig. Hiszen ez a feladatom! Vigyázok a családotra^ legfőképp rád, Laura. A Fény Erői bíztak meg ezzel. Ok már a születésed előtt is tudták, hogy a Sötétek minden erővel és minden módszerrel az életedre fognak törni. A Tizenhármassal jegyében születted, és ezért az a rendeltetésed, hogy legveszedelmesebb ellenségük legyél. Ezért van az is, hogy ellenségeid kezdettől fogva gátlástalanul megszegték az ősi törvényeket is, amelyek minden aventerrainak megtiltják, hogy emberi sorsokba beleavatkozzanak, és nem engedik, hogy a még kiképzetlen tanítványokat megtámadják. Ezért aztán afféle őrangyalnak állítottak melléd - legalábbis azt hiszem, az emberek így nevezik az ilyen lényeket.

Laura elgondolkodva nézte Aurielt.

- És mióta kísérsz?

- Micsoda kérdés ez?! - válaszolt szinte sértődötten Auriel. - Néhány órája, hiszen csak az imént születted! Ugyanakkor már több mint tizennégy nyarat megértél - és ennyi ideje öröködöm feletted!

Laurának zúgott a feje. Hát ezért lehetett a felhőtáncos azonnal a helyszínen, amikor a Sötétek mesterkedése a Köd-tóba kormányozta anyja autóját! Auriel közbelépésének köszönhetette Laura, hogy akkor nem fulladt meg. És bizonyára előtte és utána is sokszor megvédte őt a Sötétek támadásaitól. Mivel pedig Laurát csak a tizenharmadik születésnapján avatták be a nagy titokba, addig ő is éppannyira láthatta csak a felhőtáncost, mint a jó Schiller asszony a portán.

És még valami megvilágosodott előtte ebben a pillanatban. Ha a szárnyas lény élete kezdetétől fogva vele van, akkor biztosan nem ok nélkül küldte vissza őt a születése idejére! Egyrészt semmi sem történik ok nélkül, még ha ez az ok nem látható is azonnal. Másrészt Aurielnél ott van a lapismalus, amely azonnal felhívja a figyelmét, ha a Sötétek valami gonoszságot terveznek.

Mialatt Laura még ezen elmélkedett, finom illatot érzett. A folyosón doktor Weiss parfümje szállt. Az orvos nyilvánvalóan szintén a nőgyógyászati osztályra igyekezett.

Laura a fejét csóválta. Miért olyan ismerős neki ez az ember? Pedig még a recepciós nővér sem ismeri. És éppen ez ütött szöveget Laura fejébe: annyira azért nem nagy a hohentadti kórház, hogy ne ismerné egymást minden alkalmazottja! Ráadásul egy ilyen kifinomult ízlésű fiatal orvos, mint ez a doktor Weiss, biztosan minden nőnek azonnal szemet szúrna! Vagy talán nem?

Laurát villámként járta át a gyanú: itt valami nem stimmel! Rémműlten torpant meg, és Aurielre nézett, de egy szempillantással később már fel is oldódott a dermedtsége:

- Gyorsan! - visszhangzott kiáltása a kihalt folyosón. - A csecsemőosztályra! Ez az ördög engem akar bántani!

Ezzel Laura elindult, felrohant a lépcsőn, és páni félelem kerítette a hatalmába, hogy esetleg későn érkezik.

A kerek napkorong egyre mélyebbre süllyedt a láthatár mögé. A sűrű erdő fájának koronái vöröses fénybe merültek, az út a fák között kanyargott le a völgybe. Az átellenes dombok pedig olyan látványt nyújtottak, mintha pipaccsal ültették volna be őket.

Alienor rég nem tudta már, hogy merre járnak. A Fehér Lovagok egy csapatával tartott Hheland felé, ahol Paravain bejelenti nagybátyjának, Mortasnak az eljegyzését, és bemutatja neki Morwenát, a menyasszonyát. A csapat már az előző napon elhagyta a meghitt vidéket. Azóta a több mint tucatnyi lovas - tizenegy férfi, három nő és egy kislány, hogy egész pontosak legyünk - már olyan tájakon lovagolt, amelyeket a kis tanítvány nem ismert.

Alienor nem tartott attól, hogy eltévednek. A Fehér Lovagok - és Paravain különösen - nagyon alaposan ismerték Aventura minden táját, így a csapat minden bizonnyal célba fog érni. A lány azonban gyanakodva figyelte a sok ismeretlen növényt. Csak nagyon keveset ismert meg a leveleiről vagy a terméséről, mint a

göcsörtös trottyostölgyeket vagy a karcsú borbükköket. Alarik, a bátyja mutogatta neki ezeket, amikor még együtt járták a Grál-várat környező erdőket, és ez a tudás leendő gyógyítóasszonyként kapóra is jött neki.

Ám ezeknek a gondtalan kirándulásoknak már több mint egy éve vége szakadt, és szegény Alarik már nincs az élők sorában. Ettől az emléktől elnehezedett a szíve, és a kislány, anélkül hogy észrevette volna, nagyokat sóhajtott.

- Mi történt, Alienor? - szólította meg a Fehér Lovag, aki büszke szürkéjén ott ügetett mellette. - Elfáradtál? Álljunk meg itt, és üssük fel az éjszakai szállásunkat?

- Dehogy, dehogy! - vágta rá gyorsan a lány, és a láthatárra mutatott. - Amíg a nap el nem tűnik, addig lovaink látják még az utat, nem igaz?

- Figyeljétek csak, figyeljétek! - kiáltotta Selena, a fehér loagnő, aki közvetlen mögöttük lovagolt. - Lehet, hogy inkább át kéne állnod az apródok közé! Ugy veszem észre, egész rendes kis lovag válna belőled!

A többi lovag derűs nevetésben tört ki, a gyógyítóasszony azonban tanítványa oldalára rúgott.

- Erről meg vagyok győződve, Selena - mondta. -De bajtársaid közül csak nagyon kevésben rejtőzik a természetgyógyász tehetsége. Tehát szerintem Alienor sokkal jobban teszi, és nektek is inkább hasznokra lesz, ha hűségesen kitart a gyógyítás mellett, és inkább azt a nagyszerű tehetségét fejleszti, amellyel ezen a téren meg van áldva. Tudod, olyanokra is szükség van, akik meggyógyítják azokat a sebeket, amelyeket azok a Fehér Lovagoknak nevezett balfácánok állandóan ösz-szeszednek.

A gyógyítóasszony szavain senki sem ütközött meg. Sőt, ellenkezőleg: jót nevettek a szurkálódásán. Hiszen indulás óta remek hangulatban volt az egész csapat. Hellunyatban futótűzként terjedt el a közelgő esküvő híre, és mindenki nagyon örült neki. Persze, legkivált a Fehér Lovagok, akik egyenesen istenítették vezérüket. Valamennyien habozás nélkül feláldozták volna érte az életüket, és boldogságának úgy örültek, mintha a maguké lett volna.

Ráadásul menyasszonya, Morwena is nagy tekintélynek örvendett a lovagok körében. Sokszor segített már rajtuk a gyógyítóasszony tudománya, amikor sebesülten tértek meg egy-egy csatából. Hányszor enyhítette a fájdalmaikat, vagy csökkentette a testüket emésztő, gyötrő lázat! És a kisebb bajok esetében is mindig volt jó szava, jó szere. Sok-sok éve nem történt már meg, hogy egy lovagot elvesztettek volna, és ezt nemcsak ellenállhatatlan bátorságuknak köszönhették, hanem Morwenának is, aki még a szinte kilátástalan esetekben is tudott segíteni.

A jó hangulatot még a hosszú lovaglás sem rontotta el. Alienor akármerre nézett, mindenütt vidám arcokat látott. Még a kis sztyeppi póni is, amely hosszabb utakat sosem viselt jól, és előbb-utóbb mogorva és kedvetlen lett, most vidáman kocogott a többiekkel együtt, mintha csak sétalovaglásra indultak volna.

A kislány az égre nézett, ahol az izzó napkorong már majdnem elérte a dombot. Aztán Paravainhoz fordult.

- Milyen mesze vagyunk még az otthonodtól?

- Már nem túl messze - felelte a Fehér Lovag, és a láthatárra mutatott. - A mögött a domb mögött van egy fennsík, amelyet nyugatról az Álomerdő, északról pedig a Karbunkulus-erdő határol. Annak a nyugati peremén már Hhmelmand földje kezdődik. Ha igyekszünk, holnap napszállta táján oda is érünk - persze, csak ha nem tartanak fel bennünket.

- Ki tartana fel bennünket? - kérdezte Alienor meglepetten. - Azt hittem, Borborontói és a harcosaitól nem kell már tartanunk.

- Ez így is van. - Paravain bátorítón mosolygott a lányra. - De azért túlzottan ne ringassuk magunkat biztonságba. Az ilyen kirándulásokon mindig adódhatnak váratlan dolgok.

A kislány nagy szemeket meresztett rá, a lovag elnevette magát.

- Jaj, Alienor! - mondta. - Ne aggódj! Csak úgy általában mondtam, amit mondtam, nem volt rá semmi különleges okom. Eddig nyomát sem láttuk veszedelemnek.

Alienor, mintha csak meg akarna győződni a lovag szavainak igazáról, körüljártatta pillantását a vidéken. A nagy fák törzsei alatt, amelyek az utat két oldalról szegélyezték, már kezdtek mutatkozni a sötétség első jelei. A lány mégis jó darabig belátott az erdőbe. Paravainnak igaza volt: semmi gyanúsat nem lehetett észlelni sem közel, sem távol. A bokroktól és a fáktól meg csak nem kell félni!

A szél feltámadt, megrázta a leveleket. Korhadtt avar és kisebb gallyakat kapott fel a földről. Nem messze tőlük egy tüskés ördögszekeret hajtott az aljnövényzeten át. A labdaszerű növény még kisebb ugrásokat is tett, mintha valóban labda volna.

Alienor mosolygott. Milyen vicces, ilyen még sohasem látott. Vagy az is lehet, hogy amikor eddig járta az erdőket, még sosem figyelt fel rá. Vagy talán az ilyen furcsa növények csak ezen a vidéken nőnek?

A fekete egyszaruúak

Laura berohant a nőgyógyászati osztályra, és mintha földbe gyökerezett volna a lába, megállt. A folyosón egy lélek sem járt, sem orvos, sem nővér. Doktor Weissnek sem látta nyomát sem. Lehet, hogy máris a csecsemők szobájában van, és épp valami gáztettét készül elkövetni?

A kicsik szobája, amint Schillerné asszony elmagyarázta, a folyosó túlsó végén volt. Laura már be akart rohanni a nővérszobába, és riadóztatni a lányokat, de ekkor gyanú támadt benne: mi van, ha téved? Ha doktor Weiss az ő gyanúja ellenére igenis itt dolgozik a kórházban? Akkor az ápolószemélyzettől nem sok segítségre számíthat!

Egyedül kell megoldania ezt a helyzetet!

Auriel kíséretében végigrohant a folyosón, be a csecsemőszobába. Amint berontott, megpillantotta doktor Weisst, amint éppen az egyik ágy fölé hajolt, és valami hosszúkás tárgyat tartott az ágyban fekvő kisbaba felé. A kiságy végében a névtábla elárulta, ki a lakója: Laura Leander!

- Állj! - ordított rá a férfira. - Azonnal hagyja békén azt a gyereket!

Az orvos megfordult, gyorsan a köpenye zsebébe dugta azt a valamit, és egy pillanatig elképedten meredt Laurára. De gyorsan összeszedte magát.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte dühösen. Sunyi pillantással közeledett Laura felé. - Neked meg mi keresnivalód van itt?

- Ööö... - dadogta Laura. Hirtelen már nem is volt olyan biztos abban, hogy tényleg egy hamis orvos áll előtte.

Az after shave illata egyre erősebb lett, és valami dögletes bűz keveredett hozzá.

- Takarodj innen! - kiáltott Weiss doktor Laurára. A vörös riasztógombhoz lépett, amellyel a személyzetet lehetett hívni. - Vagy idehívjam a nővéreket, hogy ők tegyék ki a szűrődet?

„A francba! - mondta magában Laura. - Nyilvánvalóan tévedtem!”

Az orvos ekkor a felhőtáncost mérte végig gyűlölettel:

- És te is kotródj innen, de azonnal!

- Hát akkor mégis! - kiáltott fel Laura. Doktor Weiss végzetes hibát követett el: nyilván ő is beavatott, másképp nem láthatta volna a szárnyas lényt. Tehát a Sötétek közé tartozik!

Az orvos összerándult: most jött rá, mekkorát hibázott. Szó nélkül ellökte magától Laurát és Aurielt, és vad iramban kimenekült a szobából, végig a folyosón.

- Állj! Állítsák meg! - kiáltotta Laura, mint aki megveszett, és nyomta a piros gombot. De ez nem volt olyan jó ötlet, mint kiderült, mert amint kirohant a folyosóra, hogy elcsípje az alorvost, épp beleütközött a nővérekbe, akik izgatottan szaladtak ki a nővérszobából. Megbotlott, és amíg az egyensúlyát próbálta visz-szanyerni, értékes időt veszített. Mire visszanyerte, doktor Weiss már mesze járt a lépcsőházban. Csak lépései visszhangzottak Laura fülében.

Az ördögbei

Nem szabad meglógnia! Ki kell hogy derüljön, kicsoda ez az állítólagos orvos. Hiszen ha további merényleteket is megkísérel a kisbaba Laura ellen, akkor folyamatos életveszélynek lesz kitéve! Meg kell akadályoznia! Így Laura, akit Auriel is kísért, folytatta az üldözést.

Paravain lovag! - mondta Alienor. - Azt hallottam, te ismered az egyszaruúak titkát, sőt még a fekete egyszaruúakról is tudsz sok mindent.

- Így van - felelte a lovag csodálkozva. - Miért kérded?

- Mert szeretnék megkérni, hogy mesélj nekem róluk.

Paravain ránézett, aztán bólintott.

- Na jó, ha feltétlenül ezt szeretnéd! Majd este, amikor letáborozunk. - A völgybe mutatott, amely egy útkanyarulat ölében látszott, és amelyből ködök szálltak fel. - A mögött a völgy mögött van egy rejtett sziklafal, forrás fakad belőle. Ott nemcsak szállást és vizet találunk, hanem védelmet is az éjszaka veszedelmei és a kellemetlen meglepetések elől.

A kislány mozgást vett észre a szeme sarkából. Az a túsgegyő volt az, amely ebben a pillanatban erőteljeset ugrott, aztán sebesen eltűnt a fák között.

Pedig meg sem élenkült a szél - de ez nem tűnt fel Alienornak.

És a többieknek sem.

Laura az előcsarnokban be kellett hogy lássa: nem fogja már utolérni az alorvost. Dr. Weiss már a parkolóban rohant a hóesésben. Pár pillanat alatt elnyelte a kavargó hótömeg és a sötétség, és ha eléri a kocsiját, akkor nem lel többé a nyomára.

A lány ekkor egy használaton kívüli kerekesszéket pillantott meg a sürgősségi felvétel rámpáján. Villámgyorsan rá összpontosította a gondolatait. Még jól tudta alkalmazni a telekinézist: a kerekesszék elindult, mintha láthatatlan kezek tolták volna. Legördült a rámpán, és pont a lába elé érkezett a menekülőnek. Weiss doktor az utolsó pillanatban kikerülte az akadályt, de mégis megingott, és a csúszós hóban el is tanyázott.

- Ez az! - ujjongott fel Laura, és kirohant az udvarra. Porhavic csapott arcába a rohamokban támadó szél. Laura nem zavartatta magát: szaladt tovább, mintha az élete múlna rajta. Mégsem érte el a menekülőt. Mire a parkolóba ért, a férfi már felállt, és eltűnt az éjszakában.

Hallotta, amint becsapódik egy autó ajtaja, egy nagy motor felbőg, aztán már csak a távolodó kocsizhangját hallotta.

Csalódottan állt meg. Úgy fújtatott, mint egy gőzmozdony, lélegzete kis felhőcskében csapódott ki az arca előtt. Letörölte arcáról a vizes havat, úgy érezte: legyőzték.

Rosszkedvűen ment oda a kerekesszékhez, amely az ütközés következtében felborult, és jobb első kereke még mindig forgott a levegőben. Nagy nehezen talpra állította a járgányt, és már indult volna vissza vele a rámpához, amikor megint megcsapta az a szörnyű szag, amelytől már a csecsemőosztályon is szinte rosszul lett. Végigkutatva a hólepte talajt, és két tárgyat pillantott meg. Doktor Weiss, vagy nevezzük, aminek akarjuk, bizonyára esésekor ejtette el őket.

Egy könyvet és - egy tollat!

Laura hirtelen megértette: a toll egy hárpiaé volt, ezért árasztott olyan dögletes bűzt.

Akárhogy jutott is az állítólagos orvos ehhez a tollhoz, most már bizonyos, hogy kapcsolatban áll a Sötétekkel. Talán magával a félelmetes alakváltónővel, Syrinnel is, aki már megmutatkozott Laurának is hárpiaalakban.

A könyv karcsú kötetke volt, legföljebb száz oldal. Laura lehajolt és felemelte. Amikor megpillantotta a címét, még a lélegzete is elállt.

Ismerte, de még milyen jól ismerte ezt a könyvet: Hazánk történelme és történetei - és ezek megjelenése a képzőművészetben. Még a szerző neve - Heinrich Freudenpert - is ismerősen csengett.

Laura emlékezett rá, mekkora szerepet játszott ez a külsőre oly jelentéktelen könyvecske az ő és Lukas életében: ebből tudták meg ugyanis, hogy Syrin, a szörnyű alakváltónő az évszázadok folyamán több gyermeket is a világra hozott - többek között magát Reimar von Ravenstein lovagot, valamint egy hírhedt boszorkányüldöző inkvizítort!

Ezenkívül Lukas nagyon fontos nyomokat talált a könyvben, amelyek segítségével megtalálták a Lena Luzius nagymama által elrejtett hagyatékot. Ezek nélkül sohasem sikerült volna apját, Mariust visszajuttatni a Földre Aventerráról, és magának is hazatérnie.

Vajon csak a véletlen juttatta ennek a hamis orvosnak a kezébe ezt a fölöttébb jelentős kötetkét? Vagy más is van e mögött? Minden bizonnyal! Elvégre, ahogy azt Laura már számtalanszor megtapasztalhatta, véletlenek nincsenek.

Amikor Laura felnyitotta a könyvecskét, egy cédula tűnt a szemébe, amely az első lapok között bújt meg. Egy nyugta volt az, amelyet Kazimir Kardamon antikvárius állított ki. A dátum december 5. volt. Vagyis ez a rejtelmes „Weiss doktor” ma vásárolta. Ettől Laurának támadt egy ötlete.

- Holnapig azért várnod kell türelemmel - szólalt meg a felhőtáncos, aki egész eddig csendesen figyelt.
- Holnapig? - kérdezte Laura csodálkozva. - Ugyan miért?
- Hát csak ezért! - Auriel a nagy órára mutatott, amely a kórház bejárata fölött függött. - Már elmúlt hat óra.

Az antikvárium bezárt.

Hát persze!

Hogyan is felejtette el? Amikor született, még nagyon szigorúan be kellett tartani a boltok nyitvatartási idejét!

A felhőtáncos kinyújtotta a kezét.

- Add ide a tollat, Laura! Megörzöm neked!
- Köszönöm - mosolygott rá hálásan a lány. - Már egész rosszul voltam a bűzétől.
- Tudom - mondta Auriel. - De van ám még egy probléma!
- Mi volna az?
- Gondolkodtál már azon, hol fogsz ma aludni?
- Hm - töprengett Laura. Aurielnek igaza van: ez még egyáltalán nem jutott eszébe!

A tábortűz pattogása hangosabbnak bizonyult, mint a kis forrás csobogása, amely a sziklafal lábánál eredt. Paravain nem túlzott: a sziklafal félkör alakban vette körül a tisztást, és minden ellenségtől természetes fallal védte meg az ott tábort verőket. Ráadásul a völgy kicsit feljebb volt az útnál, így messziről láthatták a közeledő veszedelmet.

Miután a lovagok ellátták a lovakat, és maguk is kicsit felfrissültek, egyszerű, szalonna-kenyér lakomát rendeztek. Fűszeres gyógyteát szűrösköltek hozzá, amelyet Morwena készített nekik. Aztán egypáran máris takarójukra dőltek, mások a tűz köré ültek, hogy egy kicsit beszélgessenek, netán kártyázással vagy kockavetéssel üssék agyon az időt az elálmosodásig.

Alienor kicsit arrébb ült Morwenával és Paravainnal, mégis hátában érezte a kellemes meleget. A lángok visszfénye a lovag arcán táncolt. Alienor lenyűgözve figyelte Paravain szavait.

- Az Idők Kezdetén - vágott bele Paravain - nem voltak még egyszarvúak Aventerra földjén. Ezek a csodálatos lények csak akkor lépték át a Mágikus Kaput, amikor ősatyáink is átléptek rajta, és lelátogattak az Embercsillagra. Nyilvánvalóan a földlakók gondoskodtak arról, hogy az egyszarvúak idekerülhessenek.

Előrehajolt, és behatóan nézett a lányra.

- Ez lehet az oka annak, hogy az egyszarvúak az embergyermekekben bíznak meg a legjobban, bármilyen más teremtménynél inkább. Különösen azokban, akiknek a szívében nincs gonosz szándék.

Alienor elgondolkodva húzta össze a szemét.

- Mert talán az embergyermekeknek köszönhetik a létüket?

- Pontosan így van - igazolta sejtését Paravain lovag. - De érdekes módon testvércsillagunkon már nincsenek ilyen lények.

- És vajon miért nincsenek?

- Pontosan nem tudjuk az okát - szólt bele Morwe-na is. - Lehet, hogy az emberek attól féltek, baj éri a Földön ezeket a nemes lényeket. Vagy hogy nem elég erősek az ottani megpróbáltatásokhoz. De akárhogy is - és a gyógyítóasszony megvonta a vállát -, annyi bizonyos, hogy egyszarvúak nincsenek az Embercsillagon, kizárólag itt nálunk, Aventerrán élnek.

A lány egy pillanatig a lángokba nézett, mintha ott keresné a választ, aztán inkább tanítómesteréhez fordult.

- De hogyha a létüket a földlakóknak köszönhetik, akkor miért állnak a világ futását irányító szellemek külön védelme alatt?

- Lehet, hogy pontosan ebből az okból! - felelte Morwena. - Mert a szellemek sohasem bíztak meg anynyira az emberekben, hogy el tudták volna képzelni, hogy azok létrehozhatnak egy ilyen tökéletes teremtményt, amely ráadásul hűséges szövetsége a Fénynek. Ezért aztán a szellemek minden olyan képességet megadtak az egyszarvúaknak, amelyekkel meg tudják védeni a világot Beliaal, a Sötétség Ura ellen. Beliaalnak nincs esélye, hogy uralmát a világos nappalra is kiterjessze, amíg egyetlen egyszarvú is él a Karbunkulus-erdőben.

Alienor megkönnyebbülten sóhajtott.

- Ezért örültetek akkor annyira az új egyszarvú hercegnő születésének!

- Eltaláltad - mosolygott a gyógyítóasszony. - Az egyszarvúaknál ugyanis kicsit hasonló a helyzet, mint a méhecskéknél: csak a királynőnek lehet utódja. És mivel ezek nagyon félénk lények, és igen visszahúzódozó életet élnek, ez csak nagyon ritkán fordul elő. Még ritkább az, hogy új királynő jön a világra. Ez csak olyan években történhet meg, amikor Nyárközép éjszakáján mindkét holdunk teliholdként ragyog a Karbunkulus-erdő fölött, és a növekvő szarvba különleges erőt töltenek. Minden, amit csak az egyszarvú királynő ezzel a szarvval megérint, megtisztul. Például ha egy tóba vagy folyóba dugja, akkor annak vize is megtisztul, még ha előtte a legerősebb feketemágus-szert vagy mérget öntöttek is bele.

Alienor nagyot nyelt.

- És akkor mi van, ha nincs királynő?

- O, annak rettenetes következményei lennének. -Morwena arca elsötétült. - Nemcsak az egyszarvúak világa, hanem a miénkre nézve is végzetes lenne.

- Új királynő nélkül kihalásra volnának ítélve az egyszarvúak - vette vissza a Fehér Lovag a szót. - És bár hosszú életűek, de egyáltalán nem halhatatlanok. Királynő nélkül nem lehetne több csikó. Így aztán belátható időn belül elpusztulna a legutolsó egyszarvú is a Karbunkulus-erdőben, és akkor senki sem akadályozná meg Beliaalt abban, hogy szörnyű hatalmát a Föld világos felére is kiterjessze.

Tanítványának iszonyodó pillantása nem maradt titokban Morwena előtt.

- Ne aggódj, Alienor! - szólalt meg ezért gyorsan. - Ilyesmi még sohasem fordult elő. Pedig Beliaal már az Idők Kezdeté óta próbálkozik azzal, hogy hatalmába kerítse a mindenkori hercegnőt, és Nyárközép éjszakájára bezárja a Sötétség Szívébe.

- Ugyanis akkor elveszítené a varázserejét - vette vissza a szót megint Paravain -, és nem léphetne anyja örökébe. Ezzel a démon elérné a célját!

Alienor hallgatott egy pillanatig, aztán megszólalt:

- Ezt nem értem. Hát nem volna elég, ha csak megöli a hercegnőt?

- Azt gondolhatnánk, hogy igen - bólintott a Fehér Lovag. - Ám Beliaal egyben arról is szeretne gondoskodni, hogy ne haljanak ki a fekete egyszarvúak, mert ezt is el szeretné érni.

És Paravain elkezdte Alienort beavatni a fekete egyszarvúak titkaiba.

A szállásprobléma gyorsabban megoldódott, mint Laura gondolta. Eszébe jutott, hogy szülei a Hohenstadt széli kis házban laktak már a születése előtt. De mivel a születése körüli időben apja, Marius, az in-ternátusban aludt, anyja pedig, ugye, a kórházban volt, ezért a ház most minden bizonnyal üresen áll. Ennél jobb éjszakai szállást nem is találhatott volna!

- Oké, Auriel! - mondta ezért. - Már tudom, hol fogunk aludni. Gyere velem!

Laura megfordult, és indulni akart, de meghökkenve állt meg, amikor észrevette, hogy szárnyas barátja nem indul el.

- Na, mi az? - kérdezte. - Te talán itt éjszakázol?

- Pontosán ezt tervezem - felelte Auriel. - Vagy már elfelejtetted, mi a feladatom?

- Nem vagyok spóragy! - morogta a lány morcosan. - Rám kell vigyáznod, nem?

- Hát persze! Időtlen vagyok ugyan, de kettéosztódní nem tudok. Ezért most el kell döntenem, melyikőtöket kísérlek figyelemmel, téged, Laura - és most felmutatott a kórház második emeletének kivilágított ablakaira -, vagy a kicsi Laurát odafenn a csecsemőosztályon. Szerintem te magad is azt mondanád, hogy annak a kicsikének pillanatnyilag nagyobb szüksége van rám, mint neked.

Laurának elég nehéz volt a szíve, amikor búcsút vett Aurieltől. Tudta, viszont fogja látni, de hogy hol és milyen körülmények között, azt csak a világ futását irányító szellemek tudják. Hiszen ameddig a lány a saját múltjában időzik, addig folyamatosan jelen van a fiatalabb énje is. És amikor Auriel éppen úgy dönt, hogy most a kicsinek van rá nagyobb szüksége, akkor magára hagyja őt.

Rajta kívül pedig egyetlen emberi lény sem áll mellette. Több mint tizennégy évet visszament az időben, a tizennégy éves Laurát senki sem ismerte. Még az anyja vagy az apja sem ismerne rá. Jobb lesz tehát, ha kitér mindenféle találkozás elől: nemcsak a szülőkkel, hanem bárki mással is, aki láthatta őt felnőni.

A kórház és Leanderek kis háza között szerencsére nem volt hosszú az út. Persze Laura megtehetette volna ezt álmotazva is, mint ahogy át is ugorhatta volna ezt az éjszakát, és mindjárt másnap folytathatta volna a történetet. De Auriel óva intette attól, hogy túl sokat ugrándozzon az időben, azt mondta, inkább csak a legszükségesebb utakat tegye meg így. Ha ugyanis túl gyakran utazgat a világok között, esetleg elveszíti önmagát, és soha többé nem talál vissza a testébe.

Pedig Laurát a korábbiakkal ellentétben ezek az álmotak most egyáltalán nem fárasztották ki. Ennek oka éppolyan egyszerű, mint amennyire érthető volt: Laura most már állandóan álmúton volt, egyfolytában az álomalakjában utazott, és nem kellett visszabújni a földi porhüvelyébe. Így azok a hatások, amelyeket csak a teste érzett meg, most elmaradtak.

Tíz perccel később már szülei kontyolt tetős kis háza előtt állt. Elállt a hóesés, a sötét felhők is felszakadtak. Telehold állt az égen, és ezüstös fényt öntött a házat és a kertet takaró hóra. Laurának minden furcsán idegenszerű volt. Persze - ezt a házikót csak egy éve építették, és még igen újnak, kevésbé belakottnak látszott. A kert, amely körülvette az épületet, szintén nagyon friss volt: a vékony hótakaró ellenére is fel lehetett ismerni, hogy még csak félig ültették be. A megművelt felében lévő fácskák, növények pedig még igen kicsik voltak. A bejárat zárva volt. Laura már majdnem nekilátott, hogy telekinetikus erejével nyissa ki a zárat, de aztán eszébe jutott: az apja már biztosan akkor is a teraszajtó előtti lábtörlő alatt tartotta a kulcsot! Gyorsan körbeszaladt, és a ház hátsó részén, az ajtó előtt felemelte a lábtörlőt. A kulcs tényleg ott volt egy kis mélyedésben, ott csillogott a kőlapok között.

Laura épp lehajolt érte, amikor az ablaküvegen sötét árnyékot vett észre a szeme sarkából. Ugyanakkor úgy érezte, mintha egy jéghideg kéz a szíve után nyúlna. Összegörnyedt, levegőért kapkodott, aztán megfordult. Ám senki sem Volt ott. A hold sápadt fényében elhagyatottan állt. Sem alakot, sem árnyékot nem látott. Laura egész testében reszkette lélegzett fel. **Hú, de megijedt!**

Szerencsére csak egy optikai csalódásnak ült fel. Simán halálra rémült a saját tükörképétől a holdfényben! Vagy valami fényvisszaverődés volt az, amit alaknak hitt?

Még egyszer jó mélyen beszívta a friss téli levegőt, aztán felemelte a kulcsot. Már indult is vissza az első ajtóhoz, amikor a lábnyomokra esett a tekintete. A kertből egyenesen vezettek a teraszajtó felé, de aztán jó két méterrel előtte abbamaradtak. Az a személy itt nyilván megállt. Pontosan azon a helyen, ahol Laura azt az árnyyszerű alakot, jobban mondva annak tükörképét látni vélte. De akkor hogyhogy mégsem állt ott senki, amikor Laura odanézett?

Szorongva nyelt egyet. Mi folyik itt? Ám akármennyi nyit törte is a fejét, nem talált magyarázatot a különös és hátborzongató történésekre. Egy magyarázatot tartott végül is hihetőnek: a lábnyomok bizonyára már korábban is ott voltak, csak nem vette észre őket.

Félóra múlva Laura lefeküdt a nappali heverőjére. Gyorsan evett valamit a hűtőből, és most már nagyon összetörtnek és kimerültnek érezte magát. Fejére húzta a takarót, nagyot ásított, és behunyta a szemét. Alig egy perccel később már csak szabályos szuszogását lehetett hallani - mélyen aludt. Azt az alakot, amely a terasz ajtajából nézett befelé a szobába, már nem vette észre.

Egy árnyyszerű lányalak volt, akkora, mint Laura, olyan korú, mint Laura. Még a frizúrája is ugyanolyan volt. De a haja szurokfekete volt, szeme pedig a beesett szemgödrökben szintén sötét. Amikor meglátta az alvó Laurát, mélységes mély gyűlölet ült ki arcára, amely ettől undok grimaszba torzult. Sziszegett, szeme vörösén izzott fel. Pillanatokkal később az árnyalak eltűnt. Nyoma sem maradt, mintha soha ott sem lett volna.

Kezdetben - mesélte a Fehér Lovag, mialatt a parázs egyre összébb roskadt, és a tűz lassan elaludt -csak fehér egyszarvúak voltak, akik szabadon, csak a saját akaratuknak engedelmeskedve legelésztek szerte Aventerra földjén. Egyenlők voltak, egyikük sem irigyelt semmit a másiktól. Egy napon azonban, és az nagyjából egybeesett azzal, amikor a fiatal Beliaal felhőtáncos fellázadt a királya ellen, egyikük, egy különösen nagy és erős mén, a többiek fölé akart kerekedni, hogy uralkodjon felettük.

Ettől kezdve egyfolytában azzal próbálkozott, hogy a saját akaratát rákényszerítse a többiekre. Azok azonban nem hagyták ezt, és kitaszították őt maguk közül. Ugyanakkor a szellemek megátkozták a becsvágyó egyszarvút, és mindörökre kiűzték a Karbunkulus-erdőből. Szőre az átoktól és a miatta érzett dühtől szurokfeketére színeződött, homlokán a szarva vérvörös lett. És minden olyan tulajdonság, amely az egyszarvúaknál a jó szolgálatában áll, nála a visszájára fordult. Vagyis ha megérintett szarvával egy vízfolyást, akkor az mérgezetté vált, a könnyétől pedig kövé dermedt, akit ért. Beliaal, akit időközben levetettek a Fekete Szakadékbba, felismerte a nagy lehetőséget, amelyet az egyszarvú jelentett neki, és befogadta őt az Árnyas-erdőbe. Szívét ugyanolyan módon védte meg, mint a sajátját, ezért lehet ez a lázadó egyszarvú még mindig eleven, akárcsak maga a haláldémon.

Alienor arcát nem világította meg a kihunyó tűz, mégis tisztán látszott rajta az iszonyat.

- Már csak azt nem értem - suttogta -, hogy mire kell Beliaalnak a hercegnő.

- Hát nem magától értetődik? - kérdezte a Fehér Lovag. - A Sötétség Ura azt szeretné elérni, hogy egész ménese legyen fekete egyszarvúakból. De ehhez szüksége van egy lázadó, a jó útról letért királynőre is. Persze az évek során néhány kancát sikerült elcsábítania -de sohasem királynőt! Beliaal így a mai napig arra vár, hogy fekete ménje fekete hercegnőt nemzzen - ehhez van szüksége az újszülött királynőre. Ha ugyanis sikerül őt a napfordulóig a Sötétség Szívében tartani, akkor ő is fekete egyszarvúvá változik. Ezzel aztán megpecsételődik a Karbunkulus-erdő egyszarvúinak sorsa, ráadásul a fekete egyszarvúak elterjednének egész Aven-ter-rán, és végromlásba taszítanának bennünket!

Az idegen lány

Másnap reggelre ismét fagypont fölé emelkedett a hőmérséklet. A hóból, amely előző éjszaka hullott le Hohenstadtra, alig maradt valami, az sem éri már meg a déli harangszót.

Laura rögtön a reggeli után az antikváriushoz indult. A városháza teréhez közel, egy kis mellékutcában rejtőzött a boltocska. Laura kifejezett könyvkukac volt, de ide még soha nem tette be a lábát. Csak az öccse elbeszéléseiből ismerte, aki pár hónappal korábban Philipp Boddin társaságában rövid látogatást tett az üzletben. Amikor Mr. Cool eszébe jutott, kicsit megbizsergett a hasa. Ellágyulva mosolygott, és hirtelen megérezte a reggeli nap melegítő sugarát az arcán. Pedig tél volt, szűk három héttel karácsony előtt.

Lukas nem túlzott: a bolt, amely egy csúcsíves ház földszintjén nyílt, kívül-belül tényleg olyan volt, mint a Végtelen történetben szereplő Kari Konrád Koreander-féle üzlet. Laurának szüksége volt néhány pillanatra, mire a szeme megszokta a benti félhomályt.

Odakint ragyogott a napfény, de ide csak kevés jutott belőle a poros ablakokon át. A mennyezeti lámpa sápadt fénye csak egy vakondnak lett volna eléggé „fény”-szerű. Végre aztán kirajzolódtak a bútorok körvonalai is.

A helyiség szúrágta polcai a falak mentén és keresztben éppolyan antik daraboknak tündek, mint minden egyéb. Mindent finom porréteg borított, még a könyveket is, amelyek nemcsak a polcokon sorjáztak, hanem ott tornyosultak nagy oszlopokba rakva minden sarokban és szögletben. És mindenek fölött ott lebegett a nyomdafesték, az öreg papír és a bőrkötések illata.

A bolti csengő csilingelése után eltartott egy darabig, amíg a tulajdonos jelentkezett. Kazimir Kardamon nyilvánvalóan kávéfőzőt a szomszéd helyiségben. Kellemes kávéillat lengte körül, amikor kicsoszogott, és keret nélküli szemüvege fölött átnézve alaposan szemügyre vette Laurát.

- Sajnálom, hogy megvárakoztattalak - mondta vékony hangján -, de még egy fontos telefont kellett elintéznem!

És mintegy magyarázatképpen a szomszéd szoba felé intett, ahol valószínűleg a készüléket tartotta.

- Nos, kisasszonyka? - kérdezte udvarias mosollyal.

- Mit tehetek érted?

Laura zavartan nézett rá. Az öccse nem arról számolt be, hogy az antikváriusnak gömbölyű pocakja van, és bozontos ősz haja, amely úgy áll, mint a szénaboglya? Nos, a szénaboglya stimmel, de a színe egyáltalán nem ősz. És gömbölyű pocakot sem látott Laura, legföljebb csak pocakkezdeményt.

Hát persze!

Amikor Lukas és Philipp meglátogatta az antikváriumot, akkor Kardamon úr már jó tizenhárom évvel idősebb volt, mint most. Ám azt a kényelmes kötött kardigánt, amelynek foltozott a könyöke, és amelyen Lukas olyan remekül szórakozott, már most is viselte. Vagy lehet, hogy ez csak az előd?

-Elvitte a cica a nyelvedet? - érdeklődött Kardamon úr. - Vagy elfelejtetted, miért jöttél?

- Ne... ne... nem, dehogyis - felelte gyorsan Laura.

- Csak azt akartam megkérdezni... - előhúzta Heinrich

Freudenpert könyvecskéjét a zsebéből, és megmutatta az antikváriusnak. - Ismeri ezt a könyvet?

- Hogyhogy? - kérdezte Kardamon úr gyanakvón, és összehúzta a szemét. - Talán el szeretnéd adni?

Laura úgy látta, mintha várakozás csillant volna a szemében.

- Nem, nem - felelte gyorsan.

- Hát akkor?

Laura elővette a könyvből a nyugtát. -Valaki, valószínűleg egy férfi, tegnap vette önnél. ..

- Lehet - szólt közbe éberen Kardamon.

- .. és én azt szeretném tudni, ki volt az.

- Miért? - kérdezett vissza az antikvárius.

- Merthogy elvesztette ezt a könyvet - magyarázta türelmesen Laura -, és én vissza szeretném adni neki.

- Ja, vagy úgy! - Ez a magyarázat, úgy látszik, elaltatta a könyvkereskedő bizalmatlanságát. Megint ugyanolyan nyílt lett az arca, mint a beszélgetés kezdetén. - Longolius úr biztosan nagyon fog neki örülni. Ugyanis ez a neve: Maximilián Longolius. De nem Hohenstadtnban lakik, hanem...

A többi Laura már nem is hallotta. Mintha villám csapott volna belé, a vér a fülében dübörgött. Elsápadt, arcán világosan kirajzolódott az iszonyat.

Találkozott már Longoliusszal, aki nagyon veszedelmes ellenfélnek bizonyult. A legveszélyesebbnek valamennyi ellensége közül. Fekete mágus volt, és a Tűz-kígyó gyűrűjének birtokában bármilyen alakot felvehetett, így változhatott állítólagos doktor Weiss-szé, és lopózhatott fel a kórház csecsemőosztályára.

Ha Auriel rá nem beszél, hogy menjen vissza a születéséig, aligha éli túl élete első napját! Jeges borzongás szaladt végig Laura hátán.

Milyen jó is, hogy hallgatott az ösztönére, és az ál-orvos nyomába eredt! Longolius sohasem fogja feladni, hanem továbbra is az életére tör majd, nem törődik az ősi törvényekkel és tilalmakkal. Sötét vazallusai pedig erejükhöz mérten támogatni fogják ebben. Szerencsére most már Laura is tudta, merről fúj a szél, és fel tudta magát vétezni a támadások ellen.

- Mi bajod? - Az antikvárius szava mintha a messzi távolból érkezett volna. - Rosszul vagy?

- Nem, semmi - felelte Laura. - Csak egy kicsit megsédültem. - Megnyugtatón mosolygott. - Megismételné Longolius úr címét? Nem hallottam jól.

-Persze - bólintott a boglyafejű. - Tudod, mit? A legjobb, ha felírom.

Egy darab papírt hozott, és egy aranyhegyű töltőtollat.

- És kérj csak jó nagy megtalálói jutalmat érte! -mondta még, amikor átnyújtotta a cédulát.

- Jutalmat? - tette a csodálkozást Laura. - Miért, olyan értékes ez a könyv?

- Tulajdonképpen nem. - Kardamon szeme vidáman csillogott. - De Longolius úr számára valamiért mégis. Különben ki nem fizette volna, amit kértem érte, hanem alkudozott volna! Ráadásul azzal is megbízott, hogy szerezzem be az összes még fellelhető példányt, akármibe kerül is. Mintha legalábbis az élete függne tőle!

Laura titokban bólintott. Kardamon úr nem is sejtette, hogy ez mennyire így van! A fekete mágus számára valóban létfontosságú a könyvecske, bár a jövőben ez sem fogja megmenteni a haláltól. Pillanatnyilag azonban még él Maximilián Longolius, és biztosan már a további terveket kovácsolja Laura ellen. A lehető leggyorsabban a nyomára kell jutnia.

Laura udvariasan köszönetet mondott és elbúcsúzott. Már a kijáratnál volt, amikor Kardamon úr visszahívta.

- Egy pillanat még - kérte, és előrehajolt, hogy alaposan szemügyre vegye az arcát.

- Mi az? - csodálkozott a lány.

- Egész idő alatt azon törtem a fejemet, miért tűnsz annyira ismerősnek - mondta az antikvárius. - Nem találkoztunk már valahol?

- Nem hinném - felelte Laura.

- A, persze! - Kardamon úr arca hirtelen felragyogott. - Már tudom, kikre emlékeztetsz: Lena Luziusra és Annára, a lányára! A szemed, a hajad, ez a gödröcske az álladon - minden pontosan olyan, mint az övéké!

Összehúzta a szemét, olyan kicsire, mint a gombostűfej.

- Rokonuk vagy talán?

- Persze - mosolyodott el Laura. - Anna lánya vagyok.

- Hát nem csoda akkor! - nevetett Kazimir megkönnyebbülten. - Tehát innen a nagy hasonlóság! Mindjárt gondoltam... - De a mondat közepén elállt a szava. - Hány éves vagy?

- Tizennégy - felelte az igazságnak megfelelően. - Miért kérdi?

- Mert akkor nem lehetsz Anna lánya - felelte mérgesen Kardamon úr. - Hiszen még ő is csak a húszas évei elején jár. Hogyan lehetne tizennégy éves lánya?

- Eee... - Laura kétségbeesetten keresett egy jó választ.

- Figyellek! - mondta Kardamon úr, és olyan szigorúan nézett rá, mint egy inkvizítor a megkínzott eretnekre.

- Én... - Laura lázasan kutatott az agyában egy lehetőség után, hogy kiszabaduljon ebből a kínos helyzetből. Nem magyarázhatja el ennek a jó embernek, hogy a jövőből jött! De hazudni sem akart neki. Mit tegyen? Hirtelen mentő ötlete támadt. Összehúzott szemmel koncentrált - aztán a szomszéd szobában hirtelen megcsörrent a telefon. Hangosan, követelőzőn.

- Igen, megyek már, megyek már - motyogta idegesen Kardamon úr, és áttotyogott a készülékhez.

Amikor felemelte a kagylót, senki sem szólt bele.

- Furcsa - jegyezte meg, mikor visszatért a boltba. De a lány eltűnt. Ami éppolyan furcsa volt, mint amilyen illetlen. - Még ilyet - motyogta maga elé Kardamon úr. - Vajon miért hazudott nekem ilyen szégyentelenül ez a gyermek?

Persze még jobban elcsodálkozott volna, ha megtudja, hogy még a telefont is Laura szólaltatta meg.

A cím, amelyet az antikvárius megadott, ismerősnek tűnt Laurának. Lehet, hogy meglátogatta már Maximilián Longolius? Miért pendített meg benne nagyon mélyen egy húrt ez a cím?

Ha valaha találkoztak is, az semmiképpen sem álmotázáson történt. Laura ugyanis mindenre tisztán emlékezett, amit ezeken a különleges utazásokon átélt. De valódi életének eseményei, különösen azok, amelyek a tizenharmadik születésnapja előtt történtek, továbbra is elmosódott árnyékok voltak csupán, bár a fátyol már egyikről-másikról fellebbenni látszott.

Longolius a közeli nagyvárosban lakott. Napközben a munkáját végezte, ezért Laura úgy döntött, hogy inkább este látogatja meg. Azt azonban még nem tudta, mit tegyen, hogy közel férközhessen hozzá, és kihallgathassa terveit. Reménykedett, hogy valami majd biztosan eszébe jut.

Nem álmúton, hanem busszal jutott oda. Még épp idejében jutott eszébe, hogy amikor született, még nem euróval, hanem márkával fizettek Németországban. Szerencsére anyja pénztárcája a szokott helyen volt, a konyhaszekrény fiókjában. Ha szükséges lesz, a következő napokat kihúzza a készpénzzel, amit benne talált.

A barátságos buszsofőr elmagyarázta Laurának, hol kell kiszállnia, ha Longolius úrhoz igyekszik:

- Szállj csak ki az egyetemi könyvtárnál. Longolius úr lakosztálya pont szemben van vele.

- Maga is ismeri? - csodálkozott a lány.

- Hát persze - nevetett a buszsofőr, és zsíros ellenzős sapkáját hátrtolta a fején. - Longoliust mindenki ismeri mint a rossz pénzt.

És amikor meglátta Laura elképedt arckifejezését, még hozzátette magyarázatképpen:

- Minden újság tele volt a történetével. Pár éve övé volt még az ország legnagyobb sajtóbirodalma, de aztán lassan-lassan mindent elvesztett. Csak a Hohenstadti Hírharsóna maradt meg neki, de úgy hallottam, azt is a közeli csőd fenyegeti.

- De hát... de hát akkor hogyan engedhet meg magának ilyen lakosztályt? Hiszen ez biztosan egy vagon pénzbe kerül!

- Így van, kislány. - A buszsofőr bosszús arckifejezéssel bólogatott. - Pontosan ezt a kérdést tettem fel már magamnak is néhányszor. De hát ezek a finom urak mindenféle trükköt meg kikaput ismernek. És valószínűleg nemcsak okosabbak, hanem gátlástalanabbak is, mint mi vagyunk!

A megálló egy nagy parkoló előtt volt. A háttérben hatalmas homokkő épület emelkedett. Valószínűleg több mint száz éve épült, legalábbis erre utalt az első front oszloprendje a cirádás oszlopfelvezetekkel és a nagyszerű frízekkel. Ez lehet az egyetemi könyvtár, amelyről a sofőr beszélt.

Laura emlékezetének mélyéről megint homályos emlékfoszlányok törtek a felszínre: mintha Lukas meg ő egyszer halálos veszedelemben kerültek volna ebben az épületben... És mintha Laura már kisgyerekként is ide kísért volna el a mamáját... De sajnálatos módon ennél pontosabban nem emlékezett semmire.

Még csak délután öt óra volt, de a sötétség már leszállt a városra. Mindenütt égtek az ostorlámpák. Az utcákon csúcsforgalom volt. A könyvtár előtti főútvonalon négy sávban suhantak el az autók, és a járdák is tele voltak gyalogosokkal. Az emberek siettek a boltokba, hogy még zárás előtt elintézhessék a bevásárlást, vagy már hazafelé igyekeztek.

Amikor a busz továbbindult, Laura csak akkor látott rá a túloldalon álló épületre. Hét emeletével ez a ház volt a legmagasabb a környéken. A legtöbb ablak mögött világosság volt. A lakosztály pedig a nagy lapos tető legnagyobb részét elfoglalta, előtte hatalmas terasz. Az ottani nagy panorámaablakok is világosak voltak - tehát Longolius úr otthon van.

A terasról biztosan be lehetne kukkantani a lakásba, gondolta Laura. De hogyan juthatna fel a tetőre és onnan a teraszra?

A megálló közelében volt egy zebra. Laura beállt a gyalogosok közé, és várta, hogy zöldre váltsa a lámpa. Végtelen hosszú ideig tartott, de Laura nem bánta, mert ahogy felpislogott a magas ház tetejére, egyszerre elbizonytalanodott.

Nem túl nagy feladatot vállalt? Az impozáns épület félelmet keltőn magasodott az utca túloldalán. Hogyan juthatna fel rá? És vajon eredményesen kémkedhet-e Longolius után, akinek számtalan szövetségese van, köztük az a rettenetes Syrin? Laura egyre erősebb kételyt érzett, miközben ott állt a lámpa tövében, és figyelte az előtte elsuhanó autókat.

Aztán minden villámgyorsan történt: egy fekete teherautó száguldott elő a semmiből. Másodpercekkel korábban még semmit sem lehetett látni belőle. Ugyanebben a pillanatban Laura jeges hideget érzett a hátán. Megfordult, és egy lány arcába nézett közvetlen közlől. Szurokfekete hajat látott, holtsápadt arcot és vörösen izzó szemet. A lány úgy nyújtotta ki a karját, mintha az autó elé akarná lökni Laurát!

- Hé, mi ez a hülyeség? - kiáltott fel Laura halálra rémülten. Az árnyaszerű alak sziszegett, mint egy vámpír, akit szenteltvízzel öntenek nyakon, aztán villámgyorsan megfordult, és egy pillanattal később nyomtalanul eltűnt a tömegben. És a fekete teherautó is: mintha csak a föld nyelte volna el.

Amikor Laura odaért a magas ház elé, még mindig reszketett. Miféle lány volt ez? És vajon igazán ki akarta lökni az útestre?

És miért?

Laura, bár nem kapott választ a kérdéseire, mégis meglepve tapasztalta, hogy minden kétsége eltűnt. Ki akarja nyomozni, mit tervez ez a Longolius, akármilyen hatalmas szövetségesei vannak is!

A legfőbb színt csengőgombja mellett nem állt név. És mivel a ház egyetlen másik lakóját sem hívták Longoliusnak, Laura úgy vélte, jó nyomon jár. Vajon egyszerűen becsengessen, és valami ürüggyel bekértozzön a lakosztályba? Ezzel semmire se menne. Egyetlen módszer maradt csak: titokban figyelni Longoliust, ameddig csak lehet, és megtudni, milyen terveket szövöget.

- Milyen okos ötlet! - szólalt meg egy gúnyos hang a háta mögött. Auriel volt az, a felhőtáncos.
 Laura meglepetten és ugyanakkor örömmel nézett rá.

- Azt hittem, rám kell vigyáznod. - Hangja szemrehányó volt. - Mármint a kisbaba Laurára.

- Most nem szükséges - oszlatta el aggályait a szárnyas lény. - Apád van nálad éppen a kórházban. Azt hiszem, ő éppolyan jól meg tud védeni, ha nem jobban, mint én.

Laura arca ellágyult.

- Ráadásul az az érzésem támadt - folytatta a felhőtáncos -, hogy pillanatnyilag neked sokkal inkább szükségem van rám, mint a másíknak!

- Hát az biztos - grimaszolt Laura, és keservesen nézett fel a hetedik emeletre. - Ha tudnám, hogy jutok fel oda... - mutatott a tetőteraszra.

Halkan sóhajtott.

- Valószínűleg nincs más választásom, mint hogy felálomutazzak.

- Ugyan, Laura - nézett rá csúfondárosan a szárnyas lény. - Vannak még egyéb utak is... vagy miért adtak volna nekem szárnyat a szellemek, akik a világok futását igazgatják?

A domb vulkáni kúpja, amelyet szürkésre színezett az alkony, úgy emelkedett fel előttük, mint egy félelmetes őssálat koponyája. A hófödte Rémhegy egy kiterjedt fennsík peremén magasodott, amelyet szinte körbezárt egy cakkozott élű magashegység. A fennsík nagy részét elfoglaló többől időről időre lángnyelvek csaptak fel, és cikázó fénnel töltötték meg a sötétedő völgyet. Mintha égett volna a víz, de mégis jéghideg volt. És a dermesztő szélben, amely folyamatosan sívított le a hegyek tarajáról, nyughatatlan lidércfények gyanánt rángatóztak a jeges lángok, amelyek a fennsík nevét adták.

Beolron már rég nem fogott a dermesztő fagy. Egyszerű lenvászón köntösén csak a bőr kovácskötényt viselte - a sötétalbák vezére mozdulatlanul állt a barlangja előtt. A bejárat úgy ásított a Rémhegy lábánál, mint egy hatalmas fekete, fogatlan száj. A sötétalba a látogatóra várt, akit a ködtutajosok már bejelentettek neki. Az árnyyszerű tutajos, aki inkább volt ködfosztlány, mint testtel rendelkező alak, már az ősidőktől fogva neki szolgált. Beolor ezért nagyon jól megértette a ködtutajosok nyelvét, amely inkább gondolatközlés volt, mint kimondott szavak együttese. Ezért általában már akkor tudta, kit hoznak a ködtutajosok, amikor a vendég még le sem szállt a járműről. A mai látogatónak azonban nem lesz szüksége a tutajra, ezért a sötétalbák vezére nem is a lobogó lángocskákra nézett: szénfekete szemét az égre meresztette.

Nem tartott sokáig, míg a szürkületből kibontakozni látott egy hatalmas szárnyas valamit. Syrin volt az, az alakváltónő, aki hárpia alakját öltötte fel. Ebben az alakjában sokkal gyorsabban tudott közlekedni, mint bármilyen néglábú hátason, ráadásul így szinte nem volt, akitől féljen. Még Nyílszárny, a Fény sasmadara sem támadna rá jó ok nélkül, s a hatalmas sárkányok is békén hagyták Syrint, ha meg nem sértette országaik határát. A vihardémon alakja meghitt látvány volt Beolor szemében, mégis, mint mindig, most is összerezzent. Észre sem vette, de még egyet hátra is lépett, amint a gusztustalan szörny - félig vénasszony, félig keselyű -leszállt előtte nagy szárnycsapkodással. Pestises bűz terjengett körülötte, s az örült kacagás, amely a sötétalba-vezér láttán kiszakadt belőle, hideg borzongással töltötte el Beolort.

Alig ült le a hordalék borította földre, már vissza is változott Syrin a rendes alakjába. A sovány, smaragdzöld ruhás nő Beolorhoz lépett, és feléje nyújtotta karmos kezét.

- Üdvözöllek, kovácsok mestere. Örülök, hogy újra látlak!

- Részemről az öröm - mormolta az alba, és fekete szakállbozontjában nemigen lehetett látni ferde vigyorát. Meghajlást imitált, és satumancsába fogta az alakváltónő kezét. - Mi hozott hozzám?

Fogása minden bizonnyal pokoli fájdalmat okozhatott, de Syrinnek arcizma sem rezzent, egyetlen fájdalmas hangot sem hallatott.

- Nos - kezdte, és sárga hüllőszeme felragyogott -, úgy hallottam, Kroloff unokatestvéred látogatásának híre már ellenségeink táborába is eljutott.

-Tényleg... eljutott volna? - A sötétalba sanda pillantással méregette az alakváltónőt. - És netán még azt is tudják, miről beszélgettünk?

- Hát persze, nagy kovácsmester - biztosította Syrin, és ocsmány arcát széles vigyor torzította még rémisztőbbé. - Ennek az átkozott Nyílszárnynak nemcsak mocskosul éles szeme van, hanem valószínűleg Aventura lakói közül ő hall a legjobban. Így aztán Elysion meg a Fény többi kutyája máris pontosan tudja, hogy a farkasfejük és ti meg akarjátok tagadni a további szolgálatot Borborontói!

- Helyes! - Beolor elgondolkodva ingatta kormos, fekete csimbókos fejét. - És ez pontosan az, amit szeretnél volna, igaz?

- De még mennyire! - ujjongott fel Syrin, és arcára diadal ült ki. - El sem tudod képzelni, mekkora örömmel tölt el ez a hír.

- Mindig örömömre szolgál, ha örömet szerezhetek neked - bókkolt Beolor, de hangjában némi ironia is csengett. - De biztosan nem csak azért indultál neki ennek a hosszú útnak, hogy ezt közöld velem.

- Milyen igazad van, mesterem! - mosolygott rá Syrin. - Idejövetelem előtt Kroloffal és az embereivel is találkoztam, és megbeszéltük a további teendőket. Vagyis most rajtunk a sor, hogy megtegyük a következő lépést. De inkább bent a barlangodban - fejét hátrahajtotta, és felkémlelt a szürkületet lassan feketeséggel felváltó éjszakai égboltra -, nehogy valaki kiszagolhassa, mire készülünk.

Sötét társaságban

A hetedik emeleten már elég rendszeresen füttyült a szél, és szinte elnyomta a város zajait. Az autók motorzaja alig hallatszott fel ide, pedig olyan sok volt belőlük, hogy szünni nem akaró fényfolyamot alkottak a fényszóróikkal. Néha egy-egy duda is felharsant. A sötét felhők hasa olyan mélyen lógott, hogy az embernek szinte az volt az érzése, kézzel is elérni őket.

Auriel hatalmas hattyúszárnyain, a túlsúly ellenére, simán felemelkedtek. Így most Laura a szeles teraszon állt, és a panorámaablakon át lesett be Maximilián Longolius nappalijába.

A szoba majdnem akkora volt, mint egy tenispálya, és igazán illusztris társaság gyűlt össze benne. Az öt személy teljességgel lekötötte Laura figyelmét, minden mást csak futólag látott: a csinos, formatervezett bútort, a falakon az értékes festményeket és nyomatokat s a parkettát szinte teljesen befedő, szemlátomást értékes szőnyeget. A szobában összegyűlt alakok azonban jóval érdekesebbek voltak mindezeknél.

Nyilvánvaló, hogy a Sötétek tartottak gyűlést. Az öt jelenlévő közül hármat azonnal felismert Laura, annak ellenére, hogy tizennégy évvel fiatalabbak voltak: doktor Quintus Schwartzot, Rebekka Taxust és Albin Ellerkinget. Hiszen mindhármukkal, az igazgatóhelyettessel, a matektanárnővel és az intézet kertészével is össze-összefutott már álmotázásai során. De vajon ki az a férfi és a nő az asztalnál?

A férfi egy mély, drága bőrfotelbe süppedt az asztalfőn. Ötven körül járhatott, kifogástalanul öltözött: szürke tweedzakó volt rajta, remek anyagból készült fekete nadrág és fekete, csillogó-villogóra fényesített bőrcipő. Haja a kora ellenére is szurokfekete volt, szigorúan hátrafésülve hordta.

Amikor Laura megpillantotta drága, formatervezett, márkás szemüvegét, amely mögül apró, ravasz disznószemek lestek ki, azonnal tisztában volt vele: ez lesz az a Maximilián Longolius, akit Kardamon úr emlegetett! Ugyanaz a szemüveg volt rajta, mint az állítólagos Weiss doktoron tegnap a klinikán. Vagyis Longolius tényleg a doktor alakját öltötte fel!

És mintha még egy pótlólagos bizonyítékra is szüksége lett volna, Laura ebben a pillanatban megpillantotta a nagy bumszli gyűrűt a középső ujján: a Tűzkígyó gyűrűjét. Ez a gyűrű tartotta Longolius évszázadokon át életben, és ez tette őt megfellebbezhetetlenül a Sötétek vezérévé.

De ki lehet az a nő közvetlenül mellette? Háttal ült Laurának, így nem láthatta az arcát. Barna, hibátlanul fésült frizurát viselt, és hárszöld, karcsúsított nadrágkosztümje is nagyon elegánsnak látszott.

Laura az élénk társalgásból sajnos egy szót sem hallott. Az ablaktáblák ugyanis be voltak csukva, ráadásul olyan vastagok voltak, hogy egyetlen szó sem hallatszott ki. És nem is próbálkozott senki ablaknyitással, pedig odabent vastagon gomolygott a füst: Longolius vastag szivart pöfékelt, a két nő pedig egyik cigarettáról a másikra gyújtott.

Laura elvetett egy hirtelen támadt ötletet: túl veszélyes lett volna a fülét az ablakra tapasztani. Hiszen ehhez ki kellene lépnie a sötétség védelméből, és egészen közel menni az ablakhoz. Akkor aztán bárki felfedezheti, aki véletlenül arra néz. Persze Auriel bármelyik pillanatban biztonságba helyezheti, viszont a Sötétek már tudnának az ittlétéről. Hát ez így nem megy!

Laura önkéntelenül is megcsóválta a fejét. Már arra gondolt, hogy megelégszik a néma megfigyeléssel, de hirtelen eszébe jutott valami.

„Én spóragy!” - korholta magát.

Hát persze!

Azonnal is eszébe juthatott volna!

Amikor Beolor belépett a kovács barlangba, Braamir, a segédje, épp az üllő mellett állt. Lesújtott kalapácsával egy izzó vasdarabra, amely az alakjából ítélve kardnak készült. Az ütés zaját visszaverték a falak, és Braamir csak akkor vette észre a mesterét, amikor már mellette állt, és felemelte a kezét.

A legény meglepetten eresztette le a kalapácsot.

- Tessék, mester?

Beolor a vizesedényekre mutatott.

- Szaladj le a tóhoz, és hozz friss vizet!

- De mester! - Braamir állá leesett. - Hiszen van még elég vizünk. Ráadásul épp az imént sürgettél munkára. Hogy Kroloffnak és az embereinek éles kardok kellé...

- Vízet hozzál! - ripakodott a sötétalbák ura a legényre. Szeme veszedelmesen villogott. - De ízibe! A legény mintha végre felfogta volna, miről van szó.

- Igenis, mester - mondta gyorsan, letette a kalapácsot, és a még mindig izzó vasat a hűtőedénybe mártotta. A leendő kard sziszegett, és gőz szállt fel róla. Aztán Braamir a félig kész darabot az izzó parázsba helyezte, két vödört vett a kezébe, és a kijárat felé indult kacszó lépteivel.

Beolor sötétén nézett utána, és megvárta, míg a segéd eltűnik. Aztán a falhoz lépett, és megrántott egy vasgyűrűt. Erre a súlyos üllő hangtalanul félrelendült, és a padlóban egy mélyedés vált láthatóvá.

Syrin, aki kaján vigyorral figyelte a mester és a segéd közötti szóváltást, meglepődött. Tett egy lépést előre, és kíváncsian figyelte, amint a kovács egy hosszúknak tűnő tárgyat vesz elő az üllő alatti rejtékhelyről, amely mocskos gyapjútakaróba van bugyolálva. Beolor óvatosan egy asztalhoz vitte a valamit, mintha értékes ékszerről lett volna szó, lefektette, és felhajtotta róla a takarót. Egy hatalmas kard volt a csomagban. A tűz lángjait visszaverte fényes pengéje és díszes hüvelye.

- Ez a látvány mindig lenyűgöz! - lehelte Syrin. - Már többször láttam ezt a kardot, mégis mindig elképeszt, mekkora a hasonlóság.

- Hát nem? - Nem ez volt persze az első dicséret, amit Beolor a kovácsművészetével aratott, de az elismerés, ráadásul épp Syrin szájából, mindenképp hízelgett neki. Most először érezte, hogy jól választott, amikor elfogadta az alakváltónő ajánlatát. Unokaöccse, Kro-loff, és az összes farkasfejű is el volt ragadtatva az ötlettől! Nem is vitás - ez a terv biztos győzelemre vezeti őket!

A sötétalbák vezére elégedett rőffentéssel ragadta meg a kardot, méregette a kezében, aztán lesújtott vele. A fénylő penge úgy cikázott az alakváltónő szeme előtt, mint a villám.

- Teljesen igazad volt, Syrin. - Beolor arcán még a vastag koromréteg sem tudta elfedni a győzelemittas ragyogást. - Senki sem fogja észrevenni a különbséget. Éppen ezért egészen biztos, hogy a tervünk sikerrel jár majd.

Laura szinte megbabonázva meredt az ablakkilincsre, amely, telekinetikus erejétől vezérelve, milliméterről milliméterre fordult meg. „Engedelmeskedj!” -parancsolt rá gondolatainak erejével. - Hajolj meg a Fény Hatalma előtt!”

És a kilincs apró, szinte észrevehetetlen mozdulatokkal elfordult, a szobában ülők nem is vették észre. Auriel pedig a bentieket figyelte, hogy ha valami történne, azonnal szólni tudjon Laurának. Szerencsére minden rendben ment, s az ablak alig két perc alatt kinyílt.

A következő manőver már kényesebb volt. Laura eddig még sohasem próbált egy ilyen hatalmas ablaküveget gondolatainak erejével lebillenteni - ám ezt a feladatot is gyorsan és hangtalanul hajtotta végre.

Ez még Aurielnek is tetszésére szolgált. Elismerően mosolygott, és hüvelykujját magasra tartotta elismerése jeléül. Laura elvigyorodott: miket meg nem tanul az ember, ha több évszázadot a Földön tölt!

A nappaliban üldögélő csoportnak még mindig nem tűnt fel a titkos megfigyelő. A lebillentett ablak nyílásán füstfelhők húztak ki a szabadba, és beszélgetésfoszlányok szálltak velük. Laura könnyedén követte a beszélgetést.

Maximilián Longolius nyilvánvalóan épp a kórházban történetekről számolt be.

- Ami engem érdekelne, igen tisztelt Nagymessz-ter - selypegte Rebekka Taxus -, isszmerterd asszt a szöke lányt, aki meghiússzította a tervedet?

Nagymester? Laura felfigyelt a szóra. Ez csak azt jelentheti, hogy ő a vezérük!

- Sajnos nem. - Longolius mérgesen szorította ősz-sze a száját. - Soha nem láttam azt a kölyköt, őszintén szólva ez el is gondolkodtatott.

- Hogyhogy? - kérdezett rá a hárszöld nadrágkosztümös nő.

- Egyszerű - bólogatott a Nagymester. - Egész eddig meg voltam győződve róla, hogy minden átkozott Fény kutyáját ismerek.

- Pontosan így van, mes... - kezdett bele valamibe Albin Ellerking ravaszka vigyorral, de egy kurta gesztus hamar elhallgattatta.

- Van még hat internátus, amelyeket mind ezek a kreatúrák működtetnek. De a mi szövetségeseinktől is azt a híradást kaptam, hogy Ravensteinbe már közeleg az erősítés.

- Akkor meg nem is értem, Mester, miért aggódsz -vetette közbe Quintus Schwartz. - Hiszen akkor egyértelmű, hogy az a kölyök nem lehet az Őrzők közül való.

- Micsoda ostobaság! - fortyant fel a Nagymester. -Még szép, hogy Őrző, méghozzá egész veszedelmes! Különben nem lett volna egy felhőtáncos a kíséretében. És ahogy azt az átkozott kerekese székét minden gond nélkül elém toltta, az sem mindennapi erőről tanúskodik! - Sötét szeme ellenségesen villogott. - Vagy még több bizonyítékra volna szükséged?

- Nem, dehogy - húzta be a nyakát az igazgatóhelyettes, mint egy rendreutasított diák. - Igazad van, Mester!

- Maxnak természetesen igaza van, mint mindig -búgta a nő, akinek arcát Laura még mindig nem látta. Aztán a barna hajú hölgy előredőlt, és finoman manikűrözött kezét a sötéten maga elé meredő lapkiadó alkarjára tette. - És ahogy ismerlek, te már bizonyára sejtet is, hogy honnan jöhetett.

- Valóban van egy sejtésem. - Longolius körbepillantott. - Biztosan tudtok róla, hogy van egy könyv, amelyben a világ titkos tudását őrzik.

Pinky Taxus elsápadt.

- De csak nem az Ősszi Kinyilatkoztatásszról beszélsz?

- Dehogynem! Pontosan arra gondoltam - mondta nyomatékkal a vezér. - Abban ugyanis nem csak a Sötét Vér Gyermekekről van szó, akit annyira vágyunk már megpillantani...

- Hanem? - kérdezte a matektanárnő, és még levegőt is elfelejtett venni, úgy csüggött a férfi szavain.

- Hanem a Ragyogó Fény Gyermekekről is, aki pontosan ellentéte az előzőnek, ám mégis eltérhetetlen kötelékkel hozzá van fűzve. Míg a Sötét Vér Gyermeke bennünket segít győzelemre a Fény harcosaival szemben, addig a Ragyogó Fény Gyermeke érzékeny veszteségeket okozhat nekünk. Állítólag még arra is képes, hogy legyőzze a haláldémont.

Egy pillanatra csend támadt. Longolius nagyot szippantott a szivarjából, aztán rágcsálni kezdte. Valamenynyien tanácstalan tekintettel nézegették egymást.

Laura gondolatai is a Nagymester rejtelmes szavai körül keringtek. A titokzatos fogalmak csak úgy kavargtak a fejében.

Az Ősi Kinyilatkoztatás.

A Sötét Vér Gyermeke.

A Ragyogó Fény Gyermeke

Ezekről még sohasem hallott! Vajon Auriel ismeri őket?

A felhőtáncos megfjejtetetlen arckifejezéssel nézett vissza rá, mintha mit sem venne észre kérdő tekintetéből.

Laura már rá akart kérdezni, de ekkor megint Quintus Schwartz ragadta magához a szót.

- Bocsáss meg, Mester - kezdte -, de szavaid kissé megzavartak. Hiszen egész idő alatt azt feltételeztük, hogy a Ragyogó Fény Gyermeke Leander kollégánk csecsemője. A kislány tegnap született a Tizenhármas jegyében, és később, ha idejében meg nem állítjuk, különleges képességek fejlődnek ki benne.

- Quintussznak igaza van, Messzter - sziszegte a Taxus. - Hisszen csakissz ezért ossszontál be a kórházba!

- Pontosan! - Schwartz doktor boldog volt, hogy valaki osztja a véleményét. - És ugyanakkor azt reméltük, hogy az a fiú, akivel Syrin ajándékozott meg téged tegnap, a Sötét Vér Gyermekevé fog fejlődni!

- Mintha nem tudnám mindezt! - förmedt rájuk gorombán Longolius. - De ennek a szőke lánynak a felbukkanása kétségeket ébresztett bennem.

- Kétségeket? - búgta az ismeretlen nő. - Hogyhogy, Max?

Longolius elnéző mosollyal nézett a nőre.

- Szívesen elmondom neked, Sally.

Laura, mint akibe a villám csapott, összerándult. Sally f

Ez a név olyan riadót vert a fejében, amit nem volt szabad figyelmen kívül hagynia. Sally?

Ugyanakkor abban is biztos volt, hogy még sosem hallotta ezt a nevet. Mégis valahogy a legrosszabbtól tartott a hallatán. Fogalma sem volt, miért és hogyan -egyszerűen csak ezt érezte.

A nappaliban közben Longolius megint csak az alárendeltjeihez fordult.

- Emlékeztek még arra az üzenetre, amit a fhurhur Halloweenkor hozott nekünk?

- Természetessen, Messzter - sziszegte Pinky.

- Határozottan óvott bennünket egy lánytól, aki egyik jószálmában jelent meg - folytatta a Nagymester. -

Azon a napon, amikor a világ a Tizenhármas jegyében áll, akkor mutatkozik először a lány. Nemcsak nagy veszedelmet hozhat ránk, hanem egyenesen valamenny-nyüünk pusztulását is okozhatja. Ezért aztán minden eszközzel azon kell lennünk, hogy megsemmisítsük.

- De hiszen pontosan azért tapadtunk rá erre a gyerekre, erre a Laurára - vetette közbe a Sallynek szólított nő. - Merthogy a Tizen...

- De mi van akkor, ha tévedtünk? - szólt Longolius. - Ha a jószálmom nem a Leander fattyút, hanem ezt a rövid hajú szőke lányt jövendőlte? Tegnap mutatkozott először - vagy talán látta már valaki? - A válasz csak általános fejcsóválás volt. - Nahát! - Longolius komoly képpel nézte szövetségeseit. - Ha ez a lány esetleg tényleg a Ragyogó Fény Gyermeke, akkor irtózatoss fenyegetést jelent ránk. Hiszen az újszülötten ellentétben ő már kiképzett, kész Őrző, és ezért igencsak veszélyessé válhat.

A vendégek rémülten néztek egymásra, úgy látszik, ez az okfejtés mindnyájukra megtette a hatást.

- Nem lehetne valahogy rájönni, hogy melyik lány az igazi? - kérdezte a Sallynek nevezett nő az általános tanácsalanság közepette.

A Nagymester összerántotta a szemét, jobb kezével gyűrögette az állát, és elgondolkodva meredt maga elé.

- Hát - szólalt meg végül - azért erre mégis volna mód.

Sally feje előrerándult, mint egy zsákmányt megpillantó keselyűé.

- Hogyan? - kérdezte feszülten.

- Már több évszázada - mondta fátyolos tekintettel Longolius -, hogy először idéztem meg Beliaalt, az Alvilág urát, hogy árulja el sötét titkait.

Az emlék hatására gonosz mosoly jelent meg az arcán.

- Akkoriban a világ még Hermes Trismegistosként, a nekromantia legnagyobb tudoraként ismert.

- Bizony, Max - helyeselt Sally. - És ezt a mai napig nem felejtették el! Hermes Trismegistos még ma is akkora hatást gyakorol az emberekre, hogy néha háromszor isteninek nevezik. Ha tudnák... - Sokatmondón vihogott.

- Így van, Sally - Longoliusnak szemlátomást hízelgett a dicséret. - De az emberek tudása erősen korlátozott. A legtöbbjük még csak azt sem sejtí, van arra lehetőség, hogy kapcsolatba lépjünk Beliaal

haláldémon birodalmának lakóival. Őszintén szólva ezt én magam sem tudtam, amíg az endori boszorkány be nem avatott fekete művészetébe. De akárhogy van is: már egy örökkévalóság telt el azóta, hogy megkértem Beliaalt, engedjen betekintnem az Ősi Kinyilatkoztatásba. Mindenesetre akkoriban a Sötét Vér Gyermeke volt az, aki érdekelt, így a Ragyogó Fény Gyermekeire vonatkozó részletet épphogy csak átolvastam.

- Tehát akkor nem is tudod, miről ismerszik meg, és hogyan lehet ártalmatlanná tenni?
- Nem, Sally - csóválta szomorúan a fejét a Nagymester. - Ezt sajnos tényleg nem tudom.
- Ó, milyen kár - selypegte csalódottan Pinky. -Éssz nincs már arra lehetőség, hogy még egyszer bepillantássz nyerhessz abba a könyvbe?
- Dehogynem, megvan a lehetőség. - Longolius körbepillantott alattvalóin, akik mély hódolattal néztek rá. Úgy tűnt, igencsak élvezi, hogy figyelmük középpontjában állhat.

Alienor csodálkozva tekintett nyugat felé, ahol Tintall várának és lakóépületeinek tetejéről már idecsillogott a lemenő nap. Biztosan eltart még egy órát, míg a Fehér Lovagok elérik a hatalmas erődtámasz falait, de már jól lehetett látni - főképp a Hhelimlovagok fehér lobogóját a vártorony csúcsán, amelyen két kard keresztezte egymást.

Tintall egy magas sziklaormon épült, a Déli-Jégtenger partja fölött. Első pillantásra látható volt, hogy ezt a várat, ellentétben Villogócsarnokkal, ahol a kis tanítvány töltötte gyermekkorát, más célra építették. Ez, egymásból kiemelkedő épületeivel, csúcsos tornyaival és játékosan elhelyezett erkélyeivel mintha csak egy megvalósult álom lett volna. Tintall viszont messziről hirdette, hogy építettségének és lakóinak sem álmodozni, sem tréfálni nem volt kedvük. Jaj annak, aki rosszat forral ellenünk, hirdették a vár vastag, védelemre teremtett falai és tornyai. Mindenkit, aki csak megtámad bennünket, a neki kijáró fogadtatásban részesítjük!

És Tintallt hosszú történelme során valóban egyszer sem sikerült bevenni. Pedig akadt próbálkozó épp elég, de egészen eddig minden támadást sikerült kivédeniük a háziaknak, sőt rendszerint megsemmisítő vereséget mértek a támadó hadra. Ha azonban azok még idejében észhez tértek, és nem ostromolták fölöslegesen a falakat, akkor a lovagok bántatlanul engedték őket elvonulni.

A háziak az Idők Kezdeté óta elkötelezettjei voltak a Fény Ügyének és az élet védelmének. Itt soha nem ontottak ki vért alapos ok nélkül. Hhelimland minden eddigi uralkodója szigorúan tartotta magát a Fény legfőbb parancsolatához, Artas király, Paravain lovag apja is, aki tizenhét esztendőn át uralkodott országában, mielőtt a korai halál hirtelen elragadta volna.

Alienor nagyon is jól ismerte a király nevét. Egész Aventerra zengte a hőstetteit. Okosságát és bölcsességét messze földön hirdették, természetesen Villogócsarnokban is. Alienor emlékezett még rá, hogy Alarik-kal, a bátyjával együtt tágra nyitott szemmel és tátott szájjal hallgatták Saiima dadájuk meséit. Saiima pedig nagyon szívesen mesélt érdekes történeteket a hős Artas királyról és bátor vitézeiről.

Alarik és Alienor így rengeteg érdekességet megtudtak Artas király életéről, bár az sohasem jutott volna eszükbe, hogy Paravain lovagot kérdezzék meg a királyról. Ugyanis, bár a lovag mindig a lehető legkedvesebben bánt velük, és a legnyakatekertebb kérdéseikre is nagy türelemmel próbált válaszolni, ha a szülei haláláról kérdezték, mindig kitérő választ adott.

Eileena, az a koros cseléd, aki már ezer éve szolgálta a Fény Őrzőjét, egy napon hallgatást fogadtatva a gyerekekkel, elárulta nekik, hogy Paravain felelősnek érzi magát a szülei haláláért. Büntudat gyötörte, amiért otthagya őket, és Fehér Lovagnak állt a Fény udvarában ahelyett, hogy megvédelmezte volna Artas királyt és Gunivain királynét.

- Milyen buta gyerek - mondta Eileena. - Tizenhárom nyarat ért meg akkor épp. És hát az alattomos lázbetegséggel szemben a legderekből harcos is tehetetlen.

Alienor óvatosan arra fordította a fejét, és lopva a Fehér Lovagra pillantott. A csoport többi tagjával együtt ő is épp megállította lovát, hogy innen a messzeségből csodálja meg Tintallt. Nemes arcán öröm és fájdalom kifejezése váltakozott.

Alienor tudta, milyen forró buzgalommal végezte lovagi teendőit Paravain a Grál-várban. Vagyis Eileena biztosan igazat beszélt: a lovag arkifejezése arról árulkodott, hogy Paravain még mindig gyászolja a szüleit, s a vár láttára feltörték az érzelmei.

- Igyekeznünk kéne, Paravain - szólalt meg Morwe-na, és rámosolygott a lovagra. - Nehogy aggódjanak értünk Tintallban. Hiszen mára jeleztük az érkezésünket.

- Persze, Morwena - vizsgozta a mosolyt Paravain. - De még nincs vége a napnak. Mortas bácsinak a legcsekélyebb oka sincs ara, hogy aggódjon értünk. Ráadásul számtalan csatában edződött acélos lovag az öreg, nem az a fajta, aki megrémül a saját árnyékától!

Paravain mégis felegyenesedett a kengyelben, és végignézett csapatán.

- Menjünk tovább! - kiáltotta kissé gúnyosan. -Menyasszonyom már alig várja, hogy Tintall védelmező kapui bezáruljanak mögötte!

Morwena nem törődött azzal, hogy a lovag megjegyzésével elsősorban őt akarta bosszantani.

- Igazad van, Paravain - felelte ugyanabban a hangnemben. - Ráadásul azt is alig várom, hogy olyan emberek is legyenek körülöttem, akik csatákon, kardokon, csataméneken kívül más dolgokról is tudnak beszélni.

- De úrnőm... - kezdte volna Alienor, amikor szeme sarkából valami mozgásra lett figyelmes. Az a különös tüskelabda volt az, amelyet már előző este is megfigyelt. Szélcsend volt, de a golyó mégis sebesen gurult el a lovagok mellett, és jó tucatnyi lépésre tőlük megállt.

A kislány még csodálkozva nézte a tüskés gömböt, amikor halk sziszegés hallatszott. Eleinte halkan, aztán egyre fenyegetőbben. A Fehér Lovagok sorain halk mormogás futott végig, amikor a tüskegömb hirtelen hatalmas, forgó portölcsérré alakult, amelyből aztán egy szörnyű alak bontakozott ki. Beliaal, a haláldémon állt előttük!

A Fehér Lovagok láttak már egyet s mást életük során. Az undorító és rettenetes démon azonban, amely embernél nagyobb méretben vigyorgott rájuk, még őket is megrázta. Démoni pofája elől szabályosan visszahököltek. Még a lovagok is tiltakoztak a látvány ellen: horkolva, prüszkölve ágaskodtak.

Morwena arca holtápadt lett.

- A Fény Hatalmára! - suttogetta, és szája elé kapta a kezét.

Paravain odahajolt hozzá, és karjára tette a kezét.

- Ne félj! - suttogetta neki. - Beliaal hatalma az Árnyas-erdőre és a sötétségre korlátozódik. Birodalmán kívül sokat nem árthat.

- Nem szeretném azért kipróbálni. Ezenkívül... - a gyógyítóasszony nyugat felé mutatott, ahol a nap éppen lebukni készült - hamarosan sötét lesz. Akkor pedig rettenetes hatalma játékszereivé válunk, még akkor is, ha éppen nem vagyunk az Árnyas-erdőben!

Démoni fenevadak

Maximilian Longolius körbejártatta a szemét hívein: azok feszült figyelemmel hallgatták. - Megpróbálhatom másodszor is megidézni Beliaalt, és megkérni, hogy még egyszer engedjen belepillantanom az Ősi Kinyilatkoztatásba. De...

- Igen, Max? - lehelte Sally.

- De komolyan figyelmeztetek benneteket! A haláldémonnal nem lehet tréfálni. Beliaal olyan titkokat őriz, amelyek messze meghaladják az emberi értelmet. A Sötétség Ura tisztában van a legvégső dolgokkal, és ezért nem kedveli az éles határvonalakat élet és halál között. És mindenki, akivel megfoghatatlan tudását megosztja, hatalmat nyer embertársai fölött. De... - itt Longolius kis szünetet tartott, hogy nagyobb nyomatékot kölcsönözzön szavainak - ...fel kell készülnie rá, hogy bizonyos árat fizessen hatalmáért.

Követői csodálkozó pillantásokat váltottak. Egyikük sem sejtette, mire céloz ezzel a Nagymester.

- Akkor, több száz évvel ezelőtt, Beliaal nem minden ellenszolgáltatás nélkül teljesítette a kívánságomat. És amit kért, az olyan szörnyű volt, hogy először még a szavam is elállt.

Sally levegőt sem vett, olyan feszülten figyelt.

- Mit akart?

- Egy ember életét! - felelte a Nagymester. - Szerencsére akkor azért nem okozott gondot, hogy teljesítsem a kívánságát.

Pinky Taxus orra körül elfehéredett.

- Éssz biztossz, hogy mosszt issz ugyanasszt az árat követeli?

- Természetesen! - Longolius levette szemüvegét, és a szemét dörzsölgette. - Miért kérne mást? Ha eddig még mindenkinek megfelelt?!

- Hát, ha csak ennyi az egész! - csúfolódott Albin Ellerking, és ravasz pofával vigyorgott. - Nem az első emberélet lesz, amit a Fény kutyáival folytatott harcunk során kioltunk.

- Ebben kétségkívül igazad van, Albin. - A Nagymester színtelen ajkain kegyetlen mosoly jelent meg. - És én már azt is tudom, kit ajánlunk fel neki: ezt az újszülöttet, Laura Leandert! Amúgy is azt terveztem, hogy elrabolom, és odaajándékozom a démonnak, hogy további jóindulatát megnyerjem!

- Micsoda zseniális ötlet, Max! - lelkesedett Sally. -Ráadásul egyszer s mindenkorra megszabadulunk ettől a kölyöktől. Nem jelenthet veszélyt ránk, még ha a Ti-zenhármas jegyében született is!

Odakint a teraszon Laura dühöngve húzta el a száját.

- Te csak ne örülj korán, te szemét! - sziszegte halkan. Azzal a gondolattal vigasztalta magát, hogy hiszen a démon még nem kapta meg. Vagyis ennek a Sally-nek a vágya nem teljesült, legalábbis élete első tizennégy évében nem! De azonnal visszaemlékezett Auriel figyelmeztető szavaira: még nincs túl minden veszélyen! Abban sem lehet biztos, hogy épen megússza az álomutazást, és abban sem, hogy felébred a hullaálomból, amellyel az ellenségei sújtották.

- Igazad van, Sally. - Longolius megint feltette a szemüvegét. - Beliaal biztosan elfogadja majd az ajánlatunkat: Laura Leandert cserébe a Ragyogó Fény Gyermekeiről szóló tudásáért. A démon évszázadok óta arra vágyik, hogy egy emberi lény jusson a keze közé, akivel megosztja Fekete Kastélya magányát, és aki segít neki legyőzni legnagyobb ellenségeit.

- Legnagyobb ellenségeit? - képedt el Pinky Taxus. - A Fény Őrzőjére gondolssz, Messzter?

- Ugyan! - csóválta a fejét Longolius. - A Karbun-kulus-erdő egyszarvúira! Ameddig egyetlenegy is életben van közülük, az Éjszaka Ura nem terjesztheti ki hatalmát a Fény birodalmára. És ahhoz, hogy megtörje varázserejüket, Beliaalnak emberi segítségre van szüksége. Az Ősi Kinyilatkoztatás ugyanis azt is tartalmazza, hogy az egyszarvúak sorsa egyedül az embergyermek kezében van - ezért aztán biztos vagyok benne, hogy Beliaal boldogan elfogadja majd az ajánlatunkat!

- Hát ez szuper! - tapsikolt Pinky jó előre, mint egy kislány, aki megkapja a rég vágyott babát. - Mire várunk még? Idézzük már meg asszt a démont!

Felpattant ültéből, mintha már alig bírná kivárni. De a Nagymester visszatartotta.

- Csak ne olyan hevesen - figyelmeztette. - A dolognak ugyanis van egy bökkenője - pontosabban kettő.

Paravain kirántotta a kardját, és a démon elé ugrott. -Mit akarsz tőlünk? - mennydörgött rá. - El az útból, te gonosz szörnyszülött, vagy megtapasztalod a fegyvereink erejét!

A démon varacskos fejét hátrahajtva rémületes röhögést hallatott, amely messze hallatszott a síkságon.

- Mit nem mondasz, te féreg! - ordította. Villámgyorsan a lovag felé nyújtotta karját, és Paravaint majdnem lefújta a viharos szél a paripáról. A ló sörénye vadul lobogott, s a szürke ijedtében felágaskodott, és mellső lábaival kapált. - Csak ne ijedezz! - A démon szeme gúnyosan villogott. - Csak nem képzeled, hogy veletek, nyomorult férgekkel bepiszkítom a kezemet? Ezt inkább a teremtményeimre hagyom, amelyek majd eljátszadoznak rohadó dögötökön, bűzös hústokon.

Ezzel belenyúlt köpönyege zsebébe, és kiszórt onnan egy maréknyi fehérés tárgyat. Alig voltak egyujjnyinál hosszabbak, és hegyes volt a végük.

Paravain egy pillantás alatt felismerte, mik azok. Taranos birodalmát a pokol kutyái őrizték, és ezek a hosszúkás tárgyak az ő elhullatott fogaik voltak.

- Rygani üdvözetét küldi! - tette még hozzá a démon csúfondárosan. - Reméli, kellemesen eljátszadoztok majd a kis kedvenceivel!

Ugyanebben a pillanatban csattanás hallatszott, és Beliaalból csak egy fekete köpeny maradt a földön. Az pedig felemelkedett a földről, és szárnycsattogatva, mint egy sas, elrepült.

A fogak azonban, alighogy a földet érintették, már növekedésnek is indultak, és Paravainnak alig maradt annyi ideje, hogy visszarúgtasson az emberei közé, szinte azonnal bekerítették volna a pokolkutyák. Ezek a

jóságok semmi egyébből nem állottak, mint csontokból, amelyek fehéresen derengtek a kihunyó fényben. Csaholásuk olyan ijesztően hangzott, mintha egyenesen a pokol torkából jött volna.

Alienor szinte kővé dermedt. Nem tudta levenni a tekintetét a csontvázkutyákról. A falka pedig szélsebesen támadt. Vonyítva, kaffogva vetették magukat a lovagokra.

Paravain látta át elsőnek, hogy mire készülnek.

- Gyorsan, le a lovagról! - kiáltotta. - Vegyétek körbe a lovakat! Ezek a dögök a lábaikra mennek!

S a csontvázkutyák tényleg nem a lovagokat támadták, hanem a lovakat. A csánkjuk, a csüdjük után kapkodtak, ahogy a lovak ki-kirúgtak. A lovagok kirántott kardjukkal támadásba lendültek.

A hatalmas csapások pusztítók voltak: az első szörnyeteg feje levált, és több méterre repült a levegőben. A következőnek a gerincét csapták ketté.

Alienor a gyógyítóasszonyba kapaszkodott, és a lovagok alkotta kör közepére húzódott. Ujjongásban tört ki, de rögtön látta, hogy korai az öröm. Akármilyen súlyos csapás érte is a dögöket, azok száz darabból is újra összeálltak, mintha szellemkéz rakta volna össze őket, és azonnal újra támadtak. A Fehér Lovagok minden erejükkel védekeztek: a csontkutyákra csak úgy záporoztak a hatalmas csapások. Ám hiába omlottak szét egymásra, előre látható volt, hogy eljön az idő, amikor a lovagok kimerülnek, és nem tudnak védekezni többé a fáradhatatlanul támadó ellenséggel szemben. Akkor a kutyafalka lerohanja őket, és valamennyiüket darabokra szaggatják.

Pinky Taxus a homlokát ráncolta. A többiek is kérdő tekintetet vetettek a Nagymesterre.

- A megfelelő szertartást csak a Beltane-ünnepeken lehet elvégezni - magyarázta Maximilián Longolius. - És addig el kell tennie még egy kis időnek.

- És?

- Ha pedig Beliaal nem kapja meg az ígért zsákmányt, akkor a szellemidézés résztvevői közül visz el valakit kárpótlásul!

Taxus a szája elé kapta a kezét, Quintus Schwartz elgyötört képpel vakarta a fejét. Nyilvánvalóan nem érezte jól magát a bőrében. Még Sally is mintha elbizonytalanodott volna, mert elég csöndesen szólalt meg:

- De azt azért nem várja el a démon, hogy azonnal megkapja a lányt, ugye?

Longolius megvető gesztussal válaszolt:

- Beliaal nem halhatatlan, de időtlen idők óta létezik. A földi időszámítással nem tud mit kezdeni. Végtelen hosszú életideje miatt egy emberélet csak egy szempillantásnak tűnik neki. Tehát bőven marad időnk, hogy teljesítsük, amit ígérünk neki.

- Persze egyszer majd elveszti a türelmét, és ha akkorra Laura Leander nem lesz az övé, akkor egyikünk az életével fizet. Esetleg többen is. - Vizsgálódva nézett követői szemébe. - Ezért aztán alaposan meg kell gondolnunk, hogy megidézzük-e ezt a rettenetes démont vagy sem.

A szobában csend támadt, míg Longolius és a többiek gondolkodtak. A bizonytalanság, amely most elfogta őket, még odakint az erkélyen is érzékelhető volt.

- Várjunk inkább még egy keveset - javasolta végül Schwartz doktor. - Hiszen ebben a pillanatban a csecsemő részéről még semmiféle veszély nem fenyeget bennünket. Majd csak tizenhárom év múlva veszik fel az Őrzők közé, és csak akkor tanulja meg kibontakoztatni különleges képességeit. Addig pedig biztosan lesz egy csomó alkalmunk arra, hogy eltegyük az útból azt a kölyköt.

- Pontosszan - értett egyet vele Pinky Taxus. - Ha Laurát csak a tizenharmadik születéssnapján tesszük ártalmatlanná, akkor szívesen késszünk el vele.

- Lehet, hogy igazatok van - felelte a Nagymester -, de a legfontosabbról mintha megfeledkeztetek volna: pillanatnyilag nem Lauráról van szó, hanem arról az ismeretlen szőke lányról. Ha tényleg ő a fúrthur jószálmának szereplője, akkor ez a végzetünk lehet. Tehát sürgősen erre kellene megoldást találnunk - nem gondoljátok?

És körülhordozta a társakon a tekintetét.

- De, természetesen! - Sally sietett egyetérteni.

Doktor Schwartz és Pinky Taxus arcán látszott a kétely, de végül ők is egyetértettek. Persze az éjálba is széles vigyorral Sally mellé pártolt.

- Helyes - bölintott a Nagymester. - Akkor hát legyen. Beltane idején találkozunk, a szokott helyen és órában.

Ezzel véget ért a találkozó. Pinky Taxus, Albin Kllerking és Schwartz doktor elköszöntek. Míg a házigazda kikísérte a vendégeket, a másik nő egyedül maradt a szobában. Nagyon jól kiismerte itt magát, mert egyenesen a szekrényisorhoz lépett, és kinyitotta a bárszekrény ajtaját. Félig teleöntött egy poharat whis-kyvel. Embereset kortyolt belőle, aztán az ablak felé fordult, így Laura végre megláthatta az arcát.

Megrázkódott. Gyomra felkavarodott, hányingere támadt. Az eltemetett emlék hirtelen kiszabadult: ez a „Sally”, ez a barna nő a kicsit túl vastagon felvitt sminkjével minden kétséget kizáróan... Sayelle Rűchlin!

Az az álnok kígyó, aki a mostohaanya szerepében lopta be magát Laura életébe!

Laurát mintha fojtogatták volna. Milyen aljasok is ezek a Sötétek! Ha előnyhöz juthatnak, semmitől sem riadnak vissza, még attól sem, hogy érzelmeket, sőt szerelmet színleljenek! Szorongó érzés fogta el: ezek a lelkiismeretlen és gátlás nélküli lények egyáltalán legyőzhetek?

Ebben a pillanatban dühös fújást hallott maga mögött. Ugyanakkor rettenetes hideget érzett a hátában, mintha jégkard szúrta volna keresztül. Halálra rémülten megpördült.

Csak három méterre tőle az a lány állt, akit a gyalogátkelőnél látott. Teljesen feketébe volt öltözve, és Laurát figyelte. Tekintete gyűlöletet tükrözött.

Laura összerázkódott a borzalmas alak láttán.

Lehet, hogy ez maga a Sötét Vér Gyermeke, akiről Longolius beszélt? De hogy került hirtelen mögéje a tetőteraszra?

Amikor a lány kinyitotta a száját, Laura meglátta, hogy a fogai helyén csak fekete csontok meredeznek.

- Add fel, Laura! - sziszegte rekedten az árnyalak. -Ez az egyetlen esélyed arra, hogy megmentsd az életedet!

- De... de... de ki vagy te? - dadogta Laura. - És hogyan ismersz engem?

A lány hátrahajtotta a fejét, és hosszan szisszentett.

- Micsoda ostoba kérdés! - mondta aztán. - Annyi ideje ismerlek, és pontosan annyira, mint te önmagadat!

- Mit akarsz tőlem?

A fakó arcon ördögi fintor terpeszkedett el.

- Megmondtam már - sziszegte. - Figyelmeztetni akarlak, hogy ne kövess el egy nagy ostobaságot. Add fel, Laura, különben meghalsz!

Laura még mindig egész testében reszketett, de ősz-szeszedte minden bátorságát.

- Soha! - kiáltotta a rémes kis alak felé. - Csak aki feladja, az veszít!

- Mit nem mondasz! - Undorító vigyor kísért a választ. - És aki nem vág bele, sohasem lesz készen, igaz?

Laura elképedt. Honnan ismeri ez a rejtélyes alak Lena nagymama kedvenc mondását?

- Nos, ezért legfőbb ideje - folytatta a sápadt lány -, hogy végre észhez térj. Különben...

Laura félénken összehúzta a szemét.

- Különben?

- Különben a sorsod megpecsételődött, és meg fogsz halni! - A lány megint csak hátrahajtott fejjel nevetett, rekedten, mint az imént, aztán megfordult, szaladni kezdett a mellvéd felé, felkapaszkodott rá, és levetette magát a mélybe!

Laurát mintha villámcsapás érte volna.

Míg a szél elvitte a gúnykacaj utolsó hangjait, Laura egy helyben maradt, dermedten várt, míg odalentről a járdáról tompa puffanást nem vélt hallani. Elmondhatatlan fájdalom hulláma járta át a testét, és megtántorodott. Mintha minden csontja összetört volna! Amikor meg bírt mozdulni, odarohant a mellvédhez, és határtalan iszonyattal meredt lefelé.

A ház előtti járdaszakasz fényesen ki volt világítva. A gyalogosok már nem áradtak olyan tömött sorokban. De a fekete lányból semmit sem lehetett látni.

Mintha csak a föld nyelte volna el.

A sötétség rég leszállt, és a csontfenevadak egyre csak támadtak, szünet nélkül, fáradhatatlanul. A Fehér Lovagok ellenállása mintha csak még inkább feltüzeltelte volna őket, rekedt ugatásuk egyre dühödtebben hangzott. Úgy keringtek a lovagok és lovak gyűrűbe zárult csoportja körül, mint az éhes farkasfalka. Fűrge csontlábuk mintha nem is érintette volna a talajt.

A szörnyű jószágok egyfolytában mozgásban voltak, és mindig résen álltak, ha egy-egy ló véletlenül fedezék nélkül hagyta a lábát, azonnal lecsaptak rá. Vörösen izzó szemük fénykört vont a védekezők köré az éjszaka sötétjében.

A lovagok rég leszálltak, és gyalogosan képeztek védőfalat a lovak körül. A csatamének szorosan egymás mellett álltak, nyugtalanul horkantgatva, remegő orrlukakkal. Sok fehér hátsó lábon szaladtak már vörös vércsók, sok lólábon tátongtak már kisebb-nagyobb sebek, amelyekbe a lovagok éber figyelme ellenére is belekapott egy éles fog. Morwena szakadatlan dolgozott, csillapította a vérzést. Egyik lótól a másikhoz szaladt, és hol gyógynövényes tapasszal fedett be egy sebet, hol balzsammal dörzsölt be egy másikat, hogy megakadályozza a seb begyulladását.

Alienor igyekezett segítségére lenni mesterasszonyának. Néha fáklyával világított neki, vagy tartotta a gyógyszeres edényt, esetenként vérzéscsillapítóval átitatott kendőcskéket adogatott a gyógyítóasszonynak. Ez a feladat annyira lekötötte a figyelmét, hogy már nem is hallotta a pokolkutyák rekedt kaffogását.

Rémületében majdnem elállt a szívverése, amikor egy kéz a vállára nehezedett. Rémült sikollyal fordult hátra - és Paravain lovag kimerült arcába pillantott.

- Bocsáss meg nekem - szólt a lovag fáradt mosoly-lal. - Nem akartalak megijeszteni. De mindenképpen beszélnem kell veled és Morwenával.

Ezzel a gyógyítóasszonyt is félrevonta.

- Mi a helyzet? - kérdezte lihegve.

- Nos hát... - Morwena letörölte arcáról a verítéket, kisimította csapzott haját. - A lovak eddig nem sérültek meg komolyan. Van néhány, amelyiknek mély a sebe, de ha rosszabb nem lesz, akkor nem kell aggódnunk miattuk.

- Pontosan ez a baj! - Paravain keserűen felnevetett. - Ezek a bestiák a fáradtságnak legcsekélyebb jelét sem mutatják... ellentétben a lovagjaimmal.

A gyógyítóasszony nyelt egyet, és szorongva nézett rá.

- Ennyire rossz a helyzet? A lovag bólintott.

- Attól tartok, igen. Mindenki a legjobb formáját hozza, mégsem tudjuk már sokáig tartani magunkat. Reggelig, amikor a Fény ereje meggyengíti vagy talán el is űzi a pokolfajzatokat, semmi esetre sem.

- És nem is biztos, hogy reggel eltűnnek? - kérdezte Morwena homlokát ráncolva.

- Nem bizony - felelte a lovag. - Csak remélhetjük. De tulajdonképpen... - Egy lépést tett a nő felé. - Neked ezt jobban kellene tudnod.

- Nekem? - Morwena szeme tágra nyílt. - Hogy jut ilyesmi eszedbe?

- Ezek a bestiák a fekete mágia szülöttei, és én azt hittem, Hellunyat gyógyítóasszonyai azt is megtanulják, hogyan lehet a fekete varázslatok ellen védekezni.

- Sajnos, csak épphogy belekóstolunk - felelte Morwena, és mosolya nagyon keserves volt. - Még hozzá egészen sajátos okból. Aki ugyanis nagyon belemélyed a fekete mágiaiba, azt könnyen beszippanthatja. Ezért foglalkoznak vele a gyógyítók csak tessék-lássék.

- Milyen kár. - Paravain csalódottan megvonta a vállát. - Azt reméltem, tudsz valamilyen módszert a szörnyetegek elkergetésére. Csak a karddal sohasem fog sikerülni.

- Ezt már rég tudom én is. - Morwena bátorítón völegénye vállára tette kezét. - De nem szabad feladnunk a reményt. Tudod - a Fény segítségével minden lehetséges!

Ebben a pillanatban az ördögi falka újból támadásba lendült. Minden oldalról egyszerre támadtak a lovagokra. Azok csak utolsó erőtartalékaik mozgósításával tudták visszaverni a rohamot.

Amikor a kutyák visszavonultak, és megint ott keringtek leendő áldozataik körül, Alienor aggodalmas pillantást vetett a lovagokra, akik zihálva támaszkodtak kardjukra, pajzsukra. Alienor kiképzése nem ért még véget, de azzal tisztában volt, hogy ez itt a halál. El is gyengült a térde, ahogy ez eszébe jutott. A vér vadul zúgott a fülében.

- Persze, a sejtésed helyes volt - hallotta a zúgáson át tanítómestere hangját. - Tényleg ismerek egy olyan szert, amellyel az ördögi bestiákat el lehetne űzni.

A lány meglepetten nézett fel a gyógyítóaszonyra.

- Ez igaz? - Hirtelen Paravain arcán az öröm lángja csapott fel. - Mi az a szer?

- A fényrózsa virágából nyert elixír. De sajnos, egyetlen cseppet sem hoztam magammal - Morwena bocsánatkérően felemelte a kezét. - Nem sejthettem, hogy Beliaal ránk uszítja pokoli teremtményeit.

- Én még kevésbé! - A Fehér Lovag megint csak megcsóválta a fejét. - Most már látom, végzetes hiba volt.

Lecsüggesztette a fejét - de hirtelen fel is kapta. Egész fáradt teste megfeszült.

- Mi az? - kérdezte hitetlenkedve, és feszülten hallgatózott. Egyszerre harsányan felkiáltott: - Lovasok! Lovasok!!! Mortas emberei a segítségünkre sietnek!

Most már Alienor is hallotta: számtalan lópata dü-börögte a földet, mint távoli mennydörgés. A zaj gyorsan, feltartóztatlanul közeledett. Pillanatokkal később már fáklyák fénye is oszlatta az éjszakát, legalább háromtucatnyi, ha nem több.

A Fehér Lovagok hangos ujjongásban törtek ki, mialatt egy nagy csapat fehér köpenyes lovag rúgta a tisztásra, köpenyükhöz a keresztezett kard jelével.

Egy pillanatra úgy látszott, a Hhelm-lovagokat is lerohanják a pokol kutyái, és Alienor csodálkozott is, hogy az újonnan érkezettek nem rántottak kardot, hogy szembeszálljanak velük. Viszont észrevette, hogy a vezér egy kis üvegcséből valamit locsolt az első csontvázkutyára.

Az felüvöltött, és ész nélkül elmenekült. Rövid tévovázás után a többi is követte, és pillanatok alatt eltűntek az erdőben.

Paravain a vezér elé sietett, aki időközben leszállt a lováról, és megölelte.

- Falkas, öreg barátom! - kiáltott fel, szinte dadogva örömeiben. - Jóságos öreg barátom!

Aztán kibontakozott az ölelésből, és kezét nyújtotta a sűrű szakállt viselő, magánál legalább kétszer idősebb vezérnek.

- A legnagyobb szükség idején jöttetek a megmentésünkre - mondta. - Köszönöm, nagyon köszönöm... - A kísérőkhöz fordult, akik még mindig lóháton ültek. - És persze nektek is!

- Örömünkre szolgált, Paravain lovag - mondta kis meghajlással Falkas. - Szerencsénkre kiküldtük a figyelőinket, hogy adjanak hírt érkezéseitekről. Ők aztán még épp idejében riadótatták bennünket. - Felvonta a szemöldökét. - Különben...

- Különben minden bizonnyal elvesztünk volna - vette át Morwena a szót. - A Fény Erőinek legyen érte hála, hogy most is mellettünk álltak.

Aztán a Falkas kezében lévő üvegcsére mutatott.

- Hadd találjam ki... fényrózsakivonat?

- Így van - felelt a barátságos kék szemű, tekintélyes férfiú. - Nagyon csodálkoztam volna, ha Hellunyat gyógyítóasszonya nem ismeri a fényrózsa csodás erejét.

És újra a Fehér Lovaghoz fordult.

- Mire vársz még? - kérdezte mosolyogva. - Lóra, vitéz, mert Mortas király, uram és parancsolóm, a te nagybácsikád, alig várja már, hogy téged és menyasszonyodat vendégül láthasson Tintall várában!

Borzalmas kilátások

A falióra monoton tiktakolása lassan, de biztosan az örületbe kergette Lukast. Meg kellett erőltetnie magát, hogy ne rohanjon oda, és ne tépje le a falról.

Ez kibírhatatlan!

A fiú mélyeket lélegzett, feltolta a szemüvegét, és idegesen dobolt ujjával a pad támláján. A feneke már fáj a rengeteg üléstől. Hasában akkora lyuk volt, hogy legalább egy tucat steak belefért volna, sült krumplival együtt.

Marius, az apja is korgó gyomorral ült ott, olyan hangok jöttek belőle, mintha farkast nyelt volna. Nem csoda: a Leander család már több órája ott ült a sivár kórházi folyosón, és várakozott Sengebusch profesz-szorra, az intenzív osztály főorvosára. Végre tudni szeretnék volna, mi a helyzet Laurával.

Már majdnem két hete feküdt Laura a kórházban, de még nem ébredt fel a mély kómából. Éjjel-nappal gondozás és megfigyelés alatt állt, de semmi sem változott az állapotában, javulni legalábbis nem javult. Lukas és a szülők mindennap meglátogatták, és mindennap érdeklődtek a nővéreknél a hogyléte felől. Valósággal üldözték az orvosokat és a nővéreket a kérdéseikkel, de mindig csak kitérő válaszokat kaptak. Megkérték őket, várják ki türelemmel, amíg Groetelmeyer professzor befejezi a vizsgálatait. Azután természetesen rendelkezésükre állnak.

Es ma végre elérkezett a nagy nap. A világhírű professzor ma fogja elébük tární a diagnózist. Pontosabban a kitűzött idő már egy órája eltelt, és eddig sem látták sem Groetelmeyernek, sem Sengebuschnak.

Vagyis: várni és megint csak várni. Lukas időközben már szinte rosszul volt, rosszul az idegességtől, az éhségtől és attól, hogy nagyon féltette Laurát. Végre kinyílt az ajtó. A főorvos kidugta a fejét, és intett nekik, hogy jöjjenek be.

A híres professzor az íróasztalnál ült, rá is könyökölt, és kezét, mintha imádkozna, összetette az álla előtt. Amikor Lukas az orvos komor arcát meglátta, mindjárt sejtette, hogy semmi jót nem tartogat számukra. Inkább ellenkezőleg...

Helyet foglaltak a vendégek számára előkészített székeken. Groetelmeyer nagyon ügyelt arra, nehogy valamelyiküknek is a szemébe nézzen, inkább az ujjait bámulta.

- Nem szeretném sokáig kerülgetni a témát, inkább azonnal a lényegre térnék - mondta. Hangja olyan rekedt volt, mint a dohányosoké vagy a piásoké. A szal-miákpasztilla-illat, amelyet lehelt, megerősítette Lukast ebben a feltételezésében. - Nos, miután Laurát több napon át figyeltem, és tetőtől talpig megvizsgáltam, nem maradt más dolgom, mint hogy legyőzötten, nagy költönket, Goethét idézzem: „S most mégis itt állok, tudatlan / Mint amikor munkába fogtam” (Goethe: FaustI. Jékely Zoltán fordítása).

Lukas szenvedő tekintettel meredt az égre: jaj, csak nehogy most még a Fausttal hozakodj elő! Marius Leander értetlenül nézett a doktorra.

- De hát... mit akar ezzel mondani?

- Nagyon egyszerű. - Groetelmeyer összeráncolta a homlokát, és lebiggyesztette a szája szélét. - Halvány fogalmam sincs arról, hogy mi baja lehet a lányuknak.

És ezért Sengebusch kollégámnak sem tudok... - gyors pillantást váltott az osztályvezető főorvossal, aki szintén nem érezte magát túl jól a bőrében - szóval neki sem tudok semmiféle jó tanácsot adni.

- Ez azt jelenti - kérdezte Anna Leander -, hogy nem tud segíteni a lányunkon?

- Attól tartok, igen. - A híres professzor megrendülten bólintott, és először nézett a látogatókra. - Ilyen esetet még az életben nem láttam. Köntőrfalazás nélkül be kell vallanom, hogy itt véget ért a tudományom. - Felemelte széttárt karját, és tanácstalanul visszajejtette. - Sajnálom, de tehetetlen vagyok.

Lukast mintha arcul csapták volna. Mozdulatlan ült, és csak meredt a professzorra. Annyira remélte, hogy az majd kitalál valamit! És most úgy pukkant szét ez a remény, mint a szappanbuborék.

Lukas megrendült. Nem tudott már tisztán gondolkodni. Mintha fátyolon át hallotta az anyja kérdését:

- Vagyis a lányunk számára nincs remény?

- Nos, hát... - A professzor gyámoltalanul tördelte a kezét. - Nem szabad feladni a reményt. Továbbra is figyeljük a leányt, és minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy... legalább... ööö... stabilizáljuk az állapotát.

Titokban megint összenézett a főorvossal. Marius Leander felkapta a fejét, bár az összenézés csak egy másodperc töredékéig tartott.

- Vagyis Laura állapotában romlás állt be?

- Sajnos igen - bólintott bánatosan a professzor. - Eleinte minden fontos értéke elég stabilnak tűnt: a pulzus, a vérnyomás, a légzés és a többi. De tegnap este hirtelen romlás állt be...

- Hogyhogy? - vetette közbe Anna izgatottan.

- Elképzelni sem tudjuk. - Groetelmeyer tanácstalan arcot vágott. - Teljesen úgy látszik, mintha önmagát károsítaná a lányuk, de persze ez teljesen abszurd!

Segélykérőn nézett a főorvosra. - Akárhogy is: a lányuk állapota lassan, de folyamatosan romlik.

- És semmit sem tudnak tenni ellene?

- Sajnos, nem - csóválta a fejét Groetelmeyer professzor. - Legalábbis pillanatnyilag nem.

Lukas számára azonnal világos volt, hogy ennek mi a végső következménye. Mégis, gombóccal a torkában is, feltette a kérdést:

- És mi lesz, ha ez így folytatódik?

- Nos hát, mit is mondjak... - Az orvos kis szünetet tartott, és eltűnődve bámult maga elé. - Ez előtt a rejtélyes közjáték előtt azt mondtam volna, hogy hossz-szű-hosszú ideig stabilan tudjuk tartani a nővéred állapotát. De azóta már semmiért sem vállalnék kezességet. Ha az életenergiája kimerül, akkor...

Elhallgatott, mintha nem akarná kimondani a szörnyű igazságot.

Lukas így is megértette. A gombóc egyre dagadt a torkában.

- És ez... mikor következhet be? - kérdezte.

- Ezt sem tudom megjósolni - felelte Groetelmeyer professzor. - Elvégre azt sem tudhatjuk, hogy a tegnapi eset megismétlődik-e.

Mélyet sóhajtott, mielőtt még arcára kényszerített volna egy bizakodó mosolyfélét.

- De hát ki tudja, történnek még csodák, aztán butaságnak bizonyul, amit most huhogunk.

Lukasnak ebben a pillanatban eszébe jutott doktor Quintus Schwartz és rettenetes ajánlata.

Laurának nem jelentett nagy gondot, hogy kitalálja, melyik Beltane-éjszakáról beszélhetett Maximilián Longolius. Csak az apja egyik vastag lexikonjában kellett utánanéznie: „A Beltane ősi tűzűnnep - állt a könyvben -, amelyet a május elsejére virradó éjszaka ünnepeltek. Eredeti jelentése már elhomályosult: a régi időkben valószínűleg olyasminek hitték, mint a Samhaint vagy a Halloweent, amikor a világok közötti átjárók megnyílnak, és kapcsolatba lehet lépni a szellemekkel és a démonokkal. Nyilvánvalóan ezt a célt szolgálták a hatalmas máglyák, amelyeket bizonyos meghatározott helyeken gyújtottak. Ezeket a helyeket csak a beavatottak ismerték, és ezek voltak az »átjárók« az e világ és a túlvilág között.

Az ünnep eredeti jelentéséből mára csak töredékek maradtak. Részben átcúsztatták a Walpurgis-éjbe, amikor is a boszorkányok a Blocksbergre repültek, de belőle származnak a mai májusi ünnepek is, amelyeknek azonban már semmi közük nincs az eredeti Beltanéhoz, inkább csak afféle népünnepek.

Tehát ezen a napon akarják a Sötétek megidézni a démont. Májusig van még hátra néhány hónap, így Laura elhatározta, hogy álmotutazással hidalja át az időt.

Amikor megérkezett, már csak a helyet kellett kitalálnia. Úgy gondolta, éjfél előtt nem kezdik meg a szertartást. Mégis már este tíz körül elfoglalta a leshelyét Ravenstein vára előtt. Quintus Schwartz és Rebekka Taxus biztosan nem fognak a hivatalos lámpaoltás előtt távozni az épületből.

A tanárszállást, ahol a két Sötét is lakott, sűrű bozót szegélyezte. Laura egy babérmeggy mögött bújt meg, közel a vár északi tornyához. Az életteli zöld levelek elég fedezéket nyújtottak neki, ugyanakkor jó rálátása nyílt az épület bejáratára.

A majdnem felhőtlen égbolton növekvő hold fénylett, ezüstfénnnyel vont a várat és környékét. Mocskosul hideg volt az éjszaka, senki sem járkált kint. Laura jól begubózott a dzsekijébe, és vágyakozva nézte a tanárház kivilágított ablakait. Az apja szobája sötét volt, mert mióta alig fél évvel korábban ő, Laura, a világra jött, Marius otthon volt Hohenstadtban a feleségével és a gyermekével, és inkább naponta bejárt az intézetbe. Ravensteini hálósobája éppolyan elhagyatott volt, mint a mellette lévő dolgozószoba, amelyen Percy Valiant-nal osztozott. Az ablaknyílás fekete volt, mint egy sötét sejtelen. Az ablaktáblában tükröződő ezüst holdsarló látványa sem üzte el Laura szorongását. Tizennégy év múlva ebből a szobából indul majd útjára a végzet.

- Micsoda? - Marius Leander felegyenesedett az íróasztal melletti székén, és értetlenül nézett a fiára. - Biztos vagy benne, hogy nem álmodtál?

- Naná, de még mennyire! - felelte Lukas elképedve. - Hiszen még tíz perce sincs! Ráadásul nem először láttam árnyat.

Apja megvakarta a füle tövét. Aztán bólintott.

- No, jól van, Lukas. Ebben az esetben viszont azonnal értesítenünk kell a többi Őrzőt is. Ez a dolog nagyon is fontos. Nem dönthetünk magunk.

Alig öt perc múlva már össze is gyűlt a többi Őrző a szobában: Miss Mary Morgain, Percy Valiant, Attila Morduk és Aurelius Morgenstern. Az igazgató nagyon sietett, mégis ő lépett be utolsónak. Házikója egymagában állt a vár parkjában, neki kellett a leghosszabb utat megtennie.

- Nos, fiacskám - mondta, miután kilihegte magát -, akkor meséld el, mit láttál!
- Tehát... - Lukas végignézett az egybegyűlte arcán, akik várakozással néztek rá. - Ott ültem a csónakban, és eveztem át a Banya-tó kis szigetére...

- A Banya-tó szigetére? - csodálkozott a profesz-szor. - Mit akartál ott?
- Hát ez igen érdekes! - kottyantott bele a gondnok, Attila Morduk is. Tar koponyája világított a mennyezeti lámpa fényében, mint egy kifényezett tekegolyó.

- Tudod! - rázta a mutatóujját. - Intézetünk diákjainak szigorúan tilos oda belépni!
- Persze hogy tudom, Attila! - fakadt ki Lukas. -De ez talán egy kicsit más eset, nem gondolod?
- Ugyan miért? - szájalt vissza az utolsó törpóriás. - Talán többnek gondolod magadat, mint a többi diák?
- Ostobaság! - robbant ki Lukasból. - Éppen csak meg akartam nézni, hogy...
- Na, mondd csak! - vágott a szavába Morduk. -Igazán kíváncsivá tettél!
- Nyugalom, Attila! - Az igazgató keze nyugtatón nehezedett Attila vállára. - Hadd fejezze be Lukas.

A gondnok morogva visszavonult. Az igazgató Lukashoz fordult.

- Mit akartál megnézni?
- Hogy nem talállok-e pár fényrózsát - mondta. -Alamania punicea miraculosát!
- Éppen a szigeten? - képedt el az apja.

Lukas már-már eleresztett egy csípős kis visszavágást, de eszébe jutott, hogy hiszen az apja erről nem tudhat.

- Amikor a tavalyelőtti decemberben a Megvilágosodás Kelyhét kerestük - magyarázta -, akkor találtunk ott ilyen virágot. És tavaly Eva Luzius, mama nagynénikéje elmagyarázta, hogy ezt a növényt fényrózsának nevezik Aventerrán. Lena nagyanya lehozta a hazájából ide, és egy egész bokorsort ültetett belőle.

- Tudom - felelte az apja -, de azt még mindig nem értem...

- A virágból készült eszencia megvéd a gonosztól -magyarázta Lukas sebesen. - És ezért arra gondoltam, hogy talán Laurán is lehetne segíteni vele.

- Aha - morogta Marius, bár látszott rajta, hogy nem egészen tudja követni a fiát.

- Felhívtam Eva nénit, de az ő bokrai sajnos még nem virágzanak. Ezért akartam a szigeten megnézni. Az a növény akkor is a tél kellős közepén virágzott!

- Most már értem, Lukas - mondta Aurelius Morgenstern, és elismerően vállon veregette. - Tényleg kiváló gondolat. Mi, többiek szégyellhetjük magunkat, hogy ez eddig nem jutott eszünkbe.

- Figyeljetek! Figyeljetek! - szólalt meg egyszerre Attila a háttérből. - Ki állítja, hogy Laura állapotának a Sötét Hatalmak az okozói?

- Ezt nem tudjuk bizonyosan - mondta a profesz-szor. - De lassan már nem szabad kizárnunk ezt a lehetőséget sem.

Visszafordult Lukashoz.

- Mondd tovább, kérlek!

- Áteveztem tehát a szigetre - folytatta a fiú. - Már majdnem odaértem, amikor egyszerre csak elsötétült... és akkor megláttam őt.

- Kicsodát, mon dieu! - robbant ki Percyből a türelmetlenség. - Beszélj már, és ne úgy kelljen harapófogóval kihúzni belőled a szavakat!

- A sziget fölött hatalmas fényoszlop emelkedett, amely mintha a végtelenbe tartott volna. Egy fiatal nő állt előtte. Gesztenyebarna haja volt, és egyszerű, fehér köntöst viselt.

- Morwena, Hellunyat gyógyítóasszonya - állapította meg Marius. Lukas bólintott.

- Felszólított, hogy menjek vele, mert tud egy olyan szert, amellyel megmenthetem Laurát.

Miss Mary hallhatóan szívtá be a levegőt. -És aztán? Mi történt azután, Lukas? - kérdezte sürgetőn.

- Semmi - felelte a fiú. - Nem volt azután. Az árnyak feloldódtak, s a szigeten minden olyan volt, mint máskor.

Csönd támadt. Csak a falióra ketyegett, az Őrzők mind a gondolataikba mélyedtek.

Végül Percy Lukas elé lépett, és kételkedve vizsgálta.

- Ha jól értelek, akkor az a véleményed, hogy a látomásod olyan eseményt mutatott, amely még a mai éjszakán bekövetkezik?

- Pontosan, Valiant úr - felelte Lukas, és állta Percy kutató tekintetét. - Ma van Ostara ünnepe, ma megnyílik a Mágikus Kapu, amely összeköti világunkat a mítoszok világával. Biztos vagyok benne, hogy Morwena eljön értem, hogy elhozhassem a gyógyszert, amely meggyógyítja Laurát.

- Miért ilyen körülményes? - Nem tűnt úgy, mintha Percyt meggyőzte volna a látomás. - Miért nem 'ózza magával a gyógyítóasszony az elixírt, 'a segíteni akar Laurán, miért kényszerít téged erre a veszedelmes útra?

Lukas tanácstalanul vonogatta a vállát. A professzor válaszolt helyette:

- Ennek több oka is lehet. Talán Morwena még csak most fogja elkészíteni azt az elixírt...

Percy kétkedve húzta fel a szemöldökét. -Vagy?

- De még ha van is neki ilyen gyógyszere - folytatta Morgenstern professzor -, akkor sem szabad idehoznia! Hiszen ezzel megszegné az ősi törvényt, amely megtiltja, hogy Aventerra bármely lakója beleavatkozzon a földiek életébe. És ellentétben a Sötétekkel, ezt a szabályt az Őrzők mindig betartják - legalábbis amikor csak lehetséges.

A többi Őrző nem szólalt meg, de arcvonásaik többet mondtak a szavaknál.

Aurelius Morgensternnek természetesen igaza van! Megint csak Percy volt az, aki megtörte a csendet.

- De vajon Morwena miért éppen Lukast szemelte ki erre a feleltébb embert próbáló feladatra? - kérdezte. - Ne érts félre, fiam. Nagyra becsüllek a bátorságodért. De erre a feladatra egy tapasztalt Őrző, mint mondjuk apád vagy akár csekélysegem, sokkal alkalmasabb lenne.

- Az érved elfogadhatónak tűnik - felelte Aurelius Morgenstern -, de csak első hallásra. Ha egy kicsit alaposabban belegondolsz, meg fogod érteni Morwena okait.

- Ah, hon? - Percy a homlokát ráncolta. - Most aztán már kíváncsi lettem!

- Lukas az egyetlen közülünk, akitől senki sem várna el ilyen tettet, ezért aztán ellenségeink csak csekély figyelemmel kísérik. Ellentétben veled, Percy, vagy Máriusszal. Ha valamelyikőtök felbukkanna Aventure-rán, az sokáig nem maradna titokban Borboron harcosai előtt. És ha tényleg ők állnak Laura megbetegedése mögött, akkor semmiképp nem engednék, hogy gyógyírt hozzatok le a Földre.

- 'át ez elég logikusnak tűnik - ismerte el kellenül Percy.

- Számomra ez egész más kérdést vet fel - szólalt meg Attila Morduk. Rosszkedve nyilvánvalóan elpárolgott. - Lukas nem Őrző. Hogyan léphetné át a Mágikus Kaput?

- Hát nem egyértelmű? - kérdezett vissza a professzor. - Lukas ereiben is aventerrai vér csörgedez. Ráadásul a nagyanyja ráhagyta örökül az árnylítás képességét. Ez pedig két olyan tulajdonság, amelyek révén átlépheti a Kaput. Főleg ha Morwena kíséri!

- Így van - erősítette meg Marius, de aztán megrázta a fejét. - Én akkor is túlságosan veszélyes vállalkozásnak tartom. A fiam az életét teszi kockára, ha átmerészkedik a mítoszok világába!

- De papa! - Lukas Marius elé állt, és tágra nyílt szemmel nézett rá. - Nincs választási lehetőségünk! Nem ülhetünk itt ölbe tett kézzel! Ha csak várjuk, mi történik, Laura meghal, ebben biztos vagyok.

Marius hallgatott, nagyot nyelt.

- Ráadásul - folytatta a fiú - Laura az én helyemben pontosan ezt tenné. Gondolkodj csak: ha nem lett volna kész arra, hogy kockára tegye az életét, még te is Borboron erődjében penészednél, mama is Rygani társaságát élvezné. Nem gondolod, hogy érte is lehetne egyszer kockázatot vállalni?

Senki sem válaszolt. Sem Marius, sem Percy, még Mary Morgain sem. Egy darabig Aurelius Morgenstern is hallgatagon ült, aztán egyszerre megköszörülte a torkát, és megszólalt.

- Úgy látom, Lukasnak igaza van - mondta. - Ráadásul Morwena és a Fény Harcosai vigyázni fognak rá. El kell engednünk, és bízunk kell a Fény Hatalmában, amely mellette fog állni útja során.

A tanárházban lassanként kialudtak a fények, csak doktor Schwartz és Pinky Taxus ablaka mögött volt még világos. Laura türelmetlenül várta megjelenésüket, de egyelőre nem mutatkoztak.

Egy távoli toronyóra fél tizenkettőt ütött, ekkor hirtelen léptek csikorogtak a park kavicsos útján. Pillanatokkal később egy zömök alak osont a tanárház felé.

Semmi kétség, Albin Ellerking az!

A kertész óvatosan körbekémlelt, de éles éjjalba-szemei úgy látszik, nem vették észre a babérmeggy mögött lapító Laurát. Meg volt győződve arról, hogy senki sem látja. Megnyomta a csengőt. Laura fülébe is elért, bár halkán, az egyezményes jel: két rövid, két hosszú csengetés.

A jel hallatán azonnal elaludtak a fények a két tanár szobájában, s Schwartz doktor és Pinky pillanatokkal később már meg is jelent az ajtóban. Az éjjalba üdvözlés nélkül hátat fordított, és eltűnt a park félhomályában. A két tanár követte. Laura csak most jött rá, milyen hiányos a terve: hiszen ezek minden bizonnyal kocsival mennek majd a megbeszélt helyre.

De ő?

Laura mérgében a homlokára csapott. Mekkora marhaság! Hogy erre nem gondolt!

Hogy követhetné őket jármű nélkül? Ráadásul, Laura nagy csodálkozására, még Auriel sem mutatkozott. Pedig azt remélte, hogy a felhőtáncos azért elkíséri majd a démonidézés színhelyére.

Most mit tegyen?

Laura még tanácstalanul álldogált, amikor két szárnyas jószágot vett észre, amelyek ott röpködtek a fák között a sötétben: az a kuvikpárocska, amely a park öreg tölgyfájában fészkel. Vagy talán inkább az elődek. Laura nem emlékezett rá, meddig élnek a kuvikok. Viszont hirtelen rájött, hogyan fogja követni a Sötétek kocsiját.

Hát persze!

És milyen egyszerű!

Fantasztikus utazások

Már éjfélre járt, mire Lukas elérte a szigetet. A szülei persze ragaszkodtak hozzá, hogy elkísérjék. Marius behúzta az evezőket, és míg a csónak hangtalanul siklott a sziget felé, ő bámulva nézte a hatalmas fényoszlopot, amely a sziget központja fölött emelkedett a végtelenbe.

Morwena már ott volt. Amikor megpillantotta a fiút, csinos arcát mosoly derítette fel. Felemelte a kezét, és intett neki.

- Igazad volt - suttogta Marius a fia fülébe. -Őszintén szólva én az utolsó perccig kételkedtem benne.

- Tudom - felelte Lukas. - Látszott rajtad.

Anna Leander kínosan érezte magát. Nem volt Őrző, így a Mágikus Kaput sem láthatta, Morwenáról nem is szólva. Lukas eleinte attól félt, hogy ő is így jár majd. De mióta rájött, hogy árnylátó, egyre többet észlelt a felszín alatti világból.

Lukasnak nehezebb esett a búcsú, még így is, hogy tudta: nincs más választása. Magához szorította apját és anyját. És nemcsak Anna szeme, hanem az övé is gyanúsan csillogott, amikor elvált tőlük.

- Minden jót - mondta fátyolos hangon. - Kérlek, ne aggódjatok miattam! Mindent el fogok követni, hogy megmentsem Laurát. És biztosan épségben jövök vissza - megígérem!

Gyorsan megfordult, és a partra ugrott, hogy a szülők ne lássák az arcán végiggördülő könnyeket.

A fehér ruhás, türelmesen várakozó nőhöz megérkezve Lukas még egyszer visszafordult, és integetett a szüleinek. Aztán gyorsan belépett a fényoszlopba, amely pillanatokkal később ragyogó fényörvénnel vette körül.

Lukas csak ekkor lélegzett fel. Szerencsére minden sikerült! - villant át a fején. Senki sem vette észre, mekkora hazugságpalotát emeltek itt Schwartz doktorral és a cimboráival. Olyan meggyőzően sikerült előadnia, hogy még Morgenstern professzor sem fogott gyanút.

Keserűség szorította össze a torkát. Életében még soha nem hazudott ilyen szégyentelenül! Főleg nem a szüleinek meg a barátainak!

De hát mi mást tehetett volna?

Muszáj megmentenie Laurát!

Syrin, alighogy belépett a fényoszlopba, már vissza is vette eredeti alakját, és gúnyosan vigyorgott rá.

- Nagyon jól csináltad, fiacskám, igazán kiválóan! -Undorító, karmos kezét kinyújtva megsimogatta a fiú arcát. - Olyan dörzsölten hazudtál, hogy mind bevették!

Lukas nem felelt. Érezte, ahogy elvörösödik szégyenében. Ráadásul a szörnyű alakváltónő jelenlététől fizikailag is szinte rosszul volt. Hátrált egy lépést, és undorodva nézett rá.

- Borboronhoz viszel?

- Természetesen, fiacskám! - A smaragdzöld ruhás nő hullószeme kénsárgán kigyulladt. - Parancsolóm már alig várja, hogy vendégül láthasson a Sötét Erődben!

- Szfinx két testvére, te jobb és te bal oldali oroszlán! E veszedelmes órában figyelj rám! Most kell a segítségetek, a Fény szavára ügyeljetek! A holt kő mozduljon veletek, gyorsan a légbe emelkedjetek!

Alighogy Laura elmondta az ősi varázsigét, már fel is éledt a két szárnyas kőszobor, akik a lépcsőfeljáró alját őrizték. A mesebeli állatok nyújtózkodtak, ropogtatták csontjaikat. Latus és Lateris egyáltalán nem lepődött meg, hogy Laura ébresztette őket a kőmerevség-ből. Kiterjesztették jó négy méter fesztávolságú szárnyukat, és finoman megsuhogtatták, mintha ellenőrizni akarnák, hogy működnek-e még.

- Üdvözöllek, Madame! - szólalt meg Latus, a jobb oldali oroszlán. - Milyen nagy öröm, hogy viszontlátlak!

- Ugyan, ugyan! - kontrázott Lateris, a testvére. -Az én örömöm sokkal, de sokkal nagyobb, elhiheted, Madame!

Laura csodálkozott, honnan ismerhetik őt a kő-oroszlánok, amikor csak most jött vissza a múltba. Ám ekkor eszébe jutott, hogy Latusszal és Laterisszel még akkor ismeretséget kötött, amikor a tizenkettedik századba álmutatott egyszer Percy kíséretében, mert látogatást tett a Kegyetlen Lovagnál, Reimar von Ravens-teinnél.

- Én magam is örvendezek, jó uraim! - mondta, és ügyesen Latus hátán termett.

A két oroszlán feléje fordította a fejét.

- Mit tehetünk érted, Madame? - kérdezték kórusban. Ritka összhangjuk mosolyra derítette Laurát.

- Halljátok a motorzajt? - kérdezte, és kicsit oldalra billentette a fejét, úgy fülelt.

A szárnyas meselények utánózták. Az éjszaka csendjében tisztán hallatszott Quintus Schwartz autójának berregése, amely tovairamlott a közeli országúton.

- Persze, Madame - felelte Latus. - Nem vagyunk süketek! Az a bűdös hintó, amit ti autónak neveztek, abba az irányba tart! - És jobb mellső lábával jobb felé mutatott.

- Ugyan már! Ugyan már! - ellenkezett a testvére. -Arrafelé halad! - És az ellenkező irányba tartotta a mancsát.

Laura elfintorodott.

- Javasolnám, hogy talán emelkedjetek a levegőbe, onnan próbáljátok megfigyelni, merre megy. Biztosan egykettőre rájöttök, melyikötöknek van igaza.

- Hát nekem, ki másnak! - tárta szét szárnyát Latus.

-Dehogy, nekem! - vágta rá Lateris, és szintén megsuhogtatta a szárnyát. Laura türelme elfogyott.

- Hallgassatok már el, és emelkedjetek fel!

- A legnagyobb örömmel - dorombolta bársonyos hangján a szárnyas oroszlán. - De valamit, sajnos, elfelejtettél!

„Jaj, persze! - jutott Laura eszébe. - Hogy is lehetek ennyire szórakozott!”

-O! Sajnálom! - mondta gyorsan, előrehajolt, és megsimogatta Latust a bal füle mögött. - Most már jó?

- De még milyen jó! - dorombolt az oroszlán. - Ezt nagyon kiválóan csinálja, Madame!

- Nyavalyás hízelgő! - morogta az öccse. Aztán elrugaskodtak, és minden fáradság nélkül, hatalmas szárnycsapásokkal fellendültek a levegőbe, mintha nem jelentene semmi gondot, hogy terhet visznek a hátukon. Alig maradt alattuk a vár épülete, Laura már fel is fedezte az autó fényszóróit, amelyek kis fényujjak gyanánt tapogatták a sötét országutat.

- Ott vannak! - kiáltotta a két oroszlánnak az arcába süvítő jeges szélén át. - Kövessétek őket, nehogy elszökjenek!

- Ilyesmi nem történhet! - jelentette ki sértődötten Latus. - Hogyan is feltételezheted ezt rólunk?

- Kivételesen egyet kell értenem a bátyámmal -csatlakozott Lateris is. - Tőlünk még senki sem szökött meg! Az oroszlánok most sebesebben verdestek a szárnyaikkal, és úgy suhantak, mint a nyílvevő. Laurának erősen kellett kapaszkodnia Latus lobogó sörényébe, nehogy lesodródjon a hátáról a mélybe.

Latus és Lateris nem beszélt a levegőbe: doktor Schwartz nyilvánvalóan sietett, és padlógázzal száguldott a célja felé, de nem tett szert előnyre. Laura simán szemmel tarthatta a járművet, és alig tíz perccel később már azt is tudta, hol lesz a démon megidézése.

Lukasnak a térdje is reszketett, amikor kinyílt előtte a Sötét Erőd nagy kapuja. A kapuőrök, két morcos, tagbaszakadt trioktida, félreálltak az útból, és átengedték őt meg az alakváltónőt. Lukas hallott már ezekről a lényekről, de mégis megborzongott, amikor harmadik szemüket megpillantotta.

Egyébként minden hajszálra olyan volt, mint amilyennek Laura leírta. Egy óriási helyiség, megközelítőleg akkora, mint a ravensteini iskolai sportszarnok. A padló hideg márványlapokkal volt borítva. A majd öt méter magas falak csupaszok és dísztelenek voltak, s a terem közepén egy hatalmas asztal állt erős fából. Még a kandallóban pattogó tűz is megfelelt Laura leírásának: úgy lobogott, mint a pokol lángjai, és egyre-másra szikrák szálltak belőle. A kandalló előtt egy farkas kétéjú, koromfekete kutya szunyókált. Az állatokat sem a szikrákat köpködő tűz, sem a két látogató megjelenése nem zavarta.

- Na, gyere! - Syrin előretolta Lukast. - Borboron még elveszíti a türelmét!

Lukasnak meg kellett tennie, amit az alakváltónő parancsolt: megszorozta lépteit, és a terem átteljes falánál álló hatalmas, fekete fából faragott trónszékhez sietett.

A trón ülőkéjét és háttámláját bozontos barna szőr fedte. A támla lezárását egy sápadt állati koponya képezte, amely ívelt bakkecskeszarvai és ragadozófogazata ellenére is löfeje emlékeztette Lukast.

A trónon egy férfi heverészett. Fekete köpenye alatt is látszott hatalmas, izmos termete. Szögletes arca fakó volt. Szeme mély üregből nézett elő, és vizsgálódva tapadt a fiúra.

A Sötét Fejedelem! - villant át Lukas fején.

Az alakváltónő előrelépett, és meghajolt a fejedelem előtt.

- Üdvözöllek, parancsolóm - mondta tisztelettudón.

Lukas nem tudta a szemét levenni a fekete emberről. Ez volt tehát ő, a Sötét Hadak vezére, aki már any-nyi bajt zúdított Lukas egész családjára. Borboron hurcoltatta el Lukas apját, Mariust, és záratta a vár tömlőcébe, és ő paktált le a Tűzkigyóval is, akinek homályos árnyékbirodalmában Anna, Lukas és Laura anyja senyvedett hosszú éveken át. És egészen biztos, hogy a Sötét Fejedelem volt annak is okozója, hogy most Laura a halállal küzd.

Gondolataiból egy alapos bordán vágás zökkentette ki.

- Hajolj meg, a pokolra veled! - sziszegte Syrin dühösen a fülébe. - Vagy talán ki akarsz vívni Borboron haragját?

- Nem, dehogyis - dadogta Lukas, és gyorsan meghajolt.

- Itt van, uram. - Az alakváltónő kiegyenesedett. -Ez itt Lu...

- Elég, asszony! - Borboron nagyúri gesztussal vágott a szavába. - Nagyon jól tudom, kit hoztál!

Syrin megfélemlítve osont el oldalra, a sötét óriás pedig felemelkedett trónjáról, lelépdelt a lépcsőn, és rosszindulatú mosollyal plántálta oda magát Lukas elé.

- Nagyon örvendek, hogy eleget tettél meghívásomnak.

- Eee... - Lukas nemigen tudott kinyögni egy értelmes szót sem. Kétszer is meg kellett köszörsznie a torkát, hogy képes legyen megszólalni. - Én... nekem... aligha volt más választásom, nem igaz?

Borboron derűs pillantást váltott a skarlátvörös köpenybe burkolt sovány alakkal, aki a trónszék árnyékában gubbasztott. Ez minden bizonnyal a fhurhur. Laura a fekete mágust is élethűen leírta a beszámolójában.

- Nos... - Az uralkodó vértelen ajkán még mindig mosoly ült. - Mindig van választásunk, fiam. Senki sem kényszerített arra, hogy elfogadd az ajánlatomat. Éppen ennyi erővel el is utasíthatad volna...

- Tényleg? - A cinikus megjegyzéstől Lukas még a sötét zsarnok nyomasztó jelenléte miatti félelmét is elfelejtette, olyan méregbe gurult. - És akkor mi történne Laurával? Meghalna, nemde?

- Miket nem mondasz! - Borboron nem is igyekezett, hogy palástolja a gúnyt a hangjában. - Syrin nem túlzott, amikor okosságokról beszámolt. Bár... - és színpadias mozdulattal kitérte a karját - tényleg azt gondolod, hogy mi okoztuk a nővéred szörnyű állapotát?

- Nan... - kezdte Lukas, de aztán gyorsan hangot váltott. Nem volt benne biztos, hogy a Sötét Fejedelem minden modern kifejezést megért. - Természetesen -mondta inkább. - Különben egyetlen percig sem hallgattam volna, amit a szövetségesetek, Schwartz doktor beszélt nekem.

Összevonta a szemöldökét.

- És nagyon remélem, hogy igazat mondott, és tartjátok magatokat ahhoz, amit ígért.

- Hát persze, fiam - felelte Borboron. - Vagy talán nem olyannak látszom, mint akiben vakon meg lehet bízni?

Lukas legszívesebben egy őszinte „De még mennyire, hogy nem!”-mel válaszolt volna. Ám tanácsosabbnak látta, hogy ne bosszantsa fel a fejedelmet, így aztán összeharapta a fogát, és lenyelte a haragját.

- Tehát kapok egy elixírt, amelytől Laura meggyógyul? - kérdezte.

- Ez biztos! - A Sötét Fejedelem rejtelmes képpel nézett rá. - Persze csak akkor, ha ellenszolgáltatásként megteszel te is nekünk valamit.

- Tudom - felelte morcosan Lukas. - Schwartz doktor már emlegetett valami hasonlót. - Nagyot sóhajtott, hogy megszabaduljon a szorongástól. - És mi volna az a szívesség?

- Türelem, fiam! - Borboron előrehajolt, és megpaskolta az arcát. Lukas undorodva hátrált. - Idejében meg fogod tudni, Lukas. Még három teljes hold van Nyárközép éjszakájáig. Csak akkor térhetsz vissza az Embercsillagra. Semmi okunk a kapkodásra.

- De... - Lukas csodálkozva rázta a fejét. - Mit csináljak én itt annyi ideig?

- Semmit - mondta egykedvűen a Sötét Fejedelem.

- Semmit? - húzta fel a fiú a szemöldökét. - De hát ez...

- Egyáltalán semmit! - ismételte Borboron rejtelmesen. - Legalábbis egyelőre semmit. Ha pedig eljön az ideje, akkor elmész az Árnyas-erdőbe, és ott segítségére leszel Beliaalnak, a halál démonának a Fekete Kastélyban.

Lukas elsápadt.

Beliaal!

Sohasem hallotta még ezt a nevet, de úgy hangzott, mint valami fenyegetés.

- Addig azonban a vendégem vagy. - Borboron széttárta a karját, és körbemutatott. - A váram falain belül szabadon mozoghatsz. Kapsz egy szobácskát, és mindent megteszünk, hogy olyan kellemesen érezd magad, amennyire csak lehet.

A fhurhurhoz fordult.

- így lesz?

- Minden bizonnyal, nagyuram - hajbókolt a skarlátszín ruhás emberke, ám szája szöglete áruló mosolyra rándult. - Vendégünknek nem lesz oka panaszra.

Lukas nem tudta, mire vélje a mágus mosolyát, de sok jót nem olvasott ki belőle.

- Látod? - Borboron barátságos képe is csak maszknak látszott. - Valamennyien örvendezünk, hogy elfogadtad az ajánlatomat. Biztosan nem fogod megbánni... ameddig meg nem szeded szövetségünk legfontosabb pontját. - A Sötét Fejedelem szögletes arca elkomorodott, és behatóan nézett a fiúra. - Senki, de az égvilágon senki meg nem tudhatja, hogy miért vagy itt! Ha azonban megszeded a megállapodást, és kotyogsz a Fény kutyáinak akár csak egyetlen szót is, akkor a nővéred azonnal meghal, és persze te magad is!

A Farkasdomb lejtője, amelyen a Régi dögtemetődőlő is volt, halvány holdfényben fürdött. A földből úgy nyújtóztak felfelé az elnyomorodott bokrok és torz cserjék ágai, mint kísértetek árnyai.

Laura arra utasította a két szárnyas oroszlánt, hogy rejtőzzenek el a közelben. Aztán felosont a dombra, és elbújt egy sűrű bozót mögött. Onnan figyelte a hátborzongató eseményeket, amelyek a régi állattemetőben lejátszódtak.

A Kegyetlen Lovag egykori hóhérjának több száz éves sírhantja közelében tűz égett. Öt alak gyűlt itt össze. Négyet Laura kapásból felismert: dr. Quintus Schwartzot, Pinky Taxust, Albin Ellerkinget meg azt az álnok kígyó Sayelle-t, aki olyan gonoszul bánt el a családjával. Amikor őt felismerte Laura, csak nehezen gyűrte le a haragját.

Maximilián Longoliusnak színét sem lehetett látni, ellenben a pattogó hasábok előtt egy másik ember guggolt, akit Laura mintha nem látott volna még, de valahogy furán ismerősnek tűnt neki.

Ezen az alakon bíborszín bársonyköponyeg volt, fején ugyancsak bársony fejfedő, és mindkettőt, a köpenyt is, a sapkát is, titokzatos, hímszett jelek borították. Jobb fülében nagy arany fülbevaló díszlett, és amint az éjszakai ég felé nyújtotta a karját, látszott, hogy minden ujján több gyűrű szikrázik. Erre a látványra felbukkant benne egy rég eltemetett emlék, és most már tudta Laura, kit lát maga előtt.

Maximilián Longolius volt az. De most Faustus doktor alakját öltötte fel, amelyben évszázadokon át üzte ördögi mesterkedéseit. Ő akarta Laurát a Tűzkígyó labirintusába csalni az Ördögbuckán álló régi mauzóleumban.

- Ez az ördög! - sziszegte halkán, és még mélyebbre húzódott a cserjésbe, nehogy véletlenül észrevegyék. A Nagymester benyúlt köpenye zsebébe, elővett egy marék szürke port, és beleszórta a tűzbe. A lángok azonnal fényesen felcsaptak. Az árnyak összebb húzódtak a Régi dögtemető-dűlőben, és valahonnan sziszegés hallatszott.

A sapkás ember megint az ég felé nyújtotta a kezét. Szellemidéző varázsigéje messzire hallatszott az éjszakában, így Laura gond nélkül hallotta minden egyes szavát:

- O, hatalmas Beliaal, Sötétség Ura és minden démonok fejedelme, a Sötétség hűséges alattvalója szólít téged: ó, hatalmas Beliaal, mutakozz meg nekem, és segíts, hogy kapcsolatot teremthessek veled!

E szavakkal a Nagymester keresztbe tette karját a mellén, és meghajolt, hogy homloka a földet érintette.

Laura hátán a hideg szaladgált, de nem tudta elfordítani tekintetét.

Szörnyű sustorgás támadt. A tűz sziszegett, a lángok magasabbra csaptak - aztán egy borzalmas fej bukkant fel közöttük: a kettős szarvú démon feje!

A szörnyopófát elborították az undok sebhelyek és szemölcsök. Ferde szájából vadkanagarak meredtek elő, amelyek éppolyan hosszúk voltak, mint állán a kecskeszakáll szálai.

- Mit akarsz tőlem, te nyomorult féreg? - hangzott a démon hangja a lángokból, amelyek minden szavára élénken fellobogtak. - Nem tudod, hogy mindenki, aki engem megidéz, az életével játszik?

És mintha csak nyomatékot akarnának adni a szavainak, a lángok most méteresre szökkentek.

Longolius kísérői iszonyattal hátráltak.

Laurát is jeges borzadály kerítette hatalmába.

Csak a Nagymester őrizte meg nyugalját. Alázattal meghajolt Beliaal előtt, és elmondta neki az elképzelését.

- Szükségünk van a segítségedre, ó, Sötétség Ura - szólította meg. - Alázatos szolgád arra kér, hogy avasd be őt a titkos tudományodba, ahogyan egyszer már megtetted.

- Ezt már régen megtettem - hallatszott a lángok közül. - Nemcsak hogy beavattalak a Sötét Vér Gyermekeinek misztériumába, hanem a fiad, Reimar von Ravenstein lovag kezére játszottam az Őrzők legértékesebb könyvét.

A lángok gyengültek, miközben a démon mintha a homlokát ráncolta volna.

- Mi is volt a címe?

- A Hetek Testvérisége, ó, hatalmas Beliaal! - hajolt meg Longolius.

- Így van! - A lángok ismét fellobogtak. - Minden, aminek csak köze van a Fény undorító kreatúráihoz, végtelenül taszít - morogta a démon. - Ezért nem jutott eszembe a cím. Pedig a szövege teljesen azonos az Ősi Kinyilatkoztatással! Ha az az ostoba váltott köly-köd jobban figyelt volna a könyvre, akkor még mindig használhatnád a titkokat, amelyek benne rejlenek, ahelyett hogy engem terhelsz.

Az utolsó szavakat már olyan dühödten köpte, hogy a tűzből heves szélroham tört elő, és az ott lévőket kis híján ledöntötte a lábukról.

A démon haragja egyre csak nőtt, de a Nagymester végül mégiscsak meg tudta zabolázni a dühkitörést, mégpedig azzal, hogy rettenetes ígéretet tett.

- Légy a segítségemre, ó, hatalmas démon, még egy utolsó alkalommal - nyafogta -, és azt kapod meg hálám jeléül, amire már olyan régóta epedve vágysz!

A pofa várakozva bámult ki a tűzből.

- És mi volna az, te féreg?

- Egy embergyermeket kapsz tőlem - mondta Longolius -, egy ártatlan kislányt. Egy Őrzőnek a gyermekét, aki a Tizenhármás jegyében született. Nagy hasznodra lehet ez a gyermek...

- Fogd be a szádat! - rivallt rá Beliaal mennydörgő hangon. - Mintha én magam nem tudnám!

Újra méteresre csaptak a lángok.

- No, jól van - morogta a démon aztán, és a tűz megint csak lelohadt. - Készítsétek el nekem azt a gyermeket. Eljövök érte, ha legközelebb kedvem támad közétek vegyülni.

Ocsmány vigyor torzította még szörnyűbbé démonpofáját.

- És most ki vele, mit akarsz tőlem!

Amióta Laura az erkélyről kihallgatta Longoliust és alattvalóit, azóta tudta, mi Longolius célja. így nem csodálkozott azon, amikor azt akarta tudni, miről ismerszik meg a Ragyogó Fény Gyermeke. És bár a szertartás roppant taszító volt, most mégis feszülten figyelt a démon szavaira, mert ez neki magának is nagyon fontos volt.

- Amint arról az Ősi Kinyilatkoztatás beszámol -magyarázta Beliaal -, és ahogy ezt A Hetek Testvérisége című könyvben el is olvashatjuk, ez a gyermek az Embercsillagról származik, és az Őrzők oldalán áll. Azon a napon lép először az emberek közé, amikor a világ a Tizenhármás jegyében áll. Amint ez a gyermek megszerzi a Kígyó Őt Jegyét, különleges képességei teljességgel kibontakoznak. Olyan hatalmassá válik, hogy többé nem győzhetitek le. Még a halál démonától, azt mondja az Ősi Kinyilatkoztatás, még tőle sem kell majd e kölyöknek félnie - akármit értenek is ezen.

- Ez nekem magas, parancsolóm - mondta Longolius habozva. - Mintha csekélységemnek ősidőkkel ezelőtt, a Sötét Vér Gyermekekről szintén azt mondtad volna, hogy a Kígyó Őt Jegyére van szüksége, ha le akar győzni bennünket.

- Te féreg, már évszázadok óta itt lakozol közöttünk, és még mindig nem értetted meg, hogy miről van szó? - A démon dühétől a lángok ismét vadul fellobogtak. - Minden teremtmény azoknak az ősi törvényeknek a hatása alá tartozik, amelyek világainkat legbelül összetartják. Csak az dönt arról, hogy valaki Őrző vagy Sötét lesz-e, hogy milyen módon használja fel a nagy titkokat. Ezért aztán a Kígyó Őt Jegye mind a Sötét Vér Gyermeke, mind a Ragyogó Fény Gyermeke felbecsülhetetlen szolgálatokat tehet.

- Hát persze, parancsolóm! - A Nagymester mélyen meghajolt a tűz előtt, és követői utánózták. - Ostoba kérdés volt, bocsánatodért esengek.

- Ha fel akarjátok fedezni a Ragyogó Fény Gyermekeit, akkor olyat keressetek, aki Őrzőnek a kölyke, és meg akarja kaparintani a Kígyó Őt Jegyét! - magyarázta a démon. - Ezek a jegyek megsemmisíthetnek, vagy legyőzhetetlenné tehetnek. Bár szinte kizártnak tartom, hogy ezek a jegyek valaha is ezeknek a kreatúráknak a kezébe kerüljenek, mégis állandóan résen kell lennetek, és minden erre irányuló kísérletet meg kell hiúsítanotok.

A démon hangos morgást hallatott, a lángok úgy suhogtak, mint egy tűzviharban.

- És hogy könnyebb dolgokat legyen, küldök nektek egy segítőt, aki támogatni fog benneteket ebben a harcban.

A lángok még egyszer pokolvörösén felizzottak, aztán a jelenés eltűnt.

A Nagymester nagyot nyögve roskadt össze. Kísérői megkönnyebbülten felsóhajtottak. A feszültség még ott ült az arcukon, Laura is reszketett, mint a nyárfalevél.

Amikor Maximilián Longolius felemelkedett, már a mai alakját viselte. Holtsápadt volt. Sayelle aggódalmasan kérdezgette:

- Mi a baj, Max? Mit tehetek érted?

- Tudtam... tudtam! - nyögte Longolius rekedten. - Ez a rövid szőke hajú lány...

Elhallgatott, és mintha transzba esett volna, úgy meredt maga elé.

- Nos, Max, mi történt? - nyomult Sayelle. - Mi van a lánnyal?

- Hát nem érted? - kérdezte tágra meredő szemmel Longolius. - Tényleg ő a Ragyogó Fény Gyermeke, pontosan, ahogy sejtettem!

- Essz honnan tudod olyan bisztoszan, parancsolóm? - selypegte a Taxus. - Beliaal nem issz emlegette ezt a kölyköt!

- De még mennyire, hogy emlegette, te bolond! - ordított rá Longolius szinte fejvesztve. - Nem hallottad? Nem figyeltél? Azt mondta, hogy ez a gyermek akkor jelenik meg először, amikor a világ a Tizenhár-mas jegyében áll. És meg akarja szerezni a Kígyó Öt Jegyét - pontosan, mint ez az átkozott lány!

- Micsoda? Hogyhogy? - kérdezgette zavarodottan Taxus. A többi alattvaló is megrökönyödve bámult Longoliusra.

Még Laurának sem volt sejtelve arról, mire gondolhat a Sötétek vezére.

- Tudjátok egyáltalán, mi a Kígyó Öt Jegye?

A Nagymester nem várta be a többiek válaszát.

- Elárulom nektek. Az első jegy egy hárpia tolla - és az a nyavalyás éppen azt szerezte meg, amikor elűzött a kórházból! A tollból áradó dögletes levegő elkábította volna a gyermeket, és én el tudtam volna hozni. Valószínűleg akkor vesztettem el azt a nyavalyás tollat, amikor átbucskáztam azon a kerekesszéken!

Laura mellében úgy vágta a szíve, mint egy örült versenyló. A vére zúgott a fülében, mint a vihar szele. Vajon Longoliusnak igaza van? Valóban ő volna a Ragyogó Fény Gyermeke?

Amit a férfi elmondott, a szerint ő az. A Nagymesterrel tényleg azon a napon találkozott először, amikor a világ a Tizenhármas jegyében állt. És mindjárt kétszeresen is: csecsemőként a születése napján és tizennégy évesként, az álomalakjában, amikor visszautazott születése idejébe! A hárpia tollát is eltette, pontosan, mint az Ősi Kinyilatkoztatásban áll! És mivel Laura rég tudta, hogy nincsenek véletlenek, ez csak azt jelenthette, hogy...

Gondolkodásának hangos, rémült sikoly vetett véget. Laura összerezsent, és kilesett rejtékhelyéről.

A Sötétek izgatottan hadonásztak.

A kialvó tűz mellett megnyílt a sír! Egy sápadt kéz törte át a földet, majd még egy, végül az egész sovány alak kimászott a sírgödörből.

A lányon borzadály vett erőt. Felismerte a szörnyű alakot: Konrád Köpfer volt az. Az élőhalott pontosan olyan volt, mint amilyenre emlékezett: magas, sovány, beesett arca hullafakó. Az utolsó lobogó lángok hangsúlyozták hajának lángvörösét.

Amíg a Vörös Halál a földet porolgatta le a ruhájáról, a Sötétek óvatosan közelebb kerültek hozzá, Maximilián Longolius még át is ölelte egy pillanatra.

- Üdvözöllek, sötét barátom - mondta neki. - Beliaal küldött?

- Ki más? - vetette oda foghegyről a választ Köpfer örömtelen arckifejezéssel. - Talán arra gondolsz, hogy én kéretőztem, hogy a nagyságos úr lakája lehessen?

A Nagymesteren nem látszott, hogy ingerli az élőhalott leplezetlen undora.

- Hát akkor tarts velünk - mondta neki. - A szobácskád még mindig vár rád.

Türelem! - ugatta le őt gorombán a Vörös Halál. - El kell még intéznem, amit a Sötétség Ura rám bízott.

Belenyúlt köténye zsebébe, elővett egy zacskót, és az intézet kertészének kezébe nyomta.

- Mi ez? - csodálkozott Albin Ellerking.

- Ha felnyitja kend, akkor majd látni fogja!

Az éjféli matlatni kezdett a fekete zacskó madzagján.

- Hiszen ezek magok! - csodálkozott azután. - Mi más? - förmedt rá az élőhalott. - Talán azt gondolta kend, hogy aranyat adok?

Köpfer szavai egyáltalán nem voltak mulatságosak, Laura mégis elnyomott egy kuncogást.

Albin Ellerkingnek azonban, úgy tűnt, nincs nevet-hetnékje.

- És mit csináljak vele?

- Nem kérdez kend balgaságokat. - Konrád Köpfer a fejét csóválta. - Természetesen elveti!

A kertész egy pillanatra ingerülten nézett rá, mintha nem lenne benne biztos, hogy ezt a megjegyzést komolyan kell-e vennie. Aztán megfogott egy maréknyi magot, és szétszórta. Ami ezután történt, attól leesett az álla, és hátra kellett lépnie. Elragadtatással és iszonyattal figyelte a történéseket - és nem csak ő volt ezzel

így-

Laura sem akart hinni a szemének.

Amint a magok megérintették a puszta földet, azonnal hajtásba szökkentek, több mint kéttucatnyi csemete. Eszelős sebességgel növekedtek, egyre nagyobbak és nagyobbak lettek, végül sűrű lombú fák és cserjék lettek belőlük. A hideg éjszakai szél vészjóslón susogtatta a leveleiket, zörgette a gallyaikat. Mintha mindig is ezen a helyen álltak volna. Pedig a kísérteties jelenés alig vett igénybe hosszabb időt, mint fél perc.

A két nő és Quintus Schwartz elképedten bámulta a növényeket, a Nagymester pedig Konrád Köpferhez lépett.

- Urad feketemágia-művészete igazán lenyűgöző -mondta, és a növények felé intett, amelyek úgy álltak az állati hullákkal teli, megszengetlen földben, mintha a pokol sötét követi lettek volna. - De igazán nem tudom, mit kezdjünk vele.

A Vörös Halál ravaszkasan vigyorgott.

- Csodálkoztam volna - mondta. Aztán még száraz hangon hozzáfűzte: - Ezek az Árnyas-erdő növényei. Sajnos, itt, a Földön csak töredék erejük tudják használni. Ott mindig életre kelnek, amikor csak szolgálatára lehetnek a Sötét Hatalomnak. Az Embercsillagon azonban fel kell ébreszteni őket, és emlékeztetni a kötelességükre.

Longolius nyelt egyet.

- És ha szabad kérdeznem, miképpen?

Az egykori hóhér vörös albínószeme keskeny résszé szűkült.

- Tud kelmed füttyülni?

Longolius olyan képet vágott, mint aki rosszul hall valamit.

- Micsoda?

- Azt kérdeztem, tud-e kelmed füttyülni. -Oö... természetesen.

- Akkor füttyüljön! - parancsolta az élőhalott. Longolius tanácstalanul nézett a cimboráira, de azok

is csak tanácstalanul vonogatták a vállukat. Végül két ujját a szájába vette, és nagyot füttyentett. A harsány hang élesen vágta ketté az éjszaka csendjét.

Még el sem hangzott egészen, amikor feléledtek a pokoli növények. Zörögtek, alakultak, és villámgyorsan kutyák alakját öltötték fel! Morgás, csaholás hangzott fel, a sötét levelek egyre sűrűbben húzódtak egymás közelébe, míg végül fénylő, fekete szörre lettek izmos kutyatesteken. Vörös szemek izzottak fel, villogtak a holdfényben.

A szörnyetegek hosszú farka ide-oda csapkodott, mancsukkal a földet túrták, míg egy-egy cuppanás kíséretében ki nem szakadtak belőle. Ezzel le is zárult az átváltozásuk. A bokrokból és cserjékből hús-vér kutyák alakultak, a pokol vicsorgó dogjai.

Laura szinte megbénult a rémülettől. Mozdulatlanul figyelte, amint ezek a bestiák éppen az ő irányába figyelnek, felemelt fejjel arrafelé szimatolnak.

Lehet, hogy a farka máris felfedezte a titokban leslé-kedőt?

Ugyanebben a pillanatban a fenevadak felüvöltöttek, és hangos ugatással nekiiramodtak. Felnyargaltak a domboldalon, éppen arra, ahol a bokor mögött Laura rejtőzött. Szemük vérszomjasán villogott.

A lány semmit sem tudott tenni ellenük, csak nézte, amint örült sebességgel közelebb és közelebb jönnek. Már csak másodpercek kérdése, odaérnek, és szétszaggatják Laurát!

A pokoli farka

Mortas király híres volt vendégszeretetéről, és erre büszkék voltak Hheland urai -legalább annyira, mint a hősiességükre, amelyről szintén legendák keringtek szerte az országban. Őseik is mindig ügyeltek arra, hogy a tintalli vendéglátásban senkinek se kelljen csalódnia. Artas király váratlan halála után Mortas, az öccse radikálisan szakított néhány szokással, de a vendégbarátság törvényeit megtartotta. Mortas ugyanis biztos volt abban, hogy nem rossz üzlet, ha szívesen látja az arra vetődőket.

Hiszen aki Tintallban vagy egész Hhelmlandban jól érzi magát, az inkább meg fogja tisztelni a királyt a bizalmával, mint az, aki rideg visszaautásításra talál. Márpedig a bizalom többet jelentett számára - akár a szövetségeseiről, akár az alattvalóiról volt szó -, mint az arany. Hiszen az aranyat szükség esetén erőszakkal is megszerezheti az ember. A bizalmat azonban csak hosszú, kitartó munkával lehet megnyerni. És ennek fontos mérföldköve a vendégszeretet.

Ezért aztán Mortas király le nem mondott volna arról sem, hogy Paravaint és kíséreit személyesen fogadja, pedig jóval éjjel után érkeztek meg a várba. Így aztán a király maga üdvözölte őket, és társukul szegődött a kései vacsorán is. A vendégeken látszott a kimerültség, de éhesen és szomjasak is voltak.

A lakomázócsarnok nagy asztalát ünnepien terítették meg, és minden finomságot felhalmoztak rajta, amit csak Aventerra különféle országai teremnek. A vendégek pedig úgy estek neki a remek éteknek, mint az éhes farkasok, és alaposan belakmároztak. A legtöbbjük ezek után már mozdulni is alig bírt. Morwena kis tanítványa például, akit Mortas derülten figyelt, arccal az asztalra borult, és azon nyomban mélyen elaludt.

Paravain, az unokaöccse is nyilvánvalóan holtfáradt volt. Mégis látszott rajta, mennyire örül annak, hogy visszatérhetett gyermekkorának színterére. Mortas is örült a látogatásnak, de még mennyire! Bár unokaöccse még nem mondta el, pontosan mi vezette ide.

Paravain már régebben bejelentkezett a nagybátyjánál, és lepecsételt írást küldött neki kísérete létszámáról és tartózkodásuk idejéről. Ezenkívül Paravain azt is megemlíttette, hogy kitérőt szándékozik tenni a Karbunkulus-erdőbe. Hhelmland fejedelmei az Idők Kezdeté óta meghitt bizalmasai voltak a Fény Őrzőjének, és mivel Mortas Paravain bácsikája volt, a lovag semmi okot nem látott arra, hogy titkolózzék előtte.

Egy dolgot azért nem kötött a nagybátyja orrára, pontosabban csak célozgatott rá, hogy még valami fontosat akar vele közölni. Persze a király már rég sejtette, miről van szó: Paravain és Morwena közelgő menyegzőjét már szélteben-hosszában beszélték Aventerrán. De Paravain erre igazán ráér majd holnap reggel, ha már alaposan kialudta magát!

A király még egy utolsó pillantást vetett az asztalnál ülőkre, aztán felállt az asztalfőről. Az udvari etikett előírta, hogy addig senki sem távozhat, amíg a vendéglátó hivatalosan be nem fejezte a lakomát. Mortas pedig nem akarta tartóztatni fáradt vendégeit.

- Remélem, mindenkinek jutott elég enni- és innivaló - mondta. - Vagy hozassak még valamit?

A lovagok megütközését látva gyorsan hozzátette:

- Ne ijedjete meg, csak vicc volt.

Aztán tapsolt egyet. Egy szempillantás alatt kitérült az ajtó, és egy sereg szobalány iramlott be.

- Most a cselédek megmutatják a szállásokat. Mindenkinek jó éjszakát kívánok.

A vendégek viszonozták a jókívánságot, aztán álmosan odamentek a kardjaikért a tárolóhoz. Tintallban ugyanis az volt a szokás, hogy étkezéskor mindenki kint hagyta a fegyvereit, nehogy borközi állapotban véres veszekedés törjön ki.

Mortas király személyesen kísérte unokaöccsét a szobájába. Paravain nem övezte fel étkezés után a kardját, hanem a kezében vitte. Nagybátyja rámutatott.

- Ez volna hát az a hírhedt Döghalál?

A Fehér Lovag rábólintott, és elnyomott egy ásítást.

- Meg akarod nézni?

- Persze! - A király átvette a fegyvert, kihúzta a kardot a hüvelyéből. A kezében méregette, a fekete penge veszélyesen villogott a fáklyák fényében. - Lenyűgöző, egyszerűen lenyűgöző - dünnyögte Mortas. - De mennyi szerencsétlenséget okozhatott már!

- Erre inkább nem is szeretnék gondolni - felelte Paravain aggódalmas képpel. - De hamarosan vége lesz ennek is. Amikor visszatérek a Karbunkulus-erdőből, attól kezdve ez a fegyver már csak a Fényt fogja szolgálni.

- Ennek nálam jobban senki sem örülhet! - Az uralkodó betolta a hüvelybe a kardot, és visszaadta. - Remélem, Silvana nem tagadja meg a segítségét tőletek.

- Miért tagadná meg? - rántotta fel csodálkozva a szemöldökét a lovag.

Hát - vont vállat Mortas -, az egyszerűak nagyon félénk jószágok, nehéz meggyőzni őket. Csak az embergyerekekben bíznak meg, hiszen nekik köszönhetik a létüket.

- Tudom. - Fáradt mosoly suhant át a fiatalember arcán. - De rendíthetetlenül a Fény oldalán állnak, és így, gondolom, nem fogják megtagadni tőlem a segítséget.

Az ajtó felé fordult.

- Hát akkor viszontlátásra holnap, bácsikám. És hálásan köszönjük, hogy a lovagjaidat elénk küldted.

- Ugyan, Paravain! - hártotta el a köszönetet a király. - A hhelmlandi lovagoknak kötelességük segíteni a bajba jutottakon. Apád nem tanította meg neked?

- Dehogynem. - Fájdalom jelent meg a szép fiatal arcon. - De azért mégiscsak hadd köszönjem meg! És most jó éjszakát.

- Köszönöm, Paravain. Neked is jó éjszakát. Mortas már indult, amikor az unokaöccse még viszs-szaszólította.

- Tulajdonképpen csak holnap akartam erről beszélni veled - mondta kicsit zavartan. Egészen belepirult a mondandójába. - De mivel már úgyis négy szemközt maradtunk, most is előadhatom a kívánságomat: azt szeretném megkérdezni, van-e kifogásod az ellen, ha itt ülöm meg az esküvőmet Morwenával.

- Természetesen nincs! - ragyogott fel Mortas. -Ellenkezőleg: nagy öröm és nagy megtiszteltetés ez nekem. Sok nemzedéken át mindig itt jegyezték el válasz-tottaikat a családunk tagjai, az apád is, az én kedves Ar-tas testvérem, a nagyapád is és előtte számtalan ősrünk. És ha a sors úgy akarja... - szégyenkezve mosolygott - és találok még megfelelő asszonyszemélyt, akkor én sem leszek kivétel.

Mortas az öccséhez lépett, és szorosan magához ölelte.

- Hosszú idők óta ez a legjobb hír, amit hallok, Paravain - mondta. - Hát persze hogy Tintallban fogjuk az esküvődet ünnepelni! Személyesen rendezek el mindent, hogy neked meg Morwenának ne kelljen semmiről sem gondoskodnotok.

Paravain eleinte el sem akarta fogadni a nagylelkű ajánlatot, de a királyt nem tudta eltántorítani a szándékától, így aztán végül beadta a derekát.

Míg Paravain a szobájába ment, Mortas király felsietett Tintall legfelső emeletére, a hálótermébe. Nem engedhette meg magának, hogy a várt látogatót megvárakoztassa. Ezzel magára haragítaná a nőt! Ha pedig az akkor felmondaná a szövetséget, oda lennének a szépen kidolgozott, nagyra törő tervei! Így aztán sürgősen ki kell tárnia szobája ablakát, hogy a látogató gyorsan és észrevétlenül be tudjon libbeni.

Éjszakai látogatásai eddig nem tűntek fel senkinek, és ez ma éjszaka is így kell, hogy legyen.

Senki sem vehet észre semmit.

Paravain lovag a legkevésbé!

Az a porocska, amelyet a vacsora alatt belekevert a lovag italába, olyan mélyen elaltatja, hogy egy démon sem tudná felébreszteni.

Amikor a fekete fenevadak már csak tíz méternyire voltak Laurától, megadta magát a sorsának. Behunyta a szemét, és várta a halált. Ekkor sebesen közeledő suhogás hallatszott, és még mielőtt Laura kitalálta volna, mi az, galléron ragadták, és felemelték a levegőbe.

Sikoltva nyitotta ki a szemét - és Aurielt pillantotta meg, aki Latus hátán ülve, két kézzel emelte őt a magasba. A szárnyas oroszlán nagy szárnycsapásokkal felemelkedett, míg testvére, Lateris halált megvető bátorsággal csapott le a fekete kutyákra, amelyek dühödten acsarogva estek neki, és próbálták pengeéles fogaikkal darabokra szagdatni.

Lateris ordítva, orkánszerű szelet kavarva szárnyával, félresöpörte a szörnyeket. Ám mielőtt másodszorra is támadásba lendült volna, éles füttyszó hasított bele az éjszakába. A pokol kutyái azonnal hátat fordítottak, és eltűntek a Régi dögtemető-dűlő irányában. Ami ott történt, azt Laura nem láthatta, mert Latus egyre magasabbra szállt vele az éjszakai égbe. Hamarosan messze maguk mögött hagyták a borzongató helyet.

- Na, ne lógasd már így magadat! - Auriel két kézzel tartotta a lányt, de nem tudta felhúzni az oroszlán hátára.

Laura belekapaszkodott Latus szélben lobogó sörényébe, és végül sikerült felhúzódkodnia. Helyet foglalt Latus hátán Auriel előtt, aztán nagyot szusszantott.

- Te jószágos ég - mondta. - Ez aztán szoros volt! Megfordult ültében, és megkérdezte:

- Tulajdonképpen honnan tudad... ?

- Nem is sejted? - Auriel bosszúsan fintorgott. -A lapismalus mutatta meg, mekkora veszélyben vagy. Durva törvénytörés volt rád uszítani a pokol fenevadjait, persze, a kő azonnal megmutatta.

- Bizonyára amúgy is észrevettük volna, **Madame**, hogy veszélyben vagy! - szólalt meg Latus, miközben elegáns fordulatot írt le, és Ravenstein felé indult. - Ha a bátyám el nem szunyókál, már sokkal korábban kisegíthettünk volna a bajból!

- Micsoda? - háborodott fel Lateris, aki időközben szintén csatlakozott hozzájuk. - Még hogy én aludtam el? **Te** voltál az, aki elbóbiskolt, alighogy elfoglaltuk a rejtékhelyünket!

- Jaj, hagyjátok már! - szólt közbe Laura, mielőtt még elfajult volna a szóváltás. - A legfontosabb, hogy megmenekültem a szörnyetegektől. És nagyon köszönöm nektek!

- Szóra sem érdemes, **Madame** - udvariaskodott Latus. De azért látszott rajta, hogy nagy megtisztelésnek veszi a hálálkodást.

- Így van! - zárkózott fel a bátyja mellé Latens is kivételesen. - Tiszta öröm volt!

- Hát még nekem! - vigyorgott Auriel ravaszkan.

- Főképp, miután az én feladatam, hogy vigyázzak rád!

Aztán megint elkomolyodott.

- De azért nagyon melegen ajánlanám, hogy a jövőben ne bocsátkozz csak úgy a saját szakálladra mindenféle kalandokba, hanem értesíts engem!

- De hiszen tudtad, hogy a démon megidézésekor... - felelte Laura halkan, de rögtön elhallgatott, amikor meglátta Auriel arcát.

- Semmi magyarázkodás! - intette a felhőtáncos. -Inkább mondd el, mit láttál!

Mortas király alig nyitotta ki hálósobájának ablakát, már meg is hallotta az ismerős szárnyshogást a távolból. Időközben megszokta már a szagot is. Félrehúzódott, hogy a hárpia beszállhasson. Amikor meglátta, mit hoz hegyes karmai között, felderült az arca.

Syrin a szeme láttára öltötte fel szokott alakját. -Üdvözöllek, Mortas - káromta. - Mintha remek hangulatban lennél.

- Úgy is van - felelte a király. - Minden okom megvan rá. A mai nap teljes sikert hozott. Minden pontosan úgy zajlott le, ahogy elterveztük.

-Jó ezt hallani. - Syrin fakó arcában felragyogtak sárga hüllőszemei. - Vagyis Beliaal is, ahogy megbíztuk, eljátszotta a szerepét?

- El bizony - vigyorgott Mortas király. - A pokol kutyái a rémületet hozták a Fény bandájára. Paravain örökre hálás leszek neked, hogy kiküldtem elébe a lovagjaimat. Egy cseppnyi bizalmatlanságot sem érez irántam.

Aztán megdermedt a mosolya.

- És mi a helyzet a Sötét Fejedelemmel? Még mindig gyanútlan, vagy esetleg szimatot fogott?

- Hogy fogna szimatot? - válaszolta ridegen az alakváltónő. - Te csak ne aggódj, Mortas. Mióta Borboront kardpárbajban legyőzte az öreg Elysion, azóta nem tud másra gondolni. A vereség úgy ül a szívében, mint egy mérges tüske, és úgy fortog benne, mint a vipera mérge. Már alig veszi észre, ami körülötte folyik.

Mortas szeme felragyogott.

- Remek, remek!

- Tehát csak semmi félelem, kedvesem! - Syrin megpaskolta a férfi arcát. - Hamarosan eléred, amire már olyan régóta vágysz!

Ezzel lehajolt, és felemelte azt a tárgyat, amelyet magával hozott.

Hosszúka volt, keskeny, és egy mocskos gyapjúrongyba volt tekerve. Syrin a király kezébe nyomta a csomagot.

- Hát itt van, Mortas. Tudod, mit kell vele tenned, igaz?

Biztos vagy benne, hogy ezt hallottad? - A felhőtáncos behatóan nézett Laurára. - Tényleg ezt mondta Beliaal?

Megköszönték Latus és Lateris segítségét. És amikor a két szárnyas oroslán megint visszadermedt kő-alakjába, Laura és Auriel igyekezett hangtalanul kijutni a várudvarról.

- Igen - felelte Laura. - Elég hangosan beszélt. Beliaal azt mondta, a Ragyogó Fény Gyermekeinek nem kell félnie magától a haláltól sem, ha megszerzi a Kígyó Öt Jegyét.

Auriel megállt.

- Milyen figyelemreméltó! - mondta. - Rendkívül figyelemreméltó! És te tudod, hogy ez mit jelent?

- Hát persze! - húzta fel az orrát Laura. - Hogy Beliaal nem tudja már bántani ezt a gyermeket. Ez kézenfekvő!

A felhőtáncos a fejét csóválta.

- Ez csak egy része az igazságnak - javította ki Laurát. - A régi írásokat sokféleképpen lehet értelmezni, így az írásnak biztosan másféle magyarázata is van.

- Mégpedig?

- Hogy ez a gyermek nemcsak Beliaaltól nem kell hogy féljen, hanem magától a haláltól sem! Ha ugyan érted, mire gondolsz.

- Azt hiszem, értem - felelte eltűnődve Laura. -Úgy értetted, hogy a Ragyogó Fény Gyermeke nem fog olyan egyszerűen meghalni, ha birtokába jut a Kígyó Öt Jegyének?

- Pontosan! - Auriel mutatójával megérintette Laura vállát. - És ez a Ragyogó Fény Gyermeke, ez te vagy, Laura! És ezért túl fogod élni azt a szörnyű kómát, és meggyógyulsz, mielőtt megszerzed a Kígyó Öt Jegyét!

- Tényleg? - Laura arca felragyogott. - Hát akkor mire várunk még? Induljunk, és keressük meg!

- No, csak ne olyan kapkodósan! - Mintha Auriel megmosolyogta volna a sietségét. - Ettől a hárszálkától eltekintve, még nem is tudjuk, hogy mit keresünk!

Laura fintorgott egyet.

- Ráadásul - folytatta a felhőtáncos - mintha elfeledkeznél arról, hogy az álmalakoknak is szükségük van egy kis alvásra. Még ha könnyebben álmotázol is, mint eddig, azért az erőd fogy ám! Elvégre csak úgy ugrálsz az időben ide-oda. Ezért aztán most szépen lefekszel, és alszol egyet. És mivel apád intézeti szobája üresen áll...

Laura érezte, hogy nincs értelme ellenkezni, engedelmesen követte a tanárházhoz Aurielt.

- Tehát te sem tudod, mi a Kígyó Öt Jegye?

- Sajnos nem. Én sohasem olvastam az Ősi Kinyilatkoztatást. Beliaal időközben eldugta a Fekete Kastélyban, és éppen olyan féltve őrzte, mint a saját fekete szívét.

A felhőtáncos arckifejezése elsötétült.

- Olyan helyre rejtette, ahová senki sem juthat be, és amit senki nem talál meg, ahogy mondják. Azt meg persze kizártnak tartom, hogy a démon önszántából elárulná bármelyik titkát.

- Vagyis sohasem fogjuk megtudni, mi a Kígyó Öt Jegye - morogta leverten Laura.

- Legalábbis nem az Ősi Kinyilatkoztatásból - kezdte Auriel, de aztán hirtelen elhallgatott, és előre mutatott. - Ott jön valaki. Gyorsan, fedezékbe!

Es besurrant az utat szegélyező sűrű bozóthoz.

Laura követte, és visszafojtott lélegzettel figyelte a zömök alakot, aki nehézkes léptekkel közelgett. Erőteljes férfialak volt, és valami furcsa állatot vezetett pórázon. Kopasz koponyája csillogott az ostorlámpa fényében, mint egy hatalmas karácsonyfadísz, és Laura mindjárt tudta, ki az.

- Ne félj - súgta oda Aurielnek. - Ez csak Attila Morduk a bolond aligátorával. Sir Bourbonnak éjszakánként gyakran ki kell mennie - kuncogott megköny-nyebbülten. - Ezekről aztán nem kell fedezékbe vonulnunk!

Es már ki akart lépni, amikor Auriel megfogta a vállát, és visszarántotta.

- Mikor fogod már fel, Laura? - sutogta mérgesen. - Most a múltban járunk! Ez a Morduk, aki, ha ismer, hat hónapos kisbabaként ismer. Megzavarnád, ha most tizennégy évesen mutatkoznál előtte!

A szárnyas lénynek igaza van!

Laurának nehezebb esett ugyan, de egy szó nélkül megvárta, amíg azok ketten elcammogtak előtte, és eltűntek a kert sűrűjében. Aztán előlépett a felhőtáncossal együtt, és folytatta útját az ösvényen.

- Ha jól emlékszem - vette fel a beszélgetés fonalát újra Auriel -, a démon egy második írást is emlegetett.

- Így van. **A Hetek Testvériségét.** - Laura elragadtatva bökte oldalba kísérijét. - Hát ez remek! Tudom, hogy hol találjuk. Maximilián Longolius visszaadta a professzornak!

- Longolius? - torpant meg Auriel. - A Sötétek vezére?

A lány bólogatott.

Auriel csalódottan legyintett.

- Akkor keresztet vethetünk rá.

- Miért? - kérdezte Laura.
- Mert az ellenségeink biztosan nem akarták ezt az értékes írást az Őrzőknek ajándékozni - magyarázta a szárnyas lény. - Ha adott is valamit a Nagymester az igazgatónak, az legfőljebb valami fekete mágiával készült másolat. A Sötétek mesterei a megtévesztésnek! Remekül értenek hozzá, hogy valakivel elhitessék, amit akarnak. Nem, nem, Laura - folytatta Auriel, és rázta a fejét, hogy csak úgy repkedett a haja. - Ezzel nem jutunk tovább! Muszáj lesz valami más utat találni!

Jobb kezével az állát simogatta.

- Ez az írás nagyon régi, és csak rövid ideig volt a Sötétek birtokában - gondolkodott hangosan. - Beliaal maga mondta.

Ebben a pillanatban a lány rájött.

Hát persze!

Már tudta, hol találja a könyvet. Hiszen elég sokszor járt már ott.

Paravain megzabolázta a lovát, és bizalmatlanul méregette a kékes fényben derengő fénygömb közepén lebegő kis alakot az orra előtt.

- Te tényleg ismered az utat a tisztásra? - kérdezte. A kézfejnél nem nagyobb alak mérgesen elhúzta a száját.

- Nem is tudom, miért nem bíznak meg bennem. Amikor csak segíteni akarok. De még csak annyit sem kapok, hogy bemutatkoznak!

- Bocsáss meg - felelte a lovas, és gyorsan megmondta, ki volna ő, aztán a kislányra mutatott, aki mellette ült sztyeppi póniján. - Ez pedig itt Alienor. Ő is elkísér Silvanához, hogy üdvözlje az új hercegnőt.

- Ahogy gondolják. - A kis lény duzzogó képpel biggyesztette a száját, és keresztbe fonta melle előtt a karját. - Csak tessék, amerre jónak látják, én aztán fel nem tartok senkit.

Paravain elképedt.

- De hiszen egy perce még azt állítottad, hogy ismered az utat arrafelé.

- Hát persze - hangzott a válasz a fénygolyóból. -De ugye, ebben nem mindenki hisz... Végül is, nem kötelező ragaszkodni az én segítségemhez.

- De hát nem úgy gondoltam! - próbálta Paravain elsimítani a hullámokat.

- De azért valaki mégiscsak ezt mondta, ugyebár? -Te jó ég! - A lovas elkeseredve sóhajtozott. -

Legalább a neved mondd meg!

- Hiszelnekem - felelte a kis lény. - Illett volna már rég megkérdezni!

Mielőtt a lovas felrobbant volna mérgében, Alienor a karjára tette a kezét.

- Jaj, ne már! - mondta kedves hangon, és a kis lényre nézett. - Figyelj, Hiszelnekem, igazán sajnáljuk, ha megbántottunk volna valamivel.

Az apróság csak az orrát ráncolta.

- Ha jól értettem, te tudod, merre kell Silvanához menni.

- Hát persze! Bárki másnál jobban!

- És nincs ellene kifogásod, ha utánad megyünk?

- Itt senkinek nincs füle? - fakadt ki Hiszelnekem. - Hiszen épp ezt javasoltam, nem igaz?

- Hát akkor mire várunk még? - Paravain már nem bírta magával a türelmetlenségtől. - Hussanj már, mielőtt gyökeret eresztünk itt!

Hiszelnekemnek ezt nem kellett kétszer mondani. Megfordult, és kék fénygolyója ellibeggett egy keskeny ösvény fölött, amely bevezetett a varázslatos erdőbe.

A lovas éppen arra akarta indítani szürkéjét, amikor a háta mögött viháncolás hallatszott.

- Mit szölk ehhez, uraim? - hallott egy hangocskát. - Ez a dübörgőlábfi semmit sem tanult, és épp az a tudatlanfi, aki eddig volt.

Paravain csodálkozva fordult meg, és Virpo, Cirpo és Yirpo uracskákat pillantotta meg. A napfényben csillogtak a röpkeszárnyúk, amint sebes szárnycsapásokkal közeledtek feléje.

- Ezt a meglepetést! - kiáltott fel a lovas. - Hát titeket meg mi szél hozott, urak, a Karbunkulus-erdőbe?

A három röpke uracs megint csak kuncogott.

- Hát nem mondtam? - kiáltott fel Virpo úr. -Mitsemtudonc volt, és az is maradt! Különben nyilván tudná, mit keresünk itt, nem igaz?

- Hát igen, hát igen! - helyeselték a kísérői.

- Nos, dübörgőlábfi, csak hogy tanulj - mondta oktató hanghordozással Virpo úr -, amikor új egyszarvú hercegnő születik, mi azonnal a szolgálatába szegődünk. Őrizzük őt az éjszaka sötét teremtményeitől, míg csak ki nem fejlődik a szarva. Smeralda csak akkor nem lesz már rászorulva a segítségünkre, amikor Nyárközép éjszakáján beleköltözik a teljes varázserő.

A röpke lény az erdei ösvény felé fordította szöke fürtös fejcskáját, ahol még mindig ott lebegett várakozva a kék fénygömb.

- De neked is, hiába vagy már koros, mégiscsak szárazdajkára lenne szükséged, dübörgőlábfi! - jegyezte meg gúnyosan.

- Dajkára? - csodálkozott Paravain. - És ugyan miért?

- Mert hajszál híján követte a lidércclángot! - szólt közbe Yirpo úr. - Ez pedig, amint az köztudomású, tévútra vezet!

- Így bizony, így bizony! - helyeselt Cirpo úr is. -Ő így tartja távol a nemkívánatos vendégeket Smeraldától!

- Ez igaz? - csodálkozott a Fehér Lovag.

- Igaz, dübörgőlábfi - vette át a szót megint Virpo úr. - Ez a feladata, és éppen ezért nem is haragudhatsz Hiszelnekemre.

Paravain az erdő felé nézett, de a kék gömb már nem látszott. A lidérc nyomtalanul eltűnt a fák között, már a fénye sem derengett.

- Akkor viszont sokat köszönhetünk nektek, nagyotmondó urak! - mondta végül csendesen.

- Milyen igaz! Milyen igaz! - mondták a röpkeszár-nyúak, és elégedetten kacarásztak.

- Ha jól értettelek benneteket, ti ismerősek vagytok a Karbunkulus-erődben?

- Halljátok! Hallgassátok! - kiáltotta Virpo úr. -Lassan kezdi érteni!

- Vagyis ti elvezethettek bennünket Silvanához?

- Valóban, valóban - felelték a kis nagyotmondók, és szűk mellüket a dicsőség dagasztotta.

- És meg is teszitek?

- Az attól függ.

A lovag gyanakodva vont össze a szemöldökét. - Mitől?

- Attól, hogy mit akartok Silvanától, te butakérdőfi!

A titkos könyvtár

Silvana Paravain nagy csodálkozására azonnal készen állt arra, hogy a segítségükre legyen. Még csak rá sem kellett beszélni.

- Virpo, Yirpo és Cirpo urak biztosítottak afelől, hogy megbízhatok bennetek - mondta az egyszarvú királynő. - Ők a tiszta fény gyermekei, és azonnal megéreznék, ha rosszat forgatnátok a fejetekben. Akárcsak én magam - tette még hozzá. - Ha a legcsekélyebb kétségem ébredt volna bennem a szándékaitok felől, sem engem nem pillanthattatok volna meg, sem a leányomat.

A hatalmas fákra nézett, amelyek a tisztást szegélyezték.

- Igazat mondok, Öregek?

- Hát persze, királynő - susogtak a levelek, aztán a fakoronák lassan a földre ereszkedtek.

- Ezenkívül, Paravain lovag - folytatta Silvana -, a te hírneved eljutott már a Karbunkulus-erdőbe. Tudjuk, mekkora buzgalommal védelmezed a Fény Ügyét. Ezzel pedig nemcsak Aventerra, hanem az Embercsillag lakóinak javát is szolgálod. És mi, egyszarvúak különösen el vagyunk kötelezve az embergyermeknek, így már csak ezért sem jutna eszembe, hogy megtagadjam tőletek a segítségemet.

A kard megtisztítása nem vett igénybe túl sok időt. Paravain háromszor belemerítette a tó vizébe, és gondosan lemosta. Aztán letérdelt Silvana elé, és a Fényhez fohászkodott segítségért, miközben az egyszarvú

királynő szarvával háromszor megérintette a kardot: a hegyén, a pengéjén és a markolatán. Ezzel vége is volt a szertartásnak.

Mialatt a lovag felemelkedett, és visszadugta a kardot a hüvelyébe, Alienor megkérdezte:

- Biztos vagy abban, hogy a kardnak most már semmi fekete mágiás ereje sem maradt?
- Egészen biztos. Különben felragyogott volna a karbunkuluskő, amikor megérintettem a szarvammal.

Silvana látta a kislányon, hogy az mit sem tud a szarv alatt viselt karbunkuluskő varázserejéről. Elárulta tehát Alienornak ezt a nagy titkot.

- Ha pedig a karbunkuluskő ereje egyesül azzal, amit a Hét Hold Pecsétje sugároz - fejezte be a beszámolót -, akkor az ellen a leghatalmasabb démon is tehetetlen lesz.

- De hogy lehet az, hogy eddig nem láttam még egyetlen ilyen követ sem? - kérdezte a kis tanítvány.

- Ez nagyon egyszerű - magyarázta Silvana. - A kar-bunkuluskövek nagyon ritkák. És nagyon figyelünk arra is, nehogy rossz kezekbe kerüljenek. Csak az kaphat egyet, aki nekünk, egyszarvúaknak valami nagyon fontos szolgálatot tesz.

Paravain és Alienor, mielőtt elhagyták a tisztást, még megcsodálták az egyszarvú hercegnőt.

Smeralda remekül fejlődött, és mostanra szinte teljesen kifejlett kanca lett belőle. Szarva a homlokán alig volt kurtább, mint az anyjéé.

- Nyárközép éjszakájáig biztosan lepipál - mosolygott Silvana, büszkeség hallatszott a hangján. Nem lát-szott, hogy a legcsekélyebb mértékben is ingerelné, hogy Smeralda fel fogja váltani őt az uralkodásban. -Hiszen minden állandóan változásban van - mondta. -Semmi sem maradhat fenn, ami nem képes a megújulásra, így hangzik az ősi törvény, amely mindnyájunk fölött áll. Miért is lenne kivétel éppen az egyszarvú királynő?

- Elysion, az uram is hasonlóképpen fejezte ki magát - emlékezett vissza a lovag.

- Nem csoda, hiszen nem véletlenül tették őt a szellemek, akik a világ futását irányítják, a Fény Őrzőjévé!

Paravain köszönetet mondott és elbúcsúzott. Tudta, milyen csodás erejük van az egyszarvúaknak, mégsem tudta megállni, hogy ne intse óva a királynőt.

- Vigyázz magadra, kérlek, és a lányodra is, és legkivált Beliaalra ügyelj! Súlyos veszteség lenne, ha Smeralda épp most kerülne a karmai közé!

- Köszönöm a figyelmességedet - felelte a királynő komolyan -, de nem kell aggódnod miattunk. A Sötétség Ura ősidők óta megpróbál a hatalmába keríteni egy egyszarvú királynőt, de még sohasem sikerült neki. Mi, egyszarvúak, már messziről megérezzük a Gonosz jelenlétét, és ezért idejében biztonságba tudunk jutni.

Silvana szarva felragyogott.

- És segítőink is megbízhatók. A tiszta fény, amelyet a röpkeszárnyúak sugároznak, minden gonoszt elűz. Ezért nem sikerülhetett még sem Beliaalnak, sem egyetlen sötét kreatúrájának az Árnyas-erdőből, hogy bejusson ide, a Karbunkulus-erdőbe.

Amikor Mr. Cool visszatért a húsvéti szünetről, első útja egyenesen Lukas szobájába vezetett. Bekopogott, de senki sem felelt. Ezért megpróbált benyitni. Nagy meglepetésére az ajtó be volt zárva.

Milyen különös, gondolta Philipp. Itt, Ravenstein-ben senki sem szokott bezárkózni.

Ebben a pillanatban Attila Morduk jelent meg a folyosón. Létrát vitt a vállán, kezében pedig több doboz energiatakarékos villanyégőt. A takarékoságáról híres gondnok nyilván a mennyezeti égőket akarta még spórolásabbakra cserélni. Mr. Cool elébe sietett.

- Bocsásson meg, Morduk úr... nem tudja megmondani, hol találom Lukast?

- Hm... - Az utolsó törpóriás arca kelletlenséget árult el. Letette a létrát, és zavartan vakarászta tart koponyáját. - Nos hát... szóval... vagyis... - makogott összevissza.

- Na, hát mi van?

- Lukast és a nővérét a húsvéti szünet után valamelyik partnerintézetünkbe akartuk...

- Tényleg? - Philipp meglepetten tolta hátrább a kötött sapkáját. - De vajon miért nem szólt nekem erről Lukas?

- Hát... - Attila szőrös mancsával végigsimított té-kegolyószerű koponyáján. - Hát talán... elfelejtette a nagy izgalomban... és most, hogy Laura... hm... a kórházban...

- Vagyis akkor Lukas egymaga utazott el? - kérdezte türelmetlenül a fiú, mert lassan az idegeire ment a köntörfalazás.

- Tessék? - kérdezte csodálkozva Attila. De a következő pillanatban felragyogott a szeme, mint két százwattos izzó. - Hát persze!

Ügy sugárzott, mint akinek nagy kő esett le a szívéről.

- Te mondtad, fiam! Te mondtad! És Philipp vállára, csapott, mint egy ormótlan medve.

Hát ez egyre bolondabb, állapította meg magában Mr. Cool, de azért tovább kérdezett:

- És Laurával mi újság? Jobban van már? Attila ragyogásának rögtön lóttek.

- Sajnos nem - dörmögte fejszóvalva. - Inkább, ha jól értettem, amit az apja mondott, mintha még rosszabbul lenne. És attól tartok, a kilátásai nem valami fényesek.

Mr. Coolnak összeszorult a gyomra. Mintha meglódult volna alatta a padló, minden ereje elhagyta. Jaj, ne, édes jó Istenem! - fohászkodott csendes áhítattal.

Kérlek, gyógyítsd meg Laurát!

Pedig Philipp már nem is emlékezett rá, mikor imádkozott utoljára.

Amikor Laura a mennyezetre nézett, amely óriás baldachinként feszült a terem fölé, már tudta, hogy oda érkezett az álomutazás során, ahova igyekezett. Az éjszakai csillagos égbolt ilyen hű másolata csak egyetlen helyen volt látható: a Szent Kő kolostor titkos könyvtárának mennyezetén. A mennyezet alatti csillogó égboltra két holdat húztak fel: keleten a Föld sápadt kísérője, nem messze tőle egy ragyogóan kék bolygó - félreismerhetetlenül a Föld!

Azután felfedezte azt a csillagképet is, amelynek titkát egykor olyan sok nehézséggel sikerült megfejtenie. Hét csillag, amelyek versenyt ragyogtak egymással.

A Hét Hold Pecsétje!

Ami a világon a legnagyobb erőt jelképezi!

Laura mosolygott, mialatt a végtelen hosszú fapal-cok sora mellett lépdelt, amelyeken sok ezer könyvet, dokumentumot, fóliánst tartottak. Pergamen- és bőrillat szállt, mintha számos nemzedék összegyűjtött tudását lélegezné be.

Csak most vette észre a fénysugarat a leghátsó sarokban: ott állt a munkapult és a könyvkatalógus is. Fölötte a mennyezetre egy alak árnya vetült - nyilvánvalóan olyan időpontot talált el, amikor a könyvtáros titkos munkahelyén dolgozott.

Laura sietett tovább, és amikor a polcsor végére ért, megállapította, hogy helyesen tippelt: tényleg Dominikus atya volt ott a pultnál. Az öreg szerzetest első pillantásra felismerte. Nemcsak a barna kámszáról, amelyet viselt, hanem tonzúrájáról is, arról az ősz haj keretezte, kerek tisztásról, amit a feje tetejére nyírtak.

A páter összereszt, amikor meghallotta lépteit. Valamit gyorsan egy kis táskába rejtett, aztán megfordult, mint egy rajtakapott tolvaj.

- Ki az ott? - kérdezte riadtan.

A lány már éppen mondani akarta a nevét, amikor a szerzetes ajka tudó mosolyra húzódott.

- O, te vagy az, Laura - kiáltott fel megkönnyebbülve. - Tudtam, hogy jössz. De ennyire korán nem számítottam rád.

Ez a megjegyzés módfelett megzavarta Laurát. Persze, többször is találkozott a szerzetessel. Akkor tizenhárom éves volt, és az a találkozás nem sokkal azelőtt zajlott le, hogy a pátert meggyilkolták. Laura azonban most szándékosan olyan időpontot választott a mostani álomutazásra, amely tizenharmadik születésnapja előtt volt. Ami ugyanakkor azt is jelentette, hogy Dominikus atya még nem találkozhatott vele.

Akkor meg hogyan ismerhette fel?

Ráadásul, hogy még vak is?

Mintha az öreg szerzetes belelátott volna a fejébe, borostás arcára mindent értő mosoly terült.

- Ha nem tévedek, Laura - szólalt meg -, akkor te most a jövőből jöttél. Vagyis ezek szerint kibontakoztak már azok a fantasztikus képességek, amelyek születésed óta benned rejtőztek. Tehát rég tudnod kell, hogy néha egy vak is láthat jobban, mint az egészséges szeműek. Hiszen a lényeges dolgokat szemmel nem láthatjuk. Ezek a felszín alatt rejlenek, és csak az pillanthatja meg őket, aki megtanulta, hogyan kell látni.

Kinyújtotta a kezét, Laura **vállára** tette.

- Igazam van, Laura?
- Igen, páter. De akkor is minden alkalommal olyan ez, mint egy csoda.

A szerzetes nem válaszolt, csak mosolygott. Aztán elkomolyodott, és előredugta a fejét.

- Hogyan segíthetek? Segítségre van szükséged, ugye?

- Eee... igen - Laura a szerzetes magyarázatai ellenére is meg volt kicsit zavarodva. - Én... voltaképpen én egy könyvet keresek. A címe...

- **A Hetek Testvérisége**, nem? - szakította félbe a könyvtáros.

- De igen. Honnan...

- A Tizenhármass je gyében születél. - Dominikus félrehajtotta a fejét. - Elég ennyi, vagy tovább ragozzam?

- Nem, nem - felelte Laura gyorsan. Egyre jobban megzavarodott attól, amit a szerzetes beszélt. Honnan tud mindent? És még mielőtt katasztrófálissá növekedett volna a fejében a zűrzavar, gyorsan elmondta, miért is jött.

- Úgy, úgy, tehát a Kígyó Öt Jegye - ismételte Dominikus atya. - Értem.

Aztán elindult, és meglehetősen biztonsággal, célirányosan haladt két polcsor között, és egyszer sem ütközött neki semminek. Pár pillanat múlva vissza is tért.

A könyv, amelyet a kezében tartott, azonnal ismerős volt Laurának: **Societas Septem Sodalinum - A Hetek Testvérisége!**

Amikor a könyvtáros a pultra tette és felnyitotta a vastag fóliánst, Laura izgatottan hajolt föléje. Az oldalakat - ezernél biztosan több volt! - alig olvasható, szorosan egymás alá rótt sorokkal töltötték meg, egyetlen szót sem bírt kisilabizálni.

Dominikus atya azonban, úgy tűnt, gond nélkül elboldogul vele. Gyorsan lapozgatott a vastag könyvben, és hamarosan meg is találta, amit keresett. Jobb mutatóujjával egy hieroglifára emlékeztető feliratra mutatott.

- Na, itt is van - dörmögte elégedetten, és széleseben elolvasta az oldalt.

- Figyelj jól - fordult aztán Laurához. - A Kígyó Öt Jegye a következő: először is - és újból a könyv fölé hajolt, mintha vak szemével olvasna belőle - egy madár tolla, amely nem madár. Másodszor: egy nem húsból-vérből való kutya tépőfoga. Harmadszor: egy egyszarvú fegyvere, amely önmaga legnagyobb ellenségévé vált. Negyedszer: egy emberi szájjal szóló oroszlán karma. Ötödször pedig egy még élő, de már megölt démon szakállszőre.

Dominikus atya felegyenesedett és mosolygott.

- Nos, elégedett vagy?

- Eee... hát igen - felelte, de aztán mindjárt hevesen megrázta a fejét. - Jaj, dehogyis, dehogy vagyok! Meg tudná nekem mondani, hogy mit jelent mindez?

A páter megint félrehajtotta a fejét. -Az egyes számú a legkisebb gond. Hiszen ha jól értettem, amit mondtál, a hársiatoll már megvan. Laura alig láthatóan bólintott.

- Az oroszlán, amely emberi szájjal beszél, minden bizonnyal egy mantikor lesz.

A páter előszedett egy másik könyvet is a polcokról, és egy olyan képet mutatott Laurának, amely emberfejű, vörös oroszlántestű és skorpiófarkú furcsa lényt ábrázolt.

- Pfuj! - kiáltott fel Laura. - Hiszen ez undorító!

- És még milyen veszedelmes! - magyarázta Dominikus atya. - A mérge halálos, és éles karmaival bárkit és bármit szét tud marcangolni.

Becsukta a könyvet, és a pultra támaszkodott.

- Nos, ezek a lények valamennyien, akárcsak a hársia, a mesékben, mítoszokban, mondákban találhatók. A mítoszok világában.

- És? - Laura nem tudta, hová akar kilyukadni a páter.

- Ha meg akarod találni őket, akkor neked magadnak is oda kell eljutnod - magyarázta Dominikus atya, mintha ez volna a világ legtermészetesebb dolga.

- Micsoda? - Laura még mindig nem értette, miről van szó. - Hová?

- Hát Aventerrára! - mondta korholó hangon a szerzetes. - Hova máshova?

Laurának végre leesett a tantusz. **Hát persze!**

Aventerrát nem véletlenül hívják a mítoszok világának!

Kérdő pillantást vetett beszélgetőtársára.

- És mi van azzal a démonnal? Talán Belialra gondoltak?

- Lehetséges. Másrésről viszont ő még életben van. Különben meg sem tudta volna ez a Longolius idézni.
A szerzetes elgondolkodva ingatta ősz fejét.

- A démonok voltaképpen mindkét világban léteznek, de igazából egyikben sincsenek otthon.

- Vagyis ez a Beliaal tényleg átjöhet a mi világunkba? - Laura az alsó ajkát rágta. - Ahogy a Régi dögtemető-dűlőn megígérte?

- Ennek bizony fennáll a lehetősége - nevetett keserűen a páter. - Vannak olyan emberek, akik erről meg is vannak győződve, és hosszú értekezéseket írtak ebben a témában. - Egy közeli polcra mutatott, amelyen «Demonologia» felirat állt. - Vannak, akik azt állítják, hogy a démonok a teljes holdfogyatkozás idején el tudnak jutni a mi világunkba, és rövid ideig itt tartózkodhatnak. Mások az év bizonyos szakaszait jelölik meg, méghozzá a misztikus időszámítás hetedik és tizenharmadik holdját, mert ezek a számok a mítoszokban különleges jelentőséget hordoznak.

- És ön mit gondol? - kérdezte Laura.

- Hát, az egyház embereként az egészet szigorúan tagadnom kell. Másrésről...

A szerzetes a fejét vakarta.

- A felszín mögötti világ tele van titkokkal. Egyetlen ember sem képes arra, hogy az egészet áttekintse és megértse. És mivel én magam is ember vagyok, mindent elképzelhetőnek tartok, és semmi elől nem zárkózom el.

- Még az elől sem, hogy a démonok behatolhatnak a világunkba?

Dominikus atya a fejét csóválta.

- Még az elől sem. Őseink bizonyára nem jókedvükből foglalkoztak velük.

Egy másik helyen nyitotta fel a könyvet.

- Hallgasd csak, mit írnak: „Aki démonokkal áll szóba, az a legnagyobb veszedelemnek teszi ki magát. Mivel ők is a Fény teremtményei, csak éppen bukott lények, még a fényrózsa kivonata sem árthat nekik, csak a teremtményeiknek.”

Halott szemével behatóan nézett Laurára, mielőtt folytatta volna *A Hetek Testvériségéi* idézve:

- A démonokat csakis a tiszta Fény ereje tudja megsemmisíteni.

Laura nem mondott semmit, hanem gondolataiba merülve bámult maga elé.

Dominikus atya becsukta a főlíánst.

- Tudom, hogy mindez eléggé megzavarhat téged. De semmi okod nincs arra, hogy szomorkodj. Annyit most már biztosan tudsz, mi is a Kígyó Öt Jegye. Legalábbis körülbelül. És azt is tudod, hol kell keresned őket. Biztos vagyok abban, hogy a Fény segítségével meg is fogod találni valamennyit.

Laura elmélázva bölintott. Ekkor vette észre, hogy a páter titokban az előbb látott táskán matat. Egyszerű, barna vászontarisznnya volt, első oldalára egy ládát hímeztek.

- Furcsa - mondta csodálkozva.

A szerzetes magas homlokát ráncolta.

- Micsoda?

- Meg mertem volna esküdni rá, hogy az előbb betett valamit abba a tarisznnyába. Most meg szemlátomást üres!

És tényleg: a tarisznnya teljesen laposan hevert a pulton, mint egy papírlap. Laura nem tudott ellenállni a kísértésnek: belekukkantott. Persze üres volt, ahogy gondolta. Meg is emelte: szinte nem is volt súlya.

- Miért van szüksége erre a tarisznnyára?

- Általában a hivatalos könyvtárhoz tartozó könyveket hozom onnan... - és a mennyezetre mutatott, amely fölött a rendes kolostorkönyvtár volt található - ide le.

És kuncogva tette hozzá:

- És egyébként is jó szolgálatot tesz nekem. Laura tanácstalanul nézett rá.

Dominikus atya nyilvánvalóan megszánta, mert beavatta a tarisznnya titkába.

- Emlékszel arra, amit az imént mondtam? A fontos dolgok el vannak rejtve a felszín alatt. És erre a tarisznnyára is pontosan ez illik. - Felemelte a tarisznnya elejére hímmzett láda tetejét - csodálatos módon kinyílt -, és egy palackot húzott elő belőle.

Egy pálinkásüveget!

Az imént semmi nem volt látható vagy akár kitapintható belőle. Vagyis ez a tarisznnya is ahhoz a titokzatos világhoz tartozik, amellyel az emberi értelem nem sokat tud kezdeni.

- Tudod - mondta a könyvtáros Laurának, és forgatta a tarisznyát a kezében -, ha itt lenn nincs is túl hideg, azért egy-egy kortyocska jólesőn tud melengetni. Ha mértékkel élvezed, nemcsak melegít, hanem a szellemnek is szárnyakat ad!

Aztán elfintorodott.

- Sajnos Gregor apátban nincs sok megértés ez ügyben. De hát amit az apát nem lát...

És a szerzetes Laura kezében nyomta a tarisznyát.

- Tessék, neked adom. Amilyen terveid neked vannak, nagyobb szükséged lesz rá, mint nekem itt. Ráadásul talán nem is szégyen bevallani a kisebb gyengeségeinket. Csak egy kis bátorság kell hozzá.

Laura megköszönte az ajándékot, aztán még valami eszébe jutott:

- Meg tudná mondani, milyen gyakran van évente teljes holdfogyatkozás?

- Két-három alkalommal. Laura csodálkozott.

- Olyan gyakran?

A szerzetes bólintott.

- Nem is gondolná az ember, igaz?

- De a hetedik vagy tizenharmadik holdban lévő teljes holdfogyatkozás biztosan ritkább, nem?

- Az a dolgok természete miatt van így. Na, nézzük csak!

Dominikus atya a polchoz lépett, és egy karcsú könyvecskét húzott elő. A borító ábráit szemlélve, biztosan csillagászati könyv lehetett. Dominikus felnyitotta az évkönyvet, lapozgatott egy kicsit, és már rá is bukkant arra, amit keresett.

- Ahogy gondoltam! - kiáltott fel örömmel. - Az utóbbi tizenöt év során a megfelelő időpontokban csak kétszer volt teljes holdfogyatkozás. Egyszer annak az évnek a nyarán, amikor hétéves lettél. Egyszer pedig két éjszakával a tizenharmadik születésnapod előtt.

- Azon a nyáron, amikor hétéves voltam? - töprengett Laura. - Nem akkor harapott meg az a hülye dog?

Es ekkor egyszerre megértette, miről is szólt az a történet!

Menekülés az utolsó pillanatban

Paravain és Fehér Lovagjai hajnalban indultak útnak. Hosszú út várt még rájuk a messzi Kőd földéig, ahol Rumor király biztosan türelmetlenül várta már, hogy lányának vőlegényét megölelhesse. Amikor utoljára látta Paravaint, az még legényke volt.

Paravain napok óta szorongott. Már magától a gondolattól, hogy meg kell kérnie a királytól a lánya kezét, megfájdult a gyomra, pedig semmi kétsége nem lehetett afelől, hogy Rumor király örömmel tesz eleget kérésének. Paravain mégis szerette volna, ha ezt a dolgot minél hamarabb maguk mögött tudják.

Tintall várának tornyáig maga Mortas király kísérte ki Paravaint, és vele volt Falkas is, fegyvermestere, aki még Artas király alatt kezdte a szolgálatot, és gyermekkorában a Fehér Lovagot is taníttatta jó mestereként. Mortas király a kapu előtt megismételte előző napi ajánlatát:

- Nos, Paravain, nem gondoltad meg magadat? Szívesen adok melléd kíséretet. A Hhelm-lovagok mellett sokkal nagyobb biztonságban utazhattok.

- Köszönöm a nagylelkű ajánlatot, bácsikám - felelte Paravain -, de hidd el, egyedül is boldogulunk.

- Ahogy gondolod - mondta erre Mortas. Üdvözlétét küldte még Rumor királynak, és megkérte, hívja meg az ő nevében is a nagy ünnepségre.

- Ezt szívesen átadjuk neki - mondta Paravain, és menyasszonyára mosolygott. - Igaz, Morwena?

- Természetesen - erősítette meg a gyógyítóasz-szony. - Apám nagyon fog örülni.

- Hát akkor legyetek jók, amíg pár hét múlva viszont nem látjuk egymást.

Mortas átölelte az unokaöccsét búcsúzóul, és Mor-wenát is megszorongatta. Aztán a Fehér Lovag jelt adott az indulásra. Felszálltak a lovakra, és elügettek.

Mortas és Falkas sokáig néztek utánuk. A lovagok már jó mesze jártak, amikor Mortas a fegyvermesterhez fordult.

- A bolond! Milyen biztonságban érzi magát az új kardjával! Alig várom, hogy meglássam, milyen pofát vág, amikor rájön, hanyadán is áll vele.

És Falkas vállára csapott.

- Gyere, öreg barátom! Lássunk haladéktalanul munkához! Sok mindennek kell még megtörténnie, ha azt akarjuk, hogy ez az esküvő tényleg olyan emlékezetes legyen, mint ahogy tervezzük!

Auriel behatón nézett Laurára. - Arra gyanakszol, hogy az a dog, amelyik kiskorodban megharapott, a szörnyű árnyékkutyák tálkájából való volt?

- Pontosan, bár a körülményekre egyáltalán nem emlékszem - válaszolta a lány. - Sem azt nem tudom, hol és mikor harapott meg, sem azt, hogy tényleg egy ilyen fenevad volt-e. Hiszen nincs szemtanú. De akkoriban állandóan hatalmas fekete dogokkal álmodtam, és papa azt mondta, biztosan egy ilyen állat haraphatott meg.

- Hm... - A felhőtáncos kisimította hullámos haját az arcából. - Ha ez a dog tényleg ehhez a pokoli falkához tartozott, akkor valakinek a segítségével kellett sietnie. Különben nem úszta volna meg a találkozást.

És én sejtem is már, hogy kik lehettek ezek a te segítőd.

Laura gyorsan a teljes holdfogyatkozások listája fölé hajolt, amit leírt: a holdfogyatkozás az ő hetedik életévében június 21-én volt, vagyis Nyárközép éjszakáján. Néhány perccel kilenc előtt kezdődött, és egy szűk óráig tartott.

- Világos, hogy mikor jelenhetett meg Beliaal -mondta a szárnyas segítőknek. - Tehát őt kell szemmel tartanunk, ha meg akarjuk akadályozni, hogy elkapja a fiatalabb énememet.

Auriel is biztos volt abban, hogy a démon a Régi dögtemető-dűlőn fog megjelenni a Földön, így azt határozták el, hogy a kérdéses időpontban ott állnak majd lesben. Ezt az álomutazást egy szempillantás alatt végre is hajtották.

Laura sohasem látott még teljes holdfogyatkozást. Csodálkozva figyelte, ahogy a telihold lassan becsúszik a Föld árnyékába, míg egészen el nem tűnik benne. Legnagyobb meglepetésére azonban a Hold továbbra is látható volt, vörösesbarna karaj izzott belőle az égen. Lukas biztosan tudná ennek a magyarázatát, gondolta, ám ekkor figyelme a Régi dögtemető-dűlőre irányult.

Zúgás támadt ott, eleinte csak halkán, mintha mérhetetlen távolból jönne. Aztán a háttorzongató hang egyre erősödött, már a talaj is reszketett tőle Laura lába alatt, és akkor megtörtént:

A hóhér sírja fortyogni kezdett, mint egy vulkán, mintha valami óriási vakond türemkedne irtóztató erővel kifelé a földből. Beliaal valósággal kilőtt a sírból, és teljes nagyságában ott magasodott a régi állattemetőben.

Laura a démonból eddig még csak az ocsmány pofáját látta, s most a rettenetes, két méternél is magasabb alak láttán legszívesebben a föld alá bújt volna.

- Jaj, ne! - kiáltott fel halkán.

A Sötétség Urára szögezte merev tekintetét, aki viszont a csupasz földön legeltette a szemét.

Talán felfedezte Laurát? Nem! Amikor észrevette a növényeket, amelyeket a Vörös Halál hozott át az Árnyas-erdőből, démonszele sárgán-vörösen felizzott. Két ujját cafrangos szájába kapta, és olyant fütyentett, hogy Laurának a csontjáiig hatolt.

A rémes hang még ott keringett, amikor a növénylányokba élet költözött. Levelek, gallyak alakultak át. Pillanatokkal később már be is fejeződött az átváltozás, és a démon körül egy falka fekete pokolkutya tülekedett. Vinnyogtak és nyüszítettek örömben, hogy viszontláthatták a gazdájukat.

- Én is örülök nektek, kedveseim! - Beliaal szinte ragyogó arccal térdelt le közéjük, az egyik árnyaszörnynek a fejét vakargatta meg, a másiknak az izmos nyakát, aztán mindjárt a következőhöz fordult. Teljesen úgy nézett ki, mintha egy jókedvű kutyabarát játszadozna a kis védeenceivel.

Laura azért tudta jól, hogy ez a látvány csalóka. És mintha a démon belelátott volna a gondolataiba, felemelkedett, és előrenyújtotta a jobb karját.

A falka azonnal elnémult. Az állatok a gazda felé fordították tekintetüket, és hegyezték a fülüket.

- Keressétek meg azt a kölyköt, és hozzátok ide nekem! - parancsolta Beliaal nyers hangon. - Induljatok!

És a karja úgy zuhant le, mint a nyaktiló.

A fekete fenevadak megfordultak a hátsó lábukon, és szélesebben felvágattak a Farkasdombon. Mintha lebegnének, hang nélkül loholtak el Laura és Auriel rejtekhelye mellett, és hosszú ugrásokkal távolodtak. Hamarosan eltűntek szem elől. Beliaal pedig letelepedett a Régi dögtemető-dűlőn, fejét hátrahajította, szemét az égre függesztette, mintha a fogyó hold látványában gyönyörködné.

Laura és a felhőtáncos ebben a pillanatban értette meg, hogy rosszul gondolkodtak. A démonnak eszébe sem jutott, hogy maga vadásszon a kis Laurára, még ha Longoliusnak ezt mondta is. Inkább megvárta itt, amíg a pokoli fenevadak a karjába terelik a zsákmányt!

Laurának egyszerre lett hidege és melege. Borzadva kérdezte Aurielt:

- És most mit tegyünk?

A felhőtáncos ruhája alatt valami felragyogott. A lapismalus volt, a mágikus kő, amely megmutatja a Sötétek minden törvényszegését.

A kő belseje most egy kislányt mutatott, olyan hétéves körül. Laura azonnal tudta, hogy ez ő maga, hétéves korában! Ez a kis Laura éppen egy kiscicához ment oda, amely előbotorkált a bokrok közül. Az állatka hófehér volt, csak egy fekete jegyet viselt a homlokán, és szívszaggatón nyivákkolt.

-Jaj, de édes! - nyafogta a kis Laura. Lehajolt az állatkahoz, karjára vette, simogatta. - Milyen puha a szőre! Olyan bolyhos, mint a gyapjú.

De Laura nagy csalódására a csinos kis jószág leugrott a karjából a fübe, és elinált.

Ekkor egy nő lépett oda a kis Laurához, édeskésen rámosolygott, és így szólt:

- Gyorsan, gyorsan, szaladj a kiscica után, nehogy baja essék!

Sayelle - ez a kigyó!

- Nehogy szót fogadj! Ez csapda! - kiáltotta a nagy Laura, de persze fiatal énje semmit sem hallott ebből, és rohant ragyogva, rohant, egyenesen bele a végzetébe.

- A Hóhér-erdőnél vannak! - jegyezte meg Auriel. - Ahol elindul az Öreg Kriptához az ösvény!

Ezzel kiterjesztette hatalmas szárnyait, és elrepült.

Laura is megpróbált sajátos képességeivel odajutni, ahol fiatalabbik énjét halálos veszély fenyegette.

Laura az első pillanatban azt gondolta, elkésett, mert a gyermek mozdulatlanul hevert a földön. Auriel előtte állt, és hatalmas karddal tartotta távol tőle a csaholó falkát. Laura sohasem látta még ilyen haragosnak. Mérges arccal lengette a kardot a falka előtt, és oda-odasújtott, ahol egy bestia előbbre merészkedett.

A pokolkutyákban nem tett kárt az éles penge, hiába talált minden egyes csapása. Még ha a fejüket szelte is ketté, a legszörnyűbb sebek is azonnal összeforrtak, és a fekete fenevadak újból sértetlenül csaholtak tovább. Auriel semmi kárt nem tudott tenni az őrző bestiakban.

Mekkora szerencse, hogy Laura jobban felszerelkezett!

Gyorsan elővette a fényrózsakivonatot, amelyet előző nap keresett ki Eva Luzius néni padlásán a szekrényből. Már futtában lecsavarta a tetejét, és rálocsolta a bestiákra.

Amikor a szörnyeket az első csepp érte, felivöltek, mintha megvesztek volna. Eszelős sebességgel menekültek onnan, és pillanatokkal később már a nyomukat sem lehetett látni.

Laura a kicsihez rohant, mellé térdelt a fűben. Elvesztette az eszméletét, de szerencséire csak kisebb sérülése volt: a combján volt egy hasítás. Vértett ugyan, de nem volt túl mély. Két-három öltéssel össze lehet varrni.

- Még pont idejében értem ide - mondta Auriel, és ő is a kis Laura fölé hajolt. - Elájult, amikor meglátta a bestiákat. Szerencséire meg tudtam akadályozni, hogy ezek a démoni dögök nagyobb kárt tegyenek benne.

Gyengéden megsimogatta a kislány szőke haját.

Laura könnyekig meghatódott. Nem csak azért, mert a felhőtáncos úgy védelmezte a fiatal énjét. Az is összeszorította a szívét, hogy milyen őszintén együtt érez vele.

- Köszönöm, Auriel - mondta halkan. - Köszönöm, hogy mindig vigyáztál rám, és hogy ilyen csodálatos őrangyal voltál.

Aztán kicsit józanabbul, nevetve tette hozzá:

- Legalábbis máig.

A felhőtáncost egyáltalán nem zavarta, hogy megcsipkedték.

- Jobb lesz, ha te most eltűnsz - javasolta. - Nem lenne jó, ha Sayelle megpillantana itt. Mindjárt megjelenik, hogy ellenőrizze, bevált-e a Sötétek ördögi terve.

Felemelte a kislányt.

- Én meg elviszem Mariushoz a kicsit, hadd vigye kórházba. És vigyázok rá addig, amíg ez a szörnyű démon vissza nem takarodik az Árnyas-erdőbe.

És a kislánnyal a karján ellebegett a szürkületben.

Amikor Laura is el akart tűnni, lába előtt, a földön valami hosszúkás tárgyat vett észre. Hegyes volt, fénye, mint az elefántcsonté. Az első pillanatban azt hitte, valami állat csontja. De aztán, amikor alaposabban odanézett, látta, hogy egy kutya fog az. A felhőtáncos, úgy látszik, valamelyiknek kiütötte az agyát.

Pár másodperc eltelt, mire Laura igazából felfogta, hogy minek a birtokába jutott: egy olyan kutya fogához, amely nem hús-vér állat volt.

Vagyis megvolt a Kígyó Őt Jegyéből a második!

Amikor Borboron és a fhurhur kilépett az udvarra, Lukas éppen kártyázott a Fekete Gárda embereivel. Annyira elmerült a játékban, hogy észre sem vette, amikor a Sötét Fejedelem mögéje állt. Az egy darabig derűsen nézte.

Lukas, úgy látszott, éppen nyelésben van, mert egy csomó ezüstpénz és egyéb érmék tornyosultak előtte. Minden leosztást megnyert. Amikor pedig széles mosollyal újra besöpörte a tekintélyes nyereséget, az egyik játékos odacsapta a lapjait az asztalra, és dühösen ugrott fel.

- Elég volt, az ördögbe! - kiáltott fel. - Ez a pokolfajzat még a gatyámat is elnyeri! Szinte azt gondolná az ember, átlát a lapokon.

- Ugyan miért kéne átlátnom? - rikkantotta Lukas vidáman. - Elég, ha megjegyzem azokat a lapokat, amelyek már kimentek. Ennyi az egész. Meg hát... - Sokatmondón nézett a nekidühödött férfira, és megkocogtatta a homlokát. - Nem árt ám, ha az embernek van egy kis gógyija!

Felcsattant a nevetés, az ember meg mérgesen elkotródott.

Mielőtt azonban Lukas újra kevert és osztott volna, Borboron odaintette magához.

- Beszélhetnék veled?

- Persze, uram - felelte Lukas barátságosan, és felállt. - Miről?

- Semmi különös - mondta Borboron, míg a fhurhur puha léptekkel, mint egy macska, közelebb osont, hogy hallja a beszélgetésüket. - Csak épp meg akartam tudni, hogy érzed magad itt minálunk.

- Jól - felelte Lukas mosolyogva. - Nagyon is jól. Kiválóan megy a sorom. És amint látod - s az emberekre mutatott, akik már alig várták, hogy visszatérjen közéjük -, barátokat is találtam, és remekül elvagyok.

- Ezek szerint tehát nem bántad meg, hogy közénk álltál!

- Nem! - felelte Lukas mély meggyőződéssel. - Miért is bántam volna meg? Megígérted, hogy megmented a nővéremet, és én mindent megteszek érte. Ennél nagyobb örömet nem is tudnál szerezni nekem!

- Milyen jó ezt hallani - Borboron egy gyors pillantást váltott a fhurhurral, akinek szája szöglete ravaszskán megrándult. - Még egy utolsó kérdés: hogy tetszenek a ruhák, amiket kaptál tőlem?

Lukas végignézett magán, mintha csak most venné észre, hogy másképp van felöltözve, mint amikor megérkezett a Sötét Erődbe. Tornacipő, farmernadrág és póló, helyett most sötét, majdnem térdig érő lenvászon köntös volt rajta, derekán zsinórral megkötve. Csupasz lábán egyszerű szandált viselt.

-Nem rossz - felelte egykedvűen. - Miért kérdezed?

- O, hát csak úgy - felelte a zsarnok. - Semmi különös. Nahát, ennyi volt, Lukas. Mehetsz vissza a barátaidhoz.

- Köszönöm, uram - felelte Lukas, és visszasietett a kártyázókhoz.

A Sötét fejedelem a tanácsadójához fordult, és a fejét csóválta.

- Hihetetlen - mondta -, egyszerűen hihetetlen. Ez a kölyök teljesen megváltozott. Mintha jól érezné itt magát, és tökéletesen megbízna bennünk.

A fekete mágus sejtelmesen mosolygott.

- Pontosan, ahogy megjósoltam.

- Azt tudom. De még mindig nem értem, hogy csináltad.

- A ruhával, uram! - hajolt meg a fhurhur. - Barátaink, a desirisztáni vágykufárok hozták nemrég. Valami varázsnedwel van átitatva, amely megfosztja akarátától a viselőjét. Ez aztán vakon követi a parancsokat, és semmiben sem kételkedik többé. Ami pedig

még fontosabb: kihal belőle a gyanú, és mindent elhisz, amit csak mondanak neki. Ameddig a fiú ezt az öltözetet viseli, mindent készpénznek fog venni, amit bemesélünk neki.

Borboron összeráncolta a homlokát, és hitetlenkedve kancsított Lukas felé, aki megint belemerült a játékba.

- Ennyi az egész?

- Nem egészen, uram. Az ő esetében a folyadékhoz hozzákevertük Beliaal szíve vérének még egy cseppjét is. Minél tovább viseli ezt a gúnyát, annál nagyobb hatalmat nyer fölötte a démon. És mire eljut a Fekete Kastélyba, addigra teljesen az ő befolyása alá fog kerülni. Ettől többé senki sem szabadíthatja meg. Egyedül Beliaal halálával törne meg ez a varázslat. Csakis akkor térne magához ez a Lukas gyerek, és venné észre, hogy akarattalan bábunkká tettük.

Mielőtt Laura elindult volna Aventerrára, még egyszer visszatért a jelenbe, hogy megnézzze, mi a helyzet a testével. Auriel már a kórházban várt rá. Tőle tudta meg, hogy hullaálmot alvó testét időközben egy másik szobába helyezték át. Ez már nem az intenzív osztályon volt, hanem a kórház legfelső emeletén. Szinte úgy látszott, hogy a beteget már leírták, és elkülönítették a többi páciensről, ahol nem zavarta a kórház mindennapi ügyeit.

Amikor Laura kinyitotta a szobaajtót, szinte kővé dermedt: balra, az ágy szélén ott ültek a szülei! Az ajtónyitást nem vették észre, mert aggodalmas tekintetük a mozdulatlanul fekvő lányra tapadt.

Laura már-már visszavonult volna, amikor Auriel rászólt:

- Hát már elfelejtetted? - korholta. - Nem láthatnak téged, mert te mindig pár pillanattal a valóság után jársz. Miért magyaráztam el olyan alaposan, ha máris kiment a fejedből?

- Bocs - morogta Laura. - Hát kiment a fejemből, na.

Ezzel belépett, és halkán behúzta maga mögött az ajtót.

Teste, amint azt rögtön meglátta, még mindig kómában volt. Mesterségesen táplálták, akárcsak eddig, és minden életfunkcióját gépekkel vigyázták. Laura úgy látta, mintha legutóbbi ittléte óta minden értéke romlott volna. A pulzusa és a légzése gyenge volt, és amikor az agyhullámok kijelzőjére pillantott, nagyon megijedt: a szinte teljesen vízszintes vonalon alig volt itt-ott egy kis kimozdulás.

Szüleinek látványa pedig egyenesen sokkolta Laurát. A bánat jól látható nyomokat hagyott az arcukon, mind Anna, mind Marius mintha éveket öregedett volna! Pedig a végzetes baleset óta legfölbbr pár nap telhetett el!

Csak amikor pillantása a falinaptárra esett, akkor látta, mekkorát tévedett. Még hogy pár nap! Közben június lett! Hát ennyire elvesztette volna az időérzékét?

- Csodálkozol rajta? - Auriel nyilván olvasott a gondolataiban. - Pedig egyszerű. Gondolkodj csak: a baleseted óta egyfolytában ide-oda ugráltál az időben, és nem a földi időszámítás szerint mozgottál. Hogy is vehetted volna észre, mennyi idő telt el a jelenben?

Laura kételkedő pillantást vetett a felhőtáncosra, de aztán elgondolkodott a szavain, és megértette, hogy lehet bennük valami igazság. Hiszen a dolgok felszíne mögött rejlő másik világ független volt a földi időszámítástól, a természeti törvényektől, és ezért emberi ésszel nem is volt felfogható.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és egy orvosi köpenyes férfi lépett be rajta: Sengebusch doktor. Kezet fogott Annával és Máriusszal, aztán a beteghez fordult. Elvégzett egy rutinvizsgálatot, amely legfölképp a szerkezetek leolvasásából állt, míg a szülők feszült figyelemmel néztek rá.

- Sajnálom - mondta a főorvos, de inkább részvétlenség bujkált a hangjában. - Semmi újdonságot nem tudok mondani önöknek. Csak annyit talán, hogy az értékek egy kicsikét megint romlottak. De hát ez sem új, hiszen már hetek óta így megy.

Anna és Marius visszaroskadt az székre. A remény, amely az imént felvillant az arcukon, úgy hunyt ki, mint a gyertya, ha elfűjják. Míg Anna szótlanul meredt maga elé, és megmarkolta a lánya kezét, Marius megdörzsölte a szemét, és visszafordult a professzorhoz.

- És tényleg mindent megpróbáltak? - kérdezte reszelős hangon.

Sengebusch doktor elhúzta a száját. A kérdést nyilvánvalóan sértőnek érezte.

- Ami emberileg lehetséges, azt megtettük a lányáért, Leander úr. De nekünk, orvosoknak is bele kell törődnünk, hogy néha a lehetőségeink határához érünk. Leander úr, akármennyire sajnálom, ki kell mondanom: lassan hozzá kéne szoktatni magukat a gondolathoz, hogy a lányuk...

Elhallgatott, magát a szörnyű szót nem tudta kimondani.

Anna és Marius így is megértették, annál is inkább, mert már gyakran hallották ezt a célzást.

- És volna itt még valami, amit szívesen megbeszélnek önökkel - folytatta a professzor. - Ha józanul nézzük, a lányuk már most inkább halott, mint eleven. Ha tovább rosszabbodik az állapota, meg kell gondolnunk, hogy folytassuk-e a mesterséges táplálást...

- Nem! - sikoltott fel Anna Leander, és felugrott. -Soha! Ameddig csak egy szikrányi remény is van, nem mondjuk ki róla, hogy elveszett!

- Nos hát, ahogy gondolják - felelte hűvösen Sengebusch doktor. - Természetesen nem kényszeríthetem semmire önöket. De ha eljön az ideje, mégiscsak kell erről beszélnünk. Viszontlátásra!

Ezzel sarkon fordult, és kiment a szobából. Laurában forrni kezdett a méreg. ***Micsoda szívtelen figura! És még ez nevezi magát orvosnak!*** A szülők egy darabig szótlánul ültek, csak meredtek maguk elé. Végül Anna törte meg a csendet.

- Mit gondolsz, az igazat mondta?

- Arra gondolsz, hogy mindent megtesznek érte?

- Igen.

Apja először a homlokát ráncolta, aztán bólintott.

- Nem vagyok szakember, de talán igen. Legalábbis eleinte tényleg nagyon igyekeztek, bár aztán...

A mondat másik fele kimondatlanul lebegett a szobában.

Anna megragadta a férje kezét.

-De mégis, Marius. Nem szabad feladnunk. Bízunk abban, hogy Lukas épen tér vissza az aventerrai kirándulásról, és elhozza a Morwena-féle orvosságot. És akkor minden jóra fordul, meglátod.

Laura azt hitte, rosszul hall.

Lukas Aventerrán ?

Hát ez teljesen megbolondult?

Hogyan engedhették el az Őrzők?

Auriel is elképedt. De ő egészen más ok miatt, ahogy ez hamar kiderült Laura előtt is.

- Ki van zárva! - lehelte, és rázta a fejét.

- Micsoda? - kérdezte csodálkozva a lány.

- Hogy Morwena ilyesmit ígért neki. Ilyet sohasem tenne, mert ez az ősi törvényekbe ütközik. Morwena pedig inkább meghal, de nem tér le a Fény ösvényéről.

Jaj, ne!

Laura egy szempillantás alatt rájött, mit jelent ez: Lukas a Sötét Hatalom foglya volt. A csapdájukba esett, nincs más magyarázat! Bármit terveznek is vele, a legnagyobb veszélyben van! Biztosan a Sötét Erdőben sínylődik, és ha ő nem siet a segítségére, akkor pusztulás vár rá. De hogyan menthetné meg Lukas életét, amikor szinte a sajátját sem képes?

A Sötét Erdőben

A mikor Auriel az imént mondott, szörnyű rémületet váltott ki Laurából.

- Nem akarsz elkísérni? - kérdezte, és hitetlenkedve nézett rá. - De hát miért? Miért nem kísérsz el engem Aventerrára?

- De hiszen tudod jól - felelte nyugodtan a felhőtáncos. - Niami halála óta az Embercsillagon kell szolgálatot teljesítenem. Ráadásul úgy gondolom, van itt valaki, akinek feltétlenül szüksége van a védelmemre.

Laura azonnal megértette: Auriel rá, Laurára gondol, testi porhüvelyére, amely a kórházi ágyon a halállal viaskodik. De vajon mitől akarja itt megvédeni a szárnyas lény? Hiszen halálra szánt testének egyetlen orvosságát Aventerrán találhatja fel. Mégsem unszolta tovább Aurielt, nem lett volna értelme.

- Annyit legalább tudsz, hol találom meg Lukast? -kérdezte.

- Hogy tudnám? - csodálkozott Auriel. - Ami Aventerrán történik, arról nekem nincs tudomásom. Összehúzta a szemét.

- De hát nem te mondtad, hogy úgy sejtet, a Sötét Erdőben van?

- Hát igen - felelte leverten Laura. - De ez csak egy sejtés. Ha nincs igazam, és mégis odamegyek a Sötét Fejedelem várába, csak újabb halálos veszedelemnek teszem ki magamat.

- Ebben igazad van. - Auriel elgondolkodva lengette a szárnyait. - Csak egy tanácsot adhatok: engedd, hogy az érzéseid vezessenek!

Es amikor a lány tanácstalan ábrázatát észrevette, még hozzátette:

- Hiszen az öcsédet meg téged nemcsak a vérségi kötelék, hanem igen szoros érzelmi szál is összekapcsol!

- Amikor a sötétalbaknál voltam a Rémhegy barlangjában, hogy összekovácsoljam Tündöklőt, akkor is megéreztem, hogy Lukas halálos veszedelembe került Ravensteinben, és azonnal el is álomutaztam hozzá! - jutott eszébe Laurának.

- Na látod? - mosolygott rá bátorítón a felhőtáncos. - Lukas is meg fogja érezni. Tehát ha az érzéseidre hagyatkozol, akkor a Fény ereje vezetni fog.

Hátralépett, és tetőtől talpig végigmérte.

Laura átöltözött, és most már olyan ruhát viselt, amely kevésbé volt feltűnő Aventerrán, hozzá Alarik barna bőrzekéjét, amelyben elmúlt ősszel apjával hazatért Aventerráról. Mintha már akkor sejtette volna, hogy egyszer még hasznára lesz ez az apródöltözék, szépen eltette a ruhásszekrényébe.

- Milyen jól áll - mondta elégedetten Auriel. - Nem is fogják észrevenni, hogy az Embercsillagról származol... legalábbis első pillantásra nem. - Összeráncolt homlokkal nyúlt oda a Laura oldalán fityegő kis barna tarisznyához. - Ezt azért inkább itt kellene hagyni.

- Nem, nem, a tarisznyát mindenképp viszem - felelte a lány gyorsan. - Erre még szükségem lehet! Aventerrán szükség lehet rá, nem igaz?

A felhőtáncos hallgatott, de látszott rajta, hogy nincs elragadtatva Laura ötletétől. Végül még arra is figyelmeztette, nehogy az öccsért való aggodalmában megfeledkezzen a Kígyó Öt Jegyének hiányzó három darabjáról.

- Dominikus atyának biztosan igaza van. Én is azt gondolom, hogy Aventerrán megtalálod őket. De mindig gondoldj arra: ha csak egyetlenegy is hiányzik, minden fáradságod hiábavaló volt!

Laura nagyot nyelt. Hogyan fogja ezt megoldani? Hirtelen olyan nagynak látszott a feladat, mint egy óriási hegy.

Auriel érezte a szorongását.

- Még egy utolsó jó tanács - mondta. - Csak akkor érhetsz el sikert, ha szilárdul hiszel is benne. Amint habozni kezdesz vagy elbátortalanodsz, abban a pillanatban veszélybe kerül a szándékid.

Laura vállára tette a kezét, és jelentősegteljesen a szemébe nézett:

- Ígérd meg ezt nekem, jó?

- Megígérem - suttogta Laura. Aztán búcsúzóul átölelték egymást. Laura behunyta a szemét, és elmormolta az ősi bűvigét:

Időfolyam, hívlak téged, Időfolyam, ragadj magaddal! Időfolyam,
megnyílok neked, Időfolyam, nyelj el engem!

És ezzel elindult fantasztikus utazására, amelynek során átlépte a világok határát.

Amint elült a ragyogó fényár, és elcsitult a földöntúli zúgás, Laura hideg légáramlatot érzett az arcán. Varjak rekedt káromlását hallotta. Kinyitotta a szemét. Borboron tróntermének erkélyén állt, amely úgy ^ lebegett a Sötét Erőd várudvara fölött, mint egy sasfészek. A magas tornyok körül fekete ködfoszlányok úszkáltak, és egy hatalmas varjúcsapat keringett a sötét égbolton. Laura azonban mindezt csak úgy mellékesen látta, mert ebben a pillanatban észrevette a fiút is, aki a trónterem közepén állt. Lukas!

Laura közelebb lépett az ablakhoz, hogy még jobban figyelemmel tudja kísérni az odabent zajló eseményeket.

Laura feszülten nézte a Látókristályt, amely az asztal közepén állt. A kórházi ágyat mutatta, amelyen az eszméletlen Laura feküdt. Éppen egy nővér hajolt fölé, megmosta az arcát, és megfésülte a haját. Aztán kialudt a mágikus kő. A fiú arcán mégis elégedett kifejezés jelent meg, amint a mellette álló Sötét Fejedelemhez fordult.

- Köszönöm, uram. Köszönöm, hogy megmutattad a nővéremet. Nagyon boldog vagyok, hogy Laura még él.

- Hát mit gondoltál? - mosolygott Borboron, és megpaskolta az arcát. - Hiszen megígértük, hogy meggyógyítjuk, ha megteszel nekünk egy szívességet.

- Semmi nincs, amit szívesebben megtennék! - sóhajtott fel Lukas. - Csak már megtudhatnám végre, hogy mit kell tennem!

- Ne aggódj, fiam - mondta a Sötét Fejedelem. -Pár pillanat múltán megtudod!

Odaintette a fhurhurt, aki eddig a háttérben húzódott meg.

A fekete mágus odalépett a fiúhoz, megragadta a kezét, és odavezette a lobogó tűzű kandallóhoz. Aztán átható tekintetet vetett Lukasra.

- Figyelj jól rám! - intette. Felemelt mutatójja hosszú volt és sárgás, mint egy meztelencsiga. - Minden, amit ezek után teszel, egyetlen célt szolgál: hogy megmentsd a nővéredet az Örök Sötétségtől! Mostantól kezdve ez a gondolat töltson el. Valakinek az életét megmenteni, ez az egyik legnemesebb és legfelemelőbb feladat, ami csak létezik. Ezért aztán ezért a célért bármit teszel, az csak jó és helyes lehet. Érted-e, fiam?

- Hát persze, uram! - felelte Lukas. - Hogyne érteném, amikor színgáz!

- Te mondtad! - káromta az emberke elégedetten. -És ha valaki meg akarna győzni az ellenkezőjéről, akkor nem szabad hinned neki. Semmilyen körülmények között! Különben Laura meghal, érted?

- Nem fogom megengedni, uram! - kiáltotta Lukas, arcán mérhetetlen aggodalommal. - Soha!

- Jól van - bólintott elégedetten a fhurhur. - Most Beliaalhoz foglak küldeni. A Sötétség Ura tudja, hogyan lehet meggyógyítani a nővéredet. Ha a szolgálatára leszel, és minden utasítását követed, akkor segíteni fog neked. Ha azonban ellene szegülsz, akkor vagy a mantikorjai tépnek szét, vagy a fekete egyszarvúja nyársal fel.

- Bízhatok bennem, uram - felelte gyorsan a fiú. -Mindent meg fogok tenni, hogy Laura életét megmentsem.

- Remélem is - morogta a fhurhur. Egészen a kandalló elé állította Lukast, aztán csuklyás köntösebe nyúlt, elővett egy arany főnixtollat, és a tűzbe hajította. A lángok fellobogtak - s ekkor a fekete mágus megragadta a fiút, és vállánál fogva betaszította a tűzbe. Lukas nyomtalanul eltűnt.

Ebben a pillanatban velőtrázó sikoly hangzott fel az erkélyről.

Laura minden erejével védekezett. Kapálózott, vadul csapkodott maga körül, de a Sötét Fejedelem erős karjai úgy fonódtak köré, mint az acélsodronyok, lehetetlenség volt kiszabadulni belőlük. Borboron nem törődött dühös tiltakozásával, bevonszolta a trónterembe, és lelökte egy székre. Aztán két hatalmas pofont is lekevert neki, egyet jobbról, egyet balról, ez aztán lehűtötte Laurát.

- Megbánod ezt még, te disznó! - sziszegte. Már rég tisztában volt vele, hogy nem hagyja el élve a tróntermet, így aztán, gondolta, egy szidalommal több vagy kevesebb, nem számít.

És tényleg úgy látszott, mintha Borboron ott helyben fel akarná koncolni. Már rándult a keze a kardmarkolatra - persze nem Döghalál volt az oldalán, amint Laura mindjárt észrevette! -, de ekkor a fhurhur belecsimpaszkodott a karjába.

- Nagyon ostoba dolog lenne ezt tenni, uram! A Sötét Fejedelem a hüvelyben hagyta a kardot.

- Ugyan miért? - kérdezte csodálkozva.

- Az Ősi Kinyilatkoztatás kimondja, hogy a Sötét Vér Gyermeke és a Ragyogó Fény Gyermeke elválaszthatatlanul összefonódnak. Laurát és a testvérét nemcsak a vér köteléke fűzi egybe, hanem rendkívül erős érzelmi kötődés is.

A zsarnok homlokát ráncolva ereszkedett le a trónszékére. -Na és?

- Ha megöljük a lányt, fennáll annak a veszélye, hogy Lukas megérzi - magyarázta a fhurhur. - És akkor már nem tudnánk a szolgálatunkba állítani. Hiszen csakis azért hallgat ránk, mert az vezérli, hogy megmentse a nővérét.

- Disznók! - Laura magánkívül volt, és a sovány emberke torkának esett volna.

Borboron azonban résen volt és elkapta. Haragja mintha szórakoztatta volna a fejedelmet.

- No lásd csak! Hát miféle viselkedés ez? Mint egy dühös mételysullongó!

- Bizony! - helyeselt a fhurhur bosszúsan. - Ahhoz képest, hogy csak álomalak, egész eleven!

A mágus persze rég tudta, miről van szó, főleg, hogy Látókristályában az imént még a kórházi ágyán fekvő Laurát láthatta, aki épp az ő elixíre miatt esett hulláálomba.

Az uralkodónak azonban időre volt szüksége, mire felfogta, mi a helyzet. És amikor végre rájött, hogy a fekete mágus elixírje miatt öltött Laura álomalakot, heves szemrehányásokkal illette.

A fhurhur unottan legyintett.

- Ez benne volt a pakliban, uram - mondta. - Ha nincs elixír, nincs hullaálom sem - márpedig egyedül ezzel lehetett rávenni az öccsét, hogy önként lépjen a szolgálatunkba.

Úgy dugta Laura arcához a fejét, mint egy ragadozó madár, és ravaszskásan mosolygott. Ráncos ajkai közül olyan dögletesen bűzös levegő csapott ki, hogy Laura majdnem elájult.

- Az a bolond még csak nem is sejti, hogy ő az a bizonyos Sötét Vér Gyermeke, akiről a jóslat szól. Azt hiszi, azért segít Beliaalnak, hogy megmentse az életedet. A valóságban azonban az Örök Semmibe fogja átsegíteni a világot, pontosan úgy, ahogy a jóslatban meg van írva.

Laura szinte esztét veszítette. A fhurhur szavai nyomán kibontakozott előtte az egész ördögi cselszövés, és csak megvetéssel tudott ránézni. Oda se figyelve hallotta, amint Borboron a tanácsadójához fordul.

- Ezzel meg mit kezdünk? - kérdezte. - Dobassam be valamelyik tömlőcbe?

- Ezt se javasolnám - felelte a skarlátvörös emberke. - Nagyon is lehetséges, hogy az öccse megérzi a szenvedését.

- Hát akkor mi legyen?

A fhurhur görcsösen töpregett.

- Rakja ki őt a Fekete Gárda valamelyik sivatagba - mondta végül. - Az erejét jószerivel felőrölte az aventerrai utazás. Sokáig fog tartani, míg újra képes lesz az álomutazásra. És addigra rég szomjan pusztul.

Borboron tétozódott.

- És ha mégsem?

A fekete mágus mérgesen nézett Laurára, megint azzal a ronda ragadozómadár-arccal.

- Figyelj rám! - sziszegte. - A Látókristállyal figyelni fogjuk minden lépésedet. És ha csak egyetlen kísérletet teszel arra, hogy kapcsolatba kerülj Elysionnal vagy a Fény bármelyik másik kutyájával, az öcséd abban a minutumban meghal! És te magad is! Megértetted?

Laura nagyot nyelt.

Ez komolyan gondolja, ahhoz nem fér kétség!

- Kezünk elér egészen az Embercsillagig, ahogy már tapasztalhattad - folytatta a fhurhur. - Egy intés, és segítők azonnal megsemmisítik tehetetlen földi testedet. Vagyis ha saját magadnak szívességet akarsz tenni, akkor mostantól fogva semmibe nem avatkozol bele. Úgy legalább lesz még pár napod, amíg le nem szállsz az Örök Sötétségbe!

Mr. Cool a kétségbeesés határán volt. Már több mint egy órája ült Laura ágyánál, és várta, hogy valami életjelt adjon, akármilyen kicsikét is. De nem történt semmi, az égvilágon semmi! Csak a mellkas igen apró emelkedésszerűlédése és az ágy végében álló orvosi műszerek kijelzői mutatták, hogy még életben van. De mégis ha ránézett, azt mondta volna, hogy Laura máris valami másik világban jár. ***De ez nem lehet igaz!***

Philipp megtörölte könnytől fátyolos szemét, mielőtt megint ránézett volna a lányra.

Laura arca fehér volt, mint a viasz, haja alig nőtt az elmúlt hetek során. És ezzel az új, rövid frizurával kicsit idősebbnek látszott, mint azelőtt.

Felnőttebbnek!

És bár egyre rosszabbodott az állapota, ugyanakkor egyre szebb is lett.

Mr. Cool annyira elmerült Laura nézésében, hogy észre sem vette a nővért, aki halkan belépett a betegszobába. Amikor a gömbölyded, loknis vörös hajú asz-szonyság megszólította, Philipp összeresztette.

- Kedveled őt, mi? - kérdezte lány hangon. - Máskülönben nem üldögnél itt annyit.

A fiú bölintott, és megint megtörölte a szemét.

- És ő?

Philipp megköszöörülte a torkát.

- Hát, nem is tudom. Eleinte azt hittem, kedvel. De egy szép napon mintha kicserélték volna, és már tudni sem akart rólam. - Tanácstalanul felemelte, majd leejtette a karját. - Fogalmam sincs, miért.

Heike nővér - a neve a fehér köpeny kitűzőjén állt - elcsodálkozott.

- Nem is mondott neked semmi okot?

- Nem - csóválta a fejét Philipp. - Legalábbis rendeset nem.
- Hát akkor még van remény, fiam - mosolygott biztatón a nővér. - Ha miattad lett volna, azt biztosan megmondta volna. Így aztán még kaptok egy esélyt ti ketten. Na persze, csak...

Elhallgatott, és sokatmondó tekintettel nézett a betegre.

Mr. Cool előtt nem maradt rejtve ez a pillantás.

- Mit gondol? - kérdezte halkán. - Megússza? Heike nővér hosszan nézett rá, mielőtt válaszolt volna.

- Őszinte legyek, fiam? Philipp bólintott.

- Csak ha csoda történik - suttogta a nővér. - Csak ha csoda történik.

Lukas mindent pontosan úgy csinált, ahogy Beliaal tanította. Meg sem próbált a saját szakállára behatolni a Karbunkulus-erdőbe. Letelepedett az erdőszélen, és várta, hogy a röpkeszárnyúak felfedezzék.

Még akkor se moccant, amikor egy kékes fényű golyó odalibeggett hozzá, és felajánlotta, hogy a legrövidebb úton elvezeti Smeraldához. „Egy szavát se hidd el! - kötötte a lelkére a Sötétség Ura. - A lidércclángok nem véletlenségből kapták ezt a nevet. Egyedül abból áll a feladatuk, hogy tévútra vezessenek. A röpkeszárnyúak fognak segíteni neked. Ők pontosan tudják, mennyire megbíznak bennetek, embergyerekekben az egyszárnyúak.”

Nem is tartott túl sokáig, míg három ezüstösen fénylő lényecske Lukas felé surrogott a levegőben. Olyanok voltak, mint a szitakötők, hátukon két-két áttetsző szárnyat viseltek, és négy vékony rovarlábuk volt. Semmi kétség, biztosan ezek a röpkek! Laura pontosan ilyennek írta le ezeket a lényeket, akik megmentették őt a Tündöklő Völgy közelében a szürkelidérc-től.

Laurái

A fiú szíve elnehezedett, amikor a nővéreire gondolt. **Remélhetőleg még meg tudja menteni Laurát!**

- No nézd csak, nézd csak! - szólalt meg a legelöl repülő röpkeszárnyú. - Egy dübörgőlábfi az Embercsillagról!

Sebesen odasurrantak a levegőben Lukashoz, és közvetlenül az arca előtt lebegtek egy helyben, mint kolibri a virágkehely előtt.

- Hát nincs igazam?

A szőke fürtös kis lény nem várt választ, alaposan szemügyre vette Lukast.

- Miért vagy annyira ismerős nekem, te emberfi? - kérdezte aztán csodálkozva.

- Bizony, bizony! - kontráztak neki a többiek. - Igencsak hasonlatos arra az emberlényre, akivel a Tündöklő Völgyben találkoztunk. Hogyan is nevezték őt, Virpo úr?

- Milyen feledékenyek is vagytok, urak! - korholta őket a megszólított. - Főleg, hogy ennek az emberfi-lánykának olyan csodaszép neve volt: Laura!

Lukas azt hitte, rosszul hall. **Laura?**

Mint akibe áramot vezettek, úgy pattant fel, és csillogó szemmel nézett a röpkeszárnyúakra.

- Ti ismeritek a nővéreimet?

- Hát bizony, úgy néz ki, te dübörgőlábfi - kuncogtak a röpkeszárnyúak.

A fiúnak leesett az álla.

- Csak nem ti vagytok... Virpo, Yirpo és Cirpo urak?

- No nézd csak, nézd csak! - felelte Virpo úr. - Ez a dübörgőlábfi nem is olyan ostoba, mint amilyennek látszik.

A kuncogás csak nem maradt abba, dagadt, dagadt, míg végül ezüstharangok szavához volt hasonlatos, amely az egész Karbunkulus-erdő előtti rétet bezengte. A röpkeszárnyúak azonban mindjárt le is higgadtak, és elárasztották kérdéseikkel, hogy mit is keres a Karbun-kulus-erdőben.

Amikor Lukas beszámolt a három úrnak, mi történt Laurával, az uracskák rendkívül megrendültek.

- O, jaj, ó, jaj! Csak nem kell az Örök Sötétségbe távoznia?

- Attól tartok, hogy igen - felelte lesújtva Lukas. - Az az ördögi elixír, amit a Sötétek beadtak neki, egyre inkább felemésztí az erejét. És ha nem történik hamarosan valami, akkor elveszett.

- Nohát, uraim! - nézett elszánt pillantással Virpo úr a másik két nagyotmondóra. - Tanácskozzunk, miképpen tudnánk segíteni ennek a szájalomra méltó emberi teremtménynek.

- Ez már nem szükséges! - vágott gyorsan a szavukba Lukas. - Én már rég tudom: kérjétek meg Smeraldát, hogy jöjjön ide hozzám, mert egyedül az egyszarvú hercegnő képes megmenteni Laurát!

A röpkeszárnyúak megütközve néztek rá:

- Biztos vagy ebben, te emberi lényfi?

- De még mennyire! - bólogatott Lukas, és esküre emelte a kezét. - Mindenre, ami szent nekem!

Silvana nagyot nézett, amikor Virpo, Yirpo és Cirpo urak ismertették vele Lukas kívánságát.

- És az embergyerek miért nem maga adja elő a kívánságát?

- Lukas tisztában van azzal, hogy a Karbunkulus-erdő nagyon különleges hely, és hogy fenséged kedveli a magányt. Attól tart, jelenléte megzavarja az erdő varázsát.

Az egyszarvúkanca csodálkozva horkantott.

- Milyen furcsa! - mondta aztán.

- Igaz, fenség - erősítette meg Virpo úr. - De az emberfajta már csak ilyen. A mifélnéknek sok minden furcsa a viselkedésükben. De ez mit sem változtat azon, hogy a dübörgőlábfít jó szándék vezérli.

- Gondoljátok, hogy megbízhatunk benne?

- Egész biztosan, fenség - felelte Virpo úr, és társai is egyetértésüket fejezték ki. - A fiúban nincs gonoszság és hátsó szándék, ezt tisztán éreztük. Egyetlen gondolat uralja: hogy megmentse a nővérét, akit olyan rútul csapdába csaltak a Sötétek. És akár az életét is odaadná érte!

- Ez nemes szándék - horkantott Silvana újfent. - És fölöttébb tiszteletre méltó.

- Ezért teljesítened kéne, amit ez az emberfi kér, fenség - győzködte a röpkeszárnyú. - Valakinek az életét megmenteni a legnemesebb és a legfelelősebb kötelességünk. Ebben semmi gonoszság nincs, és az ilyen szándék minden támogatást megérdemel.

- Tudom én - toppantott Silvana nyugtalanul a mellső patájával. - De mégis...

Virpo úr lassan elvesztette a türelmét.

- Semmiképpen nem akarlak kioktatni, fenség - mondta nyomatékkal -, de nektek, egyszarvúaknak nagyon sok megköszönőnk van az embergyerekeknek. Addig biztosított a létezésüket, amíg hisznek bennetek és szarvatok csodatévő erejében, ezt ne feledd!

Silvana elgondolkodott, de még mindig habozott.

- És ha történik valami Smeraldával? Ha az Árnyaserdő sötét kreatúrái hirtelen felbukkannak és elfogják?

- Meg akarsz sérteni bennünket, fenség? - Virpo úr teljesen meg volt rökönyödve. - A leányod a személyes védelmünk alatt áll! A Sötétségnek egyetlen teremtménye sem merészkedne a közelébe, amíg a Karbunkulus-erdő talaját érinti a patája! Különben meg kell tapasztalnia a tiszta Fény erejét!

- Legyen tehát - adta meg magát az egyszarvú királynő. - Kísérjétek Smeraldát ehhez az embergyerekhez! De azért egyet gondoljatok meg, urak! Személyesen benneteket teszek felelőssé azért, hogy a leánnyal, Smeraldával semmi rossz ne történjék! Ezt pedig *ti* ne feledjétek!

Smeralda egészen a Karbunkulus-erdő széléig követte a röpkeszárnyúakat, ahol Lukas már türelmetlenül várta.

A büszke egyszarvú hercegnő láttán, aki már majdnem elérte teljes magasságát, felragyogott az arca. Futott feléje, és már közben kiabált:

- Köszönöm, nagyon köszönöm, hercegnő, hogy teljesítetted a kérésemet!

- De hiszen ez magától értetődik - felelte Smeralda. - Ti, embergyerekek olyan sokat tettetek értünk, egyszarvúakért, amiért viszonzás jár.

- Akkor kérlek, segíts megmenteni a nővéremet a haláltól! - könyörgött Lukas. - Esedezem, kérlek a szívem legmélyéről!

- Szíves örömet - horkantott barátságosan az egyszarvú. - Csak azt nem tudom, hogyan.

- O, ez nagyon egyszerű, hercegnő - mosolygott Lukas, és egészen közel lépett hozzá. - Csak velem kell jönnöd.

- Veled menni? — Smeralda bizalmatlanul méregette Lukast. - És hová?

- Mindjárt megtudod, hercegnő - mondta Lukas, és levett magáról egy takarót, amelyet a vállán viselt eddig, és villámgyorsan ráterítette az egyszarvú hátára. A szövet fekete volt, és ugyanabból az anyagból készült, mint Lukas ruhája.

- És most gyere velem, Smeralda!

Megoldotta övét, amely a derekára volt kötve, és az egyszarvú nyakába vetette, nem túl szorosan, annál fogva kezdte vezetni.

A hercegnő követte a fiút. Hiába tiltakoztak harsányan a röpkeszárnyúak, akik fel-alá surrogtak előtte, és rá akarták bírni, hogy megforduljon, ő csak akarattala-nul botorkált Lukas mögött. A bátor kis röpkelények mindent megtettek, ami telt tőlük, de a fiút nem tudták feltartani. Lukas nem a Sötétség kreatúrája volt - így nem hatott rá a tiszta fény ereje, pontosan, ahogy Beliaal előre megmondta.

A fiú pedig nem sokáig törte a fejét azon, hogy vajon miért követi olyan engedelmesen az egyszarvú. Ám ha Lukas tudja, hogy a ráterített sötét takaró fosztotta meg Smeraldát az akaratától, akkor sem cselekedett volna másképp. Lukast egyetlen gondolat mozgatta: mihelyt leadja a Fekete Kastély kapujában az egyszarvút, Beliaal abban a percben átnyújtja neki Laura orvosságát.

Hiszen ezt ígérte!

A fiúnak sejtelve sem volt arról, mi a terve a Sötétség Urának az egyszarvú hercegnővel. Így aztán mind Smeraldának, mind a Karbunkulus-erdő többi lakójának igazat mondott: biztos volt abban, hogy Smeralda segít megmenteni Laura életét, ha követi őt.

És semmi más nem számított.

Laura közel járt a kimerüléshez. Elvesztette az időérzékét, és már rég nem tudta, hány napja botorkál a kietlen hegyvidéken, ahová Borboron Fekete Gárdája végül kitette. Egy fa, egyetlen bokor sem volt ott, csak kövek és törmelék. A hosszú lovaglás alatt egyetlen települést sem láttak, csak néha szállt fel a távolból egy-egy keskeny füstcsík, jelezve, hogy ott emberi tűzhely vagy tábortűz van. Aztán a gonosz fickók egyszerre letaszították a lóról, és faképnél hagyták. Sem azt nem mondták meg neki, hol van, sem ennivalót nem hagytak ott. Laurának semmi egyebe nem volt, mint a Dominikus atya tarisznyájában egy üveg víz.

Fent az égen hatalmas madarak köröztek. Biztosan keselyűk. Vagy más dögevők. Biztosan azt lesik, mikor rogy már össze, vagy mikor zuhan le valamelyikbe a számos szakadék és hasadék közül, és töri ki végre a nyakát.

Okos kis jószágok, gondolta Laura keserűen. Tudják, hogy sokáig már nem bírom.

Lassan szürkült. A nyugati égbolt mélyvörösre színeződött. Vagy lehet, hogy az a keleti volt? Laura egyszerre nem tudta, hogy Aventerrán hasonlóképpen jár-e a nap, mint a Földön, vagy esetleg fordítva.

„De hiszen mindegy is! - gondolta aztán. - Ha nem ehetem hamarosan, amúgy is annyi nekem. Legföljebb még egy napig bírom, aztán végem.”

Még huszonnégy órát!

Hacsak addig nem botlik valami településbe.

Laura ekkor a közelben egy meredek sziklaszirtet pillantott meg, amelynek csúcsáról biztosan be lehet látni a környéket. Lehet, hogy odafentről látni fog valamit? Egy útjelzőt, amely megkönnyíti a tájékozódást? Vagy egy fát, bokrot, amelyen gyümölcs érik. Vagy talán még egy falut is!

Észrevétlenül meggyorsította lépteit. Egyre gyorsabban haladt fölfelé, a meredek csúcsra már négykézláb futott fel, mintha esztét vesztette volna, mintha az ördög üldöznék!

Amikor elérte a magaslat tetejét, teljesen kikészült. Tüdeje úgy reszelt, mint egy páncélos rozsdás lánc talpa. Lihegve hajolt előre, kezével a térdére támaszkodott, és a távolba meredt. Megnézte alaposan, mi van keletre, nyugatra, északra és délre. És amikor körbeért, már tudta, hogy hol van:

A Semmi kellős közepén!

Közel és távol sem nagyobb település, sem kisebb. Még egy roskatag kunyhót sem látott sehol! Gyümölcsöt termő növényeket sem. És biztosan nem azért nem látta ezeket, mert már gyengült a fény. Hanem azért, mert nem voltak.

Laura erőtlenül roskadt le a földre. Világosan látta, hogy most vége. Kész, ennyi volt.

Nincs már semmi remény!

Legszívesebben belezuhant volna a mélységbe, amely vagy három lépéssel előtte tátongott. Akkor legalább vége volna, és nem kéne tovább gyötrődnie!

Ebben a pillanatban neszt hallott a háta mögül. Laura megfordult, és megpillantotta azt a borzasztó lányt, a beesett arcával, az összetapadt, fekete hajával.

Laura nem hitt a szemének. Lázas? Vagy már hallucinál? Honnan jött ide ez az árnyékszerű lány? A semmiből hogy teremhetett itt hirtelen?

A lány gúnyosan vigyorgott. Felrepedt ajkai közül fekete fogcsontok látszottak ki.

- Miért is nem hallgattál rám? - A hangja is rekedten csengett. - Pedig én figyelmeztettelek, ugye? Add fel, Laura, mondtam, különben meg fogsz halni! Térj észre, különben a sorsod megpecsételődik!

A halotti sápadt arcban vörösen izzott fel a szeme.

- De te nem akartál hinni nekem, és azt gondoltad, hogy okosabb vagy, mint én!

Az árnyéklány pokoli fintorrá torzítva arcát, egyet lépett Laura felé, aki egy lépést hátrált a szakadék felé.

- Na és most? - rikoltotta a sötét alak, és nyers hangja szinte elcsuklott. - Belátod végre, hogy igazam volt?

Laura lesütötte a szemét. Persze hogy igaza volt ennek a borzalmas lénynek, akárki volt is. Itt a vég. Meg fog halni.

- Már késő, Laura! - káromta a fülébe a lány. - Késő! Késő! Késő!

És a sötét gyermek rárohant Laurára, kinyújtotta felé karmos kezét - és a mélybe taszította!

Laura úgy zuhant, mint a kő. Egyetlen hangot sem hallatott. Úgy zuhant a mélybe, hogy pillantását a pokoli lányra függesztette, aki diadalmasan nézett utána. Aztán minden elfeketedett előtte.

Te jó isten! - kiáltott fel iszonyodva Heike nővér. Arcára tapasztotta a két kezét, úgy meredt kómás betegére, aki hirtelen felült az ágyában, aztán mintha egy hatalmas kéz rázná-rángatná, ide-oda dobálta magát az ágyban. Mint akibe az ördög bújt bele. Minden gép riasztást jelzett.

Mire az első orvos berontott, már vége volt a rohamnak. Laura már nem mozdult, éppolyan mozdulatlanul hevert az ágyában, mint hetek óta mindig.

Mintha meghalt volna.

A készülékek sem villogtak már, a figyelmeztető sípolás is elhallgatott. Minden pontosan olyan volt, mint eddig. Csak egyvalami változott meg: Laura értékei - a légzés, a szívverés, az agyhullámok - lezuhantak.

Mégpedig alaposan!

Amikor Heike nővér ezt észrevette, arra a fiúra kellett gondolnia. Philippe. És arra, hogy egyáltalán nem túlzott abban a legutóbbi beszélgetésükben.

Laurát már tényleg csak a csoda mentheti meg!

Az Idő Kereke

Paravain és Fehér Lovagjai gyorsabb ügetésre nógatták lovaikat. Már alig várták, hogy visszatérjenek Hellunyatba. Pedig tisztességes tempóban haladtak. Alig pár napja indultak el Rumorörög-ből, ahol is Morwenát és a tanítványát otthagyták Ru-mor király oltalmában. Az udvari szabó ragaszkodott hozzá, hogy ő készítse Morwena menyasszonyi ruháját, ahogy ez Ködföldén már nemzedékek óta szokás volt. Morwena atyja pedig nagyon is támogatta ezt a kérést, így aztán a gyógyítóasszony az otthoni várban maradt. Biztos akart lenni abban, hogy a ruha neki is tetszik majd, nem csak a szabónak.

A szerelmeseknek nagyon nehezükre esett elválni egymástól. Pedig hát nem lesz ez egy hosszú elválás: közeledett az esküvő napja. Morwena mégis nedvesen csillogó szemmel suttogetta az utolsó csók után szerelmese fülébe:

- Alig várom, hogy viszontlássalak Tintallban!

Aztán villámgyorsan megfordult, és berohant a várba, hogy Paravain ne lássa a könnyeit.

Paravain lovagnak is csak a menyasszonya járt az eszébe, mialatt a testőrgárda élén a Grál-vár felé igyekezett. A távolban már feltűntek a Suttogó-erdő hatalmas fáinak koronái, amely a Csillámsivatagtól egészen a Sárkány-hegyekig húzódott. Ha követik a keleti szegélyét, akkor két nap alatt eléri Hellunyatot.

Ekkor hangos kiáltás harsogta túl a paták dobogását. Selena, a Fehér Lovagnő, felállt a kengyelben, és egy kis dombra mutatott, amely kissé oldalra, előttük emelkedett.

- Nézzétek csak! - kiáltotta. - Úgy látom, a segítségünkre lesz itt szükség!

Paravain lovag abba az irányba nézett, és valóban: egy csapat Sötét Lovag vad vágatában közelgett. Egy rongyos ruhás, sovány és talán fegyvertelen fiút üldöztek, aki kis sztyeppi pónin menekült előlük.

- Ez az átkozott csürhe! - kiáltott fel dühösen Paravain. - Gyerünk, emberek! Mutassuk meg nekik, hogy mit kap az, aki a jelenlétünkben fegyverteleneket próbál bántalmazni!

Megsarkantyúzta paripáját, és a vad társaság felé rúgatatott.

Fehér Lovagjai azonnal követték.

Ám amikor a feketék megpillantották őket, azonnal kereket oldottak. Pár pillanat múlva már csak a lovaik patájától felkavart por lebegett a domb fölött.

A póni közben kimerülten megállt. Zihált, és csu-romvíz volt a szőre. Biztosan nem bírta volna már sokáig!

A lovas sem látszott éppen pihentnek. Rémülettől tágra nyílt szemmel nézte az odavágatató lovagokat.

- Ne félj! - Paravain próbálta megnyugtatni. - Nem kell tőlünk félned.

Aztán meghökkent, és összehúzott szemmel kezdte vizsgálni a menekülő fiút.

- Ha nem tudnám, hogy ez teljességgel lehetetlen, azt mondanám, hogy ez a fiú...

- ...Laura Leander testvére - fejezte be a fiú. - És igazad lenne, uram. Tényleg az vagyok, Lukas, Laura öccse!

Aztán elmesélte a Fehér Lovagoknak, hogyan került Aventerrára. Amikor befejezte a beszámolóját, Paravain teljesen elképedt.

- Olyan hihetetlen a történeted - mondta fejét csóválva -, hogy a lehető leggyorsabban el kell mesélned a Fény Őrzőjének!

Heike nővér sajnálkozva vonogatta a vállát. - Vigasztalan vagyok, Philipp - mondta -, de nem szabad beengednem hozzá.

- Micsoda? - döbrent meg Mr. Cool. - De hát miért nem?

A nő felsóhajtott.

- A főorvos úr, Sengebusch doktor így rendelte. A legutóbbi... ööö... eset óta Laura állapota jelentősen romlott. Azóta már csak a családja láthatja.

- De... - Philipp szinte kétségbeesett. A sapkáját gyűrögette, a kezével pedig úgy hadonászott, mintha meg akarna kapaszkodni valamiben. Aztán részvéttel keltő pillantást vetett Heike nőverre. - Nem tehetne kivételt? Kérem! - és kísérijére mutatott. - Yannik direkt azért mondta le a lovaglőedzését, hogy láthassa Laurát.

A nővér felvonta a szemöldökét, és elgyötört képet vágott.

- Nem megy, fiúk - mondta. - Sajnálom. Ha kitudódik, elvesztem az állásomat.

- Könyörgök! - Philipp összetett kézzel rimázkodott. - Csak pár perc!

Heike nővér megint részvéttel pillantást vetett Mr. Coolra, aztán Yannikra. Végül bólintott.

- Na jó. Egy percet kapok, de egy másodperccel se többet!

Philippnek kis híján kicsordultak a könnyei, amikor meglátta Laurát. A lány iszonyatos állapotban volt: arca még sápadtabb és beesettebb lett, kék szeme mélyen besüppedt a szemgödrébe.

Yannik is elborzadt.

- Jaj, ne - dadogta, és szája elé kapta a kezét.

Mr. Cool szedte össze magát elsőnek. Meglökte Yannikot, és odasuttogta:

- Gyorsan, mielőtt még a nővér kizavar bennünket! -Oké - suttogta vissza Yannik. Leoldotta a láncon

lógó amulettet a nyakából, aztán előre hajolt, és Laura nyakába kapcsolta. Alig zárta be a kapcsot, az Idő Kereke felragyogott, olyan fényesen, hogy a fiúknak be kellett hunyniuk a szemüket, különben megvakultak volna.

Amikor Laura kinyitotta a szemét, az első percben nem is tudta, hol van. De aztán már emlékezett. A magaslatra, ahová felmászott. A rettenetes lányra. És hogy lezuhant a mélybe.

Óvatosan felemelte a fejét. Úgy tűnik, épségben maradt. Ujjbegye véres volt, tehát megsérült, de szerencsére csak egy kis horzsolás volt.

Aztán megpróbált feltápáskodni. Egész jól ment! A csontjai is egyben voltak, legalábbis a nagyja. A háta sajgott, a bal bokája feldagadt, és ha rálépett, meglehetősen fájt.

Alarik barna zekéje is megkapta a magáét: bal ujjá-ban nagy repedés húzódott. De Laura legnagyobb meglepetésére ez volt minden, márpedig legalább tíz métert zuhant, ahogy felfelé nézve megállapította.

Átkozottul nagy szerencséje volt!

Vagy remek őrangyala!

Laura csak most vette észre a nyakában a láncot és az aranyamulettet: a stilizált, nyolcküllös kereket.

Elképedve csóválta meg a fejét: hát ez meg honnan kerülhetett ide? Mielőtt lezuhant volna, még nem viselte, ebben biztos volt. De az sem lehet, hogy amíg eszméletlenül feküdt, addig valaki titokban a nyakába tette - erre az isten háta mögötti vidékre senki sem téved. Vagy ha mégis, akkor nem hagyta volna tehetetlenül magára.

Akkor meg hogyan kerülhetett hozzá a lánc?

Laura hamarosan abbahagyta a tépelődést, mert fon-tosabb dolga is akadt: sürgősen ennie-innia kellett valamit. Palackjában már alig kotyogott egy kis víz. És amilyen gyorsan csak lehet, el kell tűnnie innen, mert itt ugyan nem fogja megtalálni az öccsét. Nem is beszélve a Kígyó hiányzó Jegyeiről!

Hirtelen egy emlék elevenedett meg benne. Szavak visszhangzottak az emlékezetében, és mögöttük, mint egy tükörben, az apja arcát látta.

- Az Idő Kereke nagyon értékes, Laura - suttogta neki. - Segíteni fog, hogy végre tudd hajtani a feladatodat.

És egyszerre mindent megértett. Fejében fellebbentek a sötét fátylak, és minden napfényre került - minden csodálatos dolog, amit az előző hónapok során átélt.

És ezt biztosan az Idő Kereke tette!

Az értékes amulett különleges erőt adott viselőjének, így nemcsak az emlékezetét szabadította fel, és a reménytelenséget üzte el messzire, hanem újból bizakodással töltötte el.

Laura megpróbált visszaemlékezni rá, mennyi idő telhetett el azóta, hogy Aventerrára érkezett. Aztán eszébe jutott, mi történt a Sötét Fejedelem tróntermében, és hirtelen az is, hogy mit kell tennie: Beliaalt, a Sötétség Urát fogja meglátogatni.

Ennek Fekete Kastélya pedig az Árnyas-erdőben van.

A fthurhur oda küldte Lukast, ő pedig ott találja a mantikort és a fekete egyszarvút is, amelyekkel a fekete mágus megfenyegette a fiút.

De hogy jusson el oda? Hiszen azt sem tudja, hol van az Árnyas-erdő.

Gondolataiba merülve játszadozott az amulettel, amikor mintha nagy messziről szavak visszhangoztak volna a fülében: „A szolgálatodban állok, úrnőm!”

Ezüstszárny hónapokkal ezelőtt ezekkel a szavakkal vett tőle búcsút. Legfőbb ideje, hogy a hatalmas viharsárkány ledolgozza adósságának egy részét. Mivel a lány visszaadta az eredeti nevét, feltétel nélküli engedelmisséggel tartozik neki. Laura eddig még sohasem tartott igényt a szolgálatára, most azonban Ezüstsárny bebizonyíthatja, hogy komolyan veszi a szent kötelességet.

Amikor Lukas elmesélte a Fény Őrzőjének a történetét, az éppolyan hökkenten meredt rá, mint korábban Paravain lovag.

- Ez igaz? - kérdezte. - Az egyszarvú királynő egy elixírt adott neked, hogy meggyógyítsd vele a hullaálomból a nővéredet?

- Igen, uram! - bólogatott Lukas buzgón, és előszedett egy összehajtogatott zsebkendőt a ruhájából. - Be is tettem ide, nehogy eltörjön.

És a kolbászos-kenyeres tányér felé nyúlt, amelyet egy cselédlány letett elébe a trónterem asztalára. Lukas mohón falt.

Elysion elgondolkodva nézte.

- Hogy jutott egyáltalán eszedbe, hogy a Karbunku-lus-erdőbe menj?

- A nagymamám Aventerráról származik, uram -felelte a fiú teli szájjal. - Sokat mesélt Laurának meg nekem az egyszarvúakról. A csodálatos erejükről, és hogy az embergyerekeket becsülik a legjobban. És mivel senki más nem tudott segíteni Laurának, hát én magam is megpróbáltam.

- Ez nemcsak okos, hanem fölöttébb bátor tett is volt! - dicsérte meg Paravain lovag őszintén. - De nagy könnyelműség is, és igencsak rosszul végződhetett volna. Ha elkapnak Borboron lovasai, annyi lett volna az életednek, de a nővéredének is!

- Tudom, uram. - Lukas mérgesen lehajtotta a fejét. - Azt gondoltam, ebben a gúnyában nem fogok feltűnni. De sajnos ebben is felfedeztek.

Zavartan nézett a lovagra.

- És hálás köszönet, hogy megmentettetek tőlük. -Jó, jó - intette le a Fehér Lovag. - Hiszen ezért vagyunk!

Lukas újabb falatot harapott le a kolbászból, a Fény Őrzője pedig felemelkedett a székéből, és csatlakozott az asztaltársasághoz.

- Lukas, azért én egyvalamit még mindig nem értek. Hogyhogy nem hozzánk siettél, és tőlünk kértél segítséget? A nővéred nem magyarázta el, hogy a Fény erejében mindig meg lehet bízni?

- Dehogynem, uram - vágta rá a fiú. Elysion felvonta a szemöldökét.

- Akkor?

Lukas habozott, mintha nem lenne biztos abban, hogy illendő a válasz.

- Mondd ki bátran, fiam! - noszogatta a Fény Őrzője.

Lukas mély lélegzetet vett, mielőtt kibökte:

- Miért, neked is van ellenszerved? Elysion kérdően nézett rá.

- Ellenszerem?

- Igen. Amivel Laurát ki tudom szabadítani a hullaálomból.

- Hm... hát olyan nincs - ismerte be az uralkodó.

- Akkor meg úgysem segített volna, ha előbb hozzád jövök - állapította meg Lukas. - Milyen jó, hogy egyenesen a Karbunkulus-erdőt céloztam meg!

A Fény Őrzője erre a válaszra meglehetősen elkomorodott, Paravain azonban nem nyomhatott el egy kis kuncogást.

Igaza volt a fiúnak!

Lukas alaposan belakmározott, Elysion pedig megbeszélte a további lépéseket a Fehér Gárda vezérével. Jobb, ha Lukas elrejtőzik a Grál-várban, míg Nyárközép éjszakáján visszatérhet a Földre, és elviheti nővérének a megmentő elixírt. Ezzel mind Borborontói, mind a fekete katonáktól megmenekülne.

- Egy bökkenő van csak - vetette közbe Paravain. -Lovagjaink nagy része Tintallban fogja az esküvőmet ünnepelni a Nyári napfordulón.

Elysion jobb szemöldöke felrándult. -Na és?

- A többi emberre pedig szükség lesz ahhoz, nehogy Hellunyat védtelen maradjon.

- Miért, van valami jele annak, hogy támadás készül?

- Nem, uram, épp ellenkezőleg. Nyílszárny, a Fény sasmadara arról számolt be, hogy Borboron néhány bizalmas emberével dél felé vonult, hogy harcosokat toborozzon.

A lovag egyet lépett uralkodója felé, és behatóan nézett rá.

- De azért persze résen kell lennünk. Nem lehet tudni, mi történik.

- Ez igaz - ismerte be Elysion. - De mégsem értem világosan, mire akarsz kilyukadni.

- Pedig egyszerű, uram: ki kíséri el a fiút az Idők Völgyébe a nyári Nap-ünnepen?

Most a Fény Őrzőjén volt a kuncogás sora. - Ne aggódj, Paravain! - mondta. - Én már tudom, kit fogok ezzel a feladattal megbízni!

Ezüstszárny úgy suhant, mint a szélvész. Hatalmas szárnyait széttárva száguldott Aventerra langyos levegőjében. Laura a hátán ülve lenézett, és tarka, végtelen, foltozott szőnyeget látott: szántókat, erdőket, mezőket, folyókat és tavakat. Átrepültek a Köerdő felett, a Folyami Emberek Földje felett, az Emlékezet Tava felett és végül a karuuni felföld felett.

A viharsárkányt sokkal egyszerűbb volt odahívni, mint Laura gondolta. A sárkányok, akik az Idők Kezdetén egész Aventerra fölött uralkodtak, mindig is gondolataik erejével tartották egymással a kapcsolatot. És amikor Laura megváltotta Ezüstszárnyat, akit azzá a szörnyű, gonosz, méregzöld, Gurguliusszá, Mindentelnyelővé átkoztak, különlegesen szoros kapcsolat jött létre közöttük. Így alig hangzott fel Laura kétségbeesett segélykiáltása, messze szállt a hang a hegyek és völgyek fölött, és hamar elért Sárkányföldre, Ezüstszárny fülébe. A szélszellemelek segítségével, akiknek a nagy viharsárkány éppúgy parancsolt, mint a légáramlatoknak, egykettőre kiderítette Laura tartózkodási helyét a távoli sivatagban. Ezüstszárny annyira megörült a találkozásnak, hogy két feje versenyt ragyogott.

Amikor Laura a távolban megpillantotta a Grál-vár napfényben csillogó tornyait, megkísértette a gondolat, hogy megkéri Elysiont és a Fény Lovagjait, segítsenek neki. De aztán azonnal a fülébe csengett a fthurhur figyelemzavaró szava: „Az öcséd abban a minutumban meghal! És te magad is!” így aztán elejtette a gondolatot. Dea sárkány legalább annyit tudott, hogy az Árnyas-erdő közelében miféle szövetségeseire találhatnak.

Már esteledett, amikor beértek a Karbunkulus-erdőbe. A röpkeszárnyúak mintha már várták volna őket - legalábbis Virpo, Yirpo és Cirpo urak azonnal feléjük surrogtak, mihelyt földet értek. Hát persze - a hatalmas sárkány árnyéka messzire látszik, a röpkék már rég észlelték a közeledését.

A három úr sietett elmondani Laurának, mi történt a Karbunkulus-erdőben. Vadul egymás szavába vágtak, egyre-másra elcsuklott a hangjuk. Csak amikor Ezüstszárny komolyan rájuk förmedt, akkor nyugodtak meg valamennyire, és engedték át a szóvivői szerepet Virpo úrnak.

Laura el sem tudta hinni, hogy ilyesmit tett az öcs-cse.

- És biztosak vagytok abban, hogy Lukas a Fekete Kastélyba vitte Smeraldát? - kérdezte, hangjában egyértelmű kételkedéssel.

- Hát persze! - Háborodott fel Yirpo úr. - Egészen addig követtük, amíg el nem tűnt a hercegnővel együtt az Árnyas-erdőben. Nem is jöhet szóba más, csak hogy Beliaal Fekete Kastélyába vitte.

- És miért nem követtétek oda is?

- Halljátok! Hallgassátok, urak! - háborodott fel Yirpo úr. - Ez a dübörgőlábfi igazi mitsetudfi!

- Milyen igaz! Milyen igaz! - helyeselt Cirpo úr, és szemrehányón nézett Laurára. - Hiszen az Árnyas-erdő belsejében a fejszárnyúak azonnal ránk vetették volna magukat. Ahogy mi, röpkeszárnyúak a Karbunkulus-erdőt vigyázzuk, nehogy odaátról betévedjen valaki, ugyanúgy a vérszomjas fejszárnyúak az Árnyas-erdő határaitra ügyelnek. A Fénynek egyetlen teremtménye sem léphet be oda, hacsak nem unta meg az életét.

Laura hosszan, némán meredt maga elé. Meg kellett emésztenie ezt a kegyetlen újdonságot. Egyszerűen nem tudta felfogni, hogy ilyesmit elkövehetett az öcs-cse. Csak egyetlen magyarázat volt erre.

- Lukas biztosan nem szabad akaratából cselekedett - próbálta meggyőzni a röpkeszárnyúakat. - Biztosan a fthurhur vagy az a démon valami átkot bocsátott rá, ebben egészen biztos vagyok.

- Lehet - felelte kegyetlenül Virpo úr. - De ez mit sem változtat azon, hogy az egyszarvú hercegnő Beliaal hatalmában van, és hogy mindnyájunkat szörnyű balsors fenyeget, hacsak hamarosan ki nem szabadul.

- Csak azt nem értem - Laura kérdően nézett az izgatott röpkékre -, mit akar Beliaal a hercegnővel.

A Sötétség Szívében általában vaksötét volt. Ám egy idő óta a Fekete Szakadék alatti sziklás barlang leghátsó szögletében valami fény derengett. A fény nem volt feltűnő, de tisztán kivehető volt. Beliaalt zavarta is megannyiszor, ahányszor csak belépett titkos birodalmába.

Démonszeme a legvakabb éjszakán is áthatolt. Persze ezen a helyen nem volt valami sok néznivaló. A szurokfekete baziliskusztojások szinte az egész barlang talaját ellepték. Beliaal ezeknek egyikébe rejtette fekete szívét, miután a mellébe egy követ tett a szív helyére. Azóta az a szerv, amely a démont életben tartotta, nem a mellkasában vert, hanem a teljesen egyforma baziliskusztojások egyikében. Saját maga tudta csak, hogy melyikben, meg hát a Sötétség Szívébe sem tudott rajta kívül senki sem letalálni. Még a legszűkebb bizalmi köre - már ha a fejszárnyúakat és a mantikorokat idesoroljuk - előtt is ismeretlen volt a bejárata.

Mit is keresnének ott? Smeraldával egyedül is elbír!

A lány derengés a sarokban az egyszarvútól származott. A Karbunkulus-erdő tiszta fényével volt átitatva a szőre, csodás fénye még itt, a Sötétség Szívében sem aludt ki, és fájdalmasan emlékeztette Beliaalt arra, hogy a Sötétség még mindig nem győzte le a Fényt.

De ez hamarosan megváltozik! Nagyon is hamar!

Amikor a démon megérkezett Smeralda mellé, az, amennyire csak erős pányvái megengedték, elfordult.

Beliaal pofája pokoli vigorra torzult. Eleinte bosz-szantotta az egyszarvú makacssága, sőt egész komolyan dühbe gurult miatta. De mostanra rájött, hogy Smeralda kínzásában örömét leli. Ezért aztán le is vette róla a takarót, amely megfosztotta az akaratától. Ugyan így kicsit erősebben ragyogott a szőre, de egy akarattalan lényt még kínozni sem öröm.

- Remélem, jól érzed magad, hercegnő - mondta kajánul -, és tetszésedre szolgál a vendéglátás. Smeralda nem felelt. Még csak megvető horkantást sem hallatott.

- Csak tudnám, mitől vagy olyan rosszkedvű - folytatta a démon ugyanolyan hangnemben. - Mégsem szeretnék ezúttal sem megkímélni a kérdéstől: nem akarsz önként átállni az én oldalamra?

Az egyszarvú dühösen felnyerített és visszafordult. - Soha!

- Miért vagy ilyen keményfejű, hercegnő? Annyi mindent megkönnyítené neked! Itt helyben fekete egyszarvúvá változnál, és Ghoul, az én erős fekete egyszarvúmenem gyönyörű fekete csikókat nemzene neked, amelyekre már annyira vágyom!

- Soha! - ismételte Smeralda. - Ez nem fog megtörténni!

- Ugyan, ne áltasd magad, hercegnő! - mondta Beliaal közönyösen. - Hiszen tudod, hogy ez be fog következni. Ha a holnapi éjszakán a holdak teljes fényükben állva meg nem fürdetik a szarvadat, az nem tudja kibontani teljes varázserejét, és nem lesz új egyszarvú királynő. Es akkor ti, egyszarvúak, kihalásra vagytok ítélve, én pedig a Karbunkulus-erdőre is kiterjeszthetem hatalmamot. Te pedig... - szorosan az egyszarvú elé lépett, és kajánul nézett rá - ...te pedig a Téli napforduló éjszakáján, amikor a Sötétség hatalma a legerősebb, mindenképp fekete egyszarvúvá fogsz változni! Nos, mivel a sorsod elkerülhetetlen, jobb lenne talán, ha önként vállalnád. Akkor nem kellene itt sínylődnöd a Sötétség Szívében, hanem mindjárt csatlakozhatnál Ghoulhoz az Árnyas-erdőben!

Beliaal annyira előrehajolt, hogy kecskeszakállja Smeralda orrát érintette.

- Nos, hercegnő? - kérdezte behízsgő hangon. -Nem gondolod meg magadat?

- Nem hát, te ördög! - fújtatott Smeralda. - Ameddig van remény, én nem fogom feladni. Soha!

Laura mély sajnálattal nézett az egyszarvú királynőre. - Borzasztóan sajnálom, felség, hogy az öcsém ezt tette veled. És teljes szívemből esedezem a bocsánatodért.

Lukas szörnyű tette annyira megrendítette Laurát, hogy megkérte a röpkeszárnyúakat, kísérjék a királynőhöz. Hiszen ő maga is megélte már, milyen elviselhetetlen fájdalommal jár, ha elveszítünk egy szeretett lényt. Ezért aztán nemcsak részvétét akarta kifejezni Silvanának, hanem vigaszt is akart nyújtani neki.

Silvana a Karbunkulus-erdő tisztásán fogadta Laurát. A mesés hely most mintha még varázslatosabbnak tűnt volna, mint máskor: a napfényben aranszínben csillogott a kis tó vize. Ezüstméhek, pillangók és világlók versenyt ragyogtak a sziporkavirág-mezővel, és a tisztást szegélyező Öregek és a Cseteték fölött is titokzatos fény derengett. Az egyszarvú királynő mintha mindebből mit sem vett volna észre. Pedig a Nyárközép napja, a Fény legnagyobb ünnepe, rég megkezdődött, és ez az ünnep mindig nagy örömmel töltötte el.

Most azonban Silvana lehajtott fejjel állt egy nagy botorkafűz alatt, és gondterhelten bámult maga elé. Még szarván is elfakult a gyöngyházszín. A királynő elmondhatatlanul szomorú volt, mégsem tett szemrehányást Laurának.

- Neked nincs miért bocsánatot kérned — mondta inkább. - Hiszen nem tehetsz az öcséd gonosztettéről.

- Jaj, dehogynem! Lukas nekem akart segíteni, így a bűn egy része is rám hárul. De megígérem, hogy jóváteszem.

Silvana felemelte a fejét.

- Hogyan gondolod?

- Egyszerűen - mondta Laura ünnepélyes komolysággal. - Behatolok a Fekete Kastélyba, és kiszabadítom Smeraldát.

A merész elhatározás hallatára a röpkeszárnyúak egészen elnémultak. De amikor elmúlt az első ijedségük, vadul egymás szavába vágva megpróbálták Laurát lebeszélni a vakmerő tervről.

Még Silvana is megpróbálta lebeszélni, de Laurát nem lehetett eltéríteni szándékától. Mindenképpen be akart jutni a Fekete Kastélyba, hogy megnézzze, ott van-e az öccse, és megkeresse a Kígyó hiányzó három Jegyét. Amikor Silvana látta Laura eltökéltségét, hátsó lábaira ágaskodott, és nagyot nyert.

Laura elgondolkodott: vajon mit jelent ez? De ekkor a fák közül egy tucatnyi elf lebegett elő, kicsi, fénylő, tündérszerű lények, akik huszonnégy kicsi kezükkel közösen cipeltek a levegőben egy ragyogó követ. A kő a szivárvány minden színében pompázott, és körülbelül akkora volt, mint egy galambtojás.

Laura nagy szemekkel meredt a kis fénylőlényekre.

- Vedd el, mielőtt a barátaim meggondolják magukat! - szólította fel Silvana, mire az elfecskék csilingelő hangon felkacagtak. - Ezek számotokra, emberek számára csak a Fény ünnepén láthatók!

Laura habozva nyújtotta a kezét a kőért, de aztán csak elvette. Az elfek gyöngyöző kacagással tovalibbentek, a lány pedig ámulva nézte a tarkán csillogó követ.

- Mi ez?

- Ez egy karbunkuluskő - magyarázta az egyszarvú királynő. - Az elődömtől kaptam, amikor átvettem az örökségét.

Laura nemigen értette.

- És én mit kezdjek vele?

- Neked adom. Nekem nincs már rá szükségem. Ma éjszaka lehull a szarv a homlokomról, és kikerül alóla a kő, amely alatta volt eddig elrejtve. Azt odaajándékozom a lányomnak, ahogyan eddig minden egyszarvú királynő tette. Persze, csak ha Smeralda...

Lányának szörnyű helyzete egy pillanatra elnémította.

- Vedd magadhoz, Laura! - folytatta könnyes szemmel a királynő. - A karbunkuluskő támogatni fog az elhatározásodban, különösen akkor, ha ereje egyesül azzal, ami a Hét Hold Pecsétjéből árad. Akkor még a Sötétség Ura sem győzhet le téged.

Laura köszönetet mondott a királynőnek, amikor a röpkeszárnyúak odalibegtek hozzá.

- És mi? Velünk mi lesz, dübörgölábfi? - kérdezgették izgatottan. - Mi viseltük Smeralda biztonságáért a felelősséget, és csúfosan kudarcot vallottunk. Borzasztóan, rémesen kudarcot vallottunk. Ezért aztán szívesen segítenénk neked, csak nem tudjuk, hogyan.

Laura egy darabig elgondolkodva méregette Virpo, Yirpo és Cirpo urakat, aztán mosolyra derült az arca.

- Hát persze, urak! - kiáltotta felragyogó arccal. - Gyertek csak velem! Én már tudom!

Morwena versenyt ragyogott a nappal, amely már magasan fenn járt Tintall felett. A gyógyítóasszony egész reggel fenn állt a vártoronyban, és vágyakozva leste, mikor érkezik a vőlegénye. Amikor észrevette a sebesen közeledő porfelhőt, hangosan felujjongott, és leszaladt elébük. Nem is leszaladt, valósággal lerepült a lépcsőn, annyira sietett, hogy köszönthesse szerelmét.

A várudvaron nagy volt a nyüzsgés. A menyegzői ünnepségek napszálltakor kezdődtek, folytak az előkészületek. Nagy csapat vendéget vártak, s a szűk családi és baráti kör az étkezőben kap majd helyet, a többieknek pedig az udvaron állítottak fel asztalokat és padokat. Mindenki más itt fog enni-inni: a lovagok és az apródok, a szolgák és a cselédlányok, a szobalányok és az inasok. Paravain arra kérte nagybátyját, minél több vendéget hívjon meg, hogy mindenki osztozhasson az ő végtelen boldogságában. Mortas pedig nem talált ki semmi kibúvót vagy kifogást, hogy ne kelljen teljesítenie unokaöccsének kívánságát.

Mindenütt szapora munka folyt. A konyhalányok és a kukták egymáson estek át, annyira igyekeztek, hogy sietve a konyhába szállítsák az ünnepi lakoma utolsó adalékait, ahol is a tyúkok, fácánok, kappanok már a kemencékben pirultak. Tagbaszakadt legények boros-és söröshordókat cipeltek be az étterembe vagy a konyha egyik oldalára, míg a másikon nyárson forgolódtak az ökrök és a disznók. A levegőt megtöltötte a sült fűszeres hús és a lángokat megszikkasztató, lecsepegő, égett zsír szaga. Az akrobaták és a zenészek az esti fellépésre gyakoroltak, és minden szögletben páncéljukat és fegyverzetüket tisztogató, fényesítő lovagok ültek.

Morwena mindezt egy pillantásra se méltatta. Odarohant a nagy kapuhoz, amelyet éppen kinyitottak az örök. Paravain és kísérei egy pillanattal később berúgattak az udvarra.

Amikor a Fehér Lovag észrevette szerelmét, leugrott a nyeregből, odarohant hozzá, és a jegyesek egymás karjába borultak.

- Paravain, drága Paravain - dadogta Morwena boldogságtól mámorosan. Úgy csókolták és ölelték egymást, mintha soha nem akarnák abbahagyni.

Mortas király, aki szintén kijött üdvözölni őket, megértő mosollyal figyelte a párt. Aztán Rumor királyhoz fordult, aki lányával együtt már az előző nap megérkezett, és most ott állt mellette.

- Nézd csak meg őket! - És fájdalmasan sóhajtott. - Még egyszer fiatalnak kéne lenni!

- Lehet, Mortas - felelte Ködfölde királya, egy vörös hajú, vörössesszőke szakállú, cserzett arcú óriás. - De azért nem megvetendő az a nyugalom és higgadság sem, amit a kor ajándékoz nekünk. - Aztán észrevette a Fény Őrzőjét, aki szintén leszállt a lováról. Rumor oldalba bökte a vendéglátóját. - Gyere, Mortas, üdvözöljük legfőbb urunkat!

ElySION is nagyon örült a viszontlátásnak. Átölelte Rumort, aki hosszú ideje szolgálta hűségesen, és Mortast, Hheland urát is karjába zárta, annak a földnek urát, amely szintén az Idők Kezdeté óta a Fény oldalát erősítette. Miután az urak eleget udvariaskodtak, és eleget szorongatták egymás kezét, Morwena és Paravain felé fordultak, akik még mindig szorosan összefonódva álltak, és nem akarták egymást egy pillanatra sem elereszteni.

Mortas megint mosolygott, Rumor pedig a Fény Őrzőjéhez fordult.

- Hát nem csodaszép pár? Milyen kár, hogy öreg barátom, Artas nem érhetette meg ezt a napot! Biztosan ugyanolyan boldog lenne, mint én.

- Biztos vagyok benne - mondta ElySION, és vigasztalón Rumor király vállára tette a kezét. Aztán újra a fiatalokhoz fordult, és jól hallhatóan megköszönte a torkát.

Zavart mosollyal rebbentek szét. Morwena köszöntötte Elysiont és a Fehér Lovagokat, Paravain pedig a nagybátyjához fordult.

- Itt aztán nem takarékoskodtak a pénzzel és a fáradsággal! - mutatott körbe elismerő mosollyal az udvaron.

- Ez csak természetes, Paravain. - Mortas kicsit meghajolt. - Ennyivel tartoztam szeretett bátyám egyetlen fiának.

És már menni akart, de még visszafordult.

- Egyébként... meghívtam még egy vendéget, egy jó barátomat, akivel néhány éve igen szoros kapcsolatot tartok.

- Akkor ismernem kell, igaz, bácsikám? -Természetesen ismered. Nagyon is jól ismered.

Kicsit késni fog.

- Ki az?

- Türelem, Paravain! - intette Mortas király mosolyogva. - Megértem, hogy kíváncsi vagy. De legyen neked meglepetés!

Laura még sohasem járt az Árnyas-erdőben, mégis azonnal kiismerte magát. Hiszen ezt a rettenetes erdőt szokta látni rémálmaiban! Egyre mélyebbre haladt az erdőbe a keskeny ösvényen, és közben a hideg borzongatta. Magához szorította a barna tarisznyát, és félve nézegetett körbe-körbe. A fák között megsűrűsödött a sötétség, és Laura érezte, hogy figyelik, bár senkit sem látott. Valahol az erdő mélyén rémületes teremtmények lapulnak, és szemmel tartják - erről meg volt győződve. Néha hallotta is ezeket a teremtményeket: sziszegést, fűjást, üvöltést, nyögést, aztán olyan húzó, kapirgáló zajokat, amelyeket karmos lábak ütnek. Minden pillanatban arra számított, hogy elkapják, és bevonszolják a rémes erdőbe.

De semmi ilyesmi nem történt, így Laura egyre beljebb jutott. Amikor felnézett, láthatta, hogy már leszállt az éjszaka. Az égen mindkét hold fenn állt, de a teleholdak fényéből alig jutott át valami a sűrű lombkoronákon, amelyek védőpajzs gyanánt borultak az ösvény fölé.

A távolban fakó derengést látott. Az ösvény egyenesen arrafelé vezetett, így tehát rajta maradt, nem tudván, mi várja az út végén.

Amikor Laura elérte az öt, egymásra rakott vándorkövet, amelyek egy völgy közepén emelkedtek, már tudta, hogy célba ért: ez a Fekete Kastély bejárata.

Pontosan ilyennek írta le a lidércfény, akit Virpo úr még gyorsan bemutatott neki, mielőtt elhagyták volna a Karbunkulus-erdőt. A kis kék lidérc véletlenségből fedezte fel a bejáratot, amikor egyszer annyira meg akart téveszteni valakit, hogy maga is eltévedt.

Laura most végre azt is megtudta, honnan jön a fakó derengés, amely erre a sötét helyre vezette. A fekete borostyán levelei között, amelyek szinte teljesen elborították a köveket, hatalmas sereg kékesszürkén foszforeszkáló, nyálkás bogár mászkált. Ok derengtek fakó fényben.

A rés, amely a Beliaal erődjéhez vezető ajtót rejtette - legalábbis a lidérc ezt állította -, két hatalmas, embernél is magasabb tüskebokr között rejtőzött. Laura határozott léptekkel odament - és a következő pillanatban vissza is ijedt. A tüskebozót átalakult, ágak, gallyak és levelek változtak át, mígnem Laura azt hihette: két mérges lemurral áll szemben.

- Állj! - hallatszott a levelek közül. - Mi a szándékod?

- Oöö... - nyögte Laura. - Uratokhoz és mesteretekhez akarok eljutni.

A két tüskebokr összenézett, legalábbis úgy látszott, aztán erőteljesen megrázkódtak.

- Urunk nem vár látogatót. Takarodj innen, amíg megteheted.

- Hibát követtek el - vágta rá Laura. - Uratok tombolni fog dühében, ha megtudja, hogy elzavartatok.

A két bokr megint egymás felé fordult.

- Miért tenné?

- Mert... - Laura izgatottságában az ajkába harapott - mert olyan ajánlatot szeretnék Beliaalnak tenni, amelyre már egy örökkévalóság óta vár.

A tövises örök gondolkodtak, és jobbra-balra imbolyogtak, aztán összedugták a csúcsaikat, és mintha sugdolóztak volna.

- Na, jó - mondták végül, amikor egy rekedt, harsány hang szólalt meg Laura háta mögött:

- Egyetlen szavát se higgyétek!

Laura megfordult, és a rettenetes lányt pillantotta meg. A lány fekete haja az arcába hullott, véraláfutásos szemmel nézett Laurára, aki csak ekkor vette észre azt a két sötét alakot, akik a lány két oldalán magasodtak: az egyik oldalon egy hatalmas vérfarkas, amelynek agyarairól vér csepegett, a másikon pedig egy szikkadt testű vámpír, amely szintén a fogait vicsorgatta. Nyilvánvalóan alig várta már, hogy fogait Laura nyakába vágassa.

Látogatóban a démonnál

A fekete lány kinyitotta a száját, és úgy fújt, mint a pokol macskája. Aztán Laura elé ugrott, és diadalmas vigyorral nézett rá.

- Eljött a vég! - rikácsolta az árnyalak. - Megpecsételődött a sorsod!

Laura állta a szúrós fekete szemek tekintetét. Nem félt, és nem is riadt vissza.

Úgy tűnt, a fekete lány erre nem számított. Szeme nyugtalanul rebbent ide-oda.

- Kapjátok el! - kiáltott rá a két szörnyetegre. - Tépjétek szét! A tiétek!

A két éjszakai teremtmény a fejét csóválta.

- Sajnos nem lehet - morogta a vérfarkas dühösen.

- Igaza van - tette hozzá orrhangján a vámpír. - Sajnos tényleg lehetetlen.

A sápadt lányarc kétségbeesett kifejezést öltött.

- Miért nem?

- Mert Beliaal megtiltotta.

Az árnylány arca egy pillanat alatt megváltozott. A diadalittas kifejezést mérhetetlen csalódás váltotta fel.

- Beliaal? - Mintha hirtelen nagyon fáradtan károgott volna. - De miért? Ezt nem értem.

Laura egyet lépett a lány felé, és egyenesen a szemébe nézett.

- Ne báncodj emiatt - mondta szilárd hangon. - Hosszú időn át én magam sem értettem semmit, legfőképp azt nem, hogy te ki vagy. De már végre tudom.

Mosolygott.

- Te vagy az én sötét oldalam. A sötét énem. Az én Sötét Vérem Gyermeke, aki elválaszthatatlanul össze van kötve velem. És nem hagyhatom, hogy elnyomj engem, mert akkor mindennek vége.

Egy lépéssel még közelebb ment, amíg orra hegye a másik orrához nem ért.

- Bocsáss meg, hogy olyan sokáig nem értettem ezt. Pedig hát a részem vagy. El kell fogadnom téged, és meg kell békélnem veled, különben mindig újra megnehezíted az életemet.

Ezzel Laura kinyújtotta a karját, és átölelte a lányt. Az alak ugyanebben a pillanatban feloldódott a semmiben, és eltűnt - mint egy árnyék, amelyet felszív a fény.

Laura, mit sem törődve a vérfarkassal és a vámpírral, megfordult, és a Fekete Kastély bejáratához ment. A tüskés kapuőrök szó nélkül arrébb húzódtak és átengedték.

Marius Leander vágyakozva nézett a hatalmas fényoszlopra, amely a Banya-tó szigetének közepén emelkedett, és mintha a végtelen égbe tartott volna.

Sötétedéskor Annával együtt csónakba szállt, és átteveztek a szigetre, hogy ott várják meg Lukas visszatértét. Eljöttek a fiuk elé, hogy minél gyorsabban Laurához mehessenek a klinikára. Nem volt vesztegetni való idejük - persze ha Lukasnak egyáltalán sikerült megszereznie az orvosságot.

De a fiú eddig nem mutatkozott. A Mágikus Kapuból senki sem lépett elő, hiába nézte Marius olyan vágyakozva. **Hol marad Lukas?**

Anna a férje mellett állt, és annak növekvő nyugtalansága nem maradt titokban előtte. Megfogta a férfi kezét, és ránézett.

- Ne félj! - mondta szelíd mosollyal. - Lukas hazajön, ebben biztos vagyok.

Marius nagyot nyelt, és a hangja reszelős volt:

- Honnan tudod?

- Hát csak megbízom a fiunkban. - Anna a nagy, kerek, arany teliholdra mutatott az égen. - És mivel ma ünnepeljük Nyárközép éjszakáját, a Ragyogó Fény ünnepét.

Laura követte a kőlépcsőt, amely lefelé vezetett a mélybe. Pillanatokkal később egy nagy, majdnem vaksötét teremben találta magát. Néhány fáklya a falakon és fémkandeláberekben gyertyák adtak valami derengő fényt. Amikor szeme megszokta a sötétséget, látta, hogy a terem szinte teljesen üres. Senki sem tartózkodott benn. Ám a túlsó végén egy további lépcső vezetett lefelé. Laura gyorsan elindult feléje.

Még öt lépést sem tehetett meg, amikor kapott egy kis kóstolót a démon erejéből. Kis híján rálépett egy fekete köpenyre, amelyet valaki hanyagul a padlóra dobott. Épp félre akarta tolni a lábával, amikor ugyanaz a vészjósló zúgás, dübörgés támadt, amelyet egyszer a Régi dögtemető-dűlőn már hallott, és amitől olyan rémületbe esett.

A köpeny reszketni kezdett. Eleinte alig lehetett észrevenni, de aztán egyre inkább felemelkedett, míg teljes nagyságában nem lebegett előtte. Végül egy hatalmas test körvonalai rajzolódtak ki benne - és már ott is állt előtte Beliaal teljes életnagyságban -, és a köpeny ellenére is látszottak hatalmas bőregérszárnnyai. Beliaal, kaján démonpofáján ferde vigyorral, ripacs-kodva hajolt meg Laura előtt.

- Légy üdvözlve a palotámban, embergyermek - mondta. - Nagyon nagy hatást tettél a növénylényeimre. Máskülönbbe ugyan be nem eresztettek volna ide.

Laura harcolt feltámadó félelme ellen. Beliaal nem veheti észre, hogy retteg, mert akkor sohasem megy bele az ajánlatába!

A démon tett feléje egy lépést, és fenyegető pillantást vetett rá.

- Úgy tűnik, elkövettél egy nagy hibát.

- Hibát? - nyögte ki Laura.

- Nyilvánvalóan nem tanultál a múltkori találkozásunkból. Különbbe nem jöttél volna egyedül! Laura zavara növekedett.

Mire célzott a démon? Hiszen még sohasem szállt szembe vele! Keze-lába remegett, mint a kocsonya.

De amikor megérezte az Idő Kerekét, amelyet bőrméntéje alatt, a nyakán viselt, új bátorság fakadt benne, és a hangja is szilárdabbá vált.

- Csak az igazságot mondtam a kapuőreidnek. Mármost hogy...

- Jó, jó - mondta a démon. - Hallottam magam is.

- Micsoda? - kérdezte elképedve Laura. - Akkor az ajánlatom...

Beliaal megint csak a szavába vágott. Lávaszín szemei úgy fénylettek, mint figyelmeztető lámpák a sötétben.

- Hát persze! Különbbe nem léphetted volna át elevenen a küszöbömet.

Laura fellélegzett.

- Nos, jól van - mondta. - Azt akartam...

- De nem itt! - sziszegte a démon. - Ez nem a megfelelő hely a beszélgetésre. Nekem senkinek ne panaszkodj, hogy a Fekete Kastélyban nem bántak veled előzőeken.

Az arcába röhögött.

- Már ha valaha is lesz alkalmad valakinek beszámolni...

A trónterem a legszörnyűbb helyiség volt az egész kastélyban. Legalábbis Laura nem látott még szörnyűbbet, ahogy Beliaal nyomában lefelé ballagott. Pontosan számolta: Beliaal palotája hét emelet mély volt - hacsak a trónteremből nem ment még tovább lefelé. De a bejáraton kívül, amelyet azok a borzalmas mantikorok őriztek, Laura nem látott további ajtót a teremben. Vagyis valóban úgy látszott, hogy a legalsó szintre érkeztek.

Beliaal leereszkedett a trónra, és helyet mutatott Laurának egy, a trón mellett álló széken. A démon a háziszolgáért kiáltott, egy alattomos földitroll kacsázott be, akivel Beliaal italt hozatott - a vendégnek gyümölcslét és bort önmagának -, Laura pedig titokban alaposan körülnézett, és mindent megpróbált az eszébe vésni. A bejáratot a mantikorokkal. Mellette a kandallót. A nagy falitükröt. A hosszú asztalt a helyiség közepén. A repdeső varjakat. A mennyezeten a bogarakat. És a trón fölött, Beliaal feje fölött a fekete egyszarvú hatalmas fejét, amelynek vörös szarván tükröződtek a kandalló lángjai. Az egyszarvú fegyvere, amely önmaga legnagyobb ellensége lett! - villant át Laura fején. *A Kígyó Harmadik Jegye.* Laurát annyira lekötötte a látvány, hogy nem hallotta meg a démon kérdését.

- Süket vagy? - dörrent rá Beliaal. - Vagy miért nem válaszolsz?

Laura gyorsan meghajolt.

- Bocsáss meg, uram, elgondolkodtam.

- Elgondolkodtál, úgy - dörögte a démon rosszkedvűen. - Úgy látszik, ez nektek, embergyerekeknek közös hibátok.

Laura megpróbálta eltitkolni az e szavak fölött érzett örömét. Hiszen a démon megjegyzése csakis egyvalamire vonatkozhatott: Lukas is a Fekete Kastély foglya! Miért is engedte volna el Beliaal?

- Na, gyerünk, elő a farbával! - förmedt rá a démon. - Hadd halljam, mi az, amit fel tudsz ajánlani!

- Örömmel, uram - mondta Laura. Megvárta, amíg a földitroll behozza az innivalót, aztán kikacsázik. Belekortyolt az italba, aztán felegyenesedett a székén. -Nos, halld: azért jöttem ide, hogy eláruljak neked egy nagy titkot.

- Egy titkot? Na, erre aztán kíváncsi vagyok!

- Lehetsz is, uram! - Laura még egy mosolyt is megkockáztatott. - Azt akarom elárulni neked, hogy nekünk, embergyerekeknek miért van olyan nagy hatalmunk az egyszarvúak fölött, és hogyan vagyunk képesek úgy befolyásolni a sorsukat, hogy szinte tehetetlenül ki vannak nekünk szolgáltatva.

- Tényleg? - Beliaal szeme felizzott. Látszott rajta, hogy nem tudja, mire akar kilyukadni Laura. - És ez mi hasznomra lenne? - kérdezte tovább.

- Hát egyszerű: amint birtokában leszel a titoknak, meghajolnak akaratod előtt az egyszarvúak, és azt teszel velük, amit csak akarsz.

Laura megint előrehajolt, és hízelgő tekintettel nézett a Sötétség Urára.

- Hiszen ez a legfőbb kívánságod, nem?

A démon pofáján sötét fény gyúlt, de azonnal ki is aludt. Előrenyújtotta a fejét, és bizalmatlanul pislogott a lányra.

- De ezért biztosan nagy árat kérsz, nem igaz? Laura elégedetten mosolygott.

- Hát persze, uram. De egy ilyen nagy titok igazán nagy árat ér meg, nem gondolod?

- Attól függ - felelte Beliaal figyelmesen. - Hadd halljuk!

- Nem kérek sokat. Csak egy mantikorkarmot, egy fekete egyszarvú szarvát és egy szálat a szakálladból.

- Igazán? - Beliaal pofáján vigyorgás szaladt szét. Nyilvánvalóan tudta, mire kellenek a tárgyak. - Ez az egész?

- Nem, uram - csóválta Laura a fejét. - Még azt is kérem, hogy engedd szabadon a testvéremet... engedd szabadon Lukast!

- Micsoda? - A démon összerándult. Aztán felugrott. - Soha! - üvöltötte.

Laura megrettenve görnyedt össze a székén.

- De... miért?

- Mert ez az ár túl magas nekem! Túl magas! Laura lázasan törte a fejét. Nem hagyhatja Lukast a bajban! Felállt, vette a tarisznyáját, és Beliaal elé lépett.

- Ahogy gondolod. Ha nem mégy bele a követeléseimbe, akkor eltűnök.

- Úgy képezed, hogy engedem? - vigyorgott rá szélesen a démon.

- Így is jó - vágta rá Laura. Kicsit talán túl hetykén, de el kellett nyomnia a hangja remegését. - Akkor magammal viszem a sírba a titkomat.

A démon visszadőlt a trónra. Egy darabig nézegette Laurát.

- Tudod mit? - mondta aztán. - Nekem is van egy ajánlatom.

Laura visszafojtotta a lélegzetét.

- Hadd halljam!

- Ha megtalálod az öcsédet itt a kastélyomban, akkor teljesítem a követelésedet.

- És ha nem?

- Akkor el kell árulnod a titkot. - Beliaal olyannyira előrehajolt, hogy kecskeszakálla Laura állát érintette. -

És attól kezdve nem hagyhatod el a Fekete Kastélyt!

Laura habozott. Elfogadhatja ezt az ördögi paktumot? A démon bizonyára jól elrejtette Lukast, és ha nem találja meg, jaj neki! Mit tegyen? De egy kis gondolkodás után rájött, hogy nincs választási lehetősége: a Kígyó Őt Jegye nélkül mindenképpen halál fia. Így végül beleegyezett.

- Remek! Remek! - örvendezett gúnykacaj kíséretében a kastély ura, és ez a kacagás nemigen tetszett Laurának. Túlságosan is magabiztos, túl győzelemittas volt!

A démon felállt.

- Utasítom a személyzetet, ne akadályozzanak a kutakodásban, hogy zavartalanul szétnézhes az egész kastélyban.

Felemelte három karmos ujjá közül a középsőt.

- De vigyázz, ne tölts el vele túl sok időt! Ha vissz-szatérésemig nem találsz meg, akkor behajtom rajtad a követelésemet!

És még mielőtt Laura feltehetett volna egy kérdést, Belial a mennyezet felé nyújtózott a karjával. Alakja szempillantás alatt egybeolvadt a köpennyel, aztán lerogyott a padlóra a köpönyeg, és odakígyózott a kandalló elé, majd gallérjával előre, beleugrott a tűzbe. A lángok fellobogtak, s egy pillanattal később már nyoma sem volt a ruhadarabnak.

És persze a démonnak sem.

Galano igen mérges volt. Míg a bajtársak Tintallban szórakoznak, és döntik magukba a bort, addig neki őrséget kell állnia. Ez igazságtalan, egyszerűen igazságtalan! Miért pont rá bízta Paravain annak a pár lovagnak a vezetését, akik itt maradtak Hellunyatban, hogy őrizzék a Grál-várat? Biztosan nem kitüntető a feladat, hiszen támadásra nem kell számítani: És a levátor kivételével, aki majd késő éjszaka légi tutaján elviszi Lukast az Idők Völgyébe, senki sem közelítette meg a várat. Minden csendes volt.

- Ezt a feladatot még egy apródra is rábízhatták volna! - morgolódott a fiatal lovag. - Miért pont énram esett a választása?!

Egyszerre azonban a lovag egy sötét felhőt vett észre, amely a Calderani-fennsík felől közelített a várhoz.

A fekete köd nagy sebességgel közeledett. Galano felugrott, és riadót fújt.

- Ellenség közeledik! - kiáltotta. - Torlaszoljátok el a kaput, és készüljete a védekezésre!

Az emberek azonnal engedelmeskedtek. További gerendákkal erősítették meg a hatalmas várkaput, és felrohantak a falakra, hogy lássák az ellenséget.

A köd egy nyíllövésnyire a vár előtt megállt. Amikor megritkult, alatta egy csapatnyi Fekete Lovas vált láthatóvá egy farkasfejű kíséretében. Galano meglepetten fordult mellette álló emberéhez.

- Mit gondolsz, Malko?

Malko sok csatát megvívott már. Haja éppolyan ősz volt, akárcsak szakállborostája, és nem jött ki egykönnyen a nyugalmból.

-Várjuk ki a végét - morogta komoran. - Majd meglátjuk. - Ekkorra az idegenek már elő is rántottak egy fehér zászlót, és a zászlóvivő meg még egy lovas a várkapuhoz rúgtatott. A sötét fickó, akinél a kendő volt, felemelte a tekintetét.

- Tudjátok-e, ki vagyok én? - kiáltott fel a falakon lévőeknek.

- De még mennyire, hogy tudjuk - morogta a veterán harcos megvetéssel Galano fülébe. - Ez Aslan, Borboron Fekete Gárdájának vezére.

- És a másik? - kérdezett tovább Galano.

- Kroloff! A farkasfejűek parancsnoka! Ők a Sötét Fejedelem alávaló embervadászai.

A fiatal lovag összerezett. Kroloff és Aslan! Ezeknek iszonyú a híruk! Galano nagyot szusszantott és felegyenesedett.

- Mit akartok tőlünk? - kérdezte szilárd hangon. Kroloff hallgatott, csak méregette a várfalakat sárga farkasszemével, Aslan szólalt meg újfent:

- Az uratokkal akarunk beszélni, Elysionnal! Galano megcsóválta a fejét.

- A Fény Őrzője nincs itt. Ha vele van beszédetek, akkor gyertek vissza máskor.

Aslan és Kroloff összedugták a fejüket, és suttogni kezdtek. Aztán a Fekete Lovag megint felsandított a falra.

- Addig nem várhatunk. Akkor inkább nektek mondjuk el a szándékunkat.

Galano kérdően nézett Maikóra. Az öreg harcos csak a vállát vonogatta.

- Elhatároztuk, hogy átállunk a másik oldalra -folytatta Aslan. - Mostantól Elysiont akarjuk szolgálni, és ezért bebocsáttatást kérünk a Grál-várba.

- Micsoda? - Galano elképedt. Bármire számított, csak erre nem.

- Biztosan nagyon ostobának tartotok bennünket! -felelte most Malko a fiatal lovag helyett. — Miért is tennétek ilyesmit?

- Tényleg nem tudjátok? - A sötét pofán őszinte meglepetés tükröződött. - Hát nem számoltak be a kémeitek arról, hogyan áll a helyzet a Sötét Erődben? Borboron teljesen beszámíthatatlanná és elviselhetetlenné vált. Vak dühe bárkit elérhet, ok nélkül is. A hóhérok ki sem pihenhetik magukat. Senki sem lehet biztos abban, hogy megéri a másnapot, még én magam sem, pedig én végig hűségesen szolgáltam Borboront.

Aslan most a hallgatag farkasfejűre mutatott maga mellett.

- Kroloff és az emberei pedig semmivel sincsenek jobb helyzetben. Ezért aztán arra kértük benneteket, nemes lovagok, adjatok menedéket e falak között, és mi méltóképpen meg fogjuk hálálni.

Galano lázasan törte a fejét. Hallott már arról, hogy a Sötét Had feloszlóban van. Aslan mintha igazat szőtt volna. De mégis... Meglökte Malkót.

- Te mit gondolsz? Társa a fejét csóválta.

- Nem dönthetünk. Csakis a vezetőnk, Elysion dönthet ebben a kérdésben.

Galano megint felegyenesedett.

- Sajnálom, Aslan! Letáborozhattok a falak alatt, és megvárhatjátok, amíg urunk hazatér. Többet nem tehetek értetek.

Aslan kétségbeesetten nézett rá.

- Sürget az idő, értsd meg! Borboron hamarosan észreveszi, hogy megléptünk, és a megmaradt lovasait utánunk küldi. Ha itt érnek, annyi az életünknek!

- Hm - dünnyögte Malko. - Ebben igaza lehet.

- Nem várhatunk - folytatta Aslan. - Vagy beengedtek, és menedéket kapunk a falak között, vagy vissza kell térnünk a Sötét Erődbe. Akkor pedig rosszabb élet vár ránk, mint a kutyákra. De persze a legrosszabb élet is jobb, mint a legszebb halál!

Galano az állát vakargatta. Maikónak igaza van. Ilyen súlyos kérdésekben csakis a Fény Őrzője dönthet. Tehát továbbra sem adott menedéket a Grál-várban a köpönyegforgatóknak.

- Vigyen el benneteket az ördög! - szitkozódott Aslan. - A biztos halálba küldtök bennünket. De hát ahogy akarjátok! Akkor magammal viszem a sírba a titkomat, és sohasem tudjátok meg, ki volt soraitokban az áruló!

- Az áruló? - Galano kíváncsisága felébredt.

Aslan emlékeztette a Grál-lovagokat, hogy jó harminc holddal korábban Borboronnak és Fekete Harcosainak sikerült bejutnia a Fény Labirintusába, és elorozták onnan a Megvilágosodás Kelyhét.

- Ez a vakmerő rablás csakis úgy sikerülhetett, hogy egy áruló volt a soraitokban, aki még ma is köztetek van!

Galano először nem akart hinni neki, de Malko meggyőzte.

- Sajnos, ennek a fickónak igaza van - mondta és kiköpött. - Máig nem találtuk meg, ki volt a felelős. Lehajolt a mellvédre, és leordított a mélybe:

- Akkor ti ismeritek ezt az áruló kutyát?

- Hát persze! - mondta Aslan elképedve. - Miért, azt hitted, csak a levegőbe beszélünk?

- Bizonyítsd be! - követelte Galano. - Nevezd meg az árulót!

Aslan és Kroloff megint csak összedugták a fejüket. Most nagyon sok időre volt szükségük, hogy egyezsége jussanak.

- Az ördögbe, mit is vacakolunk! - kiáltott fel a Fekete Lovag a várfalra. - Így is, úgy is elveszítem a fejemet. Hát ne tartsa meg többé az a kutya sem! Mondjátok meg az uratoknak, hogy az az ember, aki olyan csúnyán kijátszotta, nem volt más, mint a Labirintus őre, Luminian!

Aurelius Morgenstern ókorinak tűnő köntösbe burkolva járkált fel-alá a szobájában. A kései óra ellenére sem tudott aludni: egyre csak az a régi könyv járt az eszében, *A Hetek Testvérisége*. Napok óta ez a cím röpködött a fejében. Amikor még jó barátja, Dominikus atya életben volt, ő őrizte a könyvet a Szent Kő kolostor titkos könyvtárában, sok olyan más könyvvel együtt, amelyek szintén nem a nagy nyilvánosság számára íródtak. Akkoriban elég sokat foglalkozott is a professzor ezzel.

Kezdetben nagyon alaposan tanulmányozta a vastag könyvet, de később csökkent a buzgalma, majd végképp elült. Dominikus sokszor figyelmeztette is, hogy ne legyen ennyire hanyag. A könyv az Őrzők titkos tudásának

egészét tartalmazta, és már soknemzedéknyi Őrzőt megsegített a Sötétek elleni küzdelem során. Segítségével elháríthatták a legalattomosabb intrikákat és az orvtámadásokat is. De ő, Aurelius, nem törődött a páter figyelmeztetésével. „Majd később - szokta mondani -, majd később, ha több időm lesz.”

Az intézet vezetése egyre több idejét igénybe vette, és sok időt elvett a rábízott Őzők vezetése és a tanítványok kiképzése is. Reggeltől estig dolgozott, és sohasem volt ideje és módja arra, hogy/1 *Hetek Testvériségével* foglalkozzon. Aztán meg már késő volt: egy tolvaj ellopta a könyvet, és meggyilkolta Dominikus atyát. Azóta Aurelius Morgenstern hiába próbálta visszaszerezni a könyvet.

Az elmúlt év decemberében aztán Maximilian Lon-golius váratlanul visszahozta az eltűnt könyvet. Aurelius akkor nem ismerte fel a fekete mágus igazi természetét, és már azt hitte, megérkezett vágyai céljához, de aztán annál keservesebben kellett megállapítania, hogy rászedték. Azóta a professzor azon törte a fejét, hogy az igazi könyv vajon hol lehet. Meg volt ugyanis győződve róla, hogy Laurát megmenthetné az írás. A Sötét és a Világos Gyermekekről szóló rész, amelyet évtizedekkel ezelőtt egyszer futólag átolvasott, tartalmazott erre vonatkozó utalásokat. De Aurelius sajnos nem emlékezett már a pontos részletekre.

Maximilián Longoliusnál ott volt az eredeti kézirat, az bizonyos. Ami persze azt is jelenti, hogy valahol meg kell lennie.

Aurelius időközben minden követ megmozgatott, hogy nyomára bukkanjon a könyvnek. Titokban még a kiadó lakosztályába is bejutott, amely a férfi halála óta üresen állt, és alaposan körülnézett. Sőt még egy híres nyomozóirodát is megbízott ezzel a feladattal. De minden hiába. A könyv eltűnt, felszívódott, mintha a föld nyelte volna el.

Márpedig valahol csak lennie kell!

Aurelius megállt, és kortyolt egyet a teából. Pillantása az ablakon át a teliholdra esett. Hirtelen Mariusra és Annára gondolt, akik már biztosan a Banya-tó szigetén várnak a fiukra. Velük együtt remélte, hogy Lukas épségben hazatér.

És hogy Laura is meggyógyul!

A borzalmas események különösen Annát viselték meg. Annyira megrázta a dolog, hogy abbahagyta a diplomamunkája írását, pedig már majdnem készen volt vele.

- Már csak egy apróságnak kell utánanéznem az egyetemi könyvtárban - árulta el neki Anna. - Aztán le tudom adni.

De ennek már három hónapja, és még mindig nem fejezte be.

Milyen súlyos következményei lehetnek apró részleteknek, gondolta fájdalommal Aurelius Morgenstern, míg a teáját szürcsölgette. Pedig az egyetemi könyvtár itt van a szomszédban! Anna Leander mindennek ellenére azért nyugodtan odamehetett voi...

Aurelius Morgenstern hirtelen félbeszakította monológját. Aztán úgy lerakta a teáscsészét, hogy az kis híján széttört. A professzor mérgesen rázza ősz fejét. „Hogy erre nem jöttem rá eddig!” - korholta magát.

Elővette mobiltelefonját, és benyomott egy számot.

Laura közel állt a kétségbeeséshez. Órákon át kutatta a Fekete Kastély mind a hét szintjét, minden helyiséget tüvé tett. De Lukasnak nyomát sem találta! És Smeralda egyszarvú hercegnő nyomát sem! Pedig Beliaal megtartotta a szavát. Szolgái - vérfarkasok, földitrollok, vámpírok és hasonló szörnyek -nem akadályozták a kutakodásban. Ellenkezőleg! Készségesen kinyitottak minden ajtót, amely mögé be akart kukkantani. Még a félelmetes mantikorok is megzabolázták magukat, holott látszott rajtuk, hogy legszívesebben nekiestek volna, és éles karmaikkal szétszaggatták volna a torkát. Mégis egy szó nélkül átengedték a trónterem ajtaján, bár azért egy fenyegető morgást nem tudtak elnyomni.

Laura rég sejtette, hogy a démon Lukast és Smeral-dát kastélya legrejtettebb helyiségében tartja fogva - a Sötétség Szívében, ahol a saját szívét is elrejtette. Ezért leginkább ezt a titkos helyet kereste. Felfedezett nem is egy titkos bejáratot és rejtékajtót, de Beliaal titkos helyét nem lelte.

Beliaal szolgái azt állították, hogy nem tudnak a rejtékhelyről. Laura még hitt is nekik, már amennyire egyáltalán meg merte szólítani őket. Persze nagyon is elképzelhető, hogy a démon nem árulta el senkinek az egyetlen sebezhető pontját.

De azért valahol csak ott kell lennie a Sötétség Szívének!

Laura a trónteremben kezdte a sikertelen keresgélést, és most visszament oda. Másodjára is át akarta fésülni, hátha valami elkerülte a figyelmét! Minden sarokban megnézte, még a nagy asztal alá, a trón mögé is benézett, megrángatta a fekete egyszarvú szarvát, és centiméterről centiméterre végigkopogtatta a falakat, de most sem bukkant semmi gyanúsra.

Ebbe bele kell örülni!

Leverten roskadt le az egyik székre az asztal mellé, az asztallapra könyökölt, arcát a tenyerébe tette. Kilátásai, hogy megtalálja Lukast és Smeraldát, éppolyan sötétek voltak, mint arca, amely a nagy tükörből visszaneézett rá.

Vajon Beliaalnak minek ide egy ilyen hatalmas, földig érő tükör? Ráadásul olyan sötét van itt a trónteremben, hogy alig látni valamit. A démon pedig nem úgy néz ki, mint aki rendszeresen nézegeti magát a tükörben... Akkor meg minek ez a hatalmas, fényes tükör? Laura felállt, és elgondolkodva közeledett hozzá.

Az első pillanatra semmi különösét nem látott benne. A hatalmas tükörfelületben majdnem az egész trónterem látszott, csak persze fordítva. Ekkor azonban valami feltűnt Laurának a trónterem sarkában. És amikor alaposabban megnézte, már tudta, hogyan jut le a Sötétség Szívébe.

Morwena és Paravain mámorosak voltak a boldogságtól. Vendégeik között ültek, arcukat nem a bor, hanem az öröm festette pirosra.

Az ünnepség hivatalos része, melynek során a Fény Őrzője ősi szertartás szerint összeadta és férjnek és feleségnek nyilvánította a Fehér Lovagot és a gyógyítóasszonyt, rég lezajlott már. A kezdetben feszes, ünnepélyes hangulat kezdett feloldódni, és a vidámságnak, a mulatozásnak adta át helyét. A meghívottak fogyasztották a finom étkeket, ittak, tréfálkoztak, beszélgettek, és majdnem olyan boldogok voltak, mint az ifjú pár. Senki sem irigyelte tőlük a boldogságot, amely az arcukra volt írva. Végül is mindenki a családhoz vagy a baráti körhöz tartozott, és a féltékenység vagy az irigység mindenkitől távol állt.

Ahogy Paravain körülnézett, mindenütt ragyogó arcokat látott. Mindenkinek remek volt a hangulata: Elysionnak és Rumor királynak, Mortas bácsinak és Falkasnak, a fegyvermesternek, a Fehér Lovagoknak és a Hhalm-lovagoknak, a régi barátoknak és barátnőeknek, akiket a pár szintén meghívott az esküvőre. Mivel sokan már nagyon régen nem találkoztak, volt miről beszélgetni, senki sem unatkozott. Nagyon kellett igyekezni a zenészeknek és az akrobatáknak, hogy magukra vonják a közönség figyelmét.

Az ünnepség voltaképpen csúcspontja azért még hátravolt: amikor a két telihold, a ragyogó sárga Aranyhold és a kéken derengő Embercsillag együtt áll az égen, Morwena és Paravain kilép az erkélyre, és együttesen kéri a világ futását irányító szellemek oltalmát és áldását szövetségükre.

Hamarosan el kell jönnie ennek is, mert amint Paravain kisandított a nyitott erkélyajtón, azt látta, hogy a két hold pályája lassan a zenithez közeledik. Erről eszébe jutott valami. Áthajolt az asztalon, és megkérdezte Mortas királyt:

- Bácsikám, nem emlegettél még egy vendéget?
- Dehogynem. Miért kérded?
- Csak mert még mindig nem érkezett meg! -Nyugalom, Paravain - mosolygott a király. -

Majdcsak előkerül!

Laura összevonta a szemöldökét, s minden szellemi energiáját a tükörré összpontosította. Az óriás üvegfelület kicsit csillogott, és mintha áteresztővé vált volna. Laura semmi ellenállásba nem ütközött, amint belépett a tükörképbe, és megint egyszer átélte, hogy a dolgok a felszín alatt másmilyenek, mint amilyenek elsőre látszanak. Gyorsan a tükörkép-trónterem legtúlsó sarkába szaladt - csak fülében a zúgás és a szeme sarkából észlelt fény árulta el, hogy nem a saját dimenziójában mozog.

Pillanatokkal később pedig már ott állt a nagy ajtó előtt, amelynek halvány körvonalait csak a tükörből lehetett látni, a trónteremből nem. Laura azonnal megértette, mit jelent ez: a Sötétség Szíve szintén a valóság felszíne alatt rejtőzik!

Az ajtót minden gond nélkül ki tudta nyitni. Beliaal biztos volt abban, hogy titkát senki sem fedezheti fel. Egy fekete lyuk ásított az ajtó mögött, és lépcsők vezettek lefelé. Laura gyorsan elvette az egyik fáklyát a falról, és óvatosan lelépdelt a széles lépcsőfokokon.

Kicsivel később már egy barlangban találta magát, amely holmi fekete székesegyházra emlékeztette. A sziklás padlót szinte teljesen ellepték a tojások. Több ezer lehetett ott, akkorák, mint egy-egy kis labda, és valamennyi teljesen egyforma. Míg Laura azon törte a fejét, vajon mik lehetnek ezek, addig valami halvány derengést vett észre az egyik hátsó sarokban.

Smeralda, az egyszarvú hercegnő!

Laura odasietett az egyszarvúhoz, aki boldog nyerítéssel üdvözölte.

-Na végre! - kiáltott fel megkönnyebbülve a hercegnő. - Már szinte feladtam a reményt!

Szöre felragyogott a boldogságtól, amikor Laura megoldotta a kötelékeit.

- Köszönöm, embergyermek, örök hálára köteleztél!

- Csak ne olyan sietve - felelte Laura. - Még nem szabadultunk ki. Beliaal bármelyik percben itt lehet.

- Ez az ördög! - rázta a fejét Smeralda dühösen. -Hol bujkál?

- Sejtlemem sincs - vont vállat Laura. - De reménykedjünk, hogy még elég soká elmarad.

Galano nem látta még ilyen haragosnak a Labirintus őret. Ólomszürke arccal, fehér tógájában ott állt a falon a szinte teljesen kopasz férfi, és világtalan szemét egyenesen Aslanra szegezte. Halántékán megduzzadtak az erek.

- Te nyomorult hazug! - kiáltott le a Fekete Lovagra, aki Kroloffal együtt még mindig a kapu előtt állt. - Hogy merészszt ilyen vádakkal illetni?

- Csak mert igazak! - felelte Aslan nyugodtan. Szája szöglete alig észrevehetően rángott. - Te voltál az, aki annak idején a kezünkre játszottad a Labirintus terveit. Különben soha nem jutottunk volna be, és nem tudtuk volna ellopni a Megvilágosodás Kelyhét.

Galano oldalról nézte Luminiant. Természetesen nem hitte, hogy a Labirintus őre elkövette ezt a szörnyű árulást. A vak őr már egy örökkévalóság óta őrizte a Fény Labirintusát. Nemcsak Elysion elődjét szolgálta ki, hanem annak elődjét és amazét is. És e hosszúhosszú idő alatt egyetlen rossz szó nem eshetett róla, egyszerűen nem hibázott. Ki volt zárva, hogy éppen ő árulta volna el a Fényt!

Másrészről viszont Aslan nemcsak hogy kitartott állítása mellett, hanem mindannyiszor meg is ismételte, akármennyire tagadta is a vádakat Luminian. De vajon mit várt ettől a Fekete Lovag? Hiszen így az egésznek emmi értelme nem volt!

Vagy végül mégiscsak igaz lenne? Galano kihúzta magát.

- Vannak bizonyítékaid is erre? - kiáltotta oda Aslannak.

- Bizonyítékok? - emelkedett fel a Fekete Lovag a nyeregben. - Én magam is jelen voltam, és a saját szememmel láttam a terveket, amelyeket odaadott Borbo-ronnak! Ez nem elég bizonyíték neked?

Galano nagyot nyelt, és a Labirintus őréhez fordult.

- Mondj már valamit!

A szürke arcú ember egy pillanatig csendesen állt ott. Aztán ökölbe szorította a kezét, és Galano nem akart hinni a szemének: egyik pillanatról a másikra nemcsak hogy kard temett Luminian kezében, de ő maga is nagyobb lett! Sokkal nagyobb! A lovag úgy látta, hogy a sovány alak már szinte kétszer akkora, mint volt.

- Figyelj rám, te alattomos féreg! - szólt le Aslannak. - Döntsenek közöttük a világ futását irányító szellemek. Párbajra hívlak ki, amelynek végén a holttested majd elárulja, hogy te voltál a hazug!

- Milyen remek ötlet - felelte Aslan. Nem lehetett nem észrevenni hangjának gúnyos csengését. - Csak attól tartok, a szellemeidnek mindjárt más dolguk lesz. Biztosan rájöttek már, hogy a sorsod meg van pecsételve, sőt egész Hellunyté is. Nem tudjátok már megakadályozni, hogy ti, Fény kutyái, hamarosan mindenestül átmentek a múltba!

És Aslan meg Kroloff megfordították a lovaikat, s visszavágtattak a társaikhoz. Az egész sötét csapat röhögésben tört ki. Megfordultak, és valamennyien elvágtattak, míg nevetésüket széthordta a Suttogófü-síkság fölött elsuhanó szél.

Galano elképedve bámult utánuk. Luminian is a tovatűnő lovasokra szegezte vak tekintetét. Aztán egyszerre összerándult, mintha lövés találta volna el. Szürke vonásai megdermedtek, mintha szoborrá vált volna.

Luminianban most tudatosult, hogy óriási hibát követett el.

- Bocsáss meg, uram! - suttogta vértelen ajkaival. Aztán felnyögött, kétségbeesetten, szánalmasan, mint egy halálra sebzett állat.

A karbunkuluskő ereje

Lukas szilárd léptekkel haladt a végtelennek tűnő folyosón. Szeme rég hozzászokott a sötétséghez. Láta, hogy a folyosó falai le vannak kerekítve, mintha kört írnának le - nem csoda egy labirintus esetében.

A fiú nyugodtan, higgadtan mozgott. Rengeteg kereszteződést hagyott el, és számtalan elágazás villant fel előtte, de egyszer sem tévesztett. Nagyon pontosan bevészte agyába a tervet, amelyet Borboron mutatott neki, és megtalálta az utat a tökéletes sötétségben is. Hirtelen elmosolyodott. Olyan egyszerű volt bejutni a Fény Labirintusába, hogy még mindig nem fogta fel. Pedig állítólag egész Hellunyat legerősebben őrzött helye volt! De az öröket és még Luminiant, a vak őrt is ki lehetett csalni egy kis elterelő manőverrel a falakra, így aztán Lukas észrevétlenül be tudott osonni.

Hihetetlen!

Valószínűleg még mindig nem vették észre, hogy itt van.

Amikor a fiú megpillantotta a sötétségben a keskeny sávnyi felderengő fényt, tudta, hogy közel a cél.

- Hol van Lukas?

Laura elképedve meredt Smeraldára. Nem akarta elhinni, amiről a hercegnő az imént beszámolt.

- A Fény Labirintusában - ismételte türelmetlenül az egyszarvú. - Hányszor mondtam még?

- Biztos vagy ebben?

- Egészen biztos! - Smeralda felemelte a fejét, és nyerített. - Beliaal maga mesélte el. Azt akarta, hogy önszántamból álljak az ő oldalára, ezért egyfolytában az öcséddel példálózott. Hogy ő milyen engedelmesen végrehajt mindent, amivel csak megbízza! Ezért tudom azt is, mit akar Lukas a Fény Labirintusában: egy fekete egyszarvú vérével akarja megszenteltetni az Elet Vizét, amely a Megvilágosodás Kelyhében van.

- Jaj, ne! - sikoltott fel Laura. - Lukas sohasem tenne ilyent! Soha!

- Dehogynem! - felelte Smeralda komolyan. - Az öcséd már nem a maga ura. Teljesen Beliaal akaratának befolyása alatt áll, és nem tudja, mit tesz!

Laura azt hitte, megnyílik alatta a föld. Megtántorodott, a falnak kellett támaszkodnia, nehogy összeessen.

- Akkor... akkor elvesztünk, Smeralda - mondta fakó hangon. - Ha a Fény Harcosai nem tudnak megújulni a Labirintus nagy erőforrásából, akkor eljött a vég.

-Még nem tartunk ott - mondta a hercegnő, és olyan hevesen rázta a fejét, hogy csak úgy röpködött a selymes sörénye. - Még meg tudjuk állítani Lukast.

-Hogyan? - Laura nagy szemeket meresztett. -Lukas a démon bűvöletében áll. Te magad mondtad!

- Meg kell szabadítanunk! - Smeralda bizonytalanul horkantott, mintha már a pusztá gondolat is kellemetlen érzésekkel töltené el. - Ha Beliaal meghal, akkor Lukas megszabadul a bűvöletétől. Ezért aztán meg kell keresnünk a szívét - és azt is tudom, hogyan!

Smeralda a bejáratot tartotta szemmel, nehogy Beliaal sötét szolgálinak valamelyike rajtuk üssön, Laura pedig végiglépkedett a fekete tojások végtelen során, és a Silvana ajándékozta karbunkuluskövet a héjukra irányította.

Számított rá, hogy meg fogják motozni, amikor belép a Fekete Kastélyba. Két vérfarkas meg is tette ezt, beletúrtak a tarisznyájába is. De pár királygyümölcsön és illatmáján kívül semmi sem volt benne, ezért aztán tovább is engedték. Nem jöttek rá, hogy a tarisznyára hímezett láda titkot rejt. Így juthatott be a karbunkuluskő a Sötétség Szívébe. Ragyogott és sugárzott, amint segített Laurának megkeresni Beliaal szívét.

Az általa életben tartott démonhoz hasonlatosan a szív sem félt semmi mástól, csak a tiszta fény erejétől, mondta Smeralda. Ezért amikor megérzi ennek közelségét, meg fog rémülni. Így Laurának annyit kellett tennie, hogy sorban rávilágított a baziliszkusztójásokra a kövel, és remélte, hogy hamar rábukkan az igazira. Az idő sürgetett, mert napkeltéig mind az ő sorsa, mind Smeraldáé el kellett hogy dőljön - akár így, akár úgy.

Laura meggyorsította lépteit, amikor egyszerre távoli neszt hallott, halkan, alig hallhatóan.

Düb. Düb. Düb.

Gyorsan abba az irányba ment, ahonnan hallotta, és a nesz máris hangosabbá vált: Düb! Düb! Düb!

Laura végre megtalálta a tojást. És amikor a karbunkuluskő fénye egyenesen ráirányult, egyszerre hangosan és az egész teremben hallhatóan visszhangzott:

DÜB!!! DÜB!!! DÜB!!!

Ráadásul a tojás, mintha csak menekülni akarna, minden szívverésre fel is ugrott kicsit. De ez a kísérlete kudarcba fulladt, és Laura tarisznájában végezte.

Lukas csak ámult és bámult: ilyet életében még sosem látott! Az egész kör alakú helyiség földöntúli fényben úszott. A padló köveit különös ábra díszítette: egy kerék, nyolc stilizált küllővel. A középpont fölött ragyogó fényoszlop állt, ebben lebegett az aranykehely. A rubinok és smaragdok, amelyekkel ki volt rakva, a szivárvány minden színében szikráztak.

Semmi kétség: ez a Megvilágosodás Kelyhe!

Vége!

A fiú megtalálta az Élet Vízével teli kelyhet: ez fogja megmenteni nővére életét! Már csak gyorsan bele kell keverni azt az elixírt, amit Beliaaltól kapott.

Lukas izgatottan nyúlt a zsebébe, és elővette az összehajtogatott zsebkendőbe rejtett fiolát. Ujjai reszkettek a türelmetlenségtől, amikor kibontotta a zsebkendőből. Alig várta, hogy kezében foghassa a mágikus folyadékot, amelyet a démon bízott rá. Ahogy a fény ráesett, jajvörösen villant fel, és a fiú szemében vérvörös felkiáltójelként tükröződött vissza.

Amikor Laura kimászott a tükörből, ijedten hátrált: a mantikor, amely bentről vigyázta a tróntermet, vicsorogva várta.

- Maradj a tükörben, hercegnő! - kiáltott még visz-sza Smeraldának, amikor a szörnyeteg már vad fújással rá is rontott.

Laura az utolsó pillanatban hajolt hátra, csak milliméterekkel hibázták el a borotvaéles karmok a torkát. A második ütés majdnem levette a lábáról. Ahogy Alarik mentéjét szétszaggatták a karmok, az egyik karom beleakadt az Idő Kerekébe. Laura hirtelen oldalra vágódott, és a karom végképp letört: **A Kígyó negyedik Jegye!** A mantikor felüvöltött fájdalomában vagy dühében -esetleg mindkettő miatt. Már újra akart támadni, amikor Laura végre hozzáfért a tarisznáján lévő csodálatos láda tetejéhez, és feltépte. Hatalmas raj röpkeszárnyú ömlött a trónterembe. Véget sem akart érni a fénylő kis lények folyama, amelyek a ládából özönlöttek kifelé. Felharsantak a vezényszavak:

- Vigyázz, urak! Vigyázz! - kiáltotta Virpo úr. -Kapjátok el ezt az undokfit! Gyorsan!

A parancsszó még fel sem hangzott, már rá is támadtak a röpkek a szörnyetegre. Ragyogó fénynyíllá alakultak, így rohamozták meg a mantikort.

Annak gyorsan megtört az ellenállása. Eleinte megpróbált még éles fogazatával kapkodni a támadók után, vagy karmaival csapkodott feléjük, de hamar elfogyott az ereje. És amikor Laura a röpkeszárnyúak fényét még a karbunkuluskőével is megtámogatta, vége lett a bestiának: lerogyott a padlóra, és mozdulatlanul ott maradt.

- Ez az! - ujjongott fel Laura. - Jól csináltátok, ti urak!

- Halljátok! Hallgassátok! - hangzott fel minden oldalról. - A dübörgőlábfinak kivételesen igaza van!

A ragyogó fény elárasztotta az egész tróntermet. A varjak szárnya ellankadt, kövekként zuhantak a padlóra. A mennyezeten mászkáló bogarakat is elhagyta az erejük, és mint fekete jégeső, lepotyogtak.

Laura behúzott nyakkal gázolt át a bogarakon és madártetemeken, és a trónhoz sietett. Felállt rá, és letörte a fekete egyszarvúfejről a szarvat. Aztán visszarohant Smeraldához, aki időközben kilépett a tükörből, felpattant a hátára, és a nagy raj röpkeszárnyú védelmében kiszabadultak a Fekete Kastélyból.

Az élet örök körforgása feltartóztathatatlanul új csúcspontjához közelített. A két hold elérte a zenitét, s Tintallt és környékét lágy fénybe burkolták, amely a Nyárközép-éjszaka varázslatos erejéről tanúskodott. A felhőtlen égen a csillagok versenyt ragyogtak, és keleten mindennél fényesebben ragyogott a hetes csillagkép, mintha csak országnak-világnak hirdetni akarná azt az erőt, amely a Hét Hold Pecsétjében lakozik.

Paravaint emelkedett érzés kerítette hatalmába. Felállt, és Morwenának nyújtotta a kezét.

- Gyere, kedvesem - mondta neki. - A szellemek már alig várják, hogy megáldhassák nászunkat.

Mélyen a szemébe nézett, és fel akarta segíteni.

Ebben a pillanatban hangos, akaratos, türelmetlen kopogás hallatszott.

Az ünneplő vendégek csodálkozva néztek egymásra. Beszédük elnémult, minden szem a hatalmas kapura szegeződött.

Csak Mortas király mosolyodott el.

- Végre! - mondta megkönnyebbülten. - Ez lesz a rég várt vendég.

Felugrott, és a kapuhoz sietett. És amikor kinyitotta, a döbbenet és az iszonyat kiáltásai hangzottak fel.

A kapu előtt féltucatnyi Fekete Lovag állt, élükön maga Borboron.

A Sötét Fejedelem!

Luminian úgy futott a lépcsőkön lefelé, mintha fúriák üldöznék, és kirent a várudvarra. Talán még nem késő! - dübörgött a fejében. - Talán valamit még megmenthetsz!

Legalább próbáld meg!

Rohant, szinte repült a Labirintus öre a Grál-vár tornya felé. Már messziről észrevette, hogy a kapu nyitva áll.

Jaj, ne!

Luminian tisztán emlékezett rá, hogy bezárta, amikor felment a falra. De most úgy ástott rá a sötét nyílás, mint a saját kudarcának emlékműve. Pánikban sietett oda, így csak az utolsó pillanatban vette észre az eldobott fekete köpenyt. Az az ajtóban hevert, mintha valaki gondatlanul odahajította volna. Luminian már csak pár lépésnyire volt, amikor a köpenybe hirtelen élet költözött.

Nagy zúgás közepette vadul forogni kezdett a saját tengelye körül, aztán egyre magasabbra nőtt, míg végül hatalmas démonként elzárta Luminian útját a vártorony felé.

Beliaa!

Sárga-vörös szemében leplezetlenül ült a gúny és a diadal, amint ocsmány pofáját a Labirintus öre felé fordította.

- Állj meg, te féreg! Nem fogod engedelmes szolgálmat megakadályozni tetteinek végrehajtásában! - ordított rá rémséges hangon.

Amint Borboron belépett a lovagterembe, fakó arca eltorzult. Mély gödrében lávavörösen izzott fel szeme, amint emberei kíséretében lassan az ünnepi asztalnál ülők felé lépdelt.

Minden vendég felugrott, és szinte bémultan bámultak a Sötét Fejedelemre.

Paravain mozdulni sem tudott. Tudta, hogy mit jelent Borboron megjelenése: a Sötét Lovagok hónapokon át becsapták őket, és most olyan halálos csapdát készítettek nekik, amelyből nincs menekvésük. Hiszen ő is, emberei is lerakták fegyvereiket a terem előtt. Így aztán védtelenül ki vannak szolgáltatva legádázabb ellenfelüknek.

És a rettenetnek még nem volt vége: a Hhelm-lova-gok kezében is fegyver csillant. És nem ám azért, hogy a behatolók ellen forduljanak, hanem hogy sakkban tartsák a Fehér Lovagokat, és megakadályozzák őket abban, hogy elhagyják a termet! Még maga az öreg Falkas, aki Artas királyt olyan hűségesen szolgálta, és neki, Paravainnak is türelmes tanítómestere volt, még ő is a Fény Harcosai ellen fordította a fegyverét.

Mortas király is kardot tartott a jobbujában. Ez a kard hatalmas volt, és fekete pengéje fenyegetően villogott a fáklyák és a gyertyák fényében.

Borboron mellett ballagott Hhelfland királya az unokaöccse felé, aki védelmezőn menyasszonya elé állt.

Paravain elszánta magát, hogy a legvégsőig, egész a haláláig védelmezi menyasszonyát.

A Fény Őrzője és Rumor király is az ifjú pár mellé állt.

Borboron megállt, de Mortas király még tett egy lépést Paravain felé. Gúnyos mosollyal tartotta elé a fekete kardot:

- Ráismsz, Paravain? Rossz pengét vittél el megtisztítani! - Diadalmas mosollyal emelte a magasba Mortas a hatalmas fegyvert, hogy mindenki láthassa. -Ez itt Döghalál! Amit a Karbunkulus-erdőbe vittél, ártalmatlan másolat volt csak! Már az első éjszakán kicseréltem a két kardot, amikor Tintallba érkeztél!

Paravain iszonyattal vette tudomásul, mit jelentenek ezek a szavak. A Sötét Fejedelem közben Mortashoz lépett, és kezét a vállára tette.

- Ezt igazán jól csináltad, barátom! - dicsérte gúnyosan. - És most kérem vissza a kardomat! Alig várom már, hogy megint a kezembe kaphassam Döghalált!

- Azonnal, parancsolóm! - hajolt meg Mortas. -Csak még valamit el kell intéznem.

És megfordult, és markolatig döfte a fekete pengét Borboron mellébe.

Aurelius Morgenstern lázas tekintettel lapozott az öreg könyvben, amelyet az alkimistakönyha polcán talált a vastag könyvek és fóliánsok alatt. A professzor még mindig nem tért magához a csodálkozásból, hogy csak most jutott eszébe a döntő gondolat. Pedig igazán kézenfekvő volt: nem volt olyan hely, ahol jobban el lehetett rejteni *A Hetek Testvériségét*, mint az egyetemi könyvtár élethű feketemágus-műhelye! Senki sem gyanakodott épp itt egy eredeti műre, hiszen mindenki tudta, hogy másolatok vannak itt elhelyezve.

Maximilian Longolius is rájött erre, ezért itt rejtette el a könyvet. Ráadásul neki, mint bőkezű támogatónak, állandó bejárása volt az életnagyságú vegykonyhamodellbe.

„Milyen vak is voltam” - korholta magát fejcsóválva a professzor.

De szerencsére mégiscsak eszébe jutott a mentő ötlet. És milyen szerencse az is, hogy doktor Wagner, a könyvtár nyugdíjas vezetője az egyik legjobb barátja. És hogy minden tökéletes legyen, a könyvtáros még ébren is volt, amikor elérte a professzor hívása.

Doktor Wagnernél vendégek voltak, akiket nem tudott otthagyni, így csak a professzor kezébe nyomta a kulcsot, amely minden helyiséget nyitott.

- Remekül kiismered te ott magad - mondta még Wagner, és sok sikert kívánt. Lehet, hogy ez segített, mert most Morgenstern végre a kezében tartotta az áhított könyvet.

Vége!

A Fény Erejének legyen hála!

Sietve lapozta végig a sűrűn teleírt lapokat, amikor váratlanul egy hang csendült fel mögötte. -Jó estét, professzor úr!

Morgenstern megfordult - doktor Quintus Schwartz állt mögötte! Az igazgatóhelyettes a nyitott ajtóban támaszkodott, és kaján mosoly ült az ajkán.

- Nem számított rám, mi?

Aurelius mintha megbénult volna. Csak nagy erőfeszítéssel tudott kinyögni pár szót.

-Hogyan... hogy jött... ide?

A sötét férfi egyre szélesebben mosolygott.

- Azt akarja tudni, hogyan jöttem ide? Hát ez nagyon egyszerű.

Schwartz doktor a zakójából elővette a mobiltelefont.

- Nagyszerű kis berendezés, nem igaz? Le lehet vele hallgatni idegen telefonokat.

Elrakta a telefont, és folytatta:

- De ebben az esetben ez nem is volt olyan fontos. Hiszen Wagner doktor rögtön az ön távozása után felhívott engem.

- Dok... tor...Wag... ner? - hápogott Aurelius. -Ő... is...

- Közülünk való! Úgy bizony! - fejezte be Quintus Schwartz a mondatot. - Nagyon hosszú ideje szolgálja már a Sötét Hatalmat, és bizalmas barátja a Nagymesternek!

Megint csak vigyorra nyílt a szája.

- De ez a név elég árulkodó, nem gondolja? Hiszen Faust doktor segédjét már Goethénél is Wagnernek hívják.

A professzor nem felelt, csak elképedten meredt Quintusra.

- Nélküle sohasem fedeztük volna fel a titkos könyvtárban *A Hetek Testvériségét*. Konrád Köpfer, az a tökféjú, sem írni, sem olvasni nem tud, ezért csak a pizskos munkát végezte el.

Schwartz doktor olyan mozdulatot tett, mintha kést akarna a mellébe döfni. Aztán hirtelen a professzorhoz ugrott, hogy elragadj a könyvet.

Laura egyre mélyebben hajolt az egyszarvú nyakára, és biztatta:

- Gyorsabban! Még gyorsabban! - kiáltotta. - Különböznélünk!

A hercegnő már idáig is úgy száguldott, mint a szél, de most utolsó erőtartálékait is mozgósította. Örült vágatájá igazi szélvészszáguldás volt az éjszakai erdőn át.

Laura tapasztalt lovas volt, de most meggyűlt a baja, hogy tartani tudja magát a hátán. Minden erejével kapaszkodott a selymes sörényben, nehogy elveszítsa az egyensúlyát. Egyetlen gondolat villogott csak a fejében: gyorsabban, gyorsabban - másképp nem tudjuk Lukást megmenteni.

És magunkat sem!

Vége a távolban felcsillant a Karbunkulus-erdő széle. A két hold pontosan fölötte állt. Kereken gömbölyödtek.

Lukas a vérvörös folyadékkal kezében lassan odament a fényoszlophoz. Mindjárt itt a várva várt pillanat! Már csak másodpercek kérdése, és megkeverheti Laura számára a megmentő elixírt! Bizonyosság töltötte el és dobogtatta meg a szívét:

- Laura nem fog meghalni, biztos, hogy nem! Aztán Lukas kinyújtotta a kezét, és megragadta a Megvilágosodás Kelyhét.

Borboron halálos sebbel rogyott a földre. A Hhelm-lovagok odaugrottak a Fekete Lovagokhoz, és lefegyverezték őket. Aztán újra a Fehér Lovagok felé fordultak fenyegetően.

Paravain csak bámult. El sem tudta képzelni, mi történik körülötte, pedig a saját szemével látta. Mit jelentsen ez az egész?

- De bácsikám - fordult tanácstalan ábrázattal Mor-tashoz -, nem értem, hogy...?

A király keserűen felkacagott.

- Hát ezt elhiszem neked, Paravain, nagyon is elhiszem! Amikor annak idején észrevettem, hogy Tintall kincseskamrái üresen álnak, én is valami ilyesmit éreztem. Egyetlen aranyat, egy picike drágakövet sem találtam benne! Bolondos atyád egész vagyonát szétosztogatta a szegények és rászorulók között.

Mortas arcát még mindig eltorzította a düh, ahogy visszaemlékezett.

- Ez a bolond! Minden igyekezetem, hogy a trónra kerüljek, hiábavaló volt! Éppolyan szegény voltam, mint annak előtte!

- Minden igyekezed? - lehelte Paravain hitetlenkedve. - Mit akarsz ezzel mondani?

- Felejtsd el! - legyintett Mortas. - Mindenesetre nem sok kedvet éreztem ahhoz, hogy olyan szerény körülmények között éljek, mint a szüleid. Ezért aztán elfogadtam ennek a bolondnak az ajánlatát.

A padlón heverő Borboron holttestére köpött.

- Áadtam neki a Labirintus tervrajzát. Artas király egy lepecsételt borítékban őrizte, arra az esetre, ha a Fény Őrzőjének valami baja esne.

- Te átkozott kutya! - hördült fel Rumor király. Rá akart rontani, de Falkas megakadályozta. Az öreg lovag Rumor torkának szegezte a kardja hegyét, és rásziszegett:

- Még egy lépés, és halál fia vagy!

- Borboron meg is tartotta az első ígéretét - folytatta Mortas. - Tényleg elhalmozott annyi arannyal, hogy attól kezdve nem voltak anyagi gondjaim. De a másodikat sohasem teljesítette.

A teremre halálos csönd ereszkedett. Minden szem a hitszegőre szegeződött, hogy megtudják rettenetes titkát.

Mortasnak mintha tetszett volna ez a nagy figyelem. Mosolygott, amikor folytatta:

- Nos, a Sötét Fejedelem megígérte, megöli a Fény Őrzőjét, hogy a helyére léphessek.

Sanda pillantást vetett Elysionra, aki kifürkészhetetlen arccal állt ott.

- Hiszen a vezérek elárulta Artasnak, hogy a Hhelm-lovagok házából lesz az utódja!

Megvetően felvonta a szemöldökét.

- De Borboron szánszamasan csődöt mondott!

- Mondd, hogy ez nem igaz! - Paravain döbbsenten és felháborodva nézett a nagybátyjára. - Hiszen nem hihetted komolyan, hogy a gyilkosság és az árulás Hellunyat trónjára juttathat!

- Miért ne? - intett Mortas. - De hát nem így lett, és most majd valószínűleg a Sötét Fejedelem trónjával kell megelégednem.

Megint leköpte a halott Borboront, aztán ravasz-kés kifejezés jelent meg az arcán.

- De hát miért ne? - kérdezte sunyin. - Akár egyesíteni is lehetne a két házat!

És Elysion testébe akarta döfni a kardját.

Paravain ura elé ugrott. Ez a vég, villant át a fején. Amikor ura öreg, fáradt arcát megpillantotta, tudta, hogy Elysion is hasonlóképpen gondolja.

A kard a Fehér Lovag felé zúdult, ám a Fény Őrzője az utolsó pillanatban félretaszította testőrkapitányát. Döghalál így Elysion szívébe fúródott. Elysion halálos sebben rogyott a földre, Mortas pedig kiadta embereinek a parancsot:

- Gyertünk, emberek, fejezzük be a munkát!

Aurelius Morgenstern és Quintus Schwartz harcolt az értékes könyvért. Mindketten belekapaszkodtak, rángatták és cibálták, hogy kitépjk az ellenfél kezéből. Kétségbeesett dulakodásuk groteszk táncra hasonlított. Közben már kijutottak a folyosóra. Nem is vették észre.

Bár Aurelius sokkal idősebb volt, mint ellenfele, mégis nem sejtett erőket mozgósított, amelyek semmivel sem mutatták gyengébbnek a fiatalabb férfinál. Hosszú időn át nem dőlt el, melyiküknek kell engedni. Néha a professzor, néha a sötét férfi volt előnyösebb helyzetben, míg Aurelius Morgenstern hirtelen nyílal-lást érzett a szíve táján.

A professzor felnyögött: tudta jól, mit jelent ez.

Eljött az ideje, mennie kell!

Aurelius Morgenstern határtalan rémülettel vette észre, hogy ereje hirtelen elfogy.

Éppen most, amikor a könyvek legértékesebbikét felfedezte!

És most megint a Sötétek kezébe fog kerülni!

Ekkor felismerte, hogy még mindig nem készt el. Utolsó erejével rávetette magát az ellenfelére, átkarolta, és vele együtt levetette magát a folyosó ablakából.

Egyik férfi száját sem hagyta el egyetlen hang sem, amint a halálos mélybe zuhantak.

Lukas lassan, nagyon lassan kinyitotta az értékes eli-xírt tartalmazó fiolát. Óvatosan, nehogy egyetlen cseppje is kilöttyenjen, lépkedett a Megvilágosodás Kelyhe felé, amelyet már letett a Labirintus padlójára. Aztán nekilátott, hogy beleöntse a fiola tartalmát a kehelybe.

- Gyerünk, Silvana! - kiáltott kétségbeesetten Laura az egyszarvú királynőre. - Szúrd már át!

Az egyszarvú még egyszer szemügyre vette a baziliszkusztójást, amely lábainál hevert a kis tó partján. Sötéten fényelt a két hold fényében, amelyek pontosan az elvarázsolt tisztás fölött álltak a Karbunkulus-erdő közepén.

Aztán Silvana lehajtotta a fejét, és döfött. Szarva könnyedén átszúrta a tojás kemény héját, és átdöfte Beliaal szívét.

Ebben a pillanatban hatalmas zúgás támadt. Vihar kerekedett, s egy kiáltás harsant az erdő fölött, sokkal félelmetesebb, ugyanakkor fájdalmasabb, mint amit valaha hallottak az itt élők.

Luminiannak be kellett fognia a fülét, nehogy eszt vegye a démon halálordítása.

Beliaal felmagasodott, hörögve a mellét markolta, és előrezuhant, mint egy hatalmas szikla. Akkorát döndült, hogy a föld megremegett, Luminian pedig megingott, és kis híján ő is leesett a lábáról.

A Sötétség Ura feloldódott a semmiben. Egyre kisebbre zsugorodott, végül csak fekete hamu maradt belőle, azt is széthordta a szél.

Lukas megbillentette az üvegcsét, hogy beleöntse a tartalmát a Kehelybe, ám egyszerre megreszketett lába alatt a talaj, és egy rettenetes kiáltás söpört végig a Labirintus járatain.

A fiú megtántorodott, majdnem elvesztette egyensúlyát. Aztán pedig mozdulatlanul megállt, mintha sóbálvánnyá dermedt volna az egyik pillanatról a másikra. Aztán végre visszatért belé az élet. Pislogott, mintha mély álomból ébredt volna, és csodálkozva nézett körül.

Hol van?

Mi ez a ragyogó fény, amely mint jóleső, meleg felhő, öleli körül?

És mit keres rajta ez a különleges öltözk?

Amikor Lukas megpillantotta a vérvörös folyadékkal telt fiolát a kezében, minden eszébe jutott. Az iszonyattól egészen elsápadt, visszahelyezte a fényoszlopba a Megvilágosodás Kelyhét, és kimenekült a Fény Labirintusából.

- Döfj már, Falkas! - ordított Mortas a fegyvermesterre. - Mire vársz?

- Ahogy parancsolod, uram! - szolt az öreg lovag, s felemelte a kardját, hogy Paravain szívébe döfje...

...amikor megtört a fekete mágia ereje, amely Mortas engedelmes eszközévé tette, lehullt róla, mint egy ólomköpeny, amely egészen eddig nyomasztóan nehezedett a vállára. Ugyanebben a pillanatban Falkas megpördült, és a király fejét vágta le egyetlen kardcsapással.

A fej nélkül maradt test hangtalanul összecsuklott, Falkas pedig Paravain lába elé vetette magát.

- Bocsáss meg, uram! - kiáltotta panaszosan. - Bocsásd meg, amit veled és a szüléiddel tettem!

Az öreg fegyvermester zokogni kezdett. Olyan szánalmasan jajgatott, hogy Paravainnak egészen összefacsarodott a szíve.

Laurának egyetlen vesztegetni való perce sem maradt. Kapkodva mondott köszönetet segítőinek a Karbunkulus-erdőben, átkarolta Silvana és Smeralda nyakát, és persze nem feledkezett meg Virpo, Yirpo és Cirpo urakról, sem a többi röpkeszárnyúróról.

Az egyszarvú királynő ragaszkodott hozzá, hogy Laura levigye magával a földre a karbunkuluskövet. Így aztán Laura bedugta a tarisznyájába. Ezüstszárnat gondolatainak erejével megbízta, hogy repüljön el Lukasért a Grál-várba, és vigye el őt a Mágikus Kapuhoz, aztán maga is elindult a visszaútra.

Philipp Boddin Laura betegágyánál virrasztott. Éjfél óta őrizte a lány ágyát. Am közben elbóbiskolhatott, mert amint kinézett az ablakon, az éjszaka a végére járt. A telihold fénye gyengült, és már nem tarthat soká, amíg keleten feldereng a hajnal.

Philipp gyors pillantást vetett Laurára, és ellenőrizte a műszerek mutatóit. Az éjszaka folyamán semmi sem változott. Pedig olyan biztos volt abban, hogy még az éjjel beáll a döntő fordulat!

Előző éjszaka Philipp aludni sem tudott. Egyfolytában Laura járt a fejében, meg az a sok minden, amin együtt keresztülmentek. Azzal a furcsa álommal kezdődött, amelyet Laura a tizenharmadik születésnapja előtt látott. De mivel nem emlékezett már pontosan, előszedte a naplóját, amelyben megörökítette az éjszakai élményt. Amikor elolvasta, csak a fejét csóválta: hogy lehet ennyi zavaros dolgot összeálmodni? Biztosan volt valódi oka is, bár az álom inkább hasonlított egy fantasy-regényre.

Amin Philipp a legtöbbet törte a fejét, az a rejtélyes mondat volt, amellyel álmában Laura elbúcsúzott: „Ne félj, Philipp, hamarosan találkozunk. És már nagyon örülök a koncertnek!”

Milyen furcsa, pedig akkor még nem is tudhatta, hogy jó másfél évvel később majd tényleg meghívja Laurát egy koncertre... vagy igen? Lehet, hogy tervezgetett már akkor ilyesmit. Laura az első pillantásra megtetszett neki, csak nem merte megmondani. **Akkor legalábbis nem!**

Philipp már be akarta volna csukni a naplóját, amikor észrevette a hosszú haját vagy hajszerű szálát az oldalak között. Nem emlékezett rá, hogy valaha ilyesmit tett volna a naplójába. Szurokfekete volt, és szokatlanul vastag, sokkal vastagabb, mint az emberi haj. Valami állattól származhatott.

De miért őrizget egy állatszőrt a naplójában? Ennek semmi értelme!

Philipp kinyújtotta a kezét, hogy kivegye onnan a szálát. Amint megérintette, olyan forró és szűrő fájdalom járta át, mintha egy izzó, pokoli kardot döftek volna belé. Ebben a pillanatban megérezte, hogy az éjszaka folyamán döntő esemény történik.

Nos, ez volt az a pillanat, amikor felugrott az ágyból, és bekerekedett a kórházba. Szerencséjére Heike nővér volt az éjszakai ügyeletes, különben soha nem engedték volna be Laura szobájába. És azóta itt ült az ágya mellett, és várta, hogy történjen valami.

De semmi sem történt - semmi az égvilágon!

Philipp hirtelen valami neszt hallott maga mögött, de amikor csodálkozva megfordult, senki sem volt ott. Csak a látogatószék állt a sarokban, de üresen.

Biztosan tévedett.

Amikor Philipp épp ránézett, Laura egy pillanatra ijedten összerándult. De aztán eszébe jutott, hogy senki nem láthatja, hiszen álomalakja mindig pár pillanattal a jelen mögött kullog. Hosszú útján, amelyet a mítoszok földjére tett, ezt egészen elfelejtette.

- Igen hálás lennék, ha végre elfordítanád a tekintetedet arról a fiúról - korholta a felhő táncos. - Az idő szalad, igyekezned kell, ha idejében oda akarsz érní. Mutasd, mit hoztál magaddal Aventerráról!

Laura belenyúlt a tarisznyába, és előszedte, mi mindet gyűjtött.

A mantikor karmát. A fekete egyszarvú szarvát. És a karbunkuluskövet. Auriel elképedve meredt rá.

- Hol van az Ötödik Jegy, Laura? Hol van a démon szakállszőre?

Laura vállat vont.

- Az, sajnos, nem jött össze - mondta leverten.

- De Laura! - pattant fel a felhőtáncos. - Tudod, mit jelent ez? Meghalsz, ha napkeltéig meg nem szerzed az Ötödik Jegyet!

- De hát hogyan? - kiáltotta a lány kétségbeesetten. - Beliaal meghalt! Ezért aztán teljességgel lehetet...

Hirtelen elhallgatott, mert a felhőtáncos befogta a száját, és átható pillantással nézte.

- Laura! Az Ötödik Jegy a démon szakállszőre, amely él, bár már meghalt.

Laura egy pillanatra kérdően nézett rá. Aztán mégiscsak megértette, mire célzott a felhőtáncos.

Auriel gyorsan visszarakta a trófeákat a tarisznyába. Hozzátette még a hárszálkát és az árnyékkutya tépőfogát, és Laura vállára akasztotta.

- Ha sikerül kiegészítened a Kígyó Öt Jegyét, akkor ide kell hoznod őket a kórházi ágyadra, és kirakni az ágytakaróra. És amint a testi porhüvelyed megérzi a jelenlétüket, abban a pillanatban felébred, ebben biztos vagyok!

- Igazán? - ragyogott fel Laura. Ám abban a pillanatban elhalt a mosolya. - De hát - mondta kétségbeesetten - ez mégsem fog menni. Hiszen mindig a jelen után ballagunk kicsivel! Vagyis a testem nem fogja megérezni a jegyeket!

Auriel mérges arcot vágott.

- Azt hiszed, én nem gondoltam végig? Egyszerűen új útra kell lépned.

Ezzel a szárnyas lény előre hajolt, és valamit súgott Laura fülébe.

Marius és Anna már-már feladták a reményt, de aztán Lukas mégiscsak előlépett a Mágikus Kapuból. A szüleihez szaladt, és ujjongva vetette magát a karjukba.

Amikor a szülők észrevették, hogy Lukas üres kézzel érkezett, örömeiket hamar felváltotta a csalódás. Marius megkövült arckifejezéssel nézett a fiára.

- Tudod, mit jelent ez? - kérdezte akadozó hangon. - Laura elveszett. Már nincs menekvés számára.

Lukas azonban a szülők nagy meglepetésére megcsóválta a fejét.

- Nem hinném - mondta. - Aventerrán Laura megmentett a biztos pusztulástól, és most saját magát fogja megmenteni. Legalábbis a Viharsárkány azt mondta nekem, amikor lehozott az Idők Völgyébe.

- De Lukas! - csóválta Marius a fejét. Látszott rajta, hogy egy szót sem hisz el. - Hogyan sikerülhetne neki?

- A Kígyó Öt Jegyével! - felelte komolyan a fiú. - Menjünk csak a kórházba, akkor majd látni fogjátok!

Laura biztos volt benne, hogy fantasztikus utazása után a megfelelő helyen ért célba. Téli dermedtség ült a tájon, így az évszakot is jól találta el. A földek és a mezők szürkén, kopáran nyújtóztak. A dombok és lejtők fölött átszűrő szél a fülébe dudált. De közel s távol senkit sem látott. Legfőképp piros steppelt dzseki lovas lányt nem, aki dokkmunkássapkában, fehér lovon száguld át a vidéken.

Lehet, hogy mégiscsak eltévesztette az időpontot, és nem a tizenharmadik születésnapja előtti napot kapta el? Beliaal akkor még élt, és mivel akkor teljes holdfogyatkozás volt, Laura arra a következtetésre jutott, hogy csakis ő lehetett az a félelmetes fekete lovas, aki üldözőbe vette. Beliaal azért jött el akkor a földre, hogy személyesen hajtsa be a Longolius által megígért árat, és ugyanakkor megakadályozza, hogy Laura különleges képességei elkezdjenek kibontakozni.

Amikor Laura meghallotta a varjakat, már tudta, hogy az időpont is jó.

Fekete madarak százai, talán ezrei sötétítették el az eget. Rekedt káromlásuk visszhangzott a fülében. Majdnem ugyanebben a pillanatban Laura észrevette a lányt, aki a szemközti dombon vágatott. A sötétség ellenére is megismerte: ő maga volt az, és Szélvihar, a lova.

A lovas egyszerre megállt, és rémülten nézett feléje. Ugyanebben a pillanatban már meg is érezte a rettenetes hidegséget a hátában: nem is foglalkozott tovább a másik énjével, inkább megfordult - és szemtől szembe találta magát a kettős szarvú démonnal.

Beliaal hatalmas, fekete egyszarvú hátán ült a Farkasdombon, és sötéten meredt rá. Laura megrémült sebhelyes és gennyes fekélyektől elrúttított arctól, amelyben vörössárgán villogtak a démonszemek, a hátán lengő nagy bőrszárnyaktól, borzas kecskeszakállától s a vaddisznóéhoz hasonló, hatalmas, kiálló agyaraktól.

Tényleg képes rá, hogy szembeszálljon vele szemtől szemben? A Sötétség Urával, akinek szörnyű erejéből kapott már egy kis kóstolót?

Mialatt még ingadozott, élet költözött a dombot körülvevő bokrokba és cserjékbe: másodpercek alatt egy farka vérszomjas, sátáni bestiává alakultak, amelyek csaholva Laurára támadtak.

Laura már-már visszariadt, ám ekkor felragyogott az Idő Kereke, amelyet a nyakában viselt, és most már tudta: nincs más választása.

Összeszedte minden bátorságát, és elszánt arccal a démon felé futott. Futás közben elővette a tarisznyából a karbunkuluskövet, és Beliaal felé tartotta.

A mágikus kő ugyanúgy felragyogott, mint a Fekete Kastélyban, de hatása ezúttal sokkal csekélyebbnek bizonyult. Beliaal dühödten fújtatott ugyan, és eltakarta a szemét, hogy meg ne vakítsa a ragyogás, de egyetlen centimétert sem hátrált.

Az egyszarvú - Ghoul, amint Laura Smeraldától megtudta - szintén dühösen fújtatott, nyerítve felágaskodott, és kapált a mellő lábaival a levegőben. Aztán csapkodni kezdett tühegyes, hosszú szarvával, mintha egy nagy kard lett volna.

A pokol kutyái behúzták farkukat, és hátrálni kezdtek. Viszont egyre harsányabban csaholtak, hangjuk biztosan kilométerekre elhallatszott.

Még mindig szorította a karbunkuluskövet, és csak nézte, nézte a démon, egészen megbénulva annak iszonyatot keltő jelenlététől.

Beliaal dühödten fújt, és diadalittas vigyorral mutogatta a fogait. Nem támadott még, de biztosan rég észrevette már, hogy Laura nem képes kárt tenni benne.

Nem sikerül! - sajdukt belé a bizonyosság.

Nem tudom legyőzni Beliaalt!

Micsoda szörnyű iróniája ez a sorsnak! Megmenti a tizenhárom éves énjét azzal, hogy elvonja róla a Sötétség Urának figyelmét, aztán most, jó másfél évvel később mégiscsak meg kell hálnia, vagy a démon keze által, vagy a fúrur mérgetől!

Laura visszaemlékezett, mit mondott neki a démon, amikor legutóbb találkozott vele a Fekete Kastélyban: „Nyilvánvalóan nem tanultál a múltkori találkozásunkból. Különben nem jöttél volna egyedül!”

Vajon mire célzott ezzel?

Laura kétségbeesetten törte a fejét, mit jelenthet ez, ám ekkor zörgés ütötte meg a fülét. Amikor odafordult, egy fiút pillantott meg, aki mountain bike-ján eszeveszett tempóban közeledett. Philipp Boddin volt.

Mr. Cool!

Nyilván nem vette még észre az ördögi lényt, és egyenesen a Farkasdomb felé tartott. Csak amikor, mintegy öt méterrel Laurától, lefékezett, akkor látta meg, mi a helyzet.

- Ó - mondta Philipp, és elsápadt. Hátrtolta a kötött sapkáját és megvakarta a fejét.

- Tűnj el innen, Philipp! - kiáltott oda neki Laura. -Menekülj!

Szeme sarkából még épp észrevette, hogy Ghoul feléje ugrik. Laura hátrált egy lépést - és átesett egy gyökéren! Hanyatt esett a keményre fagyott földön. Olyan szerencsétlenül, hogy kigurult kezéből a karbunkulus-kő, és egyenesen Philipp lába elé érkezett.

Beliaal diadalmasan felvívogott. A fekete egyszarvú a hátsó lábaira emelkedett, és harsány nyerítést hallatott. A kutyafarka is a tehetetlenül a földön fekvő felé rohant.

Philipp egyetlen másodpercet sem tétoázott. Ellökte a biciklit, felkapta a követ, és Laurához rohant vele.

- Tessék, fogd!

A lány kinyújtotta feléje a kezét, olyan kétségbeesetten, mint egy fuldokló.

Amikor Philipp odaadta a követ, a kezük összeért -és akkor megtörtént: a mágikus kőből vakító fénynyaláb lött ki, ragyogó világossággal, elképzelhetetlen erővel.

A fekete bestiák szempillantás alatt elmenekültek, Ghoul pedig fájdalmas nyerítéssel hatalmasan felágaskodott, úgyhogy Beliaal lerepült a hátáról.

A démon közvetlenül Philipp és Laura előtt dőndült a földre. A föld megrendült, s ők ketten egymásba kapaszkodtak.

Mielőtt a Sötétség Ura még fel tudott volna tápászkodni és elmenekülni, Laura odalépett hozzá, és kitépett egy tincs szőrt a szakállából. Beliaal, akit a fény kimondhatatlan kínokkal gyötört, a fájdalomtól vijjogva, hatalmas ugrásokkal menekült el a dombokon át.

Vége volt! Laura rámosolygott Philippre.

- Köszönöm a segítségedet - mondta. - Nélküled semmire se mentem volna.

- De... de... de... - makogta Mr. Cool. Teljesen el volt képedve. - Mit... mit... mit jelentsen ez? És miért van új frizurád?

- Most ne - mondta Laura. - Most nagyon sietek. De hamarosan meg fogod érteni!

Odahajolt a fiúhoz, és egy puszit nyomott az arcára. Végül pedig egy fekete démonszőrszálat is a kezébe adott.

- Tedd el ezt! Emlékeztet majd a mai napra; arra, hogy jól végződött!

Philipp nem volt képes megszólalni, csak nézte Laurát tágra nyílt szemmel.

- Ne félj, Philipp! - hadarta még a lány. - Hamarosan viszontlátjuk egymást! És már előre iszonyúan örülök annak a koncertnek!

Ezzel Laura a szeme előtt köddé vált. Philipp, mint akit villám sújtott, még egy másodpercig bámult maga elé, aztán elvesztette az eszméletét.

Amikor Lukas és a szülők beléptek a betegszobába, Mr. Cool, gondolataiból felriadva, feléjük fordult, és csodálkozva nézett a barátjára.

- Hát te meg hogy kerülsz ide? Lukas csak a fejét csóválta.

- Most ne, Philipp. Majd később elmondom. Inkább mondd meg, mi van Laurával?

Philipp a beteg felé fordult, aki inkább volt már holt, mint eleven, és végtelen szomorúsággal nézett rá.

- Mi lenne? - kérdezte fáradtan. - Nézd meg magad!

Ebben a pillanatban vakító fény áradt szét a szobában. Olyan erősen ragyogott, hogy a négy látogatónak be kellett hunynia a szemét. És amikor kinyitották, különféle tárgyakat pillantottak meg Laura takaróján.

Egy tollat.

Egy kutyafoogat.

Egy karmot.

Egy vörös elefántcsont szarvat.

És egy hosszú, fekete hajszálat.

Középen pedig egy kő hevert, amely a szivárvány minden színében csillogott.

Amikor pedig a felkelő nap első sugara megérintette az egyszarvúak mágikus kövét, az világítani kezdett. Fénye szétáradt a Kígyó Öt Jegyén, amelyek szintén földöntúli fényben ragyogtak fel, majd a karbunkulus-kővel együtt szertefoszlottak a semmiben.

Amikor pedig minden tárgy maradéktalanul eltűnt, Laura kinyitotta a szemét, felült az ágyban, és csodálkozva nézett látogatóira.

- Ti mit csináltok itt? - kérdezte csodálkozva. - És én mit keresek a kórházban? Hiszen semmi bajom!

És tényleg: Laura olyan volt, mint maga a virágzó élet!

Az összes vizsgálat ugyanarra az eredményre jutott: Laura a hosszú kóma ellenére makkegészséges volt, még ha az orvosok ezt nem is tudták megmagyarázni, így aztán hamarosan hazaengedték.

Három nappal később bekopogott Mr. Cool kollégiumi szobájának ajtaján.

Amikor Philipp megpillantotta a lányt, félénk mosoly suhant át az arcán.

- O, Laura - mondta zavartan. - Hát te vagy az?

- Naná, ki más - mondta a lány vidáman. - Ma július huszonötödike van. Megbeszéltünk valamit... vagy te már elfelejtetted?

- Eeee... ne... ne... persze hogy nem - dadogta Philipp. - Csak azt gondoltam, hogy esetleg te...

- Buta! - mondta Laura, és adott neki egy tockost. - Boldogan megyek veled a koncertre.

Amikor már a busz megálló felé tartottak, Laura hirtelen megállt.

- Miért nem mesélted el sohasem, hogy mi történt a tizenharmadik születésnapom előtt?

- Mert... ööö... - Philipp zavartan matatott a kötött sapkáján. - Annyira hihetetlen volt az egész, hogy fel sem fogtam. Ráadásul azt gondoltam, az egész csak álmodtam.

- Hát ezt meg tudom érteni - bólintott Laura.
- Csak akkor jöttem rá, hogy nem álom volt, amikor a naplómban felfedeztem a démon szakállszőrét.
- Csak a szőr miatt?
- Nem - csóválta Philipp a fejét. - Hirtelen eszembe jutott, hogy már akkor rövid volt a hajad - és akkor megértettem, hogy a jövőből utaztál vissza.

Laura vigyorgott.

- Hogy mi mindenre lehet jó egy új frizura! Philipp is mosolygott.
- De persze ha tudom, hogy nem álom volt, akkor sem lett volna értelme beszélni róla. Hiszen csak most tudta meg, hogy mindez egy, a múltadba tett álomutazás során történt. Biztosan egy szavamat se hitted volna. Vagy valami hülye dicsekvőnek tartasz!

- Lehet... - felelte Laura. - De... amit még mondani akartam...
- Igen?
- Sajnálom, hogy akkor úgy leépítettelek. Hogy még csak meg se magyaráztam. Tudod, nagyon félttem, hogy valami bajod eshet.

Zavartan nézett a fiúra.

- Hiszen megélted már, hogy az én közelségem nem egy életbiztosítás.
- Igen. És? Ez igazán nem zavar.
Laura vállára tette a kezét, és a szemébe nézett.
- De tényleg, Laura, ez egyáltalán nem gond. Ellenkezőleg - mindig számíthatsz rám, amikor csak kellek.
Laura szíve nagyot ugrott. A hasában is valami melegség kaparászott, vére az arcába szökött.
- Tényleg? - kérdezte elfúló hangon.
Philipp bólintott, és olyan közel lépett hozzá, hogy érezte testének melegét.
- Hát persze.
Laura mélyen a szemébe nézett.
- Azzal is tisztában vagy, hogy egyáltalán nincs még vége?
- Tudom, Laura. Sőt! Úgy gondolom, hogy igazából még csak most kezdődik el. - Előrehajolt, és... úgy maradt. - Oööö... - köszörilte zavartan a torkát.

Laura nem tehetett mást, átölelte a nyakát, lehúzta magához, és megcsókolta.

Philipp pedig visszacsókolta, forrón és szenvedélyesen, mintha már egy örökkévalóság óta erre várna.

Leírhatatlan öröm áradt szét Laurában, mint az egyre emelkedő dagály. Végül annyira felerősödött a sodrása, hogy szorosan bele kellett kapaszkodnia Philippbe, nehogy elsodorja a boldogság. És ekkor már tudta: akármilyen történések is, a Sötét Hatalom sohasem fogja legyőzni. Soha-soha az életben!

Még néhány gondolat

Laura Leander a következő hónapokban rendszeri[^] résen látogatta Aurelius Morgenstern sírját a hohentadti temetőben. Nemcsak azért, mert gyászolta a professzort - bár gyásza mély volt, s csak idő múltán csökkent a fájdalom hevéssége, és tudta elfogadni a veszteség tényét -, hanem azért is, mert olyan sokat köszönhetett neki. Nélküle egészen másképp alakult volna az élete.

Aurelius halála után kiderült, hogy egyáltalán nem voltak rokonai. A többi Örző megkísérelte kinyomozni a hozzátartozóit, de kudarcot vallottak. A legkisebb utalást sem találták arra, hogy mivel foglalkozott a professzor, mielőtt igazgató lett volna. Vagy hogy hol született, és hol nőtt fel. A szüleiéről végképp nem tudtak kideríteni semmit. Még maga Lukas is, aki pedig büszke volt nagyszerű keresőtudományára, most látványosan felsült.

Laura elmosolyodott, amikor erre gondolt. Ő már rég sejtette, miféle titkot rejthet Aurelius Morgenstern származása. Végrendeletében bizonyára nem véletlenül kérte, hogy Lena nagymama mellé temessék - nyilván arra gondolt, hogy legalább a halálban legyen valaki a közelében, aki szintén az ő világából való.

A testamentum arra vonatkozólag is tartalmazott utalást, hogy kit javasol az intézet igazgatói posztjára. A név nagy meglepetést keltett, mert nem más volt az, mint Miss Mary Morgain. De a megfelelő bizottságok

egyhangúlag elfogadták a javaslatot, és a fiatal angol- és franciatanár nő került az intézet élére. Ennek a kinevezésnek pedig mindenki örült... na jó, mondjuk majdnem mindenki.

Laura az aventerrai változásokról is naprakész ismeretekkel rendelkezett. Alienor az őszi Nap-ünnep éjszakáján lelátogatott hozzá, tőle tudta, hogy az új Fény Őrzője Paravain lovag lett, aki el is foglalta Elysion örökét. Amikor hivatalába lépett, bejelentette, hogy a nehéz posztot meg kívánja osztani feleségével, Morwenával. Ezt a hírt egyetértéssel fogadták a Fény Harcosai.

Borboron számára is találtak utódot: Enviknek hívják az új Sötét Fejedelmet. Laura nem hallott még róla soha. Nem csoda - állítólag nagyon fiatal volt, és Syrin javasolta a trónra.

Az alakváltónő kiügyeskedte, hogy a fhurhurt, gyűlölt ősellenségét tegyék felelőssé Borboron haláláért. Ennek tekintélyén már amúgy is csorbát ütött a végzetes kardpárbaj Elysion és Borboron között, s most a hullónőnek nem volt nehéz dolga, hogy a Sötétek táborát teljes egészében a fekete mágus ellen fordítsa. A fhurhurt halálra ítélték és kivégezték. Azóta ez az Envik ült a Sötét Erőd trónján, de azt suttozták róla, hogy mivel olyan fiatal és tapasztalatlan, az új Sötét Fejedelem igazából nem egyéb, mint Syrin madzagon rángatott marionettbábja.

Auriel, a felhőtáncos megígérte Laurának, hogy továbbra is vigyázni fog rá. Ezért Laura éppolyan hálás volt, mint azért az elejtett megjegyzésért, hogy álmotázásokat nemcsak a múltba, hanem pár perceseket akár a jövőbe is lehet tenni. Ennyi elég is volt ahhoz, hogy a Nyárközép éjszakáján Laura megmeneküljön.

Az, hogy Auriel, akárcsak Beliaal, nem tudta, hogy az embergyerekek milyen nagy hatással vannak az egyszarvúakra, meglepte Laurát. Pedig milyen egyszerű volt: az embergyerekek fantáziája tartja életben az egyszarvúakat, nélkülük kihalásra lennének ítélve. Laura azonban hirtelen visszaemlékezett arra, hogy Auriel szintén a mítoszok világának teremtménye, s így nem rendelkezik saját fantáziával. Nem csoda hát, hogy nem tudta felfogni a nagy titkot!

Mindez végigvillant Laura eszén, mialatt, jó fél évvel később, újra a professzor sírjánál állt. Nagyon sokat tanult Aurelius Morgensternről: hogy nincs olyan feladat, ami túl nehéz lenne, csak nem szabad feladni, és nem szabad elveszíteni az önmagunkba vetett hitet. Általa értette meg Laura azt is, hogy az életnek van mélyebb értelme is, még ha ez nem derül is ki az első pillantásra. Meg hogy mindannak, amit tesz az ember, megvan a következménye, mások és önmaga számára is. Ezért volt olyan fontos, hogy tudatosan éljen meg minden napot, ne csak sodródjon az időben.

Laura ekkor már megértette azt is, bár hosszabb időn át nem látta értelmét, hogy miért kellett egy időre lemondania minden különleges képességéről: mert ezek a legszörnyűbb válságba sodorták, amibe egy ember kerülhet: a saját halálával kellett szembenéznie. És csak azáltal, hogy ezt a válságot legyőzte, lettek övéi teljesen kifejlődve azok a különleges erők, amelyekkel rendelkezett.

A téli nap enyhe fénye mosolyt varázsolt Laura arcára. Egy lépéssel közelebb ment a sírhoz, kezét az egyszerű emlékkőre tette. Kellemes, meleg, bizsergető érzés áradt szét benne. Mintha Aurelius Morgenstern professzor ilyen módon vette volna fel vele a kapcsolatot.

- Mindent köszönök - suttozta. - Megígérem, hogy mindig a Fény oldalán fogok állni, és minden erőmmel harcolok a Gonosz ellen.

Ám amikor visszahúzta a kezét, pillantása a karórájára esett. **Micsoda?**

Már ilyen késő van?

Rohannia kell, ha nem akar elkésni!

Laura még odavetett a sír felé egy „Viszlát legközelebb”-et, aztán megfordult és elszaladt. A professzor biztosan megbocsátaná, hogy hirtelen faképnél hagyta. Hiszen maga a professzor mesélt neki a Hét Hold Pecsétjének mindennél nagyobb erejéről, amely már itt, a Földön lehetővé teszi a Paradicsomba jutást. Így azt is megértené, miért nem várthatja tovább Philippet.

De még mennyire megértené!